

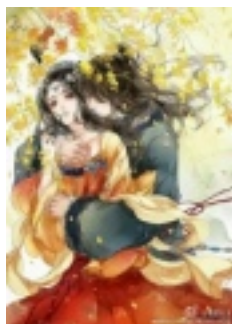
Tù Sùng Phi Của Vương Gia Tà Mị

Contents

Tù Sùng Phi Của Vương Gia Tà Mị	2
1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Trí Mạng	3
2. Chương 2: Người Có Hối Hận Không?	11
3. Chương 3: Nếu Ta Cưới Tỷ Của Người Thì Sao?	13
4. Chương 4: Không Từ Biệt Mà Đi	14
5. Chương 5: Bất Ngờ Tìm Đến	17
6. Chương 6: Nhiếp Chính Vương	19
7. Chương 7: Nơi Đây Bị Bệnh	21
8. Chương 8: Thành Thân?	24
9. Chương 9: Giâm Lông	26
10. Chương 10: Hoảng Sợ	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12: Nàng Muốn Chọc Ta Tức Giận Sao?	33
13. Chương 13: Bốc Đồng Mê Sảng	35
14. Chương 14: An Ủi	37
15. Chương 15: Kinh Hỉ	39
16. Chương 16: Công Chúa	42
17. Chương 17: Diễm Băng Ngọc	44
18. Chương 18: Bất Luận Là Ai Cũng Không Được Vào	47
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21: Phát Tác	53
22. Chương 22: Thiếu Tư Quyết Định	55
23. Chương 23: Dục Vọng	58
24. Chương 24: Đổi Cho Nhau	60
25. Chương 25: Đuổi Ra Đi	62
26. Chương 26	64
27. Chương 27: Đây Không Phải Là Yêu	66
28. Chương 28: Hai Câu Cuối Cùng	68
29. Chương 29: Người Đê Tiện!	70
30. Chương 30: Trừng Phạt	72
31. Chương 31: Lỗ Tai	74
32. Chương 32: Ta Không Thương Người!	76
33. Chương 33: Một Lần	78
34. Chương 34: Vì Sao?	81
35. Chương 35: Thiếu Tư, Từ Bỏ	83
36. Chương 36: Bán Chết, Bán Chết Hết.	85
37. Chương 37: Bọn Họ Rất Tốt	88
38. Chương 38: Tuyệt Vọng	90
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41: Rời Đi	93

42. Chương 42: Nhìn Quen Lắm Rồi	95
43. Chương 43: Nếu Thời Gian Quay Ngược	97
44. Chương 44	99
45. Chương 45: Ngay Cả Súc Sinh Cũng Không Bằng	99
46. Chương 46	102
47. Chương 47: Quyết Định Của Đông Phương Thiệu Tư	102
48. Chương 48: Chương 48'	104
49. Chương 49: Phi Lễ	104
50. Chương 50: Người Đã Từng Yêu Một Người Sao?'	108
51. Chương 51: Thật Sự Là Hấn!	108
52. Chương 52: Người Vô Sĩ'	112
53. Chương 53: Có Trò Hay Để Nhìn'	112
54. Chương 54: Hai Nam Nhân Hào Hoa Phong Nhã'	112
55. Chương 55: Đơn Giản Như Vậy?	112
56. Chương 56: Sẽ Không Để Cho Người Chết Sảng Khoái Như Vậy.	116
57. Chương 57: Mang Thai! Âm Mưu Kéo Tới!	119
58. Chương 58: Họa Vô Đơn Chí.	123
59. Chương 59: Ai Vô Sĩ Hơn?	127
60. Chương 60: Thì Ra Là Thế!!!	131
61. Chương 61: Như Vậy Nàng Có Hải Lòng Không?	135
62. Chương 62: Hoàng Hậu Duy Nhất!	140
63. Chương 63: Đổi Trắng Thay Đen, Giúp Ta Chạy Trốn	143
64. Chương 64: Hấn Đã Đến Rồi Sao?	146
65. Chương 65: Người Muốn Chết Sao?	149
66. Chương 66	152
67. Chương 67: Sự Phẫn Nộ Của Thiệu Tư	156
68. Chương 68: Nam Nhân Táo Bạo	159
69. Chương 69: Ý Định Của Công Chúa Mỹ Chân	162
70. Chương 70	165
71. Chương 71: Rốt Cuộc Quên Mất Cái Gì	169
72. Chương 72: Chương 72.	173
73. Chương 73	176
74. Chương 74	179
75. Chương 75	182
76. Chương 76	186
77. Chương 77	191
78. Chương 78	194
79. Chương 79	197
80. Chương 80: Kết Cục	201
81. Chương 81: Kết Cục 2	204
82. Chương 82: Kết Cục 3	207
83. Chương 83: Ngoại Truyện Đông Phương Thiệu Tư	209

Tù Sủng Phi Của Vương Gia Tà Mị

Giới thiệu

Nói về hắc chính là một người như vậy, trước giờ là một teen ác ma khiến người thống hận, giờ sau là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sung-phi-cua-vuong-gia-ta-mi>

1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Trí Mạng

Mở đầu:

___Editor: Meo Miu Ciu___

Beta: ChiMy

Nếu như, trên thế giới này không có ánh bình minh thì...mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Như vậy, vĩnh viễn không cần mở hai mắt ra, cũng có thể vĩnh viễn đắm chìm trong bóng tối.

Vĩnh viễn không cần đối mặt với hắc.

Thế nhưng, thế giới này vẫn tồn tại ánh bình minh, đó là quy luật của đất trời, ánh bình minh và đêm tối luân phiên xuất hiện .

Nàng nhất định phải mở mắt ra, phải đối mặt với thế giới này, đối mặt với nam nhân mình không muốn gặp nhất.

Hắc - đúng là ác mộng.

“Nàng đã tỉnh?” Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp mỉa mai của hắc.

Nàng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhắm hai mắt.

“Nàng, muốn chọc ta tức giận sao?” Hắc ghé vào tai của nàng khẽ cắn, nhẹ nhàng phả khí vào tai của nàng. Trong giọng nói nhu hoà lại mang theo vẻ uy hiếp.

“Không, ta không nghĩ sẽ chọc ngươi tức giận. Ta tỉnh rồi.” Nàng chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi nói.

“Tốt.” Hắc cúi đầu nở nụ cười, “Đến, xoay người lại, nhìn ta.”

“Vâng.” Nàng dờ dẫm đáp trả, chậm rãi xoay người, chống lại con ngươi hẹp dài của hắc. Trong đôi mắt hắc tràn đầy sự bá đạo cùng mê luyến sâu sắc.

“Ta yêu nàng, Trên thế giới này, ta là người yêu nàng nhất.” Hắc nghiêm túc nói, trong mắt chỉ có cảm giác yêu say đắm, hắc ôm nàng, hôn thật mạnh lên đôi môi của nàng.

Ha ha, trong lòng nàng nở ra một nụ cười châm biếm. Yêu? Đây là cách hắc yêu sao? Không ngừng làm tổn thương nàng, đem tất cả người thân trong gia đình nàng ra để uy hiếp nàng. Chỉ có tổn thương và thương tổn.

Nàng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang phóng đại trước mặt mình, người nam nhân này, quyền cao chức trọng, hắc sẽ hiểu yêu là gì sao? Thực sự là chuyện cười cho thiên hạ.

“Nàng cứ nhiên không nhắm mắt lại!” Một lúc lâu, môi của hắn rời khỏi đôi môi mềm mại của nàng, lại kinh ngạc phát hiện ra nàng không hề nhắm mắt lại, khí lạnh chậm rãi tràn ngập lên khuôn mặt tuần tú của hắn.

Khóe miệng của nàng chậm rãi hiện lên nụ cười nhạt, biết rõ những chuyện nhỏ nhặt này sẽ khiến hắn nổi giận, nhưng vẫn cố tình làm như vậy. Tại sao chứ? Vì nàng không muốn thoả mãn nguyện vọng của hắn, điều kiện đầu tiên nàng muốn là hắn sẽ không làm tổn thương người thân của mình, bằng không nàng sẽ không đáp ứng hắn. Ha ha, buồn cười chết người. Đây chính là sự phản kháng duy nhất của nàng sao?

“Nàng biết chọc giận ta sẽ có hậu quả gì mà.” Hắn tà mị cười, trở mình đè lên thân thể trắng nõn của nàng. Nàng cũng không nói gì, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Kế tiếp, là thống khổ. Hạ thân từng đợt đau đớn kịch liệt như lời hắn đã nói, hắn tiến vào, liều mạng đòi lấy.

Không có bất kỳ sự vui thích nào, nếu có, chỉ là thống khổ vô tận.

Mà trên người hắn, vẻ mặt lúc nào cũng là hưởng thụ và hân hoan.

“Trên thế giới này, nàng chỉ có ta, biết không?” Hắn thở hổn hển, hôn lên mặt của nàng.

“Vâng.” Nàng cắn môi, cười. Bên trong nụ cười lại chứa đựng hàng ngàn hàng vạn mối thù cùng với sự châm chọc.

Một năm kia, ngày nào đó, một giây kia, nếu không thấy hắn bị thương, nếu không cứu hắn, nàng sẽ không lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay! Cũng không khiến cho phụ mẫu còn có cả đệ đệ tiếp nhận nỗi đau đớn này. Sẽ không phải trải qua cuộc sống hiện tại.

Nếu, tự cho bản thân thêm một cơ hội nữa, cho đến lúc này, nàng sẽ không cứu hắn! Tuyệt đối không, còn có thể găm chuỷ thủ vào lồng ngực của hắn. Làm cho hắn chết không có chỗ chôn!

“Nàng không chuyên tâm.” Hắn tăng tốc độ, cười tà, “Ta đoán, nàng có phải đang suy nghĩ nếu được quay lại lúc trước, nàng chắc chắn sẽ không cứu ta, sẽ giết ta, có đúng hay không?”

Trên mặt của nàng ngoại trừ ẩn nhẫn còn xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Ha ha, trên thế giới này ta là người hiểu rõ nàng nhất, rất thích hợp để yêu nàng” Hắn cười, “Đáng tiếc nàng lại không giết ta, còn cứu ta.”

Nàng cười, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta không giết ngươi, ta cứu ngươi.” Đây đều là do mình gieo gió gặt bão! ! ! Tất cả đều do nàng tạo nên, không thể oán giận được ai. Ha ha, đáng đời ngươi!

“Nàng thật đẹp, nàng ở trong lòng ta là đẹp nhất. Đặc biệt là khoảng thời gian hầu hạ dưới thân thể ta.” Hắn ôm chặt lấy nàng, buông thả dục vọng của bản thân.

Đẹp nhất sao? Ha ha, thật đáng cười nhạt.

Nàng cười, nhưng không mở mắt ra, tùy ý để hắn ôm mình thật chặt.

Một lúc lâu, hắn mới đứng dậy, ôn nhu ôm lấy nàng, hướng về phía cánh cửa sát góc tường. Mở cửa, bên kia là một cái ao nóng hổi. Đây là nơi mỗi sáng đều có người chuẩn bị nước nóng thật tốt cho hắn.

Nhẹ nhàng đặt nàng vào trong ao, hắn cũng tiến vào, cẩn thận từng li từng tí lau rửa thân thể cho nàng. Nàng vẫn nhắm mắt không hề mở ra.

“Sáng sớm hôm nay muốn ăn cái gì?” Hắn khẽ cắn lên tai của nàng.

Hắn là một người như vậy, giây trước là một tên ác ma khiến người người thống hận, giây sau lại là một thiên sứ ôn nhu. Có thể vĩnh viễn ở trên giường dẫn vật nàng ba ngày ba đêm, kế tiếp lại dịu dàng ôm lấy nàng, vì thứ nàng muốn ăn mà hao tổn rất nhiều tâm tư, thậm chí đắc tội với cả thừa tướng.

“Ngươi, rốt cuộc là ai?” Một lúc lâu, nàng yếu ớt học ra mấy chữ. Hắn là người thế nào? Là ác ma sao? Mà ác ma tất nhiên sẽ tới từ địa ngục.

“Ta sao, ta là người duy nhất nàng có thể dựa vào.” Hấn cười, trả lời khẳng định.

Lời mở đầu

~Editor: Meo Miu Ciu

Beta: ChiMy Lữ

~Lửa, nơi nơi đều là lửa.

Nàng nhìn xung quanh chỉ có lửa, bịt kín miệng, mũi.

Sẽ chết ở trong này sao?

Nhưng mà, trong lòng không có một tia sợ hãi. Ngược lại, trong lòng bình tĩnh đến lạ kỳ.

Vì nàng hiểu, dù mình có chết, cũng sẽ không có bất luận kẻ nào thương hại.

Bởi vì, không có người thân, không có bạn bè.

Bạn bè, trước đó không lâu nàng đã hiểu rõ rồi. Hoá ra bạn bè chỉ lợi dụng bán đứng lẫn nhau. Vốn tưởng rằng chính mình sẽ được người khác yêu quý, về sau mới hiểu được bản thân vô cùng ngu dốt.

Vì sao lại xảy ra hoả hoạn?

Trên cửa lửa nóng đã đốt sáng cả một vùng, muốn mở cửa chạy đi cũng không được rồi.

Lửa nóng từ từ cắn nuốt mọi thứ xung quanh, dần dần nuốt luôn cả nàng.

Rất đau.

Sau cùng, trong lòng nàng nở nụ cười mãn nguyện. Hoá ra, thân thể này vẫn biết đau.

Thiên Vận quốc, năm thứ 136. Xuân về hoa nở, vạn vật tuôn trào sức sống.

Tại một gian nhà bình thường nằm ở sân sau vốn luôn vắng vẻ, giờ phút này có vẻ náo nhiệt. Một nam tử tuổi còn trẻ, khuôn mặt tuấn đạt thông thả bước qua bước lại trên hành lang, thỉnh thoảng lo lắng nhìn cánh cửa phòng đóng chặt. Tiếng kêu thống khổ từ trong cánh cửa truyền ra, còn có cả tiếng nói của bà mẹ. Nương tử của hấn sinh rồi !

“Sinh, sinh rồi !” Trong phòng thanh âm vui sướng của bà mẹ truyền ra ngoài.

Một năm này, đứa con gái được sinh ra tại Sở gia, lấy tên là Sở Thanh Linh. Sở gia là một y quán không có danh tiếng ở kinh thành, không phải vì Sở gia y thuật không tinh, mà vì Sở Thiên Lăng - trụ cột trong nhà luôn làm việc một cách kín đáo.

“Ngọc Nhi ~~” Sở Thiên Lăng vội vàng vọt vào trong, nhìn thê tử suy yếu nằm ở trên giường nhưng khuôn mặt mỉm cười ngập tràn hạnh phúc

“Thiên Lăng ~~ ta rất khỏe.” Bị gọi khiến Ngọc Nhi suy yếu chỉ kịp cười đáp lại, “Hài tử, con của chúng ta đâu?”

“Ở trong này.” Bà mẹ cao húng ôm đứa nhỏ đang khóc oa oa lại cho hai vị nhìn, “Chúc mừng, là một thiên kim tiểu thư.” Khi nói ra lời này, trong lòng đã có chút không yên, dù sao đã có rất nhiều gia đình thích sinh được một vị thiếu gia hơn.

“Ha ha ~ thật tốt quá, ta đã được làm cha, thật xinh đẹp, Ngọc Nhi, hài tử cũng xinh đẹp như nàng.” Sở Thiên Lăng cười, suy nghĩ một chút, muốn ôm đứa nhỏ qua nhưng lại do dự, nhìn nàng suy yếu như vậy, hấn sợ sẽ làm nàng bị thương.

“Ha ha ~~” Đoan Ngọc cười, biết rõ lời hấn nói không phải thật sự, hài tử mới vừa sinh ra mặt đầy nếp nhăn làm sao có thể xinh đẹp được chứ. Nhưng khi nghe hấn nói như vậy, thật sự nàng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc cực kỳ vui vẻ.

Sở gia không lớn, chỉ có thể nói là một gia đình giàu có. Cho nên trong nhà chỉ có một nha hoàn, một đầy tớ và một đầu bếp. Mà khi Sở Thanh Linh được sinh ra mọi người trong nhà đều cảm thấy sung sướng.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, Sở Thanh Linh cực kỳ an tĩnh, an tĩnh như vậy không giống như những tiểu hài tử khác. Không khóc cũng không nháo, nhiều khi chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Khiến Sở Thiên Lăng cực kỳ sốt ruột, cẩn thận kiểm tra nhưng không có vấn đề gì.

Thời điểm Sở Thanh Linh tròn hai tuổi, đứa bé này cũng không hề mở miệng nói chuyện, Sở Thiên Lăng cảm thấy khó hiểu, nhìn Đoàn Ngọc đang ôm đứa nhỏ trong lòng.

“Thiên Lăng, Linh Nhi có bệnh gì khiến chàng không tiện nói ra sao?” Đoàn Ngọc lo lắng nhìn đứa nhỏ đang núp trong ngực mình.

“Chắc chắn không. Có lẽ do đứa nhỏ phát triển chậm. Hiện tại Linh Nhi mới hai tuổi, không cần nóng nảy.” Sở Thiên Lăng an ủi thê tử.

Sở Thanh Linh nghe những lời này, chậm rãi nhắm nghiền mắt. Không muốn nói chuyện, cái thế giới này, mọi thứ đều xa lạ. Điều chán ghét nhất là nàng cư nhiên biến thành một tiểu hài tử. Không thể tự do hành động, cái gì cũng phải dựa vào người khác. Thôi, như vậy cũng không sao, cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không cần suy nghĩ. Mỗi ngày chỉ cần ăn và ngủ, ngủ và ăn là được. Người nhà sao? Chính mình cũng không cần, không cần cái gọi là tình thân.

Một thân một mình là tốt rồi.

“Linh Nhi, con xem, đẹp không?” Đoàn Ngọc ôm Sở Thanh Linh cười đứng ở trong sân, nhìn khu vườn đầy hoa tươi.

Sở Thanh Linh nhìn những thứ này, xinh đẹp sao? Không, những thứ này chẳng có quan hệ gì với nàng.

“Ngọc Nhi, đang làm cái gì vậy?” Sở Thiên Lăng chợt xuất hiện, cười một cách dịu dàng.

“Ta cùng Linh Nhi đi xem hoa.” Đoàn Ngọc mỉm cười. Sở Thiên Lăng lại cảm thấy đáy mắt của nàng hiện lên vẻ nhọt nhọt trong lòng càng thêm lo lắng, quay đầu nhìn Linh Nhi đang nhắm mắt nằm trong ngực nàng. Đứa nhỏ này quá yên tĩnh, rất cuộc nó giống ai?

Mặc kệ, nhất định hẳn và Đoàn Ngọc sẽ chăm sóc đứa nhỏ này thật tốt, Sở Thanh Linh vẫn như cũ không mở miệng nói chuyện làm cho người ta cảm thấy bất an.

Cứ như vậy cũng tốt, ngày qua ngày mọi thứ diễn ra một cách yên tĩnh. Sở Thanh Linh nhàn nhạt nhìn mọi thứ ở trước mắt. Chập tối, Sở Thanh Linh nhìn thấy một vệt sáng đang lay động, bên cạnh là một đám nha hoàn đang thu dọn đồ đạc.

Không cần ôn nhu với ta như vậy, bởi vì ta chịu không nổi, cũng không có biện pháp đáp trả lại các người. Không cần quá tốt với ta như vậy, ta sợ. Sở Thanh Linh nhìn ánh sáng diêm dúa đang lay động trước mắt mình, vội vàng kể ra hết tâm tình.

“A ~” nha hoàn ngáp một cái, bao bọc Sở Thanh Linh thật kỹ, chính mình ghé lên bàn nằm sắp một hồi. Hôm nay thật sự quá mệt mỏi, mệt đến không mở mắt được nữa rồi. Mệt đến nỗi quên đặt nệm lên giá cấm, càng không để ý đến ngọn nến cháy chỉ còn một đoạn nhỏ.

Lửa, lại là lửa.

Sở Thanh Linh yên lặng nhìn chung quanh, không khóc cũng không kêu.

Số mệnh sao? Muốn tái diễn lại cảnh này một lần nữa sao?

Cứ như vậy đi. Sở Thanh Linh từ từ nhắm nghiền mắt. Đột nhiên lại lao vào một vòng tay ấm áp.

“Linh Nhi, tiểu Linh Nhi của nương ~” có cái gì ẩm ướt nhỏ xuống mặt Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh mở mắt ra liền thấy Đoàn Ngọc rưng rưng nước mắt. Sau đó lại cảm thấy mình bị ôm thật chặt “Linh Nhi, con không thể xảy ra chuyện gì được, nương.....”

“Đứa ngốc, chỉ là một đám cháy nhỏ thôi.” Sở Thiên Lăng cũng thở phò phò, ôm sát bờ vai của nàng. Cứ thế thời gian trôi qua rất nhanh.

“Thiên Lăng ~” Đoan Ngọc khóc ồ lên, nhìn về mặt bình tĩnh của Sở Thanh Linh, vươn tay ra thật cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Thanh Linh, “Linh Nhi, thật tốt quá, Linh Nhi của nương không có việc gì....nếu nó xảy ra chuyện gì, ta thật không muốn sống nữa”

Sở Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này thật ấm áp. Loại cảm giác này thật kỳ diệu. Giống như bản thân là một viên ngọc quý đang được nâng niu.

“Đứa ngốc, không được nói lung tung. Không có việc gì hết.” Sở Thiên Lăng đau đớn, nhẹ nhàng ôm Đoan Ngọc vào trong lòng, “Các người đều rất quan trọng đối với ta, ai cũng không thể thiếu. Về sau không cho phép nói những lời này nữa có biết không?”

Đoan Ngọc gắt gao ôm chặt Sở Thanh Linh, nước mắt không ngừng chảy. Sở Thiên Lăng nhẹ giọng an ủi Đoan Ngọc. Lửa đã được dập tắt rất nhanh, chỉ là y phục bị cháy một mảng nhỏ.

Sở Thanh Linh chăm chú nhìn vào đôi mắt lo lắng của Đoan Ngọc, người này, rất quan tâm đến mình.

Trong lòng Sở Thanh Linh bỗng nhiên nở một nụ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Hoá ra, cảm giác được cưng chiều lại vui sướng như vậy.

”Nương

” Chợt, thanh âm bập bẹ của đứa nhỏ trong lòng Đoan Ngọc từ từ truyền đến.

Thân thể Đoan Ngọc cứng đờ, không thể tin, từ từ cúi đầu nhìn Sở Thanh Linh. Đứa nhỏ trong lòng chợt nhếch môi nở nụ cười.

Thanh âm rõ ràng hơn truyền vào lỗ tai của hai người .

”Nương

Phụ thân

” Sở Thanh Linh nở nụ cười, cười khanh khách, trong mắt rõ ràng nhìn thấy sự vui mừng của hai người đối diện.

Hạnh phúc, hoá ra bản thân cũng có khả năng tạo nên nó.

Năm này, Sở Thanh Linh đã ba tuổi rồi. Bộ dáng trắng nõn nà chọc người khác phải yêu thương mình. Nếu không phải Đoan Ngọc kháng nghị, Sở Thiên Lăng lúc nào cũng muốn mang bảo bối đi xem bệnh.

Hôm nay kinh thành có hội chùa, mỗi năm chỉ tổ chức một lần, Sở Thiên Lăng đặt Sở Thanh Linh trên bả vai của mình. Không ai nhìn thấy đáy mắt Sở Thanh Linh đang loé lên vẻ xấu hổ. Dù nói thế nào, tuổi của mình cũng đã lớn, hiện tại lại ngồi ở tư thế này. Đang muốn vùng vẫy đòi xuống, Sở Thiên Lăng và Đoan Ngọc lại cười rộ lên: “Linh Nhi ngoan, người ở đây nhiều, lỡ bị lạc thì làm sao bây giờ?” Một câu nói khiến Sở Thanh Linh từ bỏ ý định, chỉ cảm giận tím lấy tóc của phụ thân. Ai ngờ hai người lại nở nụ cười yêu thương nhìn mình.

Sau khi hội chùa kết thúc, người đi lại cũng ít, Sở Thanh Linh vùng vẫy đòi xuống. Đoan Ngọc cùng Sở Thiên Lăng mỗi người nắm một cái tay của Sở Thanh Linh cùng nhau về nhà. Đi ngang qua một hẻm nhỏ, bỗng nhiên Sở Thanh Linh hất tay hai người ra, chạy vào cái ngõ nhỏ âm u yên tĩnh.

“Linh Nhi!” Hai người lo lắng kinh hô, tiếp theo lại ngây ngẩn cả người.

Sở Thanh Linh đi ra, trong tay mang theo một thứ gì đó. Một đứa trẻ sơ sinh? ! Tã lót hơi cũ nát, bàn tay béo ục ục đang quơ loạn giữa không trung.

“Không ai muốn nó, thì về sau là của ta.” Sở Thanh Linh nhếch môi nở nụ cười, ôm đứa nhỏ đi về phía hai người, nhưng lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Chỉ mới ba tuổi muốn ôm một đứa nhỏ quả thật rất khó khăn. Hai người vội vàng tiến ra đón, mỗi người ôm một đứa.

“Này?” Sở Thiên Lăng khó xử nhìn Đoan Ngọc ôm đứa nhỏ trong lòng.

“Phụ thân ~ nuôi nuôi.” Sở Thanh Linh vươn tay mò mẫm đứa nhỏ trong lòng Đoan Ngọc, nhưng với thế nào cũng không tới. Sở Thiên Lăng bật cười, tiến sát vào một chút, để cho Sở Thanh Linh có thể đụng đến.

Ai ngờ Sở Thanh Linh lật tã lót lên nhìn, “Là đệ đệ, về sau ta có đệ đệ. Gọi là Sở Mặc Hiên có được hay không?” Bởi vì hài tử này có ** mà, đương nhiên là đệ đệ rồi.

Sở Thiên Lăng cảm thấy nhức đầu, hành động bá đạo của đứa nhỏ này là giống ai?

“Được.” Đoan Ngọc ôn nhu mỉm cười, cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang nằm trong lòng mình, “Về sau con gọi là Sở Mặc hiên, là đệ đệ của Linh Nhi.”

“Ngọc Nhi ~~” Sở Thiên Lăng kinh ngạc hét thành tiếng.

“Thiên Lăng ~ lưu lại đứa nhỏ này đi, chàng xem nó rất đáng yêu ~~” Đoan Ngọc nhìn tiểu hài tử đang cười khanh khách, lòng của nàng đều bị hòa tan rồi.

“Được rồi.” Sở Thiên Lăng sùng nịch sờ lên đầu nàng.

Hiện tại, Sở gia một trai một gái, đang lớn dần trong niềm hạnh phúc .

Sở Thanh Linh nhìn Sở Mặc Hiên bi bô học nói luôn đi sau đít mình, trong lòng cảm thấy dạt dào hạnh phúc.

”Tỷ tỷ, tỷ tỷ

Mặc Hiên thích tỷ tỷ nhất ~~” Sở Mặc Hiên ba tuổi không bao giờ rời khỏi Sở Thanh Linh năm nay đã lên sáu. Trừ lúc Sở Thanh Linh đi nhà xí, bằng không nơi nào có Sở Thanh Linh nơi đó có Tử Mặc Hiên. Bộ dáng hồng hồng trắng trắng mịn mịn của Sở Mặc Hiên lúc này, khiến cho người ta yêu thương không thôi.

“Ngọc Nhi, mọi chuyện vĩnh viễn sẽ tốt đẹp như vậy sao?” Sở Thiên Lăng ôm lấy bả vai của thê tử ôn nhu cười.

“Đứa ngốc, nói lung tung cái gì. Bọn nhỏ sẽ lớn lên một cách toàn diện.” Đoan Ngọc thuận tiện tựa lên vai Sở Thiên Lăng , cũng hạnh phúc mỉm cười nhìn đôi nam nữ đang đứng trong sân. Hiên nhi cùng Linh Nhi đặc biệt thân thiết. Trên người Hiên nhi không có thứ gì đặc biệt, một khối ngọc bội cũng không có, thật không hiểu gia đình nào nhẫn tâm đem đứa nhỏ đáng yêu này vứt ở đây. Nếu không phải Linh Nhi nhất được, chỉ sợ Hiên nhi không bảo toàn được tính mạng. DiễmĐànLêQuýĐôn

“Tỷ tỷ, cái này người đeo vào sẽ rất đẹp.” Sở Mặc Hiên tháo xuống một bông hoa hồng đưa đến trước mặt Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh tiếp nhận bông hoa nhưng không mang lên người, ngược lại đem bông hoa cài vào tai Sở Mặc Hiên, cười lên ha hả: “Ồ Sở gia Mặc Hiên là xinh đẹp nhất.”

“Mới không phải! Ta là nam nhân! Ta không xinh đẹp!” Sở Mặc Hiên buồn bực đem bông hoa tháo xuống, quơ nắm tay nhỏ, mặt đỏ lên hướng về phía tỷ tỷ vô lương tâm bắt đầu kháng nghị . Nơi xa, Sở Thiên Lăng cùng Đoan ngọc cũng cười thành tiếng.

Trong sân chỉ có tiếng cười.

Đáy mắt Sở Thanh Linh tất cả đều là ý cười.

Vốn cho rằng cái gì mình cũng không có , không ngờ, hiện tại cái gì mình muốn đều đã nắm ở trong tay.

Sở Thanh Linh nhìn cha mẹ đang cười, còn có bàn tay nhỏ bé của Sở Mặc Hiên đang nắm lấy vạt áo của mình, bản thân cũng nở nụ cười. Nụ cười thoả mãn, nụ cười của sự hạnh phúc.

Trên thế giới này thứ quan trọng nhất, nàng đã tìm được.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ trí mạng

~Editor: Meo Miu Ciu

~Mười hai năm sau.

Sở Thanh Linh đã được mười tám tuổi, xinh đẹp động lòng người, khiến cho người ta phải yêu thích. Mà Sở Mặc Hiên cũng đã mười lăm, là người nổi tiếng trong vùng, không ít nữ tử qua đường phải ngoái lại nhìn. Tại Thiên Vận quốc, con gái đến tuổi 18 đã có thể lập gia đình, vì vậy mà số lượng người đến cầu hôn Sở

Thanh Linh nhiều đến mức muốn phá nát cửa lớn của Sở gia. Nhưng Sở Thiên Lăng hết lần này đến lần khác đều cự tuyệt, điều đó cũng giúp Sở Thanh Linh vui vẻ, nhàn nhã.

Vào một ngày, trời gần tối, bóng đêm dần dần buông xuống.

Sở Thanh Linh đang ở hậu viện thu thập dược thảo lúc chiều đem đi phơi nắng. Có lẽ vì ở Sở gia nghe quen tai nhìn quen mắt nên Sở Thanh Linh đối với các loại dược thảo cực kì có hứng thú. Nếu không phải vì Sở Thiên Lăng kịch liệt phản đối, mỗi ngày nàng đều sẽ đến y quán giúp bốc thuốc. Bởi vậy, dược thảo trong hậu viện đều do một tay nàng xử lý, không cho người khác nhúng tay. Đem tất cả dược thảo cất đi là có thể ăn cơm tối được rồi, Sở Thanh Linh mỉm cười bưng dược thảo vào trong nhà.

Ngay tại thời điểm chỉ còn một ít dược thảo, ngoài hậu viện vốn yên tĩnh bỗng truyền đến một tiếng vang kì dị, thanh âm không lớn, nhưng nàng vẫn nghe thấy được. Sở Thanh Linh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn xung quanh, không phát hiện thấy bất cứ điều gì thường nào. Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía sau cánh cửa. m thanh truyền đến từ sau cửa?

Sở Thanh Linh chậm rãi đi về phía trước, do dự không biết có nên mở hay không. Cửa vừa mở ra, một nam nhân liền ngã nhào về phía cô! Trên lưng còn có mũi tên, mặt đất chảy đầy máu, nhìn thật ghê người. Nam tử một thân mặc hắc y, tóc dài như mực, lúc này vô lực ngã nhào dưới chân Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh ngồi xổm xuống, gạt bớt lọn tóc, hé lộ ra trước mắt là khuôn mặt đẹp kinh người. Mi dài đang nhú lại, hàng mi dài đang run nhẹ, khiến người ta không khỏi động lòng. ..DiễnđànLêQuýĐôn..

Người kia là ai? Vì sao lại té xỉu ở đây? Sao lại có mũi tên cắm ở trên lưng?! Bị kẻ thù truy sát? Sở Thanh Linh thấy quần áo mặc trên người của hắn có vẻ cũng không tầm thường, bắt đầu suy nghĩ.

Cứu hay không cứu?

Đầu tiên Sở Thanh Linh nhanh chóng đẩy cửa lao nhanh ra ngoài tìm một cái chỗ, quét sạch toàn bộ vết máu. Lúc này hậu viện không một bóng người, Sở Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm. Xử lý tất cả dấu vết xong xuôi, Sở Thanh Linh đóng cửa lại, nâng nam tử dưới đất dậy. Ai ngờ, người mất đi tri giác nặng hơn so với người lúc tỉnh táo rất nhiều, hướng chỉ hắn cũng là một nam nhân cao lớn. Sở Thanh Linh lú lẫm, hắn có lẽ cao hơn 1m80! Như thế này thì làm sao đỡ nổi đây? Cố hết sức nâng hắn dậy, nhưng vẫn không xong. Mất đà, lại ngã.

“A

”

Sở Thanh Linh thét, đơn giản vì cả người hắn bỗng đổ ập lên người của nàng. Hai người đồng thời ngã xuống, nhưng nam tử lại nằm phía trên Sở Thanh Linh.

“Đau quá

” Sở Thanh Linh thì thầm, nhìn gương mặt kia, tim đập liên hồi. Hắn đẹp quá. Dù biết “đẹp” không phải là từ dùng để miêu tả một nam nhân, nhưng mà hắn, lại mang một vẻ đẹp không có gì sánh nổi. Nhưng hiện giờ, trên khuôn mặt đẹp để đó tái xanh không có một chút máu.

Cú va chạm khiến nam tử mở mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt sáng ngời. Dưới thân hắn, có nữ nhân?

“A, người tỉnh, thật đúng lúc, mau đứng lên, ta không thể diu nổi người.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng thở dài. “Miệng vết thương có đau không? Tạm thời cố gắng một chút, vào nhà rồi ta giúp người bôi thuốc.”

Một lúc lâu, nam tử vẫn chưa đứng dậy, hắn chăm chú ngắm nhìn Sở Thanh Linh.

“Người mau đứng lên! Nặng chết!”

Mặt Sở Thanh Linh ửng đỏ, may mà trời đã tối, cho nên nhìn không rõ lắm.

“Người, nhìn cũng thuận mắt.” Nam tử thản nhiên nói một câu, giọng nói trong trẻo, cực kì êm tai. Sở Thanh Linh lại ngầy ngẩn cả người, hiện tại là tình huống gì đây, hắn còn có tâm tình nói những lời này sao?

“Được rồi, nhìn thuận mắt thì đã làm sao, giờ đứng lên, vào nhà xem vết thương.” Sở Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy nam tử này kỳ thật chỉ giống như một đứa trẻ mà thôi, vì thế nhẹ giọng dụ dỗ.

Chợt, hần cười. Trong phút chốc, vạn vật đều biến sắc, hần thật xinh đẹp. Sở Thanh Linh nhìn đến ngây người. Người này là ai vậy, thật sự là một nam tử ? Tại sao lại đẹp hơn cả nữ tử vậy?

Nam tử mỉm cười đứng dậy, Sở Thanh Linh cũng đứng dậy theo. Sau đó, hần rất tự nhiên đặt tay trên lên vai Sở Thanh Linh, để nàng dìu hần đi vào phòng.

“Nơi này là phòng tạp hóa phía đông tây nhà ta, người ở tạm đi, hiện tại nếu đưa người ra bên ngoài thì không tốt lắm. Người ngoan ngoãn chờ ở đây, ta đi đun nước, và lấy đồ ăn. Giờ phải giúp người cầm máu đã, rồi mới xử lý vết thương được.” Sở Thanh Linh dặn dò, nghĩ đến việc cha mẹ đang sốt ruột chờ cơm. Cẩn thận dìu nam tử vào chỗ sáng, xem qua vết thương, may là không sâu lắm, rồi cầm kéo cắt một chút vải, băng bó sơ qua.

“Tại sao lại cứu ta?”

Giọng nói trầm thấp, trong trẻo đầy mỉa mai

“Um~~”

Sở Thanh Linh mở y phục của hần ra, cười.

“Giống như người nói, do thuận mắt thôi. Ta thấy người nhìn có vẻ thuận mắt nên mới cứu người.”

Nam tử ngẩn ra, khéo miệng hiện ra ý cười, cũng không nói thêm gì nữa.

“Chờ ta, một chút nữa ta sẽ quay lại.” Sở Thanh Linh bôi thuốc xong rồi nhanh chóng ra khỏi phòng .

Ra cửa, Sở Thanh Linh không nhìn được ý cười thật sâu của nam tử phía sau.

Ăn qua loa cho xong bữa, khi mọi người bắt đầu đi nghỉ, Sở Thanh Linh xuống bếp nấu nước và chuẩn bị ít món ăn, đi về phía phòng chứa đồ ở hậu viện. Đẩy cửa, lấy ra một cây nến rồi châm lửa, căn phòng sáng lên. Hình như nam tử kia đã ngủ rồi, đôi mắt nhắm nghiền, mày hơi nhăn lại. ..DQLQĐ..

Sở Thanh Linh chậm chậm lại gần, nhìn gương mặt tuyệt mỹ đó, giờ phút này lông mày của hần đang chau lại, nàng không nhịn được vươn tay muốn vuốt đôi lông mày đang nhíu lại kia. Hần, rất đau? Vuốt nhẹ đôi mày, Sở Thanh Linh bê chậu nước, thật cẩn thận rửa vết thương.

“Tay người, rất mềm mại.” Ách, nam tử bỗng nhiên lên tiếng, khiến Sở Thanh Linh giật mình.

“Người tỉnh rồi à, có đau không?” Sở Thanh Linh cẩn thận xử lý miệng vết thương, sợ sẽ làm hần đau.

Mà nam tử kia chỉ mỉm cười, không nói lời nào. Kỳ thật hần sớm đã tỉnh lại, ngay khi Sở Thanh Linh đứng ở trước cửa, hần đã tỉnh. Hần không mở mắt vì muốn xem nàng sẽ làm gì tiếp đó. Hần chưa bao giờ nghĩ, nàng sẽ đến vỗ về chân mày của mình. Bình thường chỉ cần có người lại gần hần như vậy, đầu đã sớm rơi xuống đất từ lâu rồi. Hần không thích và cũng không cho phép có người gần gũi mình như thế! Nhưng dường như sự tiếp xúc của nàng không hề khiến hần cảm thấy khó chịu. Tay nàng rất ấm, rất mềm. Trong khoảnh khắc khi bàn tay nàng rời đi, trong lòng hần bỗng nhiên có chút mất mát.

“Người tên gì?” Nam tử cúi đầu hỏi, trong giọng nói ẩn chứa một cỗ khí phách mạnh mẽ.

“Sở Thanh Linh, còn người?” Sở Thanh Linh dùng băng gạc đè lại vết thương bị mũi tên bắn vào. “Người chịu khó một chút, ta rút tên.”

“Ta gọi là Thiệu Tư.” Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười. “Đông Phương Thiệu Tư.” Dường như hần chẳng cảm thấy đau khi Sở Thanh Linh rút tên, lông mày của Đông Phương Thiệu Tư thậm chí còn không nhăn lấy một cái, chỉ mỉm cười trả lời Sở Thanh Linh.

“Đông Phương Thiệu Tư?” Sở Thanh Linh nhanh chóng thay Đông Phương Thiệu Tư xử lý vết thương, nàng cười. “Tên rất dễ nghe.”

“Ha ha ha

” Đông Phương Thiệu Tư nở nụ cười tà mị.

Giây phút này Sở Thanh Linh không ngờ rằng, cái tên Đông Phương Thiểu Tư này có ý nghĩa gì, nàng cũng không chú ý đến, Đông Phương vốn là Quốc họ, chỉ có người thuộc hoàng thất mới có họ kép này!

p.s: *Lịch post là 2ngày/1chương nhé

*Truyện này mới làm dc mấy chương và đã drop dc gần 2 năm nên mình mới làm nhé ^^

2. Chương 2: Người Có Hối Hận Không?

Editor: Meo Miu Ciu

“Thật xin lỗi , chỉ có thể này thôi.” Sở Thanh Linh xấu hổ đưa gói bánh bao đến trước mặt hắn.

“Ta muốn ăn cháo.” Đông Phương Thiểu Tư nhú nhú mày.

“Ngày mai đi. Hôm nay không có.” Sở Thanh Linh có chút đau đầu nhìn về phía Đông Phương Thiểu Tư, hắn như đang đùa giỡn với mình vậy. Rốt cuộc nam nhân này sống trong gia cảnh thế nào, có biết hiện giờ là tình huống gì không? Còn đòi hỏi cái gì chứ.

Đông Phương Thiểu Tư chán nản cắn bánh, miệng vết thương ở trên lưng truyền đến cảm giác mát rượi, không biết nàng đã dùng thuốc gì, mà bây giờ không còn đau nữa.

“Người đang bị kẻ thù đuổi giết sao?” Sở Thanh Linh ngồi bên cạnh hắn, ngắm nhìn Đông Phương Thiểu Tư, trong lòng nghĩ thầm. Nam nhân này, chỉ ăn một cái bánh nhưng động tác của hắn rất tao nhã, nhìn rất vừa mắt. Rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại đến đây?

“Có thể coi là vậy.” Đông Phương Thiểu Tư lại ngẩng đầu nhìn Sở Thanh Linh, cười mỉa mai. “Ánh mắt của người thật đẹp, cực kỳ trong suốt. Không hề chứa một chút ham muốn nào cả.”

“Ham muốn sao?” Sở Thanh Linh bĩu môi, không nói gì thêm. Cuộc sống hiện tại khiến nàng rất hài lòng, không cầu mong thêm bất cứ điều gì nữa. Vì vậy nàng không có ham muốn hay thêm khát bất cứ thứ gì như lời hắn nói.

Khi Đông Phương Thiểu Tư ăn xong, Sở Thanh Linh đặt thuốc và nước uống ở một bên. “Lát nữa, người nhớ uống thuốc rồi đi ngủ. Thời tiết bây giờ không lạnh lắm, người hãy tạm nghỉ ở đây đi.”

“Không thể đến phòng ngủ sao?” Khóe miệng Đông Phương Thiểu Tư hơi nhếch, cười cười có chút gian tà khiến Sở Thanh Linh ngẩn người.

“Ngủ cái đầu nhà người!” Sở Thanh Linh hừ lạnh, bưng khay ra ngoài, đóng cửa bỏ đi. Vừa đi vừa lẩm bẩm, đầu hắn chứa cái gì vậy? Ở thời điểm này còn định chiếm hết tiện nghi của nàng. Chờ vết thương khỏi, nàng phải nhanh tay đuổi hắn ra khỏi nhà. Mà thật ra nàng cũng chẳng biết gì về lai lịch của hắn, quên đi, không thèm nghĩ nữa. Nhìn hắn cũng thuận mắt đấy, cho nên thích cứu thì cứu thôi, xem như là cứu một chú cún con cũng được.

Đông Phương Thiểu Tư nhìn ánh nến lập lờ, ánh mắt càng lạnh lẽo, lần này, chắc kẻ kia cũng nên ra mặt thôi. Hắn đã trả giá đắt như thế, chắc phải thu lại được lợi lộc gì chứ? Nhưng thật không ngờ lần này còn kèm thêm cả ‘quà khuyến mãi’. Đông Phương Thiểu Tư nhớ tới đôi mắt trong veo của Sở Thanh Linh, khuôn mặt từ từ hiện lên ý cười. Hắn đã gặp được một vật nhỏ rất thú vị.

Hôm sau, Sở Thiên Lăng mang theo Sở Mặc Hiên đi ra ngoài, Đoan Ngọc ở nhà thêu thùa. Sở Thanh Linh sai đầu bếp ra ngoài, còn nàng tự mình ở lại nấu cháo. Nấu xong liền bưng cháo đến căn phòng phía sau hậu viện, cảm thấy khó hiểu, sao nàng lại chiều theo ý tên kia đến như vậy? Bởi vì khuôn mặt đẹp dễ kia sao? Kì thực cũng không đến mức đó, kiếp trước, các soái ca cũng không đến nỗi hiếm thấy khó tìm. Tại sao? Có lẽ, bởi vì cảm giác hắn giống như một đứa trẻ bốc đồng. Đây là suy nghĩ quái quỷ gì thế? Thật khó hiểu! Sở Thanh Linh lắc đầu, bưng cháo vào phòng. .MiuDDLQĐ..

Trong phòng, Đông Phương Thiểu Tư đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt điều hoà thân thể. Nghe tiếng chân Sở Thanh Linh, hắn chậm rãi mở mắt.

“Ăn cháo đi .” Sở Thanh Linh đem bát cháo nóng đến trước mặt Đông Phương Thiểu Tư.

“Ta còn chưa rửa mặt.” Đông Phương Thiểu Tư nghiêm túc đặt vấn đề.

Khoé miệng Sở Thanh Linh rút gân, bắt đắc dĩ đứng dậy: “Không biết ta nợ người cái gì, chờ tỵ!” Dứt lời, xoay người ra ngoài mức nước. Đáy mắt Đông Phương Thiểu Tư thoáng hiện lên sự vui vẻ, rồi nhìn bát cháo bên cạnh. Tối qua, hắn muốn ăn cháo, sáng nay, nàng bưng tới thật. Ngoài mẫu thân ra, chưa từng có ai nhường nhịn hắn như vậy. Không phải vì thân phận mà quan tâm, chăm sóc hắn thật sự chẳng có ai. Kể cả có thì người đó đã sớm rời xa nơi này, không bao giờ quay trở lại nữa.

Khi Sở Thanh Linh bưng chậu nước đi vào, liền nhìn thấy đôi mắt cô đơn vắng vẻ kia. Trong đáy mắt ánh lên một tia đau đớn, đơn độc... Sở Thanh Linh giật mình, nam nhân này đang nghĩ đến chuyện gì? Lại có thể khiến hắn thương tâm như vậy?!

“Rửa mặt.” Sở Thanh Linh bưng nước tới trước mặt Đông Phương Thiểu Tư.

“Tay ta đau, người giúp ta đi.” Đông Phương Thiểu Tư được một tắc lại muốn thêm một thuốc, vô sỉ sai bảo Sở Thanh Linh.

“A?” Sở Thanh Linh muốn mở miệng cự tuyệt, lại nhìn thấy đôi mắt Đông Phương Thiểu Tư lúc này còn chứa chút đau thương bây giờ lại ánh lên biết bao hy vọng. Chết tiệt! Sao đôi mắt kia lại khiến người khác đau lòng đến vậy? Sở Thanh Linh than thầm! Nam nhân chết tiệt này, lần này người thắng! Quay đầu, vắt khăn ráo nước, định lau mặt cho Đông Phương Thiểu Tư.

Đôi mắt Đông Phương Thiểu Tư lóe lên ý đồ bất chính, chớp loé rồi biến mất. Mà Sở Thanh Linh lại nhảy cảm nhìn thấu được ánh mắt của Đông Phương Thiểu Tư, cũng không chọc phá hắn, nàng chỉ vươn tay ra, nhéo má Đông Phương Thiểu Tư. Đông Phương Thiểu Tư giật mình, chưa từng có người, không, phải là chưa có ai dám làm như thế với hắn.

“Sao, người không thích, ta cứu người, nhéo một cái thì sao? Người còn chưa báo đáp ta đó!” Sở Thanh Linh vắt khăn, lăm bầm. ĐDLQĐ

“Ha ha ——” Đông Phương Thiểu Tư phá ra cười, trêu tức nói: “Người muốn cái gì? Cái gì ta cũng có thể đưa cho người!”

“Gì cũng được?” Sở Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thiểu Tư, nàng cười trêu chọc hắn. “Người đừng nghĩ đến chuyện nói với ta câu: ”Tại hạ vô tâm, không thể báo đáp, chỉ có tấm thân này để báo đáp” đấy nhé”.

Ai ngờ, Sở Thanh Linh vừa dứt câu, Đông Phương Thiểu Tư cười rộ lên. “Nếu như người thật lòng muốn như thế, ta cũng có thể tặng cho người.”

“Ta mới không cần.” Sở Thanh Linh ngồi xổm phía sau Đông Phương Thiểu Tư, quan sát vết thương trên lưng, nên thay băng rồi. “Người là kẻ gây tai hoạ, ta làm sao chịu được.” Lời nói này là sự thật, vì dung mạo của Đông Phương Thiểu Tư có thể đạt đến mức sắp gây ra hoạ lớn rồi. Đông Phương Thiểu Tư cảm nhận được bàn tay mềm mại đang di chuyển trên lưng của hắn, nếu không phải hắn có thân phận đặc biệt, khuôn mặt này thật sự mang đến rất nhiều phiền phức.

“Hiện giờ miệng vết thương không đau nữa đúng không?” Sở Thanh Linh cẩn thận bôi thuốc, rồi dùng vải băng lại, nhẹ giọng hỏi Đông Phương Thiểu Tư.

“Ừ.” Đông Phương Thiểu Tư trả lời một cách ngắn gọn.

“Vậy người nghỉ đi, ta đi chuẩn bị được thảo.” Sở Thanh Linh đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài phơi thuốc.

“Người, ... Một ngày nào đó, người có hối hận vì cứu ta không?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng mở miệng.

“Vậy, ta sẽ tự tay lấy đao, đâm chết người là xong, cần gì hối hận.” Sở Thanh Linh cười sáng lạn, trịnh trọng nói.

“Ha ha ——” Đông Phương Thiểu Tư cười to, không nói gì nữa, ánh mắt hiện lên một tia sáng nhìn theo bóng dáng Sở Thanh Linh.

3. Chương 3: Nếu Ta Cưới Tỷ Của Người Thì Sao?

~Editor: Meo Miu Ciu

~“Nhà người mở y quán?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh đang phơi thuốc ở bên cạnh nhìn không được mở miệng hỏi.

“Ừ, đúng vậy, cha ta là đại phu, ta cũng biết một chút.” Sở Thanh Linh nghiêng đầu nhìn Đông Phương Thiệu Tư, “Thương thế của người cơ bản không có gì đáng ngại, vết thương cũng không sâu.”

“Thế thì sao?” Đông Phương Thiệu Tư cười khẽ.

“Vì thế người khỏe rồi hãy mau cút ra ngoài cho ta.” Sở Thanh Linh hiểu rõ nam nhân trước mắt có thân phận hề không đơn giản. Ăn mặc sang trọng nhưng lại bị người khác đuổi giết chứng tỏ có chút kì quái.

Đông Phương Thiệu Tư không nói lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn gương mặt mỹ lệ của Sở Thanh Linh, không biết là do tức giận hay là vì khí trời khá nóng nực, gương mặt trắng nõn của nàng lộ ra sắc hồng, xinh đẹp đến nỗi nói không thành lời. Trong nháy mắt, Đông Phương Thiệu Tư thực lòng muốn thử xem nếu chạm vào sẽ như thế nào? Có cảm giác gì? Nghĩ đến đây, tay của hắn không tự chủ đưa lên sờ gương mặt mềm mại của nàng.

Sở Thanh Linh không hề phòng bị, đến khi bị Đông Phương Thiệu Tư sờ lên mặt nàng mới kịp phản ứng, vội vàng đẩy tay của hắn ra, tức giận trách móc: “Coi chừng tay của người, không được sờ nữa”.

“Người hung hăng như vậy, cẩn thận không ai thèm lấy” Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh nổi giận cười nhẹ thành tiếng, tại sao hắn lại cảm thấy bộ dạng tức giận của nàng thật sự rất đáng yêu. Bình thường sẽ chẳng có nữ tử nào dám hô to gọi nhỏ với hắn, trừ phi người đó không muốn sống nữa. MiuDDLQĐ

“Không ai thèm lấy cũng không quan hệ gì tới người, người nhanh một chút cút đi” Sở Thanh Linh hừ lạnh. Hắn đã chiếm được tiện nghi của nàng còn nhiều lời. Thế nhưng nam tử trước mắt nhìn thế nào cũng chỉ thấy hắn như một đứa nhỏ bốc đồng, thực sự có chút khó hiểu. Sở Thanh Linh lắc lắc đầu, đưa tay lấy thuốc chuẩn bị phơi.

“Rất buồn chán, không có việc gì làm, bồi ta chơi cờ đi.” Đông Phương Thiệu Tư ngáp một cái, nhìn Sở Thanh Linh.

“Người được một tác lại muốn tiến thêm một thước!” Sở Thanh Linh nghiêng đầu chống lại con người xinh đẹp của Đông Phương Thiệu Tư, trong mắt hắn chứa đựng rất nhiều hi vọng. Chết tiệt, lại dùng ánh mắt này nhìn nàng!

“Có được hay không?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh nhỏ giọng hỏi.

“Đợi một lát!” Sở Thanh Linh oán hận nói, xoay người ra khỏi phòng đi lấy cờ. Xoay người đi, nàng không nhìn thấy ánh mắt thâm sâu của Đông Phương Thiệu Tư.

Một lát sau, trong phòng hai người ngồi xuống cạnh bàn cờ, Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười nhìn bàn cờ: “Đây là bàn cờ bạch ngọc.”

“Ừ, là thứ cha ta thích nhất đó.” Sở Thanh Linh hạ xuống một quân cờ rồi nâng tay lên. “Tới phiên người”

“Người thật sự không có ham muốn gì sao? Một chút cũng không có sao?” Đông Phương Thiệu Tư không nhanh không chậm hạ cờ, hiểu kì hỏi.

“Không có là không có!” Sở Thanh Linh sốt ruột bĩu môi, “Nếu thật sự có, ta chỉ hi vọng người thân của ta sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc”

“Người rất quý trọng người nhà của mình?” Đông Phương Thiệu Tư nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, làm gì có ai không biết quý trọng người nhà của mình, chẳng lẽ người không quý trọng họ sao?” Sở Thanh Linh liếc mắt nhìn Đông Phương Thiệu Tư. DDLQĐ

“Ta không có người nhà.” Ánh mắt của Đông Phương Thiệu Tư chìm dần xuống, nhàn nhạt nói một câu.

Nhất thời, trong phòng yên lặng một mảng, trên mặt Sở Thanh Linh hiện lên chút xấu hổ, nhìn thấy trong ánh mắt của Đông Phương Thiểu Tư dấy lên một chút đau thương, trong lòng bất giác cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Xin lỗi, ta không biết.” Nàng có chút hối hận nói.

“Vậy người bồi thường cho ta đi.” Đông Phương Thiểu Tư cười thành tiếng. Chợt kề sát vào bên tai Sở Thanh Linh thổi một luồng khí “Đem người bồi thường cho ta đi.”

“Người!” Sở Thanh Linh trong nháy mắt cảm thấy dở khóc dở cười. Tư duy của hắn không thể so với người bình thường được, “Người mà làm loạn, ta sẽ đuổi người ra ngoài ngay bây giờ!”

“Người cam lòng đuổi ta đi sao?” Đông Phương Thiểu Tư nhìn khuôn mặt dở khóc dở cười của Sở Thanh Linh, tâm tình càng lúc càng tốt hơn, bản thân muốn tiến thêm một bước, tiếp tục trêu đùa nàng.

Ngay khi Sở Thanh Linh muốn chạy, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, trước cửa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc mang theo sự tức giận ngút trời, đó là Sở Mặc Hiên.

“Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh có chút kinh ngạc nhìn Sở Mặc Hiên, “Không phải đệ đến y quán với phụ thân sao?”

Lúc này gương mặt tuấn mỹ của Sở Mặc Hiên chỉ mang theo vẻ tức giận, không để ý tới câu hỏi của Sở Thanh Linh, mà chỉ vào Đông Phương Thiểu Tư đang mỉm cười hỏi: “Người nam nhân này là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Hắn, hắn là ta thấy ở cửa, lúc đó hắn bị thương, vì thế...” Sở Thanh Linh chợt dạ giải thích, dù sao từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa bao giờ giấu diếm Mặc Hiên chuyện gì. Mà bây giờ trong phòng lại giấu một người, cũng chưa từng nói qua với hắn, hắn tức giận cũng đúng thôi.

“Rồi sao nữa?” Sắc mặt của Sở Mặc Hiên càng ngày càng trầm xuống, bước vào cửa lạnh lùng nhìn về mặt tuyệt mỹ của nam tử kia.

“Mặc Hiên...” Sở Thanh Linh không rõ vì sao Sở Mặc Hiên lại tức giận như vậy “Đệ làm sao vậy?”

“Tỷ! Sao tỷ có thể giấu nam nhân ở chỗ này, nếu truyền ra ngoài thì danh tiếng của tỷ sẽ bị huỷ hoại tỷ có biết không?” Sở Mặc Hiên nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Đông Phương Thiểu Tư, sự phẫn nộ tăng thêm một bậc, hắn tức giận nói. MiuDĐLQĐ

“A?” Sở Thanh Linh giật mình, sau đó cười rộ lên, “Đứa ngốc, hoá ra đệ đang lo lắng việc này, có gì đâu, thương thế của hắn hồi phục hắn sẽ lập tức rời đi, đệ không nói sẽ không có ai biết. Hơn nữa, danh tiếng sao? Loại đồ vật này...” Sở Thanh Linh trong mắt hiện lên một tia châm biếm. Loại đồ vật này chính mình cần sao?

“Tỷ!” Sở Mặc Hiên nhú mày khê quát lên, tỷ tỷ không biết chính mình đang nói gì sao? Ở Thiên Vận quốc, sự trong sạch của nữ nhi thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mệnh. Sao tỷ tỷ có thể nói như vậy được chứ.

“Được rồi được rồi, người không nói cho cha mẹ là được” Sở Thanh Linh trong lòng thở dài, xem ra cổ đại có nhiều chỗ đang còn cổ hủ làm cho người ta không thể nói thành lời.

Sở Mặc Hiên cắn chặt răng, phần hận nhìn nam tử trên mặt đất, đang muốn mở miệng nói gì đó thì Đông Phương Thiểu Tư lại khoát tay áo cười rộ lên: “Tiểu quý, không nên kích động, nếu ta cưới tỷ của người thì sao?”

Dứt lời, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, mỗi người mang một sắc mặt khác nhau.

4. Chương 4: Không Từ Biệt Mà Đi

~Editor: Miu

~“Cưới cái đầu nhà người, thương thế tốt hơn một chút rồi nhanh cút đi.” Sở Thanh Linh tức giận nói.

Ánh mắt Sở Mặc Hiên trầm xuống, nam nhân trước mắt ỉnh là ai? Tùy tiện nói ra lời như vậy: “Không nên gọi ta là tiểu quý! Lão nam nhân! Tỷ tỷ của ta đã nói, nếu thương thể của người đã tốt rồi thì hãy mau cắt ra ngoài!” Sở Mặc Hiên lạnh lạnh nói, nếu như ánh mắt cũng có thể đả thương người, Đông Phương Thiểu Tư chỉ sợ trên người mình đã có ngàn vạn lỗ hổng.

Đông Phương Thiểu Tư không nói gì thêm, chỉ hững hờ nhìn khuôn mặt nổi giận dùm dùm của Sở Mặc Hiên, sau đó quay đầu nhìn Sở Thanh Linh nói: “Người nên hạ cờ.”

Lúc này Sở Mặc Hiên mới cúi đầu nhìn, hai người đang nhàn nhã chơi cờ! “Tỷ! Tỷ, tại sao tỷ lại chơi cờ cùng hắn?” Giọng nói của Sở Mặc Hiên đều chứa đựng sự kinh ngạc. “Chẳng lẽ hắn đẹp nên tỷ bị hắn mê hoặc sao?” Sở Mặc Hiên càng lúc càng tức giận, không để ý tới ngôn từ mà nói

“Đệ nói bậy bạ gì đó?” Sở Thanh Linh nhún mày nhìn vẻ mặt tức giận của Sở Mặc Hiên không vui trách cứ “Đệ đi ra ngoài trước, chuyện của ta ta tự biết xử lý như thế nào.”

“Tỷ, tỷ thật sự bị hắn mê hoặc rồi!” Sở Mặc Hiên căm giận nhìn Đông Phương Thiểu Tư, nhìn gương mặt tuyệt mỹ kia trong lòng lại càng khó chịu hơn. MiuDĐLQĐ

“Đi ra ngoài!” Sở Thanh Linh thật sự nổi giận, sắc mặt cũng trầm hẳn xuống.

Sở Mặc Hiên cắn cắn môi dưới, liếc nhìn gương mặt thờ ơ của Đông Phương Thiểu Tư cùng vẻ mặt tức giận của Sở Thanh Linh, trong lòng càng thêm tức giận, bỗng nhiên xoay người không nói một lời liền rời đi.

“Hắn, là đệ đệ của người?” Đông Phương Thiểu Tư trầm mặc một lúc lâu, sau đó chậm rãi hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Sở Thanh Linh hơi nhún mày, không rõ Đông Phương Thiểu Tư hỏi câu này là có ý gì. Vừa rồi chắc hẳn đã nghe rất rõ Sở Mặc Hiên gọi nàng là tỷ tỷ.

“Không, không phải ý này.” Đáy mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên một tia thâm trầm.

“Có ý gì?” Sở Thanh Linh nghi hoặc nhìn Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt cười nói: “Không có ý gì. Vừa rồi ta cứ tưởng ý nghĩ trong lòng là thật thôi.”

“Ý nghĩ gì?” Sở Thanh Linh trừng mắt nhìn, không hiểu.

“Hiện tại người giấu nam nhân trong phòng, sự trong sạch của người đều bị phá hủy, ta sẽ đến cưới người.” Đông Phương Thiểu Tư cười tà mị. DĐLQĐ

“Trong sạch? Hừ!” Sở Thanh Linh không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đông Phương Thiểu Tư lẳng lặng nhìn Sở Thanh Linh trong mắt hiện lên một tia khinh thường, cùng chẳng nói gì thêm.

“Người ở trong này đợi ta một chút. Ta đi ra ngoài trước.” Sở Thanh Linh thăm thỏ dài một hơi, nàng không thể bỏ rơi Mặc Hiên, đứa bé kia. Hiện tại phải đi tìm hắn rồi.

Đông Phương Thiểu Tư lẳng lặng nhìn bóng lưng của Sở Thanh Linh, cho đến khi nàng biến mất mới thu hồi tầm mắt. Ngay sau khi Sở Thanh Linh rời đi không bao lâu, Đông Phương Thiểu Tư vốn đang nhắm mắt chợt mở mắt ra, hắn nhìn thấy một nam tử đang cung kính quỳ ở trước mặt mình.

“Xin chủ nhân thứ tội, thuộc hạ đã tới chậm.” Nam tử cúi đầu cung kính nói.

“Ảnh Tử, đây vốn là dụng ý của ta.” Giờ phút này trong mắt Đông Phương Thiểu Tư là một tảng băng lạnh, không có một chút nhiệt độ nào, lạnh lạnh lùng lùng, “Bên kia như thế nào rồi?”

“Giống như chủ nhân dự liệu, nữ nhân kia đã bắt đầu hạ thủ.” Ảnh Tử thần nhiên nói, nhưng trong giọng nói vẫn hiện lên một chút thán phục.

“Tất nhiên, ha ha, không uổng phí công sức ta bỏ ra.” Sắc mặt Đông Phương Thiểu Tư trầm xuống, tuy vết thương ở trên lưng không có gì đáng lo ngại, nhưng thù này nhất định phải báo. Bất quá, vừa nghĩ đến người thay mình xử lý vết thương, tâm tình của Đông Phương Thiểu Tư tốt hơn một phần. Sở Thanh Linh,

nữ tử có nụ cười đẹp như hoa, muồn nàng, trong lòng hần có một suy nghĩ, muồn nàng! Giam cầm nàng ở bên người, vĩnh viễn! Vĩnh viễn khiến nàng chỉ cười vì mình. MiuDĐLQĐ

“Chủ nhân?” Ảnh Tử nhìn chủ nhân của mình, trên mặt chủ nhân xuất hiện nụ cười ôn nhu hiếm thấy. Đây là Đông Phương Thiệu Tư sao?

“Đi thôi, đã đến lúc thu vông rồi” (Ý là thu hoạch kết quả). Đông Phương Thiệu Tư đứng lên, trong mắt chứa đầy sự kiêu ngạo và tự tin.

“Tuân lệnh.” Ảnh Tử cũng theo ở phía sau.

Một lát sau, hai người biến mất, ở trong phòng chỉ còn lại một bàn cờ chưa chơi xong.

Lúc này Sở Thanh Linh đi đến chỗ Sở Mặc Hiên. Nhìn khuôn mặt giận dữ của Sở Mặc Hiên, Sở Thanh Linh nhẹ nhàng lắc đầu, đứa nhỏ này ngang bướng muồn chết. Một khi xác định muồn làm gì thì có chết cũng phải kiên trì hoàn thành nó đến cùng. Thật không biết cha mẹ thân sinh ra hần là hạng người như thế nào.

“Mặc Hiên...” Sở Thanh Linh đứng sau Sở Mặc Hiên nhẹ giọng gọi, nàng đã dự liệu trước, chắc hần bản thân sẽ không nghe được câu trả lời từ Sở Mặc Hiên.

“Thế nào, còn đang tức giận sao?” Từ phía sau Sở Thanh Linh chọt vòng tay qua ôm lấy cổ Sở Mặc Hiên “Ồ Sở gia, Sở Mặc Hiên sẽ không nhỏ mọn như vậy”

“Tỷ...” Sở Mặc Hiên đỏ mặt, “Tỷ, tỷ lại như vậy! Mỗi lần ta giận tỷ đều nói như vậy!” Mỗi một lần chọc mình tức giận, tỷ tỷ sẽ có thái độ như vậy, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Cái gì cái gì?” Sở Thanh Linh cười nhéo mũi Sở Mặc Hiên, “Mặc Hiên đang nói cái gì?”

“Tỷ lại thế!” Sở Mặc Hiên tức giận nói, quay đầu nhìn nụ cười nở hoa của Sở Thanh Linh trong lòng nổi lên cảm giác bất lực, bất đắc dĩ nắm lấy tay nàng “Được, lần này không tính, lần sau tỷ còn như vậy ta sẽ không bao giờ để ý đến tỷ nữa!” diendanLeQuyDon

“Ừ” Sở Thanh Linh nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Sở Mặc Hiên nhin không được bật cười.

“Bất quá. Tỷ, tỷ sẽ không coi trọng nam nhân kia chứ?” Sở Mặc Hiên có chút lo lắng nhìn Sở Thanh Linh. Hi vọng có thể nghe câu trả lời thẳng thắn của nàng, nói nàng không coi trọng nam nhân thúi kia

Ai ngờ Sở Thanh Linh lại đồng dạng nói: “Ta nghĩ có.”

“Tỷ!” Sở Mặc Hiên nóng nảy, cầm tay Sở Thanh Linh dùng sức lắc lắc.

“Ha ha, đùa đệ thôi, sao có chuyện đó được chứ.” Sở Thanh Linh thoải mái cười, nhìn Sở Mặc Hiên nóng nảy, tâm tình thoải mái hơn nhiều.

“Tỷ! Tỷ lại đùa ta!” Sở Mặc Hiên tức giận buông tay Sở Thanh Linh nói.

“Được rồi, không đùa đệ nữa.” Sở Thanh Linh cười, lấy tay xoa đầu Sở Mặc Hiên.

“Tốt lắm, sau này tỷ đừng để ý đến nam nhân kia, ta sẽ giúp hần bôi thuốc và đem cơm cho hần ăn. Chờ vết thương của hần tốt một chút ta sẽ đuổi hần đi.” Sở Mặc Hiên nghiêm túc nói.

“Được rồi, ta nghe lời đệ đệ bảo bối.” Sở Thanh Linh đáp ứng. Lúc này trên mặt Sở Mặc Hiên mới hiện lên nụ cười tươi. Nhưng trong lòng lại hừ lạnh, sao hần có thể để ột nam nhân không rõ lai lịch cướp đi sự quan tâm của tỷ tỷ chứ!

Mà buổi trưa lúc Sở Mặc Hiên đi đưa cơm, cao hứng phát hiện nam nhân mình nhìn thấy ban sáng đã biến mất. Liên buông bát đĩa xuống kích động đi tìm Sở Thanh Linh muồn báo tin tức này cho nàng biết.

5. Chương 5: Bất Ngờ Tìm Đến .

~Editor: Miu

~Sở Thanh Linh nhìn thấy Sở Mặc Hiên đang kích động đứng ở trước mặt mình, nghe xong lời hắn nói nàng ngậm ngẫn cả người. Nam nhân kia đột nhiên biến mất, cứ đi như vậy sao? Không để lại đôi câu vài lời hay bất cứ vật gì, lẳng lặng biến mất. Nàng sớm biết hắn sẽ rời đi, mà bản thân mình cũng hi vọng hắn đi không phải sao? Nhưng mà trong lòng cảm thấy có chút mất mát, là vì cái gì đây? Sở Thanh Linh không hiểu nổi bản thân đang nghĩ gì. Nàng mới chỉ sống chung với hắn có hai ngày ngắn ngủi, tại sao lại có cảm giác như đã quen nhau rất lâu rồi.

“Tỷ?” Sở Mặc Hiên nhìn Sở Thanh Linh đang ngơ ngẩn, trong lòng dâng lên cảm giác bất mãn. Tỷ tỷ vì sự ra đi của nam nhân kia mà mất hứng.

“Hả? Làm sao vậy, Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh lấy lại tinh thần, nhìn hàng mi có chút ảo não của Sở Mặc Hiên.

“Tỷ, nam nhân kia có cái gì hay, không lẽ phép, tỷ cứu hắn, thế nhưng hắn đến một câu tạ ơn cũng không nói liền rời đi!” Sở Mặc Hiên nắm chặt tay không cam lòng nói.

“Đứa ngốc, ta nghĩ về hắn làm cái gì?” Sở Thanh Linh cười, “Buổi chiều đệ không đến y quán với phụ thân sao?”

“Có.” Đối với lời nói của Sở Thanh Linh, Sở Mặc Hiên có chút hoài nghi, thật sự không nghĩ tới nam nhân kia sao?

“Vậy bây giờ đệ đi nghỉ ngơi chút đi.” Sở Thanh Linh vươn tay sờ sờ đầu Sở Mặc Hiên.

Những ngày kế tiếp lại trôi qua giống như những ngày bình thường, bình thản và ngập tràn sự hạnh phúc. Ngoại trừ việc nhi tử của nhà Lý viên ngoại thường xuyên đến quấy rầy thì cuộc sống của nàng ở đây tạm coi là nhàn nhã.

“Ta nói cho người biết, tỷ của ta không có nhà, con người này sao lại phiền toái như vậy!” Sở Mặc Hiên không kiên nhẫn nhìn nam tử trước mặt, lớn lên đã mang bộ dạng yếu đuối, cả ngày lấy cây quạt hoá trang thành người nhã nhặn. Nếu không phải quan hệ của Sở gia và Lý gia không đến mức tệ, Sở Mặc Hiên đã sớm lấy chổi quét Lý Thư Hoàn ra khỏi nhà.

“Nếu hôm nay ta không được nhìn thấy Thanh Linh, ta sẽ không rời khỏi đây.” Lý Thư Hoàn trơ trẽn đưa chân muốn bước vào. Sở Mặc Hiên đứng chắn ở cửa, hai người giằng co mãi không dứt. Trong lòng Sở Mặc Hiên càng căm tức, ghét nhất là mấy loại công tử ăn chơi trác táng này, lại còn dám gọi tên tỷ tỷ thân thiết như vậy. Cái tên Thanh Linh là để hắn gọi sao? Còn thường xuyên cậy thế trong nhà có người làm quan trong triều, một nam nhân nông cạn như vậy sao có thể giao tỷ tỷ cho hắn.

“Hiên nhi, làm sao vậy?” Thanh âm ôn nhu của Đoàn Ngọc từ bên trong vang lên.

“Không có gì.” Mặc Hiên vội trả lời nhưng Đoàn Ngọc đã từ trong nhà đi ra đây.

“Thư Hoàn, là người sao. Tiến vào ngồi đi.” Đoàn Ngọc cười rộ lên rồi ngoắc tay với Lý Thư Hoàn.

“Bá mẫu” Gương mặt Lý Thư Hoàn cười tươi như hoa đẩy Sở Mặc Hiên ở bên cạnh ra. Sở Mặc Hiên hừ lạnh một tiếng cũng theo sau hắn đi vào trong nhà.

“Thư Hoàn, ngồi đi, có chuyện gì?” Đoàn Ngọc ôn nhu cười, phân phó nha hoàn pha trà. Kỳ thực bà thừa biết hắn tới là vì cái gì. Chỉ là Linh Nhi không thích hắn thì bà cũng không có cách để thay đổi sự thật này.

“Cái kia, bá mẫu, Thanh Linh có ở nhà không? Hôm qua ta tìm được một cây đàn cổ, âm sắc rất tốt, muốn tặng cho nàng.” Lý Thư Hoàn nhìn quanh, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Sở Thanh Linh.

“Tỷ của ta không có ở nhà!” Sở Mặc Hiên tức giận cướp lời.

“Hiên nhi.” Đoàn Ngọc bắt đầu dĩ quát Sở Mặc Hiên. Đứa nhỏ này gặp nam tử có ý muốn quấy quấy Linh Nhi đều có thái độ như vậy, giống như hắn cho rằng những nam tử này đều không vừa mắt hắn thì cũng không vừa mắt Linh Nhi. ĐDLQĐ

“Hừ!” Sở Mặc Hiên hừ lạnh một tiếng, lại nhìn tới hai bàn tay trống không của Lý Thư Hoàn nói “Người nói muốn tặng tỷ tỷ của ta đàn, vậy đàn đâu?”

Lý Thư Hoàn cười gượng hai tiếng: “Đàn ở nhà, ta muốn mời Thanh Linh sang nhà xem ta đàn.”

Sở Mặc Hiên chẳng thèm liếc nhìn Lý Thư Hoàn, cũng biết chủ ý của hắn chẳng tốt đẹp gì.

“Linh Nhi ở phía sau hậu viện thu dọn được thảo, Hiên Nhi, đi gọi tỷ tỷ con đến đây.” Đao Ngọc bắt đắc dĩ cười cười, nhìn Lý Thư Hoàn nghĩ, đứa nhỏ này ngoại trừ việc chỉ biết khoe khoang thì cũng không có khuyết điểm gì khác. Tuy rằng trong nhà có tiền, nhưng cũng không kiêu căng ương ngạnh.

Sở Mặc Hiên đảo mắt không thèm động một bước chân. Lý Thư Hoàn cũng không để tâm, cười rộ lên đứng dậy nói: “Như vậy, để tự ta đi tìm Thanh Linh đi.”

“Người đợi chút, ta đi gọi tỷ tỷ.” Quả nhiên, Lý Thư Hoàn vừa nói dứt lời Sở Mặc Hiên lập tức hoạt động. Để hắn đi tìm tỷ tỷ không bằng chính mình tự đi.

Lý Thư Hoàn trở lại vị trí của mình, cùng Đao Ngọc nhàn nhã nói chuyện.

Chỉ lát sau, gương mặt mỹ lệ của Sở Thanh Linh xuất hiện ở cửa, mặc nàng hơi hồng, có lẽ vừa rồi nàng rất bộn rộn. ĐDLQĐ

“Thư Hoàn, người tới sao.” Sở Thanh Linh mỉm cười nhìn Lý Thư Hoàn chào hỏi.

“Thanh Linh...” Lý Thư Hoàn cao hứng đứng dậy “Ngày hôm qua ta tìm được một cây đàn cổ, âm sắc rất tốt, nghĩ chắc hẳn nàng rất thích nên muốn mời nàng qua xem.”

“Thật sao?” Sở Thanh Linh quả thực có hứng thú, từ sau khi tới thế giới này thứ nàng thích nhất là đàn cổ và được thảo.

“Ừ, ở nhà của ta, ta nghĩ nó rất hợp với nàng nên bỏ ra ít tiền mua về.” Lý Thư Hoàn nhẹ giọng nói, thế mọi người ở xung quanh ai cũng hiểu hai chữ “ít tiền” của hắn là bao nhiêu, ít ra cũng hơn hai vạn.

Sở Mặc Hiên nhìn vẻ mặt lấy lòng của Lý Thư Hoàn, trong lòng càng thêm chán ghét.

“Cùng ta đi xem đi.” Ánh mắt chứa đầy sự hi vọng của Lý Thư Hoàn nhìn chằm chằm về phía Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh vừa định nói chuyện, ngoài cửa lại truyền đến một trận huyên náo.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao ồn ào như vậy?” Đao Ngọc khó hiểu đứng dậy nhìn ra phía cửa.

“Phu nhân, bên ngoài có rất nhiều người tới.” Nha hoàn hoảng hốt đi vào cửa nói gấp “Nói là tới mang tiểu thư đi.”

Dứt lời, mọi người hai mắt nhìn nhau, mà Sở Thanh Linh càng không hiểu nhìn ra phía cửa, ngoài cửa cũng đã có người tiến vào trong viện. Lý Thư Hoàn đứng dậy nhìn về phía cửa, khi thấy trang phục của những người kia, trong lòng không khỏi kinh hãi. Đó là trang phục của thị vệ hoàng gia!. điendànLêQuýĐôn

“Là thị vệ hoàng gia!” Lý Thư Hoàn kinh ngạc hô nhẹ ra tiếng, mọi người nghe xong đều kinh ngạc nhìn về phía những người đang tiến vào.

“Xin hỏi, ai là Sở Thanh Linh cô nương?” Nam nhân trung niên dẫn đầu khách khí hỏi.

“Là ta, xin hỏi người là?” Sở Thanh Linh khó hiểu hỏi.

“Tại hạ là quản gia trong phủ Nhiếp Chính Vương, nghe nói cô nương y thuật tinh, vương gia nhà chúng ta bệnh nặng, hi vọng có thể mời cô nương tới chữa bệnh.” Lời của quản gia tuy là khách khí, nhưng giọng điệu lại mang theo sự áp bức.

Nhiếp Chính Vương? Mọi người kinh ngạc. Tất cả mọi người đều biết, đương kim hoàng thượng tuổi nhỏ, gần năm tuổi đã leo lên ngôi vua, do đường mẫu của hắn là Hoa quý phi cùng Nhiếp Chính Vương Hiền thân vương (anh em của vua hoặc người tín nhiệm bên cạnh vua) phụ tá. Vị kia dưới một người nhưng trên vạn người, người như vậy sẽ tìm Sở Thanh Linh chữa bệnh sao? Có sự nhầm lẫn gì ở đây không? Đây là điều mọi người đều cảm thấy nghi ngờ. MiuĐDLQĐ

“Vị tiên sinh này có nhằm hay không, Linh nhi nhà ta không phải đại phu.” Đuan Ngọc thấy sự tình không đơn giản như vậy. Người kia quả thật có thể một tay che trời, cần gì một người nhỏ bé như Linh Nhi đến khám chữa bệnh.

“Đây là việc vương gia phân phó, hơn nữa vương gia nói, căn bệnh này nếu không phải là Sở cô nương tới chữa thì không ai có thể chữa.” Quân gia nhíu mày nói, “Thỉnh Sở cô nương không nên làm khó bọn hạ nhân chúng tôi, cùng chúng tôi trở về.”

“Bây giờ sao?” Sở Thanh Linh kinh ngạc lên tiếng.

p.s: Vắng vẻ quá các nàng oiiiiiiiiiii

6. Chương 6: Nhiếp Chính Vương

Editor: Miu

“Bây giờ sao?” Sở Thanh Linh kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng, bây giờ, vương gia phân phó, nếu trong vòng một canh giờ không đem được Sở cô nương về phủ, chân của chúng ta sẽ không còn ở trên người nữa.” Quân gia nghiêm trang nói. Lời này khiến Sở Thanh Linh run lên, tên Nhiếp Chính vương này rốt cục là người như thế nào?

Sở Mặc Hiên nhăn mày, vừa muốn nói cái gì, liền bị Lý Thư Hoàn kéo lại, liễu mạng nháy mắt. Đuan Ngọc cũng chú ý tới hành động quỷ dị của Lý Thư Hoàn. Lúc này sắc mặt Lý Thư Hoàn tái nhợt, trên trán đã có những giọt mồ hôi lạnh toát ra.

“Xin hỏi, khi nào thì các ngài đưa Linh Nhi trở lại?” Đuan Ngọc hiểu rõ tình trạng bây giờ, e là Linh Nhi không thể không đi, hiện tại điều duy nhất có thể làm là hỏi rõ xem lúc nào họ sẽ trả nữ nhi bảo bối của mình về chỗ cũ. Chờ sau khi Thiên Lăng trở về sẽ nghĩ biện pháp khác.

“Việc này...chúng ta cũng không thể làm chủ.” Quân gia có chút áy náy nói, lại quay đầu nói với Sở Thanh Linh: “Thỉnh Sở cô nương lên xe ngựa.”

“Chờ ta thu thập chút đồ dùng để mang đi đã.” Sở Thanh Linh nghĩ nghĩ, chuẩn bị đi lấy hòm thuốc.

“Không cần, ở vương phủ, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong. Sở cô nương, mời.” Thái độ của quân gia cực kì kiên quyết nhìn về phía Sở Thanh Linh.

“Được...” Sở Thanh Linh bất đắc dĩ gật đầu, quay lại nhìn Đuan Ngọc và Sở Mặc Hiên nói “Nương, Mặc Hiên, ta đi rồi sẽ trở lại.”

Sở Mặc Hiên còn muốn nói gì đó nhưng Lý Thư Hoàn kéo áo hắn không buông. Đến khi bóng dáng của Sở Thanh Linh biến mất, Lý Thư Hoàn giống như trút được gánh nặng, ngồi xuống, lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Người làm vậy là có ý gì?” Sở Mặc Hiên biết rõ Lý Thư Hoàn làm như vậy là có nguyên nhân, tuy rằng bản thân chán ghét hắn vô cùng, nhưng cũng hiểu rõ chuyện hắn làm tuyệt đối không gây tổn hại đến mình.

“Thư Hoàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Về mặt của Đuan Ngọc đông cứng lại, chuyện vừa phát sinh thật sự rất kì quái. Nhiếp Chính vương sao lại tìm tới nơi này.

“Vị Nhiếp Chính vương kia là người cực kì đáng sợ, không thể làm trái ý hắn.” Sắc mặt Lý Thư Hoàn vẫn còn tái nhợt. “Có nhiều chuyện các người còn chưa biết.” Lý Thư Hoàn cảnh giác nhìn chung quanh một chút, xác định lúc này không còn người khác mới cúi đầu nói “Lần này Hoàng Cung đã xảy ra sự cố nghiêm trọng lệch đất.”

“Có ý gì?” Sở Mặc Hiên tỏ ra nóng nảy, chỉ hận không thể kéo áo Lý Thư Hoàn hỏi cho rõ sự tình.

“Vị Nhiếp Chính vương vốn là người đã cùng Hoa thái phi giúp đỡ Đường Kim Thánh Thượng, thế nhưng mấy hôm trước Hoa thái phi đột nhiên nổi điên, bị đánh vào lãnh cung, vĩnh viễn không thể thấy được ánh sáng mặt trời. Nhưng cụ thể mọi chuyện diễn ra như thế nào thì ta cũng không biết.” Tay Lý Thư Hoàn có chút run rẩy, hắn nói tiếp “Chỉ có thể xác định là chuyện này có liên quan đến vị Nhiếp Chính vương kia.

Sở Thanh Linh nhìn bốn nha hoàn một chút, họ vẫn không nói một lời, nhìn kỹ lại, trên tay các nàng đều cầm y phục hoặc dụng cụ tắm rửa. Có y phục, khăn mặt, dầu vùng, cánh hoa gì đó. Mấy người đó muốn làm gì vậy?

Phía trước, một nha hoàn đã mở cửa, mời Thanh Linh đi vào. Sở Thanh Linh bước vào, lúc này mới phát hiện bên trong là một cái ao dùng để tắm rửa. Cái ao đang bốc hơi, hơi nước lượn lờ trong không gian.

Đang lúc Sở Thanh Linh cảm thấy hỗn loạn, bỗng nhiên nàng kinh hô một tiếng. Bởi vì phía sau các nha hoàn đang cởi bỏ y phục của nàng.

p.s: Hôm nay tui up muộn. Lo tám chuyện nên edit chậm :v

7. Chương 7: Nơi Này Bị Bệnh

Editor: Miu

“Các người làm gì?”

Sở Thanh Linh tức giận xoay người nhìn nha hoàn phía sau.

Sắc mặt của đám nha hoàn phía sau vô cùng bình tĩnh, chỉ cúi đầu cung kính nói:

” Vương gia phân phó chúng nô tỳ giúp cô nương tắm rửa thay y phục.”

Sau đó lại bắt đầu cởi y phục trên người Sở Thanh Linh ra. Sở Thanh Linh sửng sốt, đây là ý gì? Muốn gặp Vương gia còn phải tắm rửa thay y phục, quy định này ở đâu ra? Thật khó chịu!

” Tự ta làm.”

Sở Thanh Linh cảm thấy bức, cố ý né tránh. Ai ngờ, động tác này lại dọa bốn nha hoàn sợ chết khiếp, bọn họ vội vàng quỳ ở trên mặt đất, đồng loạt mở miệng cầu xin tha thứ. Thanh âm run rẩy:

” Cô nương, xin đừng làm bọn nô tỳ khó xử, Vương gia đã phân phó bọn nô tỳ đến hầu hạ người, nếu không làm được, bọn nô tỳ.....”

Câu nói kế tiếp không tiếp tục nói ra, nhưng Sở Thanh Linh cũng hiểu nó có ý gì. Đây gọi là sự uy nghiêm của giới quyền quý sao? Sở Thanh Linh hơi nhú mày, cũng không nói thêm gì nữa, mặc cho đám nha hoàn phía sau bắt đầu tắm rửa. Nàng không có thói quen được người khác hầu hạ một cách cẩn thận tỉ mỉ như vậy, Sở Thanh Linh không được tự nhiên, nhưng vẫn để ý nha hoàn giúp mình lau chùi thân thể. Mấy nha hoàn cũng không nói thêm gì, chỉ tận tâm lau chùi dầu vùng, rắc những cánh hoa trên người Sở Thanh Linh.

Sau khi giúp Sở Thanh Linh mặc y phục xong, mấy nha hoàn cẩn thận tỉ mỉ lau khô tóc cho nàng, dẫn Sở Thanh Linh về lại căn phòng ban nãy rồi lui đi, chỉ để lại một mình nàng ngồi đó. Sở Thanh Linh đánh giá y phục đang mặc trên người. Xiêm y hồng nhạt, trên đai lưng thêu hình một đóa phù dung đang nở, váy tơ tằm sờ vào vô cùng thoải mái. Trong đầu tên Nhiếp Chính Vương này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Sở Thanh Linh lặng lẽ ngồi một bên, sửa lại mái tóc dài còn chút ẩm ướt. Ngắm nhìn bốn phía, thở dài, tiếp tục chờ đợi. MiuDDLQĐ

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng sáo du dương, mềm mại ngân nga. Trong điệu nhạc lại mang theo nỗi niềm đau thương vô hạn, nhàn nhạt yếu ớt, khiến cho người ta không thể nắm bắt. Giống như sự sợ hãi vô bờ mỗi khi mùa đông đến, ta đứng đó, sừng sững trên vách núi, khuôn mặt buồn rầu, mỉm cười động lòng người. Tuy hiểu được điều đó, nhưng vẫn không thể nghe được suy nghĩ trong lòng người diễn tấu. Sở Thanh Linh chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài, tìm theo tiếng sáo mà đi. Muốn tìm đến nơi phát ra âm thanh đau thương kia, âm thanh nhẹ nhàng đập vào lòng người.

Ra cửa, Sở Thanh Linh bước xuống lầu các, tìm theo tiếng sáo, hướng về phía rừng trúc bên trái lầu các tìm kiếm. Trúc lâm xanh ngát, những chiếc lá sắp nhỏ ra nước. Nhìn xa mê hoặc, nhìn gần quyến rũ. Sở Thanh Linh không khỏi ngạc nhiên, đây là cây trúc bình thường sao? Xung quanh không có một bóng người, Sở Thanh Linh do dự, cuối cùng vẫn bước vào rừng trúc. điềndànLêQuýĐôn

Từng bước từng bước một tới gần nơi phát ra âm thanh kia, sắc xanh trải khắp bốn bề, màu xanh xinh đẹp. Rốt cục người thổi sáo đang ở đâu ?

Đột nhiên Sở Thanh Linh dừng bước, hình ảnh trước mặt đập vào mắt khiến nàng ngây ngẩn, đứng yên tại chỗ, quên không hít thở.

Giữa rừng trúc màu xanh xinh đẹp, một nam tử tuyệt mỹ khoác trên người y phục màu trắng, nhắm mắt lại nhẹ nhàng thổi. Lông mi thật dài, thật đẹp, mái tóc dài đen như mực, mang theo chút ưu thương. Vẻ ưu thương nhàn nhạt kia khiến cho người ta cảm thấy đau lòng. Vẻ đẹp tuyệt mỹ kia khiến cho tâm hồn người ta cảm thấy khiếp sợ, trong nháy mắt trời và đất chỉ đang làm nền cho hắn diễn.

Sở Thanh Linh kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt. Đột nhiên tiếng sáo ngừng lại, nam tử tuyệt mỹ chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm Sở Thanh Linh.

“Nàng đã đến rồi”

Nam tử cười khê, nhanh chóng thu hồi cây sáo, từ từ đến gần Sở Thanh Linh.

” Đông Phương Thiếu Tư! ! !”

Sở Thanh Linh hô nhỏ thành tiếng. Trong lòng kinh ngạc, vì sao Đông Phương Thiếu Tư lại xuất hiện ở đây? Vì sao lại ở trong phủ Nhiếp Chính Vương thổi sáo dẫn nàng tới đây? Đông Phương? Đông Phương?!

” Xuyt ”

Đông Phương Thiếu Tư chạy tới trước mặt Sở Thanh Linh, vươn ngón lạnh ngắt nhẹ nhàng xoa đôi môi mọng đỏ của Sở Thanh Linh, khoe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt

” Gọi ta Thiếu Tư.”

Sở Thanh Linh cảm thấy môi mình lạnh lạnh, thân thể cứng đờ. Đáng lẽ ra nàng nên nghĩ đến, họ Đông Phương là quốc họ! Nhiếp Chính Vương, hẳn chính là Nhiếp Chính Vương, nam tử được nàng cứu chính là Nhiếp Chính Vương! Vì thế biết chỗ ở của nàng, hiện tại còn bắt nàng đến đây.

“Gọi ta Thiếu Tư...”

Đông Phương Thiếu Tư tiến lại gần Sở Thanh Linh mỉm cười nói, thanh âm trầm thấp giống như có ma lực thu hút nàng.

Sở Thanh Linh nhìn đôi đồng tử xinh đẹp của Đông Phương Thiếu Tư, giống như có đem người ta hút vào bên trong, nhẹ nhàng mở miệng:

“Thiếu Tư...”

” Ừ, Thanh Linh, ta một mực chờ nàng”

Đông Phương Thiếu Tư hơi cúi đầu, nhẹ hôn lên trán nàng.

Bỗng nhiên trên trán Sở Thanh Linh có hơi thở ấm áp phả vào, lúc đó nàng mới có phản ứng, mình bị sao vậy? Vươn tay dùng sức đẩy Đông Phương Thiếu Tư ra, trừng mắt nhìn hắn.

“Người không phải đang bị bệnh sao? Muốn ta đến khám và chữa bệnh cho người?”

Sở Thanh Linh nhất thời quên mất người đứng trước mặt mình là Nhiếp Chính Vương, tức giận nói.

“Đúng, ta bị bệnh.”

Ánh mắt Đông Phương Thiếu Tư đột nhiên ảm đạm, hắn chậm rãi rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Sở Thanh Linh nhìn người trước mắt, rõ ràng hẳn vừa trêu đùa nàng bây giờ lại trở nên cô đơn như vậy, nhất thời nàng không biết nên làm thế nào cho phải. Chỉ biết vào lúc này, nam nhân trước mắt khiến con người ta rất muốn yêu thương, cưng chiều.

“Khó chịu ở chỗ nào?”

Sở Thanh Linh đi lên phía trước, nhắc nhở nói:

” Để ta bắt mạch cho ngươi.”

Đông Phương Thiệu Tư chậm rãi đưa tay ra, Sở Thanh Linh cầm cổ tay của hắn, hơi nhíu nhíu mày, cổ tay rất lạnh. Vì sao lạnh như thế? Vừa mới cầm được cổ tay của Đông Phương Thiệu Tư, hắn rất nhanh giữ lấy cổ tay nàng, lấy tay của nàng đặt trước lồng ngực mình.

“Làm gì vậy?” Sở Thanh Linh kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại đôi đồng tử ngập tràn sương mù của Đông Phương Thiệu Tư.

“Nơi này bị bệnh”

Đông Phương Thiệu Tư khẽ cười rộ lên

“Nơi này quá nhớ nàng”

Sở Thanh Linh há to mồm, nhìn Đông Phương Thiệu Tư cười xấu xa, một lát sau mới phát hiện mình bị hắn trêu đùa. Nàng dùng sức muốn rút tay về, nhưng không thể rút ra được.

” Buông ta ra! Ngươi là tên lừa đảo !”

Sở Thanh Linh cúi đầu trách cứ.

Đông Phương Thiệu Tư giống như bị điếc, không chịu buông tay nàng ra, trái lại hắn còn dùng sức kéo nàng, ôm vào trong lòng. Sở Thanh Linh cảm nhận được hơi thở của nam nhân cùng mùi hương long đản nhàn nhạt dễ ngủ, trên mặt bắt đầu nóng lên. Vươn tay dùng sức đẩy Đông Phương Thiệu Tư ra :

” Ngươi làm gì? Buông ta ra!”

” Đừng nhúc nhích!”

Bỗng nhiên Đông Phương Thiệu Tư nói rất nghiêm túc, khiến Sở Thanh Linh ngây ngẩn cả người.

” Nàng, thật ấm.”

Câu nói kế tiếp của Đông Phương Thiệu Tư càng làm cho Sở Thanh Linh không thể hiểu nổi, bây giờ là mùa hè nha, ôm một người rất nóng, hắn còn nói ấm được sao!

“Ngươi, thật là quái nhân.”

Sở Thanh Linh lắc lắc thân thể muốn tránh khỏi cái ôm của Đông Phương Thiệu Tư.

Lần này Đông Phương Thiệu Tư thả Sở Thanh Linh ra, hắn chỉ mỉm cười nhìn khuôn mặt phẫn hồng của Sở Thanh Linh.

“Ngươi không bị bệnh, ta có thể trở về rồi chứ? Chắc hẳn cha mẹ ta đang rất sốt ruột.”

Sở Thanh Linh hơi nghiêng đầu qua một bên, không muốn nhìn vào cặp mắt sáng quắc của Đông Phương Thiệu Tư.

“Khó có thể thực hiện”

Đông Phương Thiệu Tư cũng nghiêng đầu qua một bên nhìn vào ánh mắt của Sở Thanh Linh, nhẹ nhàng cười, nói ra quyết định của chính mình.

8. Chương 8: Thành Thân?

Editor: Miu

Sở Thanh Linh sững sốt, nhẩn mày nhìn Đông Phương Thiểu Tư đang cười : “Vì cái gì?”

“Nàng đã cứu ta, ta còn chưa báo đáp nàng, sao có thể để nàng trở về?” Đông Phương Thiểu Tư cười, bước về phía trước, “Ồ lại đây mấy ngày để ta báo đáp nàng, không tốt sao? Ta sẽ phái người báo tin cho người nhà của nàng.”

Sở Thanh Linh chợt nhớ tới câu nói nửa đùa nửa thật của Đông Phương Thiểu, lấy thân báo đáp. Nhìn bóng lưng của Đông Phương Thiểu Tư bóng lưng, Sở Thanh Linh cười nhẹ nhàng lắc đầu, mình đúng là mắc bệnh thần kinh, sao có thể liên tưởng đến chuyện đó được chứ?

Đông Phương Thiểu Tư thấy Sở Thanh Linh không đi theo mình, dừng bước quay đầu lại: “Thanh Linh, tới đây”

Sở Thanh Linh nhìn khuôn mặt mỉm cười của Đông Phương Thiểu Tư, không kiềm chế được bản thân vội vàng chạy theo. Nam nhân ở trước mắt nàng nhìn không thấu, dù nàng cố gắng đến mấy cũng không hiểu trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Đoán cũng không ra bước kế tiếp hắn muốn làm gì. Hắn là một nam nhân vô hình, lúc ẩn lúc hiện. Sở Thanh Linh nhìn Đông Phương Thiểu Tư đang di chuyển với tư thế siêu nhiên, có chút cảm thán. Tại sao ông trời lại ưu ái hắn như vậy.

“Thanh Linh.” Đông Phương Thiểu Tư khẽ gọi, ngay sau đó bàn tay nhỏ nhắn của Sở Thanh Linh rơi vào lòng bàn tay to lớn của Đông Phương Thiểu Tư, vẫn cái cảm giác lạnh lạnh khiến nàng không được thoải mái.

“Ta nên gọi ngươi là gì? Vương gia?” Sở Thanh Linh nghĩ muốn rút tay mình về, nhúu nhúu mày, “Sau đó ta sẽ nói với Vương gia, thỉnh Vương gia nên tự trọng?”

“Ha ha...” Đông Phương Thiểu Tư cười nhẹ ra tiếng, không hề tức giận, quay đầu nhìn Sở Thanh Linh, nói thật nhỏ, “Ta đã nói rồi, gọi ta Thiểu Tư. Còn có, tay của nàng, ta sẽ không buông .”

Sở Thanh Linh ngạc nhiên, lời nói kế tiếp của Đông Phương Thiểu Tư càng khiến nàng choáng váng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Ta nói rồi, ta sẽ cưới nàng. Nàng phải làm vương phi của ta.” Đông Phương Thiểu Tư vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cằm Sở Thanh Linh, ngay lúc tâm tình của Sở Thanh Linh đang hoảng loạn, môi của hắn đã đặt trên môi của nàng.

Lạnh lạnh, cảm giác mềm mại, trơn bóng. Sở Thanh Linh ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang phóng đại trước mắt mình.

“Nhắm mắt lại, những lúc ta hôn nàng, nàng phải nhắm mắt lại.” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ giọng nói , thanh âm như có ma lực, vang vọng bên tai Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh từ từ nhắm nghiền mắt. Ban đầu nụ hôn của hắn ngọt ngào, ôn nhu, sau đó là trần trọc, đau khổ, cuối cùng là tìm kiếm, thăm dò . Nụ hôn càng ngày càng sâu. Lúc hắn chuẩn bị cạy mở hàm răng của Sở Thanh Linh, nàng mới bừng tỉnh, dùng sức đẩy hắn ra.

“Ngươi....ta.....” Trong lòng Sở Thanh Linh là một mảnh hỗn loạn, đối với nam nhân trước mắt, nói không có cảm giác là giả. Ngay từ lần đầu tiên khi nàng cứu hắn, đã bị hắn hấp hồn. Giữa hai hàng lông mày hiện ra vẻ đau thương nhàn nhạt khiến nàng đau lòng không thôi. Nỗi đau kéo dài, ẩn sâu vào trong lòng nàng. Nhưng nàng không nghĩ mọi chuyện sẽ diễn ra như bây giờ.

“Thanh Linh, nàng nghĩ muốn cái gì? Nàng muốn cái gì ta đều sẽ cho nàng cái đó.” Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười, nhìn khuôn mặt lúng túng không biết nên làm thế nào của Sở Thanh Linh.

“Ta, ta không muốn gì.” Sở Thanh Linh hốt hoảng lắc đầu, rất muốn né tránh cục diện bây giờ. Ánh mắt của nam nhân trước mặt hết sức nóng bỏng, khiến nàng không biết phải làm sao cho phải.

“Không muốn làm phi của ta sao?” Trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên sự đau khổ, ánh mắt đau thương nhìn Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh nhìn Đông Phương Thiểu Tư, ánh mắt của hắn nhuộm đầy sự đau thương, nỗi đau toả ra bốn phía, hoà chung vào bầu không khí. Nàng vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt đau thương của hắn, lời nói vừa định nói ra lại ngậm chặt trong miệng. Nàng chẳng biết nên nói gì, chỉ biết nói lệch chủ đề chính: “Ta muốn gả ột người mà cả đời người đó chỉ có thể cưới mình ta, chỉ có thể đối tốt với một mình ta. Trong lòng ta cũng chỉ có hắn, chỉ đối tốt với hắn. Mà địa vị của người rất cao quý, người là một Vương gia quyền cao chức trọng, tất nhiên sẽ phải lấy rất nhiều nữ nhân.”

Vốn cho là Đông Phương Thiểu Tư nghe nàng nói những lời này sẽ cảm thấy khó xử, nên suy xét lại, ai ngờ, trên mặt Đông Phương Thiểu Tư xuất hiện một nụ cười tươi, đưa tay qua ôm Sở Thanh Linh vào trong lòng: “Ta chỉ lấy một mình nàng, cho nên nàng phải gả cho ta. Trong thế giới của ta chỉ có một mình nàng!”
diễn đàn Lê Quý Đôn

Sở Thanh Linh ngây ngẩn cả người, suy nghĩ hoàn toàn bị đóng băng. Lời nói này xem như lời cầu hôn sao? Nhiếp Chính vương có địa vị cao quý như hắn lại quyết định chuyện hôn sự một cách qua loa thế này sao? Nàng gặp hắn được mấy lần? Ở chung được mấy ngày? Đếm trên đầu ngón tay cũng biết. Đây, như vậy có nhanh quá không? Chính nàng cũng không xác định rõ câu trả lời. Đối với hắn, nàng có cảm giác yêu thích, nhưng chưa chạm đến cái gọi là yêu. Cũng chưa từng nghĩ đến chuyện gả cho hắn ngay bây giờ.

“Vì cái gì?” Sau một lúc kìm nén, Sở Thanh Linh mở miệng, “Ta và người mới ở cùng nhau có mấy ngày.”

Nói còn chưa hết, môi nàng đã bị ngón tay thon dài của Đông Phương Thiểu Tư áp trụ, trong mắt Đông Phương Thiểu Tư toàn là ý cười sâu đậm, trong giọng nói cực kì bá đạo: “Không nên hỏi những vấn đề ngu ngốc như vậy. Ta muốn nàng.”

Sở Thanh Linh trừng mắt, không biết nên nói cái gì cho phải. Người trước mắt rất tùy hứng.

Không đợi Sở Thanh Linh nói chuyện, Đông Phương Thiểu Tư liền lôi Sở Thanh Linh đi về phía lầu các, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói: “Đây là Trúc viên mà ta cố ý chuẩn bị cho nàng, chỉ thuộc về mình nàng mà thôi.” DDLQĐ

Sở Thanh Linh nhìn bóng dáng của Đông Phương Thiểu Tư, muốn nói rồi lại thôi. Người trước mắt luôn luôn có nỗi đau không bao giờ che dấu nổi, không ai có thể khiến cho hắn cảm nhận được sự ấm áp sao? Hoàng thất vốn vô tình, đã biến hắn thành con người như vậy sao? Đơn giản vì mình đã cứu hắn, đối tốt với hắn, cho nên hắn mới làm những việc như vậy sao? Đây không phải là yêu, mà là cảm kích. Người trước mắt hiểu sao?

“Buổi tối ta sẽ cho người làm những món mà nàng thích ăn nhất. Thịt kho tàu, thịt bò, cá hấp,” Khẩu khí của Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt, hắn nói ra toàn bộ những món ăn mà Sở Thanh Linh yêu thích.

Sở Thanh Linh ngớ ra, khi nào thì hắn biết mình thích ăn những món này?

“Cái kia....có thể nghe ta nói một câu được không?” Sở Thanh Linh ngừng lại, nàng chỉ cảm thấy thân thể mình như đang bốc cháy. DDLQĐ

“Muốn nói gì? Ta đang nghe.” Đông Phương Thiểu Tư cũng ngừng lại, quay đầu nhìn Sở Thanh Linh.

“Ta, không cần người báo đáp ta như vậy, người hiểu không?” Sở Thanh Linh nói tiếp, “Cảm kích không phải, không phải....” không phải là yêu, mặc dù rất muốn nhưng Sở Thanh Linh không thể nói ra bốn từ tiếp theo được nữa.

“Cảm kích không phải là yêu, nàng muốn nói cái này phải không?” Khoé miệng Đông Phương Thiểu Tư vẽ ra một nụ cười xấu xa, khiến Sở Thanh Linh há to miệng. Sở Thanh Linh trừng mắt nhìn sau đó gật gật đầu, nam nhân ở trước mắt hiểu cả ý nghĩ của nàng sao? MiuDDLQĐ

“Ta yêu nàng hay cảm kích nàng, nàng cũng không phân biệt được sao?” Trên mặt Đông Phương Thiểu Tư chợt hiện lên ý chí mạnh mẽ khiến người ta không dám tiến lại gần.

Nhất thời Sở Thanh Linh không biết nên nói cái gì cho phải, lại trầm mặc một lúc.

“Không sao cả, ta sẽ cho nàng thời gian.” Đông Phương Thiểu Tư cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Thanh Linh tiếp tục đi về phía trước, “Ta muốn cho nàng thời gian thích ứng nhiều hơn. Ba ngày, ba ngày đã đủ dài rồi chứ? Tiểu Thanh Linh của ta? Ba ngày sau chúng ta sẽ thành thân”

Sở Thanh Linh mê muội, ở đâu có loại người bá đạo như vậy? Chỉ ỉnh ba ngày thích ứng, mặc kệ mình có đồng ý hay không ba ngày sau vẫn phải thành thân với hắn.

Đông Phương Thiểu Tư cũng không quản xem Sở Thanh Linh muốn cái gì, chỉ lôi nàng đi về phía trước: “Ba ngày này ta sẽ xử lý công việc của mình cho xong. Nàng ngoan ngoãn ở Trúc viên chờ ta trở về.”

Đầu óc Sở Thanh Linh hoàn toàn trống rỗng, không hề nghe thấy lời nói của Đông Phương Thiểu Tư.

Thành thân?

Nàng và Niếp Chính vương - Đông Phương Thiểu Tư thành thân?.

Các nàng, nhớ ta hơn :3 Truyện có hợp khẩu vị của các nàng không?

9. Chương 9: Giam Lông.

Editor: Miu

Đông Phương Thiểu Tư lôi Sở Thanh Linh lên lầu các, nắm tay nàng thật chặt, sau đó đặt nàng ngồi xuống ghế. Không cho Sở Thanh Linh nói chuyện, đột nhiên hắn đặt một nụ hôn lên trán Sở Thanh Linh.

“Ng ngoan chờ ta ở chỗ này, buổi tối ta sẽ trở về dùng cơm với nàng.”

Sở Thanh Linh lắc đầu muốn nói cái gì đó, khoé miệng của Đông Phương Thiểu Tư vẽ ra một nụ cười lạnh, cúi đầu nói:

” Đừng chọc giận ta, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta về.”

Sở Thanh Linh nhìn vào đáy mắt Đông Phương Thiểu Tư, đáy mắt hiện lên một tia âm lãnh, không hiểu vì lí do gì lòng nàng phát run lên. Vì sao chỉ trong một cái chớp mắt, nàng cảm thấy nam nhân trước mặt là hai người hoàn toàn khác nhau?!

Sở Thanh Linh bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, nhìn bóng dáng Đông Phương Thiểu Tư biến mất, để lại một mình nàng trong gian phòng to như vậy. Hắn định để nàng ở đây thật sao? Sở Thanh Linh vô lực gục trên bàn, chán muốn chết, nhắm nghiền hai mắt lại.

Trong lúc nàng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngoài cửa có tiếng vang nhỏ, sau đó mấy người nha hoàn nối đuôi nhau đi vào. Một hàng dài các nha hoàn đi về phía trước, trên tay họ cầm những hộp gấm quý giá, những nha hoàn ở phía sau còn cầm theo sách, có nha hoàn còn cầm hộp cờ...

“Làm cái gì vậy?” Sở Thanh Linh không hiểu nhìn mấy nha hoàn trước mặt. Mấy người nha hoàn cung kính hành lễ:

“Vương Phi, đây là những vật mà Vương Gia bảo bọn nô tỳ mang đến đây.”

Nói xong, bọn họ cung kính để lễ vật lại rồi cáo lui, không nói một câu dư thừa, càng không ở lại để cho Sở Thanh Linh có cơ hội đặt câu hỏi. Hiện tại ngay cả cách xưng hô cũng đã sửa lại, trước kia là cô nương, hiện tại biến thành Vương Phi. Sở Thanh Linh bất đắc dĩ thở dài. Đông Phương Thiểu Tư quả nhiên là một tên bốc đồng. DDLQĐ

Gian phòng rất yên tĩnh, Sở Thanh Linh nhìn những thứ mà nha hoàn đưa tới, trong lòng nàng hiểu rõ, Đông Phương Thiểu Tư vì sợ nàng ở đây một mình sẽ sinh ra cảm giác buồn chán nên cho người đem những thứ này tới để nàng giết thời gian. Sách nàng có thể đọc một mình, thế nhưng bàn cờ này có thể đánh với

ai? Dọc theo đường từ rừng trúc đi thẳng đến đây không có một bóng người. Mỗi lần các nha hoàn đến đây đều chỉ làm xong phận sự của mình rồi biến mất luôn, không dừng lại dù chỉ nửa khắc. Ánh mắt nàng rơi vào hộp gấm đẹp để quý giá kia, trong hòm này chứa cái gì?

Sở Thanh Linh đặt hộp gấm trước mặt, chậm rãi mở ra. Bên trong có chứa thứ gì đó, trong mắt Sở Thanh Linh hiện lên sự vui vẻ không thôi! Đàn, là một cây đàn cổ! Đàn cổ trong hộp không giống những cây đàn bảy dây mà Sở Thanh Linh thường gặp, đàn này có tới chín dây. Chất gỗ trơn bóng sờ lên đã thấy thích. Sở Thanh Linh nhẹ nhàng vuốt dây đàn, đàn cổ phát ra âm thanh trong trẻo, ngân nga không dứt.

“Đúng là một cây đàn tốt!”

Sở Thanh Linh nhin không được ôm lấy cây đàn, quan sát tỉ mỉ. Ngoại trừ cảm giác hứng thú trong lòng nàng còn dâng lên một cảm giác khác lạ. Quả nhiên Đông Phương Thiếu Tư đã cho người đi điều tra sở thích của mình. diendànLêQuýĐôn

Liếc mắt nhìn chồng sách nha hoàn đưa tới, Sở Thanh Linh càng kinh ngạc. Bên trong ngoại trừ sách y học, còn có sách nghiên cứu về độc dược, ngoài ra còn có rất nhiều loại sách lẫn lộn với nhau, kỳ văn gì gì đó. Rất nhiều sách Sở Thanh Linh chỉ nghe qua chứ chưa có cơ hội xem, mà bây giờ nó đang bày ra trước mắt mình. Nhất thời Sở Thanh Linh cảm thấy hứng thú, mở sách ra xem tỉ mỉ.

Bất giác đã đến buổi trưa, có nha hoàn mang cơm đến, chuẩn bị trà xong xuôi, lại định rút lui.

“Chờ một chút!”

Sở Thanh Linh không nhin được đành lên tiếng. Nàng không có thói quen được kẻ hầu người hạ, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy Vương phủ này có chút lạ. Vì sao những hạ nhân ở đây thấy nàng lại không dám ngẩng đầu lên nhìn, cũng không nói chuyện nhiều, lại càng không dám nán lại nơi này quá lâu.

” Vương Phi có gì phân phó?”

Nha hoàn nói chuyện, giọng nói có chút sợ hãi, giọng nói cực kì nhỏ chỉ đủ cho nàng nghe.

“Các người bận rất nhiều việc?”

Sở Thanh Linh nghi hoặc nhìn nha hoàn trước mặt, theo lý mà nói, nhìn qua thái độ của Đông Phương Thiếu Tư, thấy hẳn cũng không đến mức hà khắc. Tại sao mấy nha hoàn đến đây làm xong công việc của mình liền vội vã rời đi?

“Làm gì có, Vương Phi. Người có việc gì cứ phân phó, chúng nô tỳ lập tức làm theo!”

Nha hoàn vội vàng nói. Sở Thanh Linh cảm thấy trong giọng nói của nha hoàn ngoại trừ sợ hãi còn có chút sốt ruột. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao Đông Phương Thiếu Tư lại không để cho ai ở lại bên cạnh nàng?

“Không có gì, người đi đi.”

Sở Thanh Linh nhìn trên bàn bày đầy đồ ăn, nước rửa tay sau khi ăn, khăn mặt, trà súc miệng. Tuy rằng trong lòng cảm thấy buồn bực nhưng cũng không biết nên làm thế nào để giải tỏa. Chỉ có cách đi hỏi rõ Đông Phương Thiếu Tư thì mới biết được nguyên nhân. Mọi thứ chuẩn bị rất đầy đủ, điều kì quái nhất là không có người phục vụ.

Sở Thanh Linh rầu rĩ ăn xong bữa cơm, một lát sau có nha hoàn đến thu dọn. Chờ bọn họ đi rồi, Sở Thanh Linh đưa tay ra, chỉnh lại thắt lưng, đi ra ngoài. Không có ai, ở đâu cũng không có người. Đi xuống lầu, đi qua đình viện, dọc theo đường đi cũng không có một bóng người. Đương nhiên đó là ở trong mắt của nàng, nếu như Sở Thanh Linh biết khu vườn này là nơi có nhiều tử sĩ(*) nhất, không biết nàng sẽ có cảm giác gì. Tử sĩ ở Vương phủ là những người ngay từ nhỏ đã được chọn ra rồi đưa tới đây, từ nhỏ đã phải tập võ, thề sống chết nghe theo tất cả mệnh lệnh của Vương Gia. Không có tư tưởng của mình, không có nhu cầu riêng cho bản thân. MiuĐDLQĐ

Khi Sở Thanh Linh biết được những chuyện này, lúc đó đã là chuyện của tương lai.

Xung quanh đều im ắng, Sở Thanh Linh men theo con đường đá đi đến cửa vườn, ngoài cửa có người, hai thị vệ với vẻ mặt nghiêm túc. Nhìn thấy Sở Thanh Linh đến mà khuôn mặt hai người vẫn không hề thay

đổi, mắt vẫn nhìn về phía trước. Sở Thanh Linh cũng không nói gì, chỉ là nhấc chân muốn bước ra ngoài, lúc này hai người mới chắn ngang trước mặt nàng. Vẫn giữ thái độ cung kính khiến nàng vô cùng khó chịu:

“Xin Vương Phi đừng bước, Vương Gia phân phó người không thể đi ra ngoài.”

Sở Thanh Linh sửng sốt, cuối cùng cũng hiểu. Đông Phương Thiệu Tư giam lỏng nàng tại khu vườn rộng lớn này! Nghĩ đến đó, trong lòng Sở Thanh Linh cảm thấy bức bối. Cho dù hắn là người của Hoàng tộc, nhưng hắn cũng không thể làm những chuyện quá đáng như vậy.

” Không thể ra ngoài? Chỉ ở trong vườn này?”

Giọng nói của Sở Thanh Linh trở nên lạnh nhạt.

“Thỉnh Vương Phi không nên làm khó bọn thuộc hạ, thuộc hạ cũng chỉ phụng mệnh hành sự. Vương Gia đã phân phó, Vương Phi không thể ra khỏi Trúc Uyển một bước.”

Giọng nói của hai thị vệ không mang theo chút cảm xúc nào, chỉ cung kính nói. Hai người cũng không nói cho nàng biết, từ nay trở đi Trúc Uyển trở thành cấm địa trong Vương phủ, không có sự cho phép của Vương Gia, bất kể ai cũng không thể bước vào nơi này một bước. Người nào trái lệnh giết không tha.

Hừ!

Sở Thanh Linh nhìn hai người trước mắt, hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về vườn. Trong lòng càng thêm tức giận, Đông Phương Thiệu Tư, cái tên bá đạo cuồng vọng này! Trong lòng tức giận, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạ. Nàng vẫn không thể nhìn thấu con người của Đông Phương Thiệu Tư.

Chẳng biết tại sao, Sở Thanh Linh có cảm giác như bản thân đang lún xuống bùn lầy.

Mà lúc này Đông Phương Thiệu Tư đang ở trong Thượng Thư phòng cùng một nam tử trẻ tuổi, tuổi dạt thảo luận về một vấn đề nào đó. Công chúa nước láng giềng đã sắp đi vào lãnh thổ của Thiên Vận Quốc.

(*) Tử sĩ (hay còn gọi là cảm tử quân) : Khi chiến tranh xảy ra, để giành được thắng lợi nhất thiết phải có sự hi sinh, và những người lính đứng ra nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, có thể hi sinh bất cứ lúc nào gọi là cảm tử quân.

10. Chương 10: Hoảng Sợ

Editor: Miu

“Ngự Phong, người của ngươi có tới không?” Đông Phương Thiệu Tư miễn cưỡng ngồi trên ghế, nhìn vị tiểu Hoàng Đế đang nghịch giấy một cách vui vẻ thoải mái, đứng ở dưới là một nam tử trẻ tuổi tuổi dạt. Nam tử này chính là Hữu Thừa Tướng Lãnh Ngự Phong. Năm hai mươi bốn tuổi đã được phong làm Hữu Thừa Tướng, từng một thời hắn đã trở thành thần thoại của Thiên Vận Quốc.

“Có, đang chờ người ở Thương Châu Quốc đi.” Lãnh Ngự Phong trình trọng trả lời, trong mắt hiện lên một nụ cười nhạt. Nếu như Thương Châu Quốc muốn phá hư quan hệ liên minh giữa hai nước tất sẽ có hành động gì đó.

“Ừ, vậy thì được.” Đông Phương Thiệu Tư hướng về phía tiểu Hoàng Đế vẫy vẫy tay, tiểu Hoàng Đế nhếch môi cười chạy tới, trèo lên đùi Đông Phương Thiệu Tư ngồi . Đông Phương Thiệu Tư ôm lấy tiểu Hoàng Đế để hắn ngồi trên đùi của mình, nhìn Lãnh Ngự Phong cười khê, “Tuy rằng thủ đoạn của bọn ám sát rất thấp hèn, nhưng cũng hữu dụng. Nếu công chúa Bắc Vũ Quốc bị người ám sát tại đất nước của chúng ta, mặc kệ thương hay không thương, cũng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ liên minh hai nước.”

“Còn có, mặt mũi của Vương gia sẽ bị bôi nhọ”

Khoé miệng Lãnh Ngự Phong nhếch lên một nụ cười. Nam nhân trước mắt, ở cùng hắn đã hơn mười năm, chính mình còn không hiểu hắn sao?

“Người....muốn hai tướng ở cùng một nhà?”

Đông Phương Thiểu Tư chậm rãi nói, khiến sắc mặt Lãnh Ngự Phong dần biến đổi. Người trong kinh thành ai cũng biết, con gái của Tả Thừa Tướng cực kì ngưỡng mộ Hữu Thừa Tướng, hết lần này tới lần khác, mỗi khi Hữu Thừa Tướng Lãnh Ngự Phong nhìn thấy nàng đều phải đi đường vòng để tránh. Vì chuyện này, quan hệ hai bên càng trở nên ác liệt hơn.

“Được rồi, người tha cho ta đi, coi như ta chưa nói gì.” Lãnh Ngự Phong nhìn nam nhân trước mắt, hắn có khuôn mặt xấu xa vô lại. Khuôn mặt này khiến người ta mê mẩn, người nào không biết rõ sẽ chết mê chết mệt ở trong đó, còn người nào biết được sự thật ẩn bên trong khuôn mặt đó sẽ trốn hẩn như trốn tà. MiuDDLQĐ

” Ba ngày sau ta thành hôn.” Đông Phương Thiểu Tư giúp tiểu Hoàng Đế sửa lại mũ, nhàn nhạt ném ra một câu nói.

Quả nhiên, thiếu chút nữa Lãnh Ngự Phong sẽ nhảy dựng lên, hẩn kinh ngạc nhìn vẻ mặt thần nhiên của Đông Phương Thiểu Tư. Thành hôn? Thật hay giả? Cho tới bây giờ Đông Phương Thiểu Tư chưa hề đến gần nữ nhân nào, lý do là gì chính mình cũng hiểu rất rõ. Hẩn cảm thấy những nữ nhân kia rất dơ bẩn, cho tới bây giờ vẫn không thấy nữ nhân nào vừa mắt. Có đôi khi chính mình còn tưởng hẩn mắc bệnh về giới tính.

“Thành hôn? Cùng ai?” Là bằng hữu duy nhất của Đông Phương Thiểu Tư, Lãnh Ngự Phong biết Đông Phương Thiểu Tư sẽ không lấy chuyện này ra để nói đùa, hẩn nghi ngờ tiếp tục hỏi, “Phi tử là ai? Ta có biết nàng không?”

“Một người rất sạch sẽ và cực kì ấm áp” Nói đến đây trên mặt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên nụ cười thần nhiên. Lãnh Ngự Phong ngậy ngẩn cả người, đơn giản vì hẩn đã phát hiện nụ cười hiện tại của Đông Phương Thiểu Tư rất chân thật, rất dịu dàng. Hẩn rất muốn hỏi người ngồi trước mặt mình là thật hay giả, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện hai tướng cùng ở chung một nhà, lý trí của Lãnh Ngự Phong nói với hẩn rằng, mình không nên hỏi.

“A.....a.....kia....” Lãnh Ngự Phong cảm giác đầu lưỡi của mình đang co rút mạnh, dù sao tin tức này cũng khiến người ta giật mình, không thể tiêu hóa ngay bây giờ.

“Hôm nay cứ làm vậy đi, ta về trước.” Đông Phương Thiểu Tư ôm Tiểu Hoàng Đế đang ngồi trên đùi của mình giao cho Thái giám đứng bên cạnh rồi đi ra ngoài.

Tâm tư của Đông Phương Thiểu Tư đã sớm bay trở về Vương phủ, Thanh Linh, Tiểu Thanh Linh của hẩn có phải đang sốt ruột chờ hẩn hay không?

Lãnh Ngự Phong nhìn bóng lưng của Đông Phương Thiểu Tư cấp tốc đi xa, ánh mắt trầm xuống. Đông Phương Thiểu Tư, một Nhiếp Chính Vương mạnh mẽ hoàn mỹ, hôm nay lại có thái độ như vật. Đã bao giờ mình gặp một Đông Phương Thiểu Tư biết sốt ruột như vậy chưa? Chưa từng có ai có thể đi vào trong lòng của hẩn, kể cả mình. Quen biết mười lăm năm, tuy rằng bây giờ có thể cùng hẩn nói chuyện, trêu đùa nhưng bản thân mình cũng hiểu. Tâm người nam nhân này là một tảng băng lạnh.

Bây giờ thì sao? Hẩn đã trở thành một con người hoàn toàn mới rồi sao? Người sắp trở thành Vương phi của hẩn, là có phúc hay có họa?

Trong Vương phủ, Sở Thanh Linh lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, nhìn rừng trúc xanh ngắt. Một làn gió mát thổi vào phòng, sắc trời dần dần chuyển tối.

Thời tiết thay đổi, trời muốn mưa hay sao? Sở Thanh Linh tựa bên cửa sổ, bụng dưới chột truyền đến cảm giác đau. Sở Thanh Linh nhú mày, chết tiệt, tại sao có thể quên. Hôm nay là ngày “cái kia” đến! Mỗi lần tới kỳ, Sở Thanh Linh đều đau muốn chết, chỉ uống thuốc mới giảm bớt cơn đau. Sở Thanh Linh nhìn bên ngoài, mưa bắt đầu lớn, càng cảm thấy buồn phiền. Khí trời ẩm ướt sẽ làm nàng càng khó chịu hơn. DDLQĐ

Trong gian phòng to lớn, Sở Thanh Linh nhìn ngắm bốn phía, đương nhiên không có thuốc. Cảm giác đau đớn ở bụng dưới chậm rãi gia tăng, tay chân cũng bắt đầu lạnh. Sở Thanh Linh bĩu môi, muốn gọi người đến nhưng nàng liền nhớ tới chuyện, khu vườn này không có người.

Làm sao bây giờ? Sở Thanh Linh nhìn chiếc giường ở trong phòng, nghĩ muốn bò lên giường, đem chặn quần thân thể của mình lại. Nghĩ tới cuộc sống thời hiện đại, lúc đau sẽ có túi chườm nóng để chườm giảm đau. Bây giờ cảm giác đau đớn không hề giảm đi, trái lại càng ngày càng nặng hơn. Sở Thanh Linh đẩy chăn ra, nhẹ nhàng tựa vào đầu giường. Nếu bây giờ mình đang ở nhà thì tốt biết mấy, nương sẽ giúp mình xoa bụng, Mặc Hiên sẽ giúp mình sắc thuốc. Muốn về nhà, muốn về nhà...

Trong lòng Sở Thanh Linh khẽ lẩm bẩm, rồi chậm rãi ngủ say.

Lúc Đông Phương Thiệu Tư đi vào trong phòng, hắn thấy vẻ mặt Sở Thanh Linh tái nhợt, vô lực tựa vào đầu giường.

“Thanh Linh!” Đông Phương Thiệu Tư la lớn một tiếng, chạy nhanh tới, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi và lo lắng. Hắn ôm lấy Sở Thanh Linh, bản thân không khống chế được, bước đi loạng choạng, “Thanh Linh, nàng làm sao vậy, nàng làm sao vậy?”

Chăn chậm rãi rơi xuống, nhìn làn váy của Sở Thanh Linh toàn là sắc hồng, mắt Đông Phương Thiệu Tư đỏ dần lên. Máu! Đều là máu!

“Thanh Linh –! ! !” Đông Phương Thiệu Tư hoảng loạn la lên, “Người tới, gọi ngự y! Gọi ngự y!” Tâm giống như bị xé rách, không thể, không thể mất đi Thanh Linh! Giờ khắc này, Đông Phương Thiệu Tư cảm giác hô hấp của mình đều muốn ngừng lại.

Rất nhanh, ngự y đã tới vườn trúc. Ngự y nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của Đông Phương Thiệu Tư mà nơm nớp lo sợ, bắt mạch xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Đông Phương Thiệu Tư hành lễ nói: “Vương gia, xin ngài đừng lo lắng. Vương phi tới kỳ nguyệt sự (kinh nguyệt).”

“Kỳ nguyệt sự?” Đông Phương Thiệu Tư hơi nhíu mày, “Tới kỳ nguyệt sự sẽ bị như vậy?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn khuôn mặt tái nhợt của Sở Thanh Linh, trong lòng vẫn là luống cuống không thôi.

“Chuyện này....có người bị có người không bị. Ta giúp Vương phi kê một toa thuốc giảm đau là tốt rồi. Còn nữa phải chú ý giữ ấm thân thể cho Vương Phi.” Ngự y thấp thỏm nói. Mặc dù bây giờ là mùa hè, tay của Vương phi lại lạnh ngắt, nên phải giữ ấm thật tốt.

“Được rồi, đi xuống đi. Mau đi kê thuốc.” Đông Phương Thiệu Tư sốt ruột vội vàng xua tay, sau đó quay đầu phân phó bọn nha hoàn bên cạnh lấy nước thay quần áo cho Sở Thanh Linh, còn hắn ra trước cửa chờ.

Đông Phương Thiệu Tư đứng ở ngoài cửa thở dài, bắt Thanh Linh ở đây một mình vì hắn không muốn cho người khác thấy bảo bối của mình, muốn đem nàng giấu thật kĩ. Chỉ có mình mới được nhìn nàng. Thế nhưng, vì không có ai ở bên cạnh nên mới xảy ra chuyện như vậy, xem ra, cần phân phó thêm mấy nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng.

Sau khi bọn nha hoàn xử lý tốt, Đông Phương Thiệu Tư cho đám nha hoàn lui xuống, rồi ngồi ở bên giường.

“Thanh Linh.....ta nên làm gì mới tốt cho nàng?” Đông Phương Thiệu Tư ngồi lẩm bẩm, vươn tay nhẹ nhàng xoa nắn khuôn mặt tái nhợt của Sở Thanh Linh, vuốt ve một cách dịu dàng.

11. Chương 11

Editor: ChiMy

Đông Phương Thiệu Tư ngồi ở bên giường nắm tay Sở Thanh Linh thật chặt, tay nàng thật lạnh, trong lòng Đông Phương Thiệu Tư cảm thấy hoảng sợ. Đã đắp chăn rồi, vì sao tay vẫn lạnh như thế?

Rất nhanh, thuốc được đưa tới. Đông Phương Thiệu Tư nhận lấy thuốc, rồi bảo tất cả nha hoàn lui ra. Không suy nghĩ gì, Đông Phương Thiệu Tư uống một hộp thuốc rồi dút vào miệng của Sở Thanh Linh. Thoáng chốc, một chén thuốc đắng cũng dần vơi hết. Sở Thanh Linh cau mày muốn chống cự cảm giác xa

lạ này, Đông Phương Thiểu Tư không lùi bước tiếp tục ép sát, đút hết toàn bộ thuốc xong mới thả môi của nàng ra.

Đút thuốc xong, Đông Phương Thiểu Tư nhìn Sở Thanh Linh vẫn còn hơi nhũu mảy, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương. Tự cởi giày rồi lên giường nằm bên cạnh Sở Thanh Linh, ôm nàng đang ngủ say. Sở Thanh Linh mơ hồ cảm giác được một trận ấm áp từ phía sau lưng truyền đến, vô ý thức nhích lại gần. Đông Phương Thiểu Tư cảm giác thân thể của Sở Thanh Linh thật mềm mại thật thơm ngát, trên mặt lộ ra ý cười. Nhẹ nhàng ôm nàng ngủ.

Đến khi Sở Thanh Linh mở mắt lần nữa, cảm giác đau đớn ở bụng đã biến mất, sự ấm áp từ sau lưng truyền đến làm cho người ta cảm thấy yên tâm. Bên tai còn có tiếng hít thở vững vàng. Là ai vậy? Sở Thanh Linh ý thức được phía sau có người lại càng hoảng sợ, xoay người lại nhìn xem người bên cạnh là ai, lại bị một bàn tay to đè xuống. Phía sau truyền đến giọng nói dịu dàng của Đông Phương Thiểu Tư: “Nghỉ ngơi thêm chút nữa rồi sẽ khoẻ lại.”

“Người! Tại sao người lại ở trên giường của ta?” Sở Thanh Linh sợ hãi, vươn tay đẩy tay của Đông Phương Thiểu Tư đang đặt ở trên vai nàng ra.

“Bụng còn đau không?” Đông Phương Thiểu Tư không đáp mà hỏi lại ,sau đó vươn tay nhẹ nhàng xoa bụng Sở Thanh Linh, “Bây giờ còn cảm thấy lạnh không?”

“Không đau. Cũng không lạnh.” Sở Thanh Linh trả lời theo phản xạ, trên bụng truyền đến cảm giác ấm áp khiến Sở Thanh Linh dễ dàng nỗi sợ hãi trong lòng, cũng có chút nghi hoặc, từ bao giờ bàn tay của Đông Phương Thiểu Tư lại ấm áp đến như vậy ?

“Vậy là tốt rồi.” Đông Phương Thiểu Tư cười rộ lên, thật ra vào lúc Sở Thanh Linh vừa mới tỉnh hẳn cũng đã tỉnh rồi.

“Người đứng lên ~” Sở Thanh Linh cảm nhận được tay của Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng vuốt ve ở trên bụng của mình, nên rất xấu hổ.

“Tại sao phải đứng lên? Nằm nghỉ ngơi như vậy không tốt sao?” Đông Phương Thiểu Tư không hề động dậy, vẫn dịu dàng xoa bụng giúp Sở Thanh Linh .=

“Nhưng mà, nhưng mà ta đói bụng ~” Sở Thanh Linh nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, trời đã gần tối, đành phải nghĩ tới biện pháp này để cho người phía sau phải đứng dậy. Với lại, đây cũng là lời nói thật, hiện tại nàng rất đói bụng.

“Ừ, cũng đúng, nên ăn cơm rồi.” Đông Phương Thiểu Tư cười rộ lên, lúc này mới rút tay về, “Tối hôm nay nàng không thể ăn cay.”

Trong lòng Sở Thanh Linh chấn động, biết hẳn lo lắng kỳ nguyệt sự của mình tới không thể ăn cay. Nàng kinh ngạc vì một Nhiếp chính vương như hẳn sao có thể lại quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này, trong lòng Sở Thanh Linh hơi phức tạp. Có cảm động, cũng có mâu thuẫn.

“Đã tạnh mưa rồi.” Đông Phương Thiểu Tư không mang giày, đi chân trần xuống giường, đứng ở bên cửa sổ. Sở Thanh Linh ngồi ở trên giường, nhìn nam nhân một thân bạch y, tóc đen tuyệt mỹ đi chân trần đứng ở bên cửa sổ, trong lòng đau khổ. Như một thiên thần chợt tới trần gian, khiến con người ta không đành lòng chạm đến. Thật đẹp, lúc này cảnh tượng thực sự rất đẹp.

“Đang nhìn gì vậy?” Đông Phương Thiểu Tư chợt quay đầu nhìn vào mắt Sở Thanh Linh, mỉm cười hỏi.

“Không có gì.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng lắc đầu, bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Ta, ta muốn nói chuyện với người”

ChiMy-Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bây giờ không cần nói gì, chúng ta ăn cơm trước, được không?” Đông Phương Thiểu Tư đến gần bên giường, kéo tay Sở Thanh Linh, nắm tay nàng đi tới cạnh bàn, truyền lệnh dọn đồ nha hoàn vẫn canh giữ ở ngoài cửa. Đông Phương Thiểu Tư thấy trong mắt Sở Thanh Linh hiện lên vẻ bất mãn trong lòng lại cười thầm.

Sao hắn lại không biết nàng muốn nói cái gì, nhất định người trước mắt này muốn yêu cầu về nhà. Sao hắn có thể để cho bảo bối của mình rời xa mình được?

Rất nhanh, bữa tối được dọn lên. Sở Thanh Linh nhìn một bàn đầy thức ăn, lại nhìn ánh mắt đầy cứng chiều của Đông Phương Thiệu Tư, muốn nói cái gì đó nhưng không thể mở miệng được. Chỉ có thể tự nhủ ở trong lòng, chờ cơm nước xong lại nói. Nha hoàn cẩn thận hầu hạ Sở Thanh Linh rửa tay súc miệng, khiến Sở Thanh Linh cảm thấy khó chịu.

“Thanh Linh, sau này mấy nha hoàn đó sẽ là người hầu hạ nàng. Có yêu cầu gì nàng cứ nói với bọn họ.” Đông Phương Thiệu Tư gấp một ít thức ăn nhẹ vào bát của Sở Thanh Linh rồi nói.

Sở Thanh Linh ngừng lại một chút, tự mình có thể hiểu được, có lẽ chuyện xảy ra ngày hôm nay đã làm cho hắn thay đổi quyết định nên phái người đến hầu hạ mình. Thế nhưng, cuộc sống như thế không phải là cuộc sống mình muốn. Mình muốn một cuộc sống, có thể ở với một người suốt cuộc đời! Nam nhân trước mắt này có thể làm được sao? Vương gia có thể chỉ lấy một nữ nhân thôi sao? Đường như Thiên Vận quốc chưa từng xuất hiện qua tình huống như vậy.

Ăn cơm xong, bầu trời đã khuya. Sở Thanh Linh ngáp một cái, nhìn Đông Phương Thiệu Tư không có ý định rời đi, trong lòng bắt đầu reo hò.

“Sắc trời đã tối, nên đi ngủ thôi.” Sở Thanh Linh nhìn nam tử trước mắt, cẩn thận nói. Trên mặt nam tử mỉm cười, dùng tay giữ cằm của nàng, chuyên chú nhìn Sở Thanh Linh.

“Sao nữa?” Đông Phương Thiệu Tư hưng phấn hỏi.

“Người nên về phòng người ngủ.” Sở Thanh Linh tức giận nói. Sau khi nói xong mới giật mình phát hiện người trước mắt là Nhiếp Chính Vương, không phải nam tử chặt vật được mình cứu lúc trước. Mình không nên dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với hắn. Thế nhưng cuối cùng mình vẫn không thể xem hắn là một Nhiếp Chính Vương để tôn trọng, ngược lại bản thân mình luôn cảm thấy người trước mắt là một đứa nhỏ bốc đồng.

“Không quay về, ngủ ở đây.” Đông Phương Thiệu Tư chậm rãi nói, mặc cho nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt, hắn nhìn Sở Thanh Linh không nói gì.

Nha hoàn hầu hạ Sở Thanh Linh rửa mặt xong lập tức lui ra ngoài. Để lại Sở Thanh Linh trừng mắt nhìn Đông Phương Thiệu Tư ngồi ở trên giường.

“Thanh Linh, nên nghỉ ngơi rồi. Mau tới đây.” Đông Phương Thiệu Tư nở nụ cười xán lạn.

“...” Sở Thanh Linh không nói gì nhìn Đông Phương Thiệu Tư, nàng không có ý định bước tới.

“Ta sẽ không chạm vào nàng, trước khi thành thân ta cũng sẽ không chạm vào nàng, hơn nữa nàng đang có nguyệt sự mà, ta cam đoan sẽ không chạm nàng, chỉ ôm nàng ngủ có được hay không?” Đông Phương Thiệu Tư ăn nói cẩn thận từng li từng tí, trong mắt là sự van xin xen lẫn cảm giác nhàn nhạt đau thương, “Có được hay không?”

“Không được!” Sở Thanh Linh bĩu môi, đây không phải là vấn đề chạm hay không chạm. Cảm giác này cũng quá kỳ quái. Đến bây giờ mình vẫn chưa rõ ràng, cũng không biết quan hệ giữa mình và Đông Phương Thiệu Tư là gì, sao lại đi đến tình trạng như bây giờ.

“Từ nhỏ, mỗi buổi tối ta đều ngủ một mình, cho tới bây giờ không có bất kỳ người nào ngủ với ta.” Ánh mắt Đông Phương Thiệu Tư phai nhạt xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt phiền muộn, tựa như xuyên thấu qua màn đêm đen tối, nhìn đến một chỗ xa hơn, “Một mình trong đêm thực sự rất cô độc.”

Trong phòng im ắng, Sở Thanh Linh nhìn ánh mắt đau thương của Đông Phương Thiệu Tư, trong lòng đau xót. Không nói gì trở về bên giường, nằm xuống, đẩy Đông Phương Thiệu Tư qua bên kia, lạnh lùng nói: “Giường lớn như vậy, mỗi người một nửa, đừng nằm qua đây.”

“Được.” Đông Phương Thiệu Tư thẳng thắn đồng ý, trên mặt càng lộ ra nụ cười xán lạn. Sở Thanh Linh hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa, đưa lưng về phía Đông Phương Thiệu Tư nhắm nghiền hai mắt.

Đông Phương Thiểu Tư cũng nằm xuống, không nhắm mắt lại, mở to hai mắt nhìn Sở Thanh Linh, trong mắt chứa đựng nụ cười ôn nhu. Dần dần nghe được tiếng hít thở đều đặn của Sở Thanh Linh, Đông Phương Thiểu Tư mới nhích người, vươn tay nhẹ nhàng kéo Sở Thanh Linh qua. Cảm nhận thân thể mềm mại trong lòng, Đông Phương Thiểu Tư thỏa mãn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Sáng sớm, lúc Sở Thanh Linh tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Từ lâu bên cạnh đã không còn bóng dáng của Đông Phương Thiểu Tư.

“Aizz...” Sở Thanh Linh ảo não thở dài, quên nói với hân mình muốn về nhà! Thành thân với Đông Phương Thiểu Tư? Nàng còn chưa nghĩ đến chuyện này, vì thế, việc duy nhất nàng muốn làm chính là về nhà.

Lúc này cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng.

12. Chương 12: Nàng Muốn Chọc Ta Tức Giận Sao?

Editor: ChiMy

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, hai nha hoàn đi vào. Sở Thanh Linh nhìn hai nha hoàn đi qua hành lễ, cẩn thận giúp nàng mặc quần áo, hầu hạ nàng rửa mặt. Càng cẩn thận chải tóc cho nàng, sợ làm nàng đau.

“Vương gia đâu?” Sở Thanh Linh nhìn nha hoàn bưng điểm tâm rồi hỏi. Sở Thanh Linh nhìn một chút, tổng cộng có bốn nha hoàn hầu hạ ở đây.

“Hồi bẩm Vương phi, Vương gia đã vào cung. Vương phi có dặn dò gì cứ nói với bọn nô tỳ”. Dẫn đầu là một nha hoàn đang múc cháo cung kính nói với Sở Thanh Linh.

“Ta muốn về nhà cũng được sao?” Sở Thanh Linh bĩu môi đưa ra yêu cầu.

Mấy người nha hoàn nhìn nhau, vẻ mặt khó xử: “Vương phi, đây không phải là việc bọn nô tỳ có thể làm chủ. Vương gia chỉ dặn dò bọn nô tỳ hầu hạ Vương phi thật tốt.”

“Được rồi ~” Sở Thanh Linh bất đắc dĩ xua tay không để các nàng khó xử nữa, nhưng trong lòng có chút phiền não. Tối hôm qua quá mệt mỏi, quên nói với hân mình muốn về nhà. Đường như hân cũng không muốn để mình trở về, hân muốn làm gì đây? Giam mình ở trong này làm gì? Sáng sớm phải đi hoàng cung, nhất định Nhiếp Chính Vương có rất nhiều chuyện chính sự phải xử lý.

Dùng cơm xong, Sở Thanh Linh bất đắc dĩ tựa ở bên cửa sổ đọc sách do Đông Phương Thiểu Tư phái người đưa tới. Trong đó Sở Thanh Linh cảm thấy hứng thú với một quyển thiên độc thủ thư, bên trong nói về đủ loại độc dược, trình bày rất rõ ràng, chế tác vật liệu cũng rất chi tiết.

Cả ngày Sở Thanh Linh đều đọc sách, đánh đàn, một ngày trôi qua, vất vả lắm mới đợi đến buổi tối.

“Giờ cũng sắp về rồi nhỉ?” Sở Thanh Linh nhìn trời hơi tối, nói thầm. Vốn định tìm thú trong vườn có chỗ nào tường thấp thì nhảy ra rồi về luôn, thế nhưng suy nghĩ vẫn nên chào hỏi Đông Phương Thiểu Tư một tiếng để hân đưa mình trở về.

“Muốn ta trở về sao?” Trước mắt Sở Thanh Linh chợt tối sầm, kèm theo một thanh âm lạnh lạnh, ánh mắt bị một đôi tay bưng kín.

“Thiểu Tư.” Trong lòng Sở Thanh Linh buồn cười, nhiều người, lớn như vậy mà tính còn trẻ con. Vươn tay bắt lấy tay của Đông Phương Thiểu Tư, Sở Thanh Linh quay người sang, chống lại con người xinh đẹp đang mỉm cười của Đông Phương Thiểu Tư.

“Hôm nay làm gì? Có nhớ ta hay không?” Đông Phương Thiểu Tư cười kéo tay Sở Thanh Linh qua.

“Đọc sách, đánh đàn.” Sở Thanh Linh thành thật trả lời, dừng một chút tiếp tục nói, “Ta muốn về nhà, Thiểu Tư.” Ngày hôm nay, đúng là Sở Thanh Linh cảm thấy rất buồn chán. Chỉ có thể đọc sách, đánh đàn một mình, không ai nói chuyện với nàng. Bọn nha hoàn đều im lặng, chỉ có khi Sở Thanh Linh mở miệng

các nàng mới trả lời một tiếng. Tuyệt đối không nói một câu dư thừa nào với Sở Thanh Linh. Vì thế cho dù có bốn nha hoàn ở bên cạnh, Sở Thanh Linh vẫn cảm giác chỉ có một mình mình ở trong vườn. Sở Thanh Linh không biết, đây có phải là kết quả do Đông Phương Thiệu Tư dặn dò không? Không cho phép hạ nhân nói quá một câu với nàng.

“Đã đói bụng chưa? Chúng ta ăn cơm trước có được hay không?” Dường như Đông Phương Thiệu Tư không nghe thấy yêu cầu của Sở Thanh Linh, kéo tay Sở Thanh Linh, ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng thì thào ở bên tai Sở Thanh Linh, “Hôm nay ta làm gì cũng nghĩ đến nàng. Nàng đúng là tiểu yêu tinh.”

Bên tai Sở Thanh Linh nóng lên, sắc mặt cũng không tự nhiên. Sao tự nhiên hắn lại nói những lời này. ChiMy-DdLQĐ

“Người không được chuyển đề tài, ta nói ta muốn về nhà.” Sở Thanh Linh nhú mày, kịp phản ứng trước khi Đông Phương Thiệu Tư lại đổi đề tài.

“Ta đói bụng, chúng ta ăn cơm trước có được hay không?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn thấy con người của Sở Thanh Linh nổi lên hơi nước, hắn nhìn Sở Thanh Linh hơi nhú mày. Lại dùng chiêu này với nàng, hừ! Sở Thanh Linh lắc đầu kiên quyết nói: “Ta phải về nhà.”

“Nơi này chính là nhà của nàng. Nàng đi về đâu?” Đông Phương Thiệu Tư vẫn như trước không nhanh không chậm nói, kéo Sở Thanh Linh ngồi ở trước bàn. Sở Thanh Linh muốn giãy tay ra, Đông Phương Thiệu Tư lại gia tăng sức lực, kéo nàng ngồi xuống trước bàn.

“Ta phải đi về gặp cha mẹ ta và đệ đệ của ta, bọn họ sẽ lo lắng cho ta.” Sở Thanh Linh kiên trì nói, nàng muốn Đông Phương Thiệu Tư để mình trở về nhà.

“Ta cũng sẽ lo lắng cho nàng, ta cũng muốn mỗi ngày nhìn thấy nàng mà.” Đông Phương Thiệu Tư nói thật nhỏ, Sở Thanh Linh không chú ý, trong giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư chứa một tia lạnh lùng.

“Cái đó không giống.” Sở Thanh Linh có chút ảo não, “Ta muốn đi về.”

“Không được.” Đông Phương Thiệu Tư thẳng thắn nói ra đáp án rồi không nói thêm gì nữa, cũng không nhìn Sở Thanh Linh, mà nhìn cơm nước trên bàn, cầm đũa lên.

Sở Thanh Linh thở gấp, bưng bát lên tránh thức ăn mà Đông Phương Thiệu Tư đang muốn gắp đến trong bát của nàng. Chiếc đũa của Đông Phương Thiệu Tư dừng lại ở giữa không trung, không có rút về.

“Vì sao? Ta về nhà mình cũng không được sao?” Sở Thanh Linh có chút giận, sao nam nhân trước mắt lại không phân rõ phải trái như vậy?

“Ta nói, đây là nhà của nàng.” Giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư nghiêm túc, nhìn chiếc đũa lơ lửng trong tay mình, lại nhìn Sở Thanh Linh đang bưng bát, vẫn không rút đũa về, vẫn duy trì động tác này.

Trong lòng Sở Thanh Linh thở dài, đưa chén qua, Đông Phương Thiệu Tư đặt thức ăn vào trong bát của Sở Thanh Linh rồi mới rút đũa của mình về. Càng nhìn Sở Thanh Linh càng bất đắc dĩ.

“Ta phải về nhà, ta phải về nhà.” Sở Thanh Linh quật cường tái diễn câu nói một lần nữa, bắt nàng đợi ở chỗ này sớm muộn gì nàng cũng phát điên, mỗi ngày không có ai nói chuyện với mình, chỉ có thể ngồi một mình ở trong cái vườn to như vậy đọc sách đánh đàn, đây có khác gì nuôi chó? !

Đông Phương Thiệu Tư không nói gì, chỉ chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi đã dậy lên một tầng sương. Sở Thanh Linh cũng không nói gì, không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của Đông Phương Thiệu Tư, tiếp tục nói rõ ràng từng chữ: “Ta phải về nhà!”

“Đây chính là nhà của nàng, sau này không được nói những câu bốc đồng như vậy với ta!” Đông Phương Thiệu Tư cũng chậm rãi nói, giọng nói lạnh lẽo làm cho lòng người kinh sợ. Nha hoàn đứng ở phía sau hai người đều muốn cúi đầu thật thấp, cũng không dám thở mạnh. Lần đầu tiên thấy có người dám nói chuyện với Vương gia như vậy, chưa từng thấy qua nữ tử nào dám chống lại Vương gia. Trong lòng mọi người đều đang âm thầm đổ mồ hôi lạnh vì Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh buông bát đũa xuống, cắn môi tiếp tục nói: “Ở đây không là nhà của ta, ta phải về nhà!”

Trong phòng tĩnh lạnh giống như chết, ánh mắt Đông Phương Thiểu Tư lạnh lẽo, cũng buông đũa trong tay xuống. Sở Thanh Linh trừng mắt nhìn Đông Phương Thiểu Tư, không lùi bước trước ánh mắt lạnh lẽo mang theo tia tức giận của hắn.

“Nàng muốn chọc ta tức giận sao?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh giọng, chậm rãi nói ra mấy chữ, Sở Thanh Linh nhú mày, không nói gì.

Mà bọn nha hoàn trong phòng nuốt một ngụm nước bọt, Vương gia tức giận, hậu quả kia...

13. Chương 13: Bốc Đồng Mê Sảng

Editor: ChiMy

Trên mặt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên một tầng sương lạnh, lạnh lùng nhìn Sở Thanh Linh, chậm rãi nói: “Sau này, không nên nói những câu bốc đồng mê sảng như vậy nữa.”

Sở Thanh Linh tức giận nhăn mày lại, rất muốn tát một cái đánh chết nam nhân ở trước mắt. Cái gì gọi là bốc đồng mê sảng? ! Lúc nào thì ở đây biến thành nhà mình rồi? Nhà mình không phải ở đây, mình cũng không phải người nhà của Đông Phương Thiểu Tư! Rốt cuộc là ai đang nói chuyện bốc đồng mê sảng đây?

“Được rồi, ngoan nào, ăn cơm trước.” Đông Phương Thiểu Tư ưu nhã đưa đũa đến miệng của mình, mỉm cười nhìn Sở Thanh Linh.

Trong phòng bọn nha hoàn nhìn thấy Vương gia cười, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm. Không nghĩ tới Vương gia không tức giận, đơn giản như thể liền lắng lửa giận xuống. Hi vọng Vương phi không nên chọc Vương gia tức giận nữa, liên lụy đến các nàng thì thảm rồi.

“Ta không ăn, ngươi không đồng ý cho ta trở về nhà ta sẽ không ăn. Còn nữa, ta không đồng ý làm Vương phi của ngươi.” Mặt Sở Thanh Linh lạnh lùng, nghiêm túc nói. Tất cả đều do hắn tự ý quyết định, không hề hỏi qua ý kiến của nàng. Quá mức bá đạo!

Đông Phương Thiểu Tư chậm rãi buông chiếc đũa trong tay xuống, không nói một lời lẳng lặng nhìn Sở Thanh Linh, nhẹ nhàng phất phất tay, ý bảo nha hoàn phía sau dọn dẹp cơm nước trên bàn. Bầu không khí trong phòng lạnh xuống, yên tĩnh tới đáng sợ. Bọn nha hoàn nơm nớp lo sợ nhanh chóng dọn dẹp cơm nước rồi lui ra ngoài. Trong lòng càng sợ hãi, Vương phi thảm rồi. Vương gia rất ít khi tức giận, thế nhưng một khi đã giận lên, hậu quả kia thực không ai chịu nổi. Bọn họ có chút thương hại nhìn Sở Thanh Linh, nhưng cũng không có ai dám đứng lại, vội vàng lui ra ngoài, đóng cửa lại. Để lại chỗ cho hai người giằng co bên trong phòng.

“Nàng là phi tử của ta, nhất định phải thích ta.” Đông Phương Thiểu Tư đứng lên, từ từ đến gần Sở Thanh Linh. Ánh mắt sáng quắc làm cho Sở Thanh Linh không biết làm sao bây giờ.

“Ta ~ cho tới bây giờ ta chưa hề đồng ý làm phi tử của ngươi.” Sở Thanh Linh đối mặt với Đông Phương Thiểu Tư, hắn đang từng bước ép sát mình, có chút bối rối, thế nhưng vẫn kiên trì ý kiến của mình. Không muốn nhanh như vậy đã phát triển quan hệ với Đông Phương Thiểu Tư!

Đông Phương Thiểu Tư không hề nói thừa, vươn một tay kéo Sở Thanh Linh vào trong lòng, mạnh mẽ hôn lên môi của nàng. Trên môi Sở Thanh Linh thành linh cảm nhận được cảm giác mềm mại, trong lòng nàng hoảng loạn, vươn tay đẩy Đông Phương Thiểu Tư ra. Đông Phương Thiểu Tư không chút tức giận, hôn càng mạnh hơn, sức lực trên tay càng lớn. Làm cho Sở Thanh Linh không thể nổi.

“Buông

~ buông ta ra!” Sở Thanh Linh hé môi dùng sức cắn xuống. Nam nhân trước mắt thật xa lạ, thật xa lạ. Theo Sở Thanh Linh cắn xuống, mùi máu tươi tràn ngập giữa môi hai người. Đông Phương Thiểu Tư vẫn không rời môi, vẫn hôn Sở Thanh Linh thật sâu như trước. Mà tay chậm rãi xoa sau lưng Sở Thanh Linh.

“Ừm... Đừng để... Tức giận...” Sở Thanh Linh càng cảm giác khó thở, ăn nói hàm hồ. Ngay lúc Sở Thanh Linh cảm giác mình sắp hít thở không thông, rốt cuộc Đông Phương Thiểu Tư cũng rời khỏi môi nàng. Sở

Thanh Linh thở phì phò, mắt đầy hơi nước nhìn nam nhân ở trước mắt. Rõ ràng trên gương mặt tuyệt mỹ kia đầy tức giận, trên môi đỏ sẫm máu nhưng vẫn mang một loại vẻ đẹp khiếp người.

“Nếu như hôm nay không phải nàng có nguyệt sự, bây giờ ta sẽ muốn nàng.” Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư hiện lên ngọn lửa cuồng loạn, vẫn chăm chú ôm chặt Sở Thanh Linh vào trong ngực.

“Tại sao người có thể bá đạo như vậy? !” Sở Thanh Linh nhíu mày tức giận trách cứ, thân thể càng không an phận dùng dằng muốn thoát khỏi ngực của hắn. Trong lòng càng tức giận hơn, sao hắn lại có bộ dáng này?” Thả ta về nhà, người là Vương gia thì có thể bá đạo như vậy sao?”

“Chuyện này không liên quan tới việc ta là Vương gia.” Sắc mặt Đông Phương Thiệu Tư trầm xuống. Nàng phải biết, chính hắn chưa từng bày ra dáng vẻ Vương gia ở trước mặt nàng! Hiện tại nàng còn nói như vậy.

“Vậy tại sao không thả ta trở về nhà? Cho dù cưới ta thì người cũng phải cho kiệu khiêng ta từ nhà ta tới đây! Vì sao không cho ta trở về? Vì sao không cho ta ra khỏi phủ này, người tính giam giữ ta sao? Giam bao lâu? Cả đời? !” Sở Thanh Linh hơi nổi giận, sao hắn có thể ích kỷ như vậy, không suy nghĩ tới cảm nhận của nàng.

“Đúng, cả đời không cho nàng rời khỏi ta.” Đông Phương Thiệu Tư trả lời như đinh đóng cột, vững vàng giam cầm Sở Thanh Linh trong lòng. Trong mắt hắn đều là sự điên cuồng chấp nhất, Sở Thanh Linh kinh hãi. Bởi vì Sở Thanh Linh nhìn ra Đông Phương Thiệu Tư không phải nói chơi, hắn nghiêm túc! Bị giam trong vườn trúc cả đời như vậy? ! Không thể! Tuyệt đối không thể! !

“Người biến thái!” Sở Thanh Linh hết sức tức giận đẩy Đông Phương Thiệu Tư ra lui về sau.

“Nàng luôn có biện pháp chọc ta tức giận.” Trên mặt Đông Phương Thiệu Tư chậm rãi tràn ngập khí lạnh, từng bước tới gần Sở Thanh Linh. Làm cho lòng Sở Thanh Linh dâng lên từng đợt bất an.

“Người không có quyền nhốt ta!” Sở Thanh Linh chống lại con người bằng lãnh của Đông Phương Thiệu Tư, cố lấy hết can đảm nói.

Đông Phương Thiệu Tư cười lạnh lui ra phía sau ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, nhìn vẻ mặt oán giận của Sở Thanh Linh chậm rãi nói: “Sở Thiên Lăng, vốn là đồ đệ của Y Tiên, về sau gặp được nữ tử mà bản thân ngưỡng mộ trong lòng là Đoan Ngọc, quyết định mai danh ẩn tích sống qua ngày. Tận lực giấu giếm y thuật. Không biết nếu người trên giang hồ biết hắn vốn là tiểu đồ đệ của Y Tiên thì sẽ như thế nào nhỉ?” ChiMy-DdLQĐ

Giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền tới, lại đánh thật mạnh vào đáy lòng của Sở Thanh Linh. Vì sao chính mình cũng không biết chuyện này, mà Đông Phương Thiệu Tư lại biết nhiều như vậy? Điều duy nhất mình biết là cha tận lực che giấu y thuật, gặp được những căn bệnh vướng tay chân đều bảo người ta đến y quán lớn khác. Mình chưa bao giờ biết cha vốn là đồ đệ của Y Tiên nổi danh trên giang hồ. Cha giấu giếm y thuật chính là muốn sống cuộc sống bình lặng qua ngày. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, không biết cha sẽ gặp phiền phức thế nào. Y Tiên không phải gặp ai cũng cứu, vì thế rất nhiều người tìm tới đồ đệ của Y Tiên xin chữa bệnh. Không dám nghĩ đến nếu như thân phận của cha bại lộ thì hậu quả sẽ phiền phức thế nào. Hiện tại Đông Phương Thiệu Tư lại còn nói ra như vậy, lấy chuyện này để uy hiếp mình sao?

“Người uy hiếp ta?” Trong mắt Sở Thanh Linh có chút không tin tưởng, nam nhân ở trước mắt đang uy hiếp mình? !

“Không có, ta chỉ nói để cho nàng biết một ít bí mật.” Đông Phương Thiệu Tư cười xán lạn, trong mắt không còn sự lạnh lùng khi nãy, vẫy tay với Sở Thanh Linh, “Đến đây, sau này không nên chọc ta tức giận. Ngoan ~”

Sở Thanh Linh cắn môi, do dự, chống lại con người lấp lánh ý cười của Đông Phương Thiệu Tư, cuối cùng bước về phía Đông Phương Thiệu Tư. Tới bên cạnh Đông Phương Thiệu Tư, Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười ôm chặt lấy Sở Thanh Linh để cho nàng ngồi ở trên đùi của mình.

“Môi của ta đau quá.” Đông Phương Thiệu Tư xoay người Sở Thanh Linh lại, chống lại đôi mắt của nàng, có chút ủy khuất nói, “Thối giúp ta một chút.”

Sở Thanh Linh nhìn nam nhân ở trước mắt, mới vừa rồi còn giống như một ác ma ngoan độc, hiện tại lại giống như một đứa nhỏ thuần khiết. Rốt cuộc đâu mới là con người thật của hắn, hay tất cả đều đúng?

14. Chương 14: An Ủi

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh nhìn nam nhân ở trước mắt, mới vừa rồi còn giống như một ác ma ngoan độc, hiện tại lại giống như một đứa nhỏ thuần khiết. Rốt cuộc người nào mới là bản chất thật hắn, hay tất cả đều đúng?

Đông Phương Thiệu Tư ở trước mắt nàng đang cười ôn nhu, dường như người lúc này vừa uy hiếp nàng chỉ là ảo giác của Sở Thanh Linh mà thôi, mọi chuyện giống như một giấc mơ kì lạ. Thậm chí, nó chưa từng xảy ra. Trong lòng Sở Thanh Linh phát run một trận, rốt cuộc hắn có bao nhiêu bí mật mà ngay cả nàng còn không biết. Lúc này hắn chỉ mới lấy thân phận mà cha không muốn người khác biết để uy hiếp mình. Tiếp theo thì sao? Trong lòng Sở Thanh Linh lạnh lẽo. Đông Phương Thiệu Tư, rốt cuộc người là người như thế nào?

“Vừa rồi nàng chưa ăn cơm, đói bụng rồi sao?” Tay Đông Phương Thiệu Tư nhẹ nhàng khê vuốt lên bụng của Sở Thanh Linh, thấp giọng hỏi. Trong giọng nói chứa đựng vẻ thân thiết.

Sở Thanh Linh vốn định lắc đầu nói mình không đói, vừa mới xảy ra chuyện như vậy còn ăn uống được mới là lạ. Nhưng lúc nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Đông Phương Thiệu Tư, Sở Thanh Linh vẫn khê gạt đầu.

“Ừ, ta cũng đói bụng, chúng ta đi ra ngoài ăn đi.” Đông Phương Thiệu Tư ôm Sở Thanh Linh cười, “Thế nhưng, có phải nàng nên an ủi ta chút hay không, môi của ta còn đang rất đau đấy.” Đông Phương Thiệu Tư dứt lời, nhắm nghiền hai mắt, kề sát mặt mình vào Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh nhắm mắt lại, rũ mắt xuống, cắn cắn môi, nhìn khuôn mặt ngây thơ tuyệt mỹ trước mắt này, trong lòng nàng càng phức tạp. Ai mà nghĩ đến, gương mặt ngây thơ này lại tà ác như vậy. Một lát sau, Sở Thanh Linh cúi đầu, nhẹ nhàng ấn xuống ở trên môi Đông Phương Thiệu Tư một nụ hôn, vừa hôn xong lập tức rời khỏi.

Đông Phương Thiệu Tư mở mắt ra, trong con ngươi thâm thúy lộ ra nụ cười thản nhiên và thỏa mãn. Đứng dậy kéo Sở Thanh Linh đi ra ngoài: “Hai ngày này ta không có thời gian ở cùng nàng, bây giờ đi ra ngoài với nàng một chút.” Dứt lời, dặn dò hạ nhân chuẩn bị xe ngựa tới Kim Phúc Lâu. Sở Thanh Linh nhìn bóng lưng của Đông Phương Thiệu Tư ở phía trước, bên ngoài trời đã tối, trong lòng không khỏi thở dài. Bây giờ đi ra ngoài một chút? Có thể thấy cái gì?

Kim Phúc Lâu, tửu lâu lớn nhất trong kinh thành, chỗ ngồi tốt bên trong đều dành cho quan to quý nhân trong kinh thành. Sở Thanh Linh chỉ biết điều đó, nàng chưa từng đi qua địa phương này. Trong xe ngựa, Sở Thanh Linh không nói được một lời, yên tĩnh ngồi ở bên cạnh Đông Phương Thiệu Tư, buổi tối ngoài đường có chút vắng vẻ, thỉnh thoảng có xe ngựa chạy ngang qua. Đông Phương Thiệu Tư vẫn nắm tay Sở Thanh Linh, đầu nhẹ nhàng tựa ở trên vai của Sở Thanh Linh nhắm mắt lại dưỡng thần.

Tới cửa Kim Phúc Lâu, tiểu nhị canh giữ ở cửa đã sớm nhận ra đây là xe ngựa của Nhiếp Chính Vương, bởi vì trên mui xe ngựa có khắc hoa văn Kỳ lân, ở kinh thành không người nào dám dùng, chỉ có Nhiếp Chính Vương mới có thể dùng. Tiểu nhị cung kính mời Đông Phương Thiệu Tư đi vào trong tửu lâu. Trong lòng có chút kinh ngạc nhìn nữ tử ở bên cạnh Nhiếp Chính Vương, càng kinh ngạc khi thấy Nhiếp Chính Vương có thái độ vô cùng thân thiết với nàng ta.

Đi qua đại sảnh, trực tiếp lên phòng trên lầu ba. Đông Phương Thiệu Tư chọn một vài món ăn rồi ra lệnh tất cả mọi người lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Qua đây ngồi”. Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh ngồi cách xa hắn, hắn nhíu mày có chút bất mãn. Sở Thanh Linh đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Thiệu Tư, lúc này Đông Phương Thiệu Tư mới lộ ra bộ dáng tươi cười.

Sau khi món ăn được dọn ra hết, Đông Phương Thiệu Tư không để lại người hầu hạ, cho toàn bộ lui xuống.

“Món này mùi vị rất được, nếm thử đi.” Đông Phương Thiểu Tư rất hưng phấn gấp thức ăn cho Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh nhìn một bàn đầy thức ăn thì ăn không vô. Đông Phương Thiểu Tư chưa hề phát hiện ra, không ngừng gấp thức ăn cho Sở Thanh Linh, thẳng đến khi chén của nàng đầy thức ăn thì mới ngừng tay.

“Nếm thử đi.” Cõi lòng của Đông Phương Thiểu Tư đầy chờ mong mỉm cười nhìn Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh cầm đũa chậm rãi ăn.

“Thế nào?” Đông Phương Thiểu Tư mở to mắt, hi vọng nhìn Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh gật gật đầu, không nói gì.

“Ta cũng muốn ăn.” Đông Phương Thiểu Tư nhìn thức ăn trên bàn rồi nói với Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên, đây là ý gì? Muốn mình gấp thức ăn cho hắn? Sao tính hắn lại trẻ con như thế? Bất đắc dĩ làm theo, Sở Thanh Linh học bộ dáng vừa rồi của Đông Phương Thiểu Tư, gấp thức ăn cho hắn.

Bữa tiệc cơm này, Đông Phương Thiểu Tư ăn rất ngon, Sở Thanh Linh lại thấy vô vị. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Đông Phương Thiểu Tư còn chưa kịp nói chuyện, cửa đã bị đẩy ra. Hé ra chính là một khuôn mặt tuấn tú giảo hoạt đang tươi cười, mắt mở to nhìn Sở Thanh Linh. Ai vậy? Sở Thanh Linh ngạc nhiên nhìn nam tử trẻ tuổi ở cửa, dám làm càn ở trước mặt Đông Phương Thiểu Tư như vậy, người này là ai?

“Lãnh Ngự Phong, ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi!” Đông Phương Thiểu Tư lạnh giọng quát người đang đứng ở cửa, “Ta cho phép ngươi đi vào sao?”

“Trời ạ, Thiểu Tư đại nhân, bây giờ không phải là thời gian vào triều, là thời gian nghỉ ngơi mà, đừng vô tình như vậy nha.” Lãnh Ngự Phong vẫn cười đùa tiến vào, càng hiểu kỳ đánh giá Sở Thanh Linh. Dùng ngón chân cũng biết, nữ tử này là phi tử mà Đông Phương Thiểu Tư muốn kết hôn. Bởi vì bên cạnh hắn chưa bao giờ có nữ nhân, càng miễn bàn tới chuyện mang nữ nhân tới đây ăn cơm. Cảm giác khi nhìn thấy nàng ta chính là yên tĩnh mỹ lệ và khí chất linh hoạt kỳ ảo. Thế nhưng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, mi giữa của nàng ta lại có luồng khí nhàn nhạt đau thương và bất đắc dĩ.

Trong thời gian Lãnh Ngự Phong quan sát Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh cũng đang đánh giá Thừa Tướng trẻ tuổi nổi tiếng ở kinh thành này. Hắn tạo cho người khác một cảm giác mờ ảo phóng đãng không kiềm chế được.

“Ta cũng chưa ăn cơm. A, các người đều ăn xong rồi à, còn nhiều món ăn như vậy, thật lãng phí mà.” Lãnh Ngự Phong không chút khách khí ngồi xuống.

“Tự về phòng ngươi mà ăn.” Đương nhiên Đông Phương Thiểu Tư biết, ở chỗ này Lãnh Ngự Phong cũng có phòng riêng của mình, thế nên ra lệnh đuổi người.

“Không đi, con cọp mẹ kia đang chờ ta ở đó.” Lãnh Ngự Phong có chút ảo não, cũng không biết là người nào mật báo, bị thiên kim của Tả thừa tướng biết hôm nay mình sẽ tới đây ăn, kết quả vừa mới vào cửa đã bị tiểu nhị lạnh lẽo báo cáo là nàng ta đang chờ mình ở trong phòng. Đùa giỡn cái gì, mình có thể chui đầu vào lưới sao? Đương nhiên là đến phòng của Đông Phương Thiểu Tư dùng cơm, kết quả ngoài ý muốn phát hiện hôm nay hắn dẫn theo người tới đây ăn.

“Vị này chính là Vương phi, xin chào Vương phi.” Lãnh Ngự Phong vẫn nhìn Sở Thanh Linh không nói gì, mở miệng chào hỏi trước.

Lúc này, sắc mặt Đông Phương Thiểu Tư mới hòa hoãn xuống, thản nhiên nói: “Đúng, nàng chính là phi tử duy nhất của ta, Sở Thanh Linh. Thanh Linh, đây là thừa tướng Lãnh Ngự Phong.”

“Xin chào thừa tướng đại nhân.” Sở Thanh Linh cũng nhàn nhạt chào hỏi. Đối với việc Đông Phương Thiểu Tư bá đạo gọi nàng là phi tử của hắn, Sở Thanh Linh đã không còn sức lực cãi lại nữa. Cũng không muốn phản bác ở trước mặt người khác, bởi vì nàng biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì.

“Ôi trời, đừng khách khí như thế. Gọi ta là Ngự Phong được rồi, tấu tử.” Lãnh Ngự Phong tùy tiện tìm bát đũa trong tủ bên cạnh chuẩn bị ngồi ăn.

Mặt Đông Phương Thiệu Tư lạnh xuống: “Người từ từ ăn, ăn xong mau rút.” Dứt lời, Đông Phương Thiệu Tư đứng dậy, kéo tay Sở Thanh Linh qua, không cho Sở Thanh Linh nói bất kỳ lời nào, vội vàng lôi kéo nàng ra cửa. Để lại Lãnh Ngự Phong một mình sững sờ trong phòng.

“Không phải chứ, sao ngay cả làm quen cũng không cho? Sao cứ như không muốn nhìn thấy ta vậy?” Khóe miệng Lãnh Ngự Phong co rút, trong lòng cảm thán, Đông Phương Thiệu Tư quá bá đạo. Cô gái kia là bảo bối nên hẳn không cho nàng ta nói nhiều với mình một câu.

Lắc đầu, Lãnh Ngự Phong giờ đưa lên ăn cơm tiếp.

Mà ở trên hành lang Đông Phương Thiệu Tư đang kéo tay Sở Thanh Linh nhanh chóng rời khỏi. Cửa phòng bên cạnh chợt mở ra, một nữ tử mặc y phục màu đỏ xuất hiện. Nữ tử cả kinh, nhìn thấy rõ ràng đây là Đông Phương Thiệu Tư, vội hành lễ: “Gặp qua Nhiếp Chính Vương.”

Trong lòng Đông Phương Thiệu Tư đang khó chịu, thấy rõ ràng người đến là ai, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, quảng lại một câu: “Người người muốn tìm ở trong phòng của bốn vương.”

Nữ tử vui mừng nói: “Đa tạ Nhiếp Chính Vương.” Dứt lời, chạy nhanh về phía phòng của Đông Phương Thiệu Tư.

Sở Thanh Linh nhìn thấy hết thấy chuyện vừa xảy ra, khóe miệng co quắp. Từ lúc vừa đến đây tới bây giờ, không nghĩ đến người Hữu thừa tướng đang trốn tránh lại là nữ tử này. Bây giờ chuyện Đông Phương Thiệu Tư làm, là bán đứng Lãnh Ngự Phong sao? Theo thái độ của hai người, hẳn là quan hệ rất tốt. Hiện tại Đông Phương Thiệu Tư làm như vậy... Là vì sao?

“Đi, về nhà.” Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư có ý cười, kéo tay Sở Thanh Linh đi xuống lầu thang.

15. Chương 15: Kinh Hi

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh nghe thấy tiếng động từ phòng ở phía sau truyền đến, nhìn lại bóng lưng Đông Phương Thiệu Tư, trong lòng đổ mồ hôi.

Mà ở trong phòng Lãnh Ngự Phong càng kêu than không ngớt, sớm biết Đông Phương Thiệu Tư coi trọng cô gái bảo bối kia, cho dù bị đánh chết mình cũng sẽ không nói nhiều với nàng ta. Tên keo kiệt, bá đạo, tàn ác! Lãnh Ngự Phong vẫn khốc thét ở trong lòng. Nhưng mà ở sâu trong lòng lại dâng lên nỗi bất an. Bởi vì hẳn biết rõ, cô gái kia sẽ là tử huyệt duy nhất của Đông Phương Thiệu Tư! !

Lên xe ngựa, Đông Phương Thiệu Tư liền ôm Sở Thanh Linh ngồi ở trên đùi mình, cắn lấy vành tai của nàng, cúi đầu nói: “Sau này, không có sự cho phép của ta, nàng không được nói chuyện với nam nhân khác.”

Sở Thanh Linh nghe nói như thế, trong lòng tức giận, tránh môi của hắn ra: “Sao ngươi lại như vậy, chẳng lẽ sau này không có sự đồng ý của ngươi thì ta không thể nói chuyện với cha và đệ đệ của ta sao sao?”

“Đó là ngoại lệ. Ta nói là nam nhân khác.” Đông Phương Thiệu Tư chăm chú ôm Sở Thanh Linh vào trong ngực.

“Bằng hữu của ngươi cũng không thể sao?” Đương nhiên ý của Sở Thanh Linh là chỉ Lãnh Ngự Phong.

“Không có sự cho phép của ta nàng cũng không được nói chuyện với Ngự Phong!” Đông Phương Thiệu Tư hừ lạnh một tiếng, e rằng xưng bằng hữu của hắn cũng chỉ có Lãnh Ngự Phong. Nhưng cho dù như thế cũng không thể lôi kéo làm quen với bảo bối của hắn.

Sở Thanh Linh cũng hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Nhưng trong lòng nói thầm, cái đồ nam nhân bá đạo mà biến thái!

“Thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị à?” Đông Phương Thiệu Tư ôn nhu hỏi Sở Thanh Linh.

“Ta muốn ăn thịt kho tàu do mẹ ta làm.” Sở Thanh Linh trả lời

.

Đông Phương Thiểu Tư trầm mặc, không nói gì. Trong lòng Sở Thanh Linh thở dài, quả nhiên, mỗi lần nói tới mấy vấn đề này thì Đông Phương Thiểu Tư lại lảng tránh. Nếu cứ như vậy thì biết làm sao đây? Vì sao không cho nàng trở về nhà? Không để cho nàng gặp lại người nhà. Rốt cuộc lúc nào mới chịu thả nàng?

Đông Phương Thiểu Tư xốc rèm cửa sổ lên nhìn bên đường yên tĩnh, bỗng nhiên nói một câu: “Dời lại mấy ngày thành thân, ta đang chuẩn bị giá y đệ nhất thiên hạ cho nàng.”

Sở Thanh Linh ngạc nhiên, giá y đệ nhất thiên hạ, nghe đồn chính là Vô Song giá y? Không có mấy người từng thấy qua, nhưng mà người đã thấy qua đều chìm đắm trong sự mỹ lệ của nó, không có ngôn ngữ nào có thể hình dung. Nghe nói giá y đó là do một thế gia dệt thành, mất ba năm mới làm xong. Sau khi làm xong thì được một quyền quý mua đi, mà sau đó không lâu thì nhà quyền quý kia bị diệt môn, giá y cũng biến mất theo đó. Hiện tại Đông Phương Thiểu Tư lại nói muốn chuẩn bị bộ giá y đó ỉn, nàng có thể không kinh ngạc hay sao?

“Vô Song giá y?” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

“Không sai, đang được vận chuyển ở trên đường, mấy ngày nữa sẽ tới. Đương nhiên tân nương của ta phải được ăn mặc xinh đẹp nhất.” Đông Phương Thiểu Tư gật đầu rồi cười rộ lên.

Trong lòng Sở Thanh Linh gợn sóng, Đông Phương Thiểu Tư, rốt cuộc người là người như thế nào? Không thấy, thực sự nhìn không thấu.

Trở về vườn trúc trong Vương phủ, Đông Phương Thiểu Tư dẫn theo Sở Thanh Linh trở về phòng. Cái gì cũng không nói, rửa mặt xong lại đẩy Sở Thanh Linh lên giường ôm nàng ngủ thật say. Sở Thanh Linh nghe tiếng hít thở đều đặn ở sau lưng, thế nào cũng không ngủ được. Trở thành phi tử của nam nhân này, kết cục đã định sao? Hẳn hoàn toàn không suy nghĩ cảm giác của nàng, cứ quyết định theo ý mình.

Sáng sớm, Sở Thanh Linh mơ hồ cảm giác được có cái gì đó ẩm ướt mềm mại ở trên trán của nàng, bên tai tựa hồ vang lên giọng nói dịu dàng của Đông Phương Thiểu Tư, ngủ tiếp sẽ gì gì đó. Sở Thanh Linh xoay người lại ngủ tiếp.

Cũng không biết qua bao lâu, bên tai Sở Thanh Linh vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Linh nhi, rời giường, Linh nhi

“

Khóe miệng Sở Thanh Linh hiện lên ý cười, giọng nói của nương, là giọng nói của nương. Giấc mơ này thật đẹp.

“Linh nhi, mau đứng lên.” Chợt mắt nàng ngửa ngửa, Sở Thanh Linh tỉnh lại. Không phải là mơ! Đây là phương pháp mà nương thường xuyên dùng để gọi nàng thức dậy!

“Nương! Nương! ! !” Sở Thanh Linh mở mắt ra ngồi bật dậy, mừng rỡ khi thấy Đoàn Ngọc ngồi ở bên giường! Đoàn Ngọc mỉm cười nhìn Sở Thanh Linh, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Sở Thanh Linh hưng hăng ôm Đoàn Ngọc, nước mắt không nhịn được trượt ra khỏi viền mắt.

“Linh nhi, ngoan, đừng khóc.” Đoàn Ngọc nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của Sở Thanh Linh, nhỏ giọng an ủi.

“Nương, con nhớ nương, cũng nhớ cha và đệ đệ.” Sở Thanh Linh có chút ủy khuất, bỗng nhiên lại nhớ tới một vấn đề, sao nương xuất hiện ở đây?

“Chúng ta cũng nhớ con, rất lo lắng cho con. May mắn con không có việc gì.” Đoàn Ngọc ôn nhu lau nước mắt cho Sở Thanh Linh.

“Nương, sao nương lại tới đây?” Sở Thanh Linh vừa khóc vừa cười .

“Là Nhiếp Chính vương phái người tới đón ta, nói con muốn ăn thịt kho tàu do ta làm”. Đoàn Ngọc cũng không hiểu, “Vì sao Nhiếp Chính vương mang con đến Vương phủ, chỉ phái người đến nói cho chúng ta biết

con ở trong Vương phủ tốt lắm, nói chúng ta không nên lo lắng. Ngoài ra không nói gì nhiều. Lâm Hiên nhi sốt ruột muốn chết.”

Sắc mặt Sở Thanh Linh ảm đạm xuống, phải nói với nương sao đây. Nếu như nói cho nương biết mọi chuyện, không biết nương sẽ lo lắng thành bộ dáng gì nữa.

“Hắn, hắn muốn con làm phi tử của hắn.” Sở Thanh Linh hiểu rõ không thể gạt được chuyện này, đến lúc đó cả thiên hạ đều sẽ biết.

“Cái gì? !” Đoan Ngọc kinh hãi, trong mắt càng không hiểu. Hoàn toàn không biết lúc nào thì nữ nhi quen biết Nhiếp Chính vương, sao Nhiếp Chính vương lại coi trọng con gái của mình .

“Ở bên ngoài con đã gặp qua hắn một lần, lúc ấy không biết hắn chính là Nhiếp Chính vương, nên con nói chuyện với hắn.” Sở Thanh Linh hơi hột nói, “Hắn sẽ thú con.”

“Chỉ vừa nói chuyện thì đã thú người? !” Đoan Ngọc nghi ngờ nhìn Sở Thanh Linh, tuy rằng bà hiểu rõ con gái của bà sẽ không nói dối lừa gạt bà, nhưng chuyện chung thân đại sự của Nhiếp Chính Vương cũng quá kỳ quái!

“Vâng. Con rất khỏe , nương đừng lo lắng . Cha và đệ đệ có khỏe không? Nương cũng không nên lo lắng, nương xem không phải là con rất tốt sao?” Sở Thanh Linh khoái trá xuống giường, đứng lên xoay một vòng.

“Vậy con thích hắn sao? Nguyên ý gả cho hắn sao? Hắn có thể sẽ lấy trác phi và rất nhiều tiểu thiếp?” Chợt mặt Đoan Ngọc trầm xuống, đương nhiên đây chính điều mà nữ nhân quan tâm nhất.

Sở Thanh Linh ngẩng đầu lên cười: “Nương yên tâm. Hắn nói qua chỉ thú một mình con.”

Đoan Ngọc hơi yên tâm, thế nhưng vẫn không bỏ qua vấn đề này: “Vậy Linh nhi, con thích hắn sao? Nguyên ý gả cho hắn sao?”

“Thích, nguyên ý.” Ngoài miệng Sở Thanh Linh đáp ứng rất nhanh, chỉ có chính nàng mới hiểu được trong lòng của mình phức tạp như thế nào.

Lúc này Đoan Ngọc mới hoàn toàn yên lòng, cười vươn tay sờ sờ đầu của Sở Thanh Linh: “Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. Linh nhi hạnh phúc là tốt rồi. Bất quá sao bỗng nhiên con lại muốn ăn thịt kho tàu nương làm? Muốn ăn thì trở về không được sao?” Ở trong lòng Đoan Ngọc, nữ nhi bảo bối của mình gả cho ai đều không thành vấn đề, vấn đề duy nhất chính là hai người yêu nhau là được.

Sở Thanh Linh cười cười không dám nói thật, chỉ là thần nhiên nói: “Gần đây Vương gia không có thời gian, hắn muốn đợi đến khi có thời gian sẽ cùng trở về với con.”

“Cũng đúng, Nhiếp Chính vương rất bận rộn. Nha đầu ngốc, mau dậy đi, nhìn con kia, còn chưa rửa mặt nữa.” Đoan Ngọc yêu thương nheo mũi của Sở Thanh Linh.

“Dạ, lập tức rửa mặt đây.” Sở Thanh Linh gật gật đầu, đã cầm lấy y phục ở bên cạnh mặc vào lung tung. Đoan Ngọc lắc đầu trách móc, giúp nàng mặc y phục tỉ mỉ rồi mới thở dài: “Đã lớn mà còn như vậy.”

Sở Thanh Linh cười rộ lên, cũng không phản bác.

Tối trưa, mẹ và con gái giống như nói không hết chuyện. Sở Thanh Linh lười kéo Đoan Ngọc hỏi lung tung này kia, hỏi hết tình huống trong nhà.

“Hôm nay Hiên nhi cũng muốn theo tới đây, thế nhưng người tới đón nói chỉ mời ta, lúc này Hiên nhi mới thôi, lúc này đoán chừng còn ở nhà giận dữ đây.” Đoan Ngọc ôn nhu cười nhìn Sở Thanh Linh trước mặt.

Trên mặt Sở Thanh Linh toàn là ý cười. Dù sao cũng không nghĩ tới Đông Phương Thiếu Tư sẽ phái người đón mẫu thân của nàng qua đây. Tuy rằng nha hoàn vừa nói, chỉ có thể ọe tới buổi trưa rồi sẽ đưa nương trở về, nhưng như vậy cũng đủ rồi. Rốt cuộc cũng nhìn thấy người mà nàng muốn thấy.

“Nương chăm sóc chính mình cho tốt, nói Mặc Hiên ngoan ngoan nghe lời.” Sở Thanh Linh nắm tay Đoan Ngọc, dịu dàng cười. Mà trong lòng nàng đều là bất đắc dĩ. Đến khi nào mới có thể gặp mặt nữa đây? Đến khi nào mình mới có thể trở về đây? Nàng hoàn toàn không biết.

16. Chương 16: Công Chúa

Editor: ChiMy

Buổi trưa, sau khi Sở Thanh Linh và Đoàn Ngọc dùng bữa, Sở Thanh Linh lưu luyến không nỡ tiễn Đoàn Ngọc đi.

Sở Thanh Linh bước chậm trong rừng trúc, nhìn sắc xanh ở trước mắt, lại ngẩn đầu nhìn bầu trời xanh thăm liên phát ra một tiếng thở dài.

Bọn nha hoàn ở phía sau vẫn duy trì khoảng cách, chúng đứng cách Sở Thanh Linh bốn năm bước chân, nhìn bóng lưng cô đơn của nàng, không ai dám tiến lên hỏi thăm. Đơn giản bởi vì Vương gia đã phân phó qua, không thể nói chuyện với Vương phi, chỉ cần hầu hạ nàng tốt là được.

Sở Thanh Linh đi tới một chỗ thì ngừng lại. Đây là nơi Đông Phương Thiệu Tư thổi sáo dẫn dắt mình tới. Thực sự nghĩ không ra, người như vậy, tại sao có thể thổi sáo hay như thế.

“Có thể đưa cầm ra đây cho ta không?” Sở Thanh Linh xoay người hỏi nha hoàn ở phía sau

.

“Thỉnh vương phi chờ.” Ba nha hoàn vội vàng xoay người đi về phòng, để lại một nha hoàn hầu hạ nàng. Chỉ chốc lát sau, những nha hoàn đó đã mang cầm tới, ngoài ra còn có thêm nệm ghế, cây quạt, trà và điểm tâm.

Rất nhanh bọn nha hoàn đã dọn xong chỗ ngồi cho Sở Thanh Linh, một người nhẹ nhàng quạt cho nàng ở đằng sau, còn ba nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ.

Sở Thanh Linh không nói gì thêm, lặng lẽ ngồi xuống đánh đàn. Điều chỉnh âm thanh cho tốt, Sở Thanh Linh chậm rãi khảy đàn lên. Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên ở trong rừng trúc. Tiếng đàn trong trẻo như nước, lại tựa như mây bay, tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo dẫn dắt mơ hồ vang vọng trong không trung. Bên trong tiếng đàn chứa đựng vẻ nhàn nhạt đau thương, thấm thấu ra không gian. Tiếng đàn thấm sâu vào lòng người. Lúc này trong lòng Sở Thanh Linh phức tạp mà ưu thương. Hoàn toàn trút hết nỗi nhớ vào bên trong tiếng đàn.

Bốn nha hoàn như mê đắm trong tiếng nhạc. Nha hoàn đang quạt cũng không biết đã dừng lại từ lúc nào. Đến khi tiếng đàn của Sở Thanh Linh dừng lại, mọi người mới khôi phục tinh thần, chỉ cảm thấy trên mặt có hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

“Cất đi.” Sở Thanh Linh đứng dậy, yếu ớt nói. Bọn nha hoàn vội vã lau nước mắt, thu dọn mọi thứ. Họ chưa từng nghe qua tiếng đàn nào đi vào tận sâu trong lòng người ta như thế.

Lại nhớ tới gian phòng lớn trống vắng kia, Sở Thanh Linh nhìn lên bàn cờ, thử hỏi nha hoàn phía sau: “Chơi với ta một ván được không?”

“Vương phi thứ tội, nô tỳ không biết chơi.” Nha hoàn kinh hãi, vội nơm nớp lo sợ trả lời.

“Vậy thôi, người lui ra đi.” Sở Thanh Linh thở dài, sao nàng lại không nhìn ra sự kì lạ khi nàng ta trả lời.

Bọn nha hoàn đều lui ra canh gác ở ngoài cửa, Sở Thanh Linh buồn chán bày cờ ra bàn. Thẳng tới khi bàn cờ đã đầy thì mới thu lại rồi lại tiếp tục bày.

“Đang làm gì vậy?” Giọng nói lạnh lạnh quen thuộc vang lên phía sau lưng nàng. Sở Thanh Linh không cần quay đầu cũng biết là ai tới.

“Người đã về à.” Sở Thanh Linh đứng dậy, quay đầu về phía Đông Phương Thiệu Tư, tiếp tục nói “Hôm nay cảm ơn người đã đưa mẹ ta tới.”

“Đã ăn thịt kho tàu mà nàng muốn chưa?” Đông Phương Thiệu Tư ngồi xuống đối diện với Sở Thanh Linh ôn nhu hỏi.

“Ừ.” Sở Thanh Linh cũng ngồi xuống gật gật đầu.

“Ăn ngon không?” Đông Phương Thiệu Tư tiếp tục hỏi.

“Rất ngon.” Sở Thanh Linh cười rộ lên.

“Vây là tốt rồi.” Đông Phương Thiệu Tư gật đầu, tay mân mê những quân cờ trên bàn rồi nói “Muốn chơi cờ sao? Đến đây, ta chơi với nàng.”

“Được.” Sở Thanh Linh thu tất cả quân cờ về rồi chơi một ván mới với Đông Phương Thiệu Tư.

“Tiếp tục ván chơi lần trước.” Đông Phương Thiệu Tư cầm lấy quân cờ bắt đầu bày biện.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên. Lần trước? Đông Phương Thiệu Tư nhớ kỹ vị trí của các quân cờ sao? Có thể xếp lại toàn bộ như lúc trước? Trước ánh mắt kinh ngạc của Sở Thanh Linh, Đông Phương Thiệu Tư thực sự bày lại một bàn cờ y như hôm trước. Thiên tài! Trong lòng Sở Thanh Linh dâng lên một chút kính phục.

“Sao hôm nay về sớm như vậy?” Khóe miệng Đông Phương Thiệu Tư gợi lên nụ cười xấu xa nhìn Sở Thanh Linh, sở Thanh Linh bĩu môi không nói gì.

“Bởi vì ngày hôm nay đã giải quyết xong tất cả công vụ. Phỏng chừng ngày mai ta sẽ về trễ một chút, bởi vì sứ giả Bắc Thần Quốc sẽ tới đây.” Đông Phương Thiệu Tư hạ quân cờ xuống rồi giải thích với Sở Thanh Linh.

Có lẽ do được gặp lại mẫu thân mà một đêm này Sở Thanh Linh ngủ rất ngon. Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Đông Phương Thiệu Tư, chắc hẳn đã vào cung sớm để tiếp đón sứ giả Bắc Thần Quốc.

Lại là một ngày buồn chán. Trong lòng Sở Thanh Linh bất đắc dĩ thở dài.

Mà giờ khắc này Đông Phương Thiệu Tư đúng là đang ở trong đại điện tiếp kiến sứ thần Bắc Thần Quốc công chúa Mỹ Chân. Trên đại điện, Đông Phương Thiệu Tư ôm tiểu hoàng đế tiếp kiến công chúa Mỹ Chân, mà hẳn cũng rất thỏa mãn khi xem qua công văn do sứ thần Bắc Thần Quốc dâng lên. Tiểu hoàng đế ngồi ở trên đùi của Đông Phương Thiệu Tư cũng không an phận dùng dằng, trong miệng lẩm bẩm đòi món đồ chơi mới.

Công chúa Mỹ Chân vẫn đang si ngốc nhìn Đông Phương Thiệu Tư, sớm đã nghe nói Nhiếp chính vương của Thiên Vận quốc là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ, nhưng mà thật không ngờ lại tuyệt mỹ đến không giống người phàm trần như thế.

Tiểu hoàng đế làm ầm ĩ lợi hại, chúng đại thần dưới điện nghe công văn xong cũng không có điều ý kiến gì. Đông Phương Thiệu Tư đành tuyên bố bãi triều. Văn võ bá quan lui ra xong, Đông Phương Thiệu Tư giao tiểu hoàng đế cho thái giám bên cạnh, ra lệnh đưa hoàng đế đi, lúc này mới thỉnh công chúa Mỹ Chân nói chuyện với hắn.

“Điều kiện của công chúa chúng ta có thể tiếp nhận.” Ngồi trong thư phòng, Đông Phương Thiệu Tư khách khí nói. Trong thư phòng chỉ có bốn người, Mỹ Chân công chúa cùng nha hoàn bên người nàng, cùng với Đông Phương Thiệu Tư và Lãnh Ngự Phong.

“Có một chuyện còn chưa nói cảm tạ với Nhiếp Chính vương, đa tạ Nhiếp Chính vương đã phái người tới giúp đúng lúc. Nếu không có Nhiếp Chính vương đúng lúc tương trợ, chỉ sợ người Thương Châu quốc đã thành công.” Trong ánh mắt của công chúa Mỹ Chân có sự si mê và sùng bái. Thật không nghĩ tới nam nhân trước mặt có thể đoán trước việc Thương Châu quốc sẽ giả trang thành người Thiên Vận quốc đến ám sát.

“Đây là điều bình thường, nếu công chúa tới quốc gia của ta, chúng ta sẽ bảo hộ công chúa chu toàn.” Đông Phương Thiệu Tư nhàn nhạt nói.

“Đã như vậy, ta có chuyện muốn thỉnh cầu, mong rằng Nhiếp Chính vương có thể đáp ứng.” Tình cảm nồng cháy trong mắt công chúa Mỹ Chân khiến trong lòng Lãnh Ngự Phong run lên, ánh mắt này quá quen thuộc, không phải giống với con cọp mẹ kia sao? Tầm tắc, Nhiếp Chính vương điện hạ vĩ đại, không ngờ ngài cũng

sẽ có ngày hôm nay. Thật ra hẳn muốn nhìn xem khi Đông Phương Thiệu Tư gặp phải tình huống này sẽ làm như thế nào.

“Công chúa cứ nói đừng ngại.” Đông Phương Thiệu Tư không suy nghĩ nhiều chỉ khách khí nói một câu.

“Ta hy vọng có thể vào ở trong quý phủ của Nhiếp Chính vương, như vậy thích khách cũng sẽ không dám tới Vương phủ làm càn.” Trong lòng công chúa Mỹ Chân tính toán gì sao Lãnh Ngự Phong có thể không biết, thế nhưng hẳn không nói chữ nào, chỉ lẳng lặng nhìn. ChiMy-DdLQĐ

“Có thể.” Đông Phương Thiệu Tư trả lời ngắn gọn “Ta sẽ lập tức phân phó người đi chuẩn bị.”

“Đa tạ Nhiếp Chính vương” Công chúa Mỹ Chân vui mừng hành lễ, Đông Phương Thiệu Tư gật gật đầu không nói thêm gì nữa.

Chỉ cần có thể ở dưới một mái nhà với nam nhân trước mắt này, còn sợ mình không có cơ hội lấy được trái tim của hắn sao? Khỏe miệng công chúa khẽ hiện lên ý cười.

17. Chương 17: Diễm Băng Ngọc

Editor: ChiMy

Buổi chiều hôm đó, công chúa Mỹ Chân liền mang theo tùy tùng của nàng tiến vào phủ Nhiếp Chính vương. Đông Phương Thiệu Tư phân phó quản gia chuẩn bị cho công chúa một viện yên tĩnh, đồng thời chuẩn bị yến tiệc vào buổi tối cho nàng ta.

Cả buổi công chúa Mỹ Chân đều ở trong phòng trang điểm, mặc thử tất cả các y phục trong gương.

“Thanh Hoa, người nói bộ này đẹp không?” Công chúa Mỹ Chân cầm một bộ váy tử sắc hoa tay múa chân ở trên người.

Nha hoàn tên Thanh Hoa cười rộ lên, giúp công chúa Mỹ Chân thay vào: “Công chúa mặc y phục gì cũng đều xinh đẹp động lòng người, sắc sỡ lóa mắt.”

Công chúa Mỹ Chân cười xán lạn: “Người ba hoa này, giúp ta trang điểm nhanh lên. Tối nay Nhiếp Chính vương sẽ mở tiệc thiết yến ta.”

“Nô tỳ không phải ba hoa, điều nô tỳ nói đều là sự thật.” Thanh Hoa mím môi cười rộ lên.

“Thanh Hoa, người thấy Nhiếp Chính vương thế nào?” Trong mắt công chúa Mỹ Chân lộ vẻ si mê.

“Ừ... công chúa nói thế nào thì thế ấy.” Thanh Hoa hé miệng cười trộm, nàng hầu hạ công chúa hơn mười năm nay, cùng với công chúa tình như tỷ muội, sao có thể không rõ trong lòng công chúa Mỹ Chân nghĩ cái gì.

Công chúa Mỹ Chân đứng trước gương đồng xoay một vòng, thỏa mãn nhìn y phục trên người rồi gật gật đầu: “Như vậy mới được. Thật không ngờ tới Nhiếp Chính vương còn trẻ trung tuấn mĩ hơn so với lời đồn.”

“Công chúa, nghe đồn Nhiếp Chính vương còn là một nhân vật rất lợi hại. Hiện tại chính là người nắm quyền lớn nhất ở Thiên Vận quốc.” Khi nói những lời này nàng ta dè giọng thấp xuống.

“Ừ, liên minh cùng Thiên Vận quốc đối với chúng ta chỉ có lợi.” Công chúa Mỹ Chân nghiêm túc gật đầu, nhớ lại lúc trước phụ hoàng dặn dò chính mình, lần liên minh này nhất định phải tiến hành thuận lợi.

“Nếu như hai nước làm thông gia thì lại càng tốt hơn nha.” Thanh Hoa cười đùa nói ra tâm tư của công chúa Mỹ Chân.

“Người, nha đầu kia có im hay không?” Công chúa Mỹ Chân giận dữ, làm bộ muốn đánh Thanh Hoa.

“Ái chà, công chúa tha mạng.” Thanh Hoa né tránh cầu xin tha thứ. Đến khi hai người đùa mệt rồi, lúc này Thanh Hoa mới nghiêm túc nói: “Bất quá, công chúa, tuy Nhiếp Chính vương vẫn chưa thành hôn, thế nhưng nô tì nghe nói hần muốn lập phi, cũng không biết là thật hay giả.”

“Chẳng phải qua yến hội tối nay sẽ biết sao? Nếu như thật sự thì nhất định yến hội tối nay nàng ta sẽ xuất hiện, ngược lại nhất định là không có.” Công chúa Mỹ Chân tự tin cười.

“Cũng đúng, vẫn là công chúa thông minh.” Thanh Hoa cười rộ lên gật đầu.

“Được rồi, mau tới giúp ta chọn đồ trang sức.” Công chúa Mỹ Chân sửa lại mái tóc của mình, trong mắt tràn đầy tự tin. Trong gương đồng hiện lên một nữ nhân tương đối đẹp, hơn nữa với thân phận công chúa Bắc Thần quốc, phía sau có Bắc Thần quốc cường đại làm hậu thuẫn. Vậy thì còn thiếu cái gì để các nam nhân trên đời này không động tâm.

Trong thư phòng của Vương phủ, Đông Phương Thiệu Tư lặng lẽ nhìn công văn trong tay. Lãnh Ngự Phong chờ ở bên cạnh.

“Ngự Phong, người xem xem.” Đông Phương Thiệu Tư mang công văn trong tay ném cho Lãnh Ngự Phong, miễn cưỡng dựa vào lưng ghế.

Sau khi Lãnh Ngự Phong xem xong thì nhíu mày: “Thương Châu quốc và Thanh Hạ quốc thật sự ngồi cùng một chiếc thuyền?”

“Làm ột trong hai chìm xuống là được.” Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư hiện lên một tia cười nhạt, hơi hợt nói ra quyết định của mình.

“Chìm cái gì? Đục nước béo cò sao(*)?” Lãnh Ngự Phong cũng cười rộ lên, hần thích nhất chiêu này.

(*)Đục nước béo cò: lợi dụng cơ hội, hoàn cảnh rồi ren nội bộ mà kiếm lợi lộc!

“Giao việc này cho người. Giải quyết sạch sẽ rồi hần về gặp ta.” Đông Phương Thiệu Tư lấy từ trong hộp giấu ra một khối ngọc bội.

“Dạ dạ, cam đoan sẽ sạch sẽ.” Lãnh Ngự Phong bĩu môi, muốn nói tới chuyện đó thì không biết Đông Phương Thiệu Tư lợi hại hơn mình gấp bao nhiêu lần, có điều mỗi lần đều do mình đảm đương làm người xấu. Ánh mắt Lãnh Ngự Phong rơi xuống ngọc bội trong tay Đông Phương Thiệu Tư thì không khỏi kinh hãi, kinh ngạc kêu lên: “Diễm Băng ngọc?”

“Người từng thấy qua sao?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn ngọc bội trong tay rồi nhàn nhạt hỏi.

“Thấy qua một lần, cũng chưa từng sờ qua. Không có cơ hội sờ, cho ta sờ thử đi.” Lãnh Ngự Phong trừng lớn mắt, muốn chạm vào ngọc bội trong tay Đông Phương Thiệu Tư. Diễm Băng ngọc là ngọc cực kì hiếm có trên đời. Nghe nói lúc trước miếng ngọc này là một khối, chia thành ba miếng ngọc bội không biết bây giờ đã lưu lạc ở đâu. Diễm Băng ngọc, tên như ý nghĩa, có công dụng đông ấm hạ mát. Nếu như chỉ có công hiệu này thì cũng không có gì lạ, ngọc bội này còn có điều thần kì hơn nữa. Kì lạ nhất chính là ngọc bội này có thể căn cứ theo nhiệt độ cơ thể của người mang mà điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, giúp người mang có thể thoải mái nhất.

“Qua tay người hẳn như vậy, sao ta có thể đưa cho nàng đây?” Đông Phương Thiệu Tư hừ lạnh một tiếng, không để cho Lãnh Ngự Phong một chút mặt mũi nào, cất ngọc bội vào trong.

Tay Lãnh Ngự Phong cứng đờ giữa không trung, khi biết được Đông Phương Thiệu Tư muốn đưa cho người kia. Chỉ có thể thâm mắng ở trong lòng “Tên này không có tính người mà”. Thế nhưng những lời này cũng chỉ có thể nói ở trong lòng chứ không dám nói ra khỏi miệng.

“Sao người có được nó?” Lãnh Ngự Phong thắc mắc muốn chết.

“Lấy.” Đông Phương Thiệu Tư thuận miệng trả lời cho có lệ.

Lãnh Ngự Phong không hề truy vấn, hẳn biết rõ nam nhân trước mắt này muốn gì mà lại không thể lấy chứ? Hần ta cứ như một người vạn năng, muốn làm gì thì nhất định sẽ làm được, chắc chắn sẽ làm được.

Đông Phương Thiểu Tư cất ngọc bội vào, khoe miệng lộ ra một tia ý cười khó phát hiện . Từ lần trước Sở Thanh Linh bị quỳ thủy (kinh nguyệt) thì đến giờ thân thể nàng luôn lạnh, Đông Phương Thiểu Tư liền dụng tâm, muốn tìm biện pháp thay đổi điều này. Rốt cuộc hẳn tìm được khối Băng Diễm ngọc này, tuy rằng phải hao tổn chút công phu, nhưng dù sao cũng đã lấy tới tay.

“Trời sắp tối rồi.” Đông Phương Thiểu Tư đứng dậy đi ra ngoài, chợt dừng lại, “Giải quyết mọi chuyện nhanh chóng.”

“Vâng, đã rõ, thưa Nhiếp Chính vương điện hạ vĩ đại.” Lãnh Ngự Phong nhún vai, đồng ý.

Đông Phương Thiểu Tư cầm hộp gấm trực tiếp đi tới vườn trúc.

Vào phòng, Đông Phương Thiểu Tư liền nhìn thấy Sở Thanh Linh tựa vào cửa sổ lẳng lặng nhìn ra ngoài. Gương mặt điềm tĩnh tràn ngập một cỗ nhân nhật ưu thương, làm cho người khác đau lòng.

“Thanh Linh.” Đông Phương Thiểu Tư từ từ lại gần Sở Thanh Linh, áp sát mặt mình vào mặt nàng.

“Người đã trở về.” Sở Thanh Linh xoay người, mỉm cười nhìn Đông Phương Thiểu Tư.

“Xoay qua chỗ khác, ta đeo cho nàng cái này.” Đông Phương Thiểu Tư đi tới phía sau Sở Thanh Linh, lấy ngọc bội trong hộp gấm ra, cẩn thận đeo vào cổ nàng.

Nhất thời, một cảm giác lạnh lạnh dọc theo cổ truyền tới toàn thân.

“Đây là cái gì?” Sở Thanh Linh kinh ngạc sờ ngọc bội trên cổ, sờ lên cảm giác lạnh lạnh nhưng không khó chịu. Cúi đầu nhìn, ngọc bội có hình một đóa hoa sen tinh xảo, dưới đáy là một tầng lá sen. Thoạt nhìn rất xinh đẹp.

“Nàng đeo đi, đây là ta tặng cho nàng. Nếu quỳ thủy của nàng tới thì nàng sẽ không sợ lạnh nữa.” Đông Phương Thiểu Tư nói không chút e dè.

Nguồn: Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sắc mặt Sở Thanh Linh hơi mất tự nhiên, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội nói: “Ngọc bội này làm đông ẩm hạ mát?”

“Ừ.” Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười trả lời, cúi đầu ấn xuống trên cổ Sở Thanh Linh một nụ hôn, “Không cho phép lấy xuống, biết chưa?”

“Được.” Sở Thanh Linh cũng nở nụ cười gật gật đầu. Thật lâu sau này Sở Thanh Linh mới biết nàng mang ngọc bội gì, về phần cảm giác của nàng sau khi nàng biết, để nói sau.

“Đêm nay ta sẽ về muộn một chút, ta phải thiết yến sứ thần Bắc Thần quốc.” Đông Phương Thiểu Tư cũng ngồi xuống, một phen ôm chầm lấy Sở Thanh Linh rồi kéo nàng tới ngồi trên đùi mình, “Ngoan ngoãn chờ ta.”

“Ừ.” Sở Thanh Linh rũ mắt xuống, sờ ngọc bội trên cổ mình. Nói trong lòng không cảm động là giả, thật không nghĩ tới Đông Phương Thiểu Tư lại để chuyện kia ở trong lòng.

“Vậy chúng ta cùng nhau chơi cờ.” Đông Phương Thiểu Tư nói bởi Sở Thanh Linh chơi cờ nhưng lại thủy chung ôm nàng không buông tay.

“Người không buông ta ra thì sao chơi?” Sở Thanh Linh muốn xuống nhưng lại tránh không thoát.

“Cứ chơi như vậy.” Đông Phương Thiểu Tư cầm lấy bàn cờ, nở nụ cười.

“Có đôi khi, ta đang suy nghĩ có phải người mới ba tuổi hay không?” Đông Phương Thiểu Tư tà tà cười rộ lên.

Trong phòng một mảnh ôn nhu hài hòa.

18. Chương 18: Bất Luận Là Ai Cũng Không Được Vào

Editor: ChiMy

Buổi tối, Vương phủ thiết yến hội, công chúa Mỹ Chân khoan thai bước tới. Một thân y phục sắc vàng, trên đầu cài trâm vạn phần chói lọi. Vốn là muốn chút nữa lên sân khấu sẽ làm ắt của Nhiếp Chính vương sáng ngời. Ai ngờ, công chúa Mỹ Chân ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy mặt Đông Phương Thiệu Tư không chút biểu tình, chỉ nhàn nhạt gật đầu coi như chào hỏi.

Lãnh Ngự Phong khẽ hừ lạnh một tiếng, đối với loại nữ nhân tự cao tự đại này hẳn thực sự không có chút hảo cảm nào. Thế nhưng vì thân phận của đối phương, Lãnh Ngự Phong cũng không nói gì.

“Nhiếp Chính vương, ta mời ngài một chén.”

Công chúa Mỹ Chân dịu dàng cười nâng chén. Trong lòng lại mừng như điên, khi này vừa vào cửa nàng đã quan sát, Nhiếp Chính vương không mang theo một nữ tử nào tới yến tiệc. Nói cách khác chuyện kia chỉ là nghe đồn mà thôi, hẳn chưa muốn nấp phi. Hiện tại chỉ cần nàng tìm cơ hội ở lại Vương phủ, ở chung với hắn thì nhất định có thể đoạt được tim của hắn.

“Công chúa khách khí.” Đông Phương Thiệu Tư nhàn nhạt nâng chén trả lời một câu.

Khóe miệng Lãnh Ngự Phong co quắp, Đông Phương Thiệu Tư đã biểu hiện rất rõ ràng, đối với nữ nhân này không một chút hứng thú. Bất quá nàng ta tựa hồ không phát hiện ra. Chẳng lẽ nữ nhân đều thích nam nhân lạnh lùng với mình sao? Lãnh Ngự Phong có chút không hiểu mà suy nghĩ. Cọp mẹ cũng thế, chính mình càng tránh né và lạnh lùng với nàng ta, thì nàng ta càng theo đuổi không tha.

Công chúa Mỹ Chân liên tiếp kính rượu Đông Phương Thiệu Tư, Đông Phương Thiệu Tư vẫn khách khí ứng đối. Lúc công chúa Mỹ Chân mở miệng hỏi tới phong tục và văn hóa Thiên Vận quốc, Đông Phương Thiệu Tư không nói gì thêm, chỉ là lạnh lẽo liếc Lãnh Ngự Phong một cái. Lưng Lãnh Ngự Phong chảy mồ hôi lạnh, hắn hiểu rõ Nhiếp Chính vương của bọn họ đã sớm hết kiên nhẫn với nữ nhân này, vì thế lời mình ra đỡ đòn. Lãnh Ngự Phong hợp thời mỉm cười chen vào, chủ động nói với công chúa Mỹ Chân về phong tục và văn hóa của Thiên Vận quốc, rồi lại kính rượu nàng. Công chúa Mỹ Chân có chút bất mãn với hành vi của Lãnh Ngự Phong, nhưng lại cũng không nói gì, chỉ khách khí đáp lễ.

Yến hội tối nay, vẫn là Lãnh Ngự Phong nhiệt tình giới thiệu phong tục và văn hóa của Thiên Vận quốc cho công chúa Mỹ Chân, còn Đông Phương Thiệu Tư thì tránh một bên, chỉ thỉnh thoảng mới lên tiếng.

Trong lòng Lãnh Ngự Phong bí ai không thể nói ra, nhìn trong mắt công chúa Mỹ Chân mơ hồ lộ ra sát ý, Lãnh Ngự Phong biết rõ nếu như ánh mắt cũng có thể giết người, hắn đã chết đi sống lại không dưới một trăm lần.

Tròn một canh giờ, Đông Phương Thiệu Tư mới kết thúc yến hội, sau khi kết thúc yến hội Đông Phương Thiệu Tư chỉ khách khí phân phó quản gia chiêu đãi tốt công chúa Mỹ Chân rồi vội vã rời đi.

Lãnh Ngự Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục giải thoát. Hắn liền giống như bay mà rời khỏi Vương phủ trở về phủ Thừa tướng của mình.

Công chúa Mỹ Chân cảm giận đi theo phía sau quản gia, trong lòng rất là bất mãn. Vừa rồi cái tên Hữu thừa tướng kia làm cái gì vậy? Vì sao luôn cướp lời của Nhiếp Chính vương mà Nhiếp Chính vương cũng không trách cứ. Đợi sau khi quản gia dẫn các nàng về phòng, công chúa Mỹ Chân có chút tức giận nói ra nghi vấn trong lòng, Thanh Hoa nhìn công chúa thở phì phì, cũng chỉ biết an ủi: “Nghe nói từ khi còn bé quan hệ của Hữu thừa tướng cùng Nhiếp Chính vương đã rất tốt, vì thế hôm nay Hữu thừa tướng như vậy mà Nhiếp Chính vương cũng không trách tội.”

Công chúa Mỹ Chân nghe Thanh Hoa nói những lời này nhưng trong lòng vẫn còn vướng mắc rất lớn. Chẳng lẽ Nhiếp Chính vương không biết nếu như hai nước kết thành quan hệ thông gia, sau này hắn sẽ không cần e ngại. Vì sao hắn lạnh nhạt như vậy, chẳng lẽ hắn chưa nhìn ra tâm ý của mình? Công chúa Mỹ Chân nghĩ đến đây có chút mê man, trên đời còn có nam nhân ngu ngốc như vậy sao?

“Thanh Hoa, người nói xem rốt cuộc Nhiếp Chính vương nghĩ như thế nào?” Công chúa Mỹ Chân cắn cắn môi, không hiểu hỏi.

“Nếu như công chúa muốn biết, chính mình hỏi không tốt sao?” Thanh Hoa nở nụ cười, đây là lần đầu tiên thấy công chúa để ý tới một nam nhân như vậy. Trước đây những nam nhân kia vào phủ làm trai lơ, công chúa liền hết hứng thú, chỉ là bởi vì công chúa cảm thấy bọn họ không có cá tính, quá dễ dàng đạt được.

“Bây giờ ta đi hỏi hẳn được không?” Trong mắt Công chúa Mỹ Chân phát sáng, có chút hưng phấn đứng lên.

“Trên đời làm gì từng có nam nhân nào từ chối công chúa xinh đẹp như vậy?” Thanh Hoa mím môi nở nụ cười. Chưa từng có nam nhân nào từ chối công chúa qua, bất kể là bởi vì sắc đẹp hay thân phận của công chúa, nói chung nam nhân công chúa coi trọng, chưa từng có ai từ chối nàng qua.

“Tốt, ta tự đi hỏi hẳn!” Công chúa Mỹ Chân nghe Thanh Hoa nói vậy, khi này trong lòng còn hơi bất an, hiện tại đã tràn đầy tự tin. Nàng không tin có người nam nhân nào có thể cự tuyệt nàng.

Sau khi hỏi rõ các nha hoàn hiện tại Nhiếp Chính vương đang ở nơi đâu, công chúa Mỹ Chân mang theo Thanh Hoa đi về hướng vườn trúc, không có chú ý tới ánh mắt kinh ngạc và phức tạp của nha hoàn.

Vườn trúc nằm ở nơi tương đối sâu trong Vương phủ, càng yên tĩnh và thoải mái. Đi tới trước cửa vườn trúc, hai thị vệ đứng thẳng tắp, không chớp mắt nhìn về phía trước.

Công chúa Mỹ Chân dừng lại, Thanh Hoa tiến lên lạnh lùng nói: “Thỉnh bẩm báo với Nhiếp Chính vương, công chúa điện hạ cầu kiến.”

Vốn cho rằng hai thị vệ sẽ lập tức chạy đi thông báo, ai ngờ, hai thị vệ không chút di động, chỉ thần nhiên nói: “Gặp qua công chúa điện hạ, có điều đêm đã khuya, Vương gia đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu.”

Dứt lời, công chúa Mỹ Chân bối rối, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy thị vệ như vậy.

“To gan!” Thanh Hoa gầm lên, chỉ vào hai thị vệ lạnh mặt nói: “Các người có biết người đứng trước mắt các người là ai không?”

“Biết, công chúa điện hạ Bắc Thần quốc.” Hai thị vệ vẫn lạnh mặt như cũ, trong giọng nói không có một tia cảm xúc.

“Đã biết sao còn chưa chịu tránh ra!” Thanh Hoa nổi giận, hai thị vệ trước mắt cứ nhiên dám làm càn như thế. Đã biết thân phận của công chúa, lại còn vô lễ như vậy!

“Xin lỗi, Vương gia phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào vườn trúc, đêm đã khuya. Có chuyện gì kính xin công chúa điện hạ ngày mai tới tìm Vương gia.” Thị vệ vẫn đứng yên tại chỗ, một bước cũng không rời.

“Hôm nay bốn cung muốn gặp Nhiếp Chính vương!” Công chúa Mỹ Chân cũng nổi giận, có bao giờ nàng chịu đựng nhục nhã như vậy? Hai thị vệ nho nhỏ cứ nhiên dám đối với mình như vậy! Lại còn bất luận kẻ nào cũng không được vào trúc vườn! Ngay cả mình cũng không thể đi vào sao? Dứt lời, Công chúa Mỹ Chân đi chuyển bước chân muốn xông vào.

Hai thị vệ lắc mình chắn trước mặt công chúa Mỹ Chân, trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

“To gan! Các người lại dám cãi lại lời của bốn cung!” Công chúa Mỹ Chân thẹn quá hóa giận. Cứ nhiên bị hai thị vệ ngăn cản, thực sự là chuyện cười trong thiên hạ.

“Thỉnh công chúa điện hạ thứ tội.” Tuy rằng hai thị vệ nói khách khí, thế nhưng thái độ vẫn như cũ không hề thay đổi, vẫn là vẻ mặt lạnh băng ngăn ở phía trước.

Công chúa Mỹ Chân nheo mắt lại, trên tay đã vận công, nàng không giáo huấn hai tên cẩu nô tài này thì sao có thể dập tắt được lửa giận của nàng. Trong mắt hai thị vệ hiện lên vẻ kinh ngạc, thật không ngờ công chúa cao quý trước mắt cứ nhiên cũng là cao thủ. Ai ngờ, công chúa Mỹ Chân vừa muốn giơ chưởng lên thì đã bị Thanh Hoa kéo trở lại. Công chúa Mỹ Chân quay đầu tức giận nhìn Thanh Hoa liền muốn phát tác, Thanh Hoa lại nhả mây khói lắc đầu với Công chúa Mỹ Chân. Công chúa Mỹ Chân khôi phục lại lí trí, trong lòng suy nghĩ cũng có chút sợ. Chính mình vừa phạm phải sai lầm gì? Thiếu chút nữa đã ra tay đá

thương người khác, nếu là như thế, sẽ phá hư quan hệ giữa hai nước, càng ảnh hưởng tới hình tượng của mình ở trong lòng Nhiếp Chính Vương.

“Nhiếp Chính vương đã nghỉ ngơi, vậy bổn cung không tiện quấy rầy. Ngày mai ta sẽ tới.” Công chúa Mỹ Chân khôi phục sự thản nhiên, quay người rời khỏi. Lúc này đây, đừng nói tới chuyện hỏi suy nghĩ trong lòng của Nhiếp Chính vương, ngay cả người còn chưa thấy đã phải quay về?

Trên đường quay về, trong lòng công chúa Mỹ Chân vẫn luôn suy nghĩ đến một vấn đề. Vườn trúc là chỗ ở của Nhiếp Chính vương sao? Vì sao người thị vệ kia nói không cho phép bất luận kẻ nào đi vào nơi đó? Xem ra, còn cần phải điều tra rõ ràng. Dù sao Nhiếp Chính vương cũng là nam nhân mình xem trọng. Nếu như hành sự quá mức tùy tiện, chẳng những không có được trái tim của hắn, mà thậm chí còn ảnh hưởng tới sự liên minh giữa hai nước.

19. Chương 19

Editor: ChiMy

Giờ phút này trong vườn trúc, Đông Phương Thiệu Tư đang nhẹ nhàng lau tóc cho Sở Thanh Linh. “Sau khi gội đầu xong nhất định phải lau khô tóc, nếu cảm lạnh thì sao đây?” Đông Phương Thiệu Tư khẽ trách cứ, động tác trên tay lại dịu dàng hơn.

“Hôm nay trở về sớm vậy, ta cho rằng người sẽ quay về rất muộn.” Sở Thanh Linh rũ thấp lông mi, lông mi khẽ lay động thể hiện rõ sự phức tạp trong lòng nàng. Giờ phút này Đông Phương Thiệu Tư lại dịu dàng như thế, nàng thật sự không hiểu được hắn.

“Ừ, rất tốt.” Đông Phương Thiệu Tư tùy ý đáp lời, không muốn nói sang chuyện khác, “Tối hôm nay ta nghe nói nàng chỉ ăn nửa bát cơm, sao nàng ăn ít như vậy? Có phải món ăn không ngon hay không?”

“Không phải. Ta không có khẩu vị.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng lắc đầu.

“Sao nàng có thể ăn ít như vậy được, ta đã dặn dò người làm chuẩn bị cho nàng ăn, một hồi ăn xong chúng ta mới nghỉ ngơi.” Đông Phương Thiệu Tư lau xong tóc cho Sở Thanh Linh, hắn đặt khăn xuống rồi ngồi ở bên cạnh Sở Thanh Linh. Hắn vươn tay nhẹ nhàng bóp cằm của Sở Thanh Linh qua, để cho hai người nhìn nhau, ăn xuống trên môi Sở Thanh Linh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt vừa nói, “Ngoan, nàng phải ăn nhiều lên.” Sở Thanh Linh có chút dờ dẫm, chuyện hôn vừa rồi, tại sao đối với hắn là chuyện đương nhiên, mà trong lòng của mình lại không khỏi nổi lên ý lạnh. Rốt cuộc mình xem nam nhân trước mắt này là gì đây? Tại sao ngay cả mình cũng không rõ?

Vừa nghĩ tới một lát sẽ có người mang thức ăn tới, Sở Thanh Linh vốn định mở miệng cự tuyệt nói mình thật sự không có khẩu vị, nhưng khi nhìn vào con người thâm thúy của Đông Phương Thiệu Tư, nàng vẫn không thể mở miệng. Từ chuyện lần trước đã khiến nàng hiểu ra một chuyện, chộc giận nam nhân trước mắt này sẽ không có gì tốt.

Rất nhanh thức ăn được đưa tới, Sở Thanh Linh nhìn một bàn thức ăn nóng hổi, nhìn lại Đông Phương Thiệu Tư ân cần gấp thức ăn vào chén, trong lòng nàng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Ngoan, mau ăn nào.” Đông Phương Thiệu Tư cười dịu dàng, “Có phải muốn ta đút nàng ăn hay không?”

Sở Thanh Linh vừa nghe, vốn chiếc đũa trên tay vẫn còn do dự thì ngay lập tức gấp thức ăn liên tục. Hành động này chọc cho Đông Phương Thiệu Tư khẽ cười vui vẻ.

Mà công chúa Mỹ Chân ôm một bụng tức trở về viện của mình, vừa vào phòng gọi nha hoàn canh cửa vào hỏi.

“Công chúa điện hạ có gì phân phó?” Nha hoàn cung kính hỏi công chúa, trong lòng có chút thấp thỏm.

Công chúa Mỹ Chân nháy mắt với Thanh Hoa, Thanh Hoa vội lấy một chiếc vòng ngọc tuyệt đẹp ra từ trong tủ nhét vào trong tay nha hoàn. Nha hoàn kinh hãi, không ngừng khoát tay từ chối, mà trong lòng Thanh Hoa cười lạnh, chỉ vì nàng nhảy bén bắt được sự tham lam chợt loé lên trong mắt nha hoàn kia.

“Cầm đi, công chúa nhà ta chỉ muốn hỏi người vài chuyện mà thôi.” Thanh Hoa cứng rắn nhét vòng ngọc vào trong tay nha hoàn.

Sau khi nha hoàn nắm chặt vòng ngọc trong tay thì lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Không biết công chúa điện hạ muốn hỏi cái gì? Nếu nô tỳ biết thì nhất định sẽ nói.”

“Vườn trúc là chỗ ở của Nhiếp Chính vương sao? Tại sao thủ vệ ở đó nói bất luận kẻ nào cũng không được đi vào?” Công chúa Mỹ Chân hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Nha hoàn ngớ ngẩn, còn tưởng rằng là chuyện gì, thì ra là chính là chuyện nhỏ này. Nói chuyện này cho công chúa là có được chiếc vòng tay quý như vậy, đây thật đúng là chuyện tốt. Nghĩ đến đây, nha hoàn không chút do dự nói: “Hồi bẩm công chúa điện hạ, nơi đó là nơi ở của Vương phi, Vương gia chỉ mới chuyển qua gần đây thôi. Kể từ khi Vương phi vào ở, Vương gia liền biến nơi đó thành cấm địa, chỉ có nha hoàn hầu hạ Vương phi và vài thị vệ mới được vào đó.” Nghĩ đến tiền lương của mấy nha hoàn hầu hạ Vương phi nhiều gấp mấy lần của nàng, nha hoàn tức giận sờ vòng ngọc trong tay.

“Vương phi? !” Sau khi nghe xong công chúa Mỹ Chân kinh hoảng, luống cuống đứng lên, sắc mặt thay đổi, vội vàng hỏi, “Không phải nghe đồn rằng Nhiếp Chính vương chưa thành thân sao? Sao bây giờ lại có Vương phi rồi?” Thanh Hoa đứng ở một bên cũng rất nghi hoặc.

“Cái này nô tỳ cũng không biết. Chỉ biết là bỗng nhiên có một ngày nữ tử kia đi vào vườn trúc, Vương gia đã ra lệnh ọi người trong phủ gọi nàng là Vương phi, đã hạ lệnh không lâu nữa sẽ thành hôn.” Nha hoàn nhớ lại, trong lòng cũng có chút khó hiểu. Hôm đó còn có một người tới, là mẫu thân của Vương phi. Vốn tưởng rằng người nhà của Vương phi cũng có thân phận cao quý, không ngờ.

“Có chuyện như vậy sao!” Công chúa Mỹ Chân cắn môi, nghĩ tới đó là lí do làm cho bọn thị vệ ngăn mình ở ngoài, trong lòng càng thêm tức giận.

“Vương phi là thiên kim của nhà nào?” Thanh Hoa nhìn dáng vẻ tức giận của công chúa nhà mình, tự nhiên cũng hiểu công chúa đang suy nghĩ gì.

Ai biết vừa hỏi tới vấn đề này, nha hoàn liền dừng lại, không nói gì thêm. Sờ vòng ngọc trong tay, trong mắt còn do dự. ChiMy-Điển đàn LQĐ

Trong mắt của Thanh Hoa thoáng qua sự khinh bỉ, lấy thêm một chiếc trâm cài quý giá ra nhét vào trong tay nha hoàn. Nha hoàn cắn cắn môi, tiếp tục nói: “Vốn là nô tỳ cũng cho rằng Vương phi là thiên kim của một nhà nào đó, nhưng mà lần trước khi mẫu thân của Vương phi tới phủ. Nô tỳ đã giúp bà một tay trong phòng bếp, lúc này mới biết Vương phi là con gái của một đại phu bình thường.”

Đột nhiên mắt của công chúa Mỹ Chân tròn to, cắn chặt môi, sắc mặt trở nên trắng bệch. Thanh Hoa thấy thế vội phát tay bảo nha hoàn đi ra ngoài trước.

“Thanh Hoa, người nói xem với thân phận Nhiếp Chính vương của hần, không phải hần nên cưới thiên kim của một nhà quyền quý nào đó để củng cố thế lực sao? Vì sao phải cưới một đứa con gái của một đại phu không quyền không thế?” Công chúa Mỹ Chân cắn môi hỏi.

“Hiện tại Thiên Vận quốc hoàn toàn nằm trong tay của Nhiếp Chính vương rồi.” Thanh Hoa nhẹ nhàng nói ra một sự thật.

“Cho nên, cưới ai cũng không quan trọng.” Công chúa Mỹ Chân nheo mắt lại, trong mắt thoáng qua sự lạnh lẽo. Đường đường là một Nhiếp Chính vương lại muốn thành hôn với một cô gái bình thường, hơn nữa còn không cho phép bất luận kẻ nào đi vào chỗ nàng ta ở, qua đó đã làm sang to một chuyện. Hần rất coi trọng cô gái kia!

Thanh Hoa đứng ở một bên trầm mặc không nói gì, nhìn khuôn mặt vô cảm của công chúa Mỹ Chân, trong lòng có chút thấp thỏm.

“Ngày mai, chúng ta đi bái phỏng vị Vương phi tương lai kia.” Mặt công chúa Mỹ Chân lạnh xuống. Ngược lại nàng muốn xem thử, cô gái bình thường mà có thể bắt được lòng của Nhiếp Chính vương kia ra sao!

Trong lòng Thanh Hoa có chút thấp thỏm, Nhiếp Chính vương biến chỗ đó thành cấm địa, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, công chúa nhà mình tới bái phỏng, như vậy thỏa đáng sao? Thanh Hoa uyển chuyển cẩn thận nói ra nghi vấn trong lòng, công chúa Mỹ Chân lại hừ lạnh một tiếng, lơ đãng nói: “Ta dùng thân phận sứ thần Bắc Thần quốc tới bái phỏng Vương phi thì có vấn đề gì? À, là Vương phi tương lai.” Dứt lời, công chúa Mỹ Chân cười lạnh. Một cô gái bình thường mà thôi, vậy mà muốn trở thành Vương phi của Nhiếp Chính vương sao? Tất cả mọi người đều biết, hiện tại Thiên Vận quốc do vị Nhiếp Chính vương cầm quyền, nếu như hần muốn, ngôi vị hoàng đế này là chuyện dễ như trở bàn tay. Làm phi tử của hần, về sau có thể trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ!

Ở trong vườn trúc Sở Thanh Linh đang giãy giụa ở trong lòng của Đông Phương Thiệu Tư, chỉ vì Đông Phương Thiệu Tư ôm quá chặt, khiến nàng hít thở không thông thì làm sao mà ngủ? Dĩ nhiên là nàng không biết mình đang nằm trong tầm ngắm của ai đó.

20. Chương 20

Editor: ChiMy

Sáng ngày hôm sau, Sở Thanh Linh mở mắt ra, vốn cho rằng người bên cạnh đã rời giường ra ngoài, lại ngoài ý muốn phát hiện con người quen thuộc kia vẫn đang ngắm nhìn mình.

“Nàng dậy rồi à?” Đông Phương Thiệu Tư ôm Sở Thanh Linh mỉm cười dịu dàng.

“Hôm nay người không đi ra ngoài sao?” Sở Thanh Linh có chút kinh ngạc.

“Nàng rất hi vọng ta đi ra ngoài sao? Không hi vọng vừa mở mắt ra đã thấy ta sao?” Đông Phương Thiệu Tư hơi nheo mắt lại, xoay người một cái đã đặt Sở Thanh Linh ở dưới thân.

Sở Thanh Linh cảm nhận được hô hấp nóng rực của Đông Phương Thiệu Tư, còn cảm giác được rõ ràng vật cứng phía dưới có phản ứng, sắc mặt lập tức đỏ bừng. Đương nhiên nàng hiểu là chuyện gì “Người, người dậy trước đi.” Sở Thanh Linh hoảng loạn, tay muốn đẩy Đông Phương Thiệu Tư xuống giường.

“Vậy nàng nói xem, sáng sớm không muốn vừa mở mắt liền nhìn thấy ta sao?” Đông Phương Thiệu Tư không chỉ không đi xuống, còn tựa đầu vào trong cổ của Sở Thanh Linh, nhẹ nhàng hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng.

“Muốn, muốn...” Giọng nói của Sở Thanh Linh đã thay đổi, run rẩy vội vã nói. “Người đi xuống trước đi.”

“Ha ha...” Khóe miệng của Đông Phương Thiệu Tư gợi lên một nụ cười xấu xa, lúc này mới trở mình, ôm Sở Thanh Linh dịu dàng nói ở bên tai nàng “Yên tâm, ta sẽ không muốn nàng như vậy. Ta sẽ cho nàng danh phận. Ta nói rồi nàng là phi tử duy nhất của ta.”

Lời này nói ra, trong mắt Sở Thanh Linh hiện lên một tia phức tạp. Hôn sự vẫn là quyết định của một mình Đông Phương Thiệu Tư, chính mình không có bất cứ quyền gì cự tuyệt.

“Ta phải vào cung rồi. Nàng ngoan ngoãn ở nhà, biết không?” Đông Phương Thiệu Tư dè dặt dục vọng của mình xuống, đặt lên trên trán của Sở Thanh Linh một nụ hôn nhẹ nhàng “Nàng nghỉ ngơi tiếp đi.”

“Ừ.” Sở Thanh Linh cúi đầu lại, không nói gì thêm.

Đợi tới sau khi Đông Phương Thiệu Tư ra ngoài, Sở Thanh Linh mới chậm rãi rời giường. Hiện tại, mình phải làm sao đây? Có thể làm cái gì đây?

Mà sau khi công chúa Mỹ Chân biết được Đông Phương Thiệu Tư ra ngoài liền lập tức chuẩn bị tới vườn trúc, nàng thật muốn biết rốt cuộc Vương phi tương lai là người như thế nào. Nàng dẫn theo Thanh Hoa đi

về phía vườn trúc, đương nhiên vẫn bị thị vệ ngăn lại. Thấy thế, trong lòng công chúa Mỹ Chân càng tức giận. Bởi vì điều này cho thấy Nhiếp Chính vương sủng ái cô gái thế nào.

“Bản cung là sứ thần Bắc Thần quốc muốn vấn an Vương phi của Nhiếp Chính vương, trình lễ vật xong lập tức rời đi. Như vậy cũng không được sao?” Công chúa Mỹ Chân đã quyết định muốn vào. Nàng hiểu rõ những thị vệ này sẽ không dám dùng vũ lực với nàng, vì thế không kiêng nể gì xông vào, càng lấy chuyện liên minh hai nước ra đàn áp bọn thị vệ “Nếu bởi vì các người ngăn cản mà ảnh hưởng tới quan hệ của hai nước, sao các người có thể gánh nổi đây?”

Hai thị vệ khó xử nhìn nhau, chuyện liên quan tới quan hệ hai nước đúng là chuyện mà bọn họ không thể gánh nổi.

“Kính xin công chúa điện hạ giao lễ vật xong thì lập tức ra đây.” Hai thị vệ chỉ có thể nhượng bộ đến bước này.

Công chúa Mỹ Chân hừ lạnh một tiếng, cất bước vào trong vườn trúc, mà Thanh Hoa cũng gắt gao đi theo phía sau. Chẳng biết tại sao, trong lòng Thanh Hoa bỗng cảm thấy bất an.

Vườn trúc u tĩnh nhưng xinh đẹp thanh tịnh, càng làm cho người ta lưu luyến khó rời. Vườn trúc xanh biếc thơ mộng làm cho người khác không thể rời mắt đi. Trong lòng công chúa Mỹ Chân nổi lên một trận khó chịu. Tuy Nhiếp Chính vương cũng sắp xếp ở một viện u tĩnh thanh nhã, nhưng vẫn kém xa so với nơi này. Nơi này thực sự quá đẹp, tất cả đều vô cùng tinh xảo và hoàn mỹ. Dọc theo đường đi không hề có bất cứ người nào, khiến cho công chúa Mỹ Chân cảm thấy hơi kì lạ, nhìn Nhiếp Chính vương rất coi trọng nữ tử này, hẳn là sẽ cho rất nhiều hạ nhân hầu hạ nàng ta. Nhưng mà bây giờ dọc theo đường đi ngay cả một hạ nhân cũng không thấy, thực sự quá kì lạ. Đến sau này, khi công chúa Mỹ Chân biết được nguyên nhân thì cũng đã quá muộn. ChiMy

Thuận đường lên lầu các, rốt cuộc thấy được trên hành lang có hai nha hoàn. Khi hai nha hoàn thấy có người tới, trong mắt đều là sự kinh ngạc và không thể tin được.

“Tham kiến công chúa điện hạ.” Tuy rằng kinh ngạc, thế nhưng hai nha hoàn vẫn biết thân phận của người trước mắt, cung kính hành lễ.

“Bản cung muốn gặp Vương phi.” Công chúa Mỹ Chân ngẩng cao đầu lên nhàn nhạt nói.

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau không nói gì. Vương gia đã sớm phân phó qua trừ mấy người bọn nàng thì không cho phép bất luận kẻ nào tới gần Vương phi, thế nhưng đột nhiên sứ thần Bắc Thần quốc xuất hiện ở đây lại đưa ra yêu cầu như thế. Sao nàng ta có thể vào được đây, chẳng lẽ đã được Vương gia cho phép sao?

“Thế nào, bản cung đến cả tư cách gặp mặt Vương phi cũng không có?” Công chúa Mỹ Chân nhìn hai nha hoàn trầm mặc không lên tiếng, lửa giận trong lòng bùng lên. Gọi nàng ta một tiếng Vương phi đã là vinh hạnh cho nàng ta, bây giờ nàng ta còn chưa phải là Vương phi đâu! Công chúa Mỹ Chân thấy hai nha hoàn im lặng cũng không để ý tới các nàng nữa, dung tay đẩy các nàng ra, đẩy cửa phía sau hai nha hoàn ra.

Sau khi đẩy cửa, công chúa Mỹ Chân sửng sốt. Đập vào mắt chính là một bạch y nữ tử lẳng lặng ngồi ở bên cửa sổ, bàn tay nâng cằm, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Mi giữa có một cổ nhân nhạt ưu thương, làm cho người khác không ngừng sinh ra một tia yêu thương. Linh hoạt kì ảo mà ưu thương mỹ lệ, công chúa Mỹ Chân hình dung cô gái trước mắt như vậy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Sở Thanh Linh chậm rãi nghiêng đầu, vốn cho rằng là nha hoàn tiến vào dâng trà, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai cô gái xa lạ đứng ở ngoài cửa. Cô gái đứng ở phía trước mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, cô gái phía sau hơi đơn giản. Hai người đều tò mò nhìn chính mình. “Các người là?” Sở Thanh Linh rất nghi ngờ, ở đây cư nhiên lại gặp được hai cô gái xa lạ. Nhìn qua cũng biết cô gái trước mắt tuyệt đối không phải là nha hoàn. Đông Phương Thiệu Tư cho phép người khác đi vào nơi này sao?

“Bản cung là công chúa Bắc Thần quốc.” Công chúa Mỹ Chân hất hàm lên, miệt thị nhìn Sở Thanh Linh. Con ả chết tiệt, bất quá chỉ là con gái của một đại phu, vậy mà làm cho Nhiếp Chính vương sủng ái như vậy. Công chúa Mỹ Chân ngẩng cao đầu đợi Sở Thanh Linh hành lễ. Ai ngờ, đợi một hồi cũng không thấy nàng ta hành lễ như trong tưởng tượng của mình.

“À, xin chào. Có chuyện gì sao?” Sở Thanh Linh không có đứng dậy, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu. Công chúa Bắc Thần quốc? Thì sao? Có liên quan tới mình sao? Sở Thanh Linh nhìn cô gái vênh váo tự đắc trước mắt, trong lòng buồn cười. Xem ra vị công chúa này không phải là được hắt cho phép đi vào. Vào lúc Đông Phương Thiệu Tư không có ở đây, nàng ta chính mình tới hỏi thăm. Hiện tại xem ra, chuyện này không đơn giản như vậy. Người trước mắt không để ý tới lễ nghi mà xông tới như vậy, thật muốn biết hẳn sẽ xử lý như thế nào. Đối phương cũng không phải là cô gái bình thường mà là một công chúa.

“Ngươi! To gan!” Công chúa Mỹ Chân gầm lên, nàng vịn lần không ngờ Sở Thanh Linh sẽ có thái độ như vậy “Thấy bản cung mà không hành lễ.”

Sở Thanh Linh vẫn không đứng dậy, như trước nhàn nhạt nói: “Xin hỏi rốt cuộc công chúa điện hạ có chuyện gì?”

“Tên tiện nhân vô lễ này, nhìn thấy bản cung không những không hành lễ mà còn dám có khẩu khí như vậy!” Công chúa Mỹ Chân nghiến răng nghiến lợi nhìn cô gái thản nhiên trước mắt, lửa giận trong mắt như muốn thiêu đốt Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh nhú mày, rốt cuộc là ai không biết lễ nghi? Công chúa ở bốn quốc hô to gọi nhỏ lớn như vậy thì vứt Đông Phương Thiệu Tư đi chỗ nào?

Công chúa Mỹ Chân nhìn thấy sự xem thường trong mắt Sở Thanh Linh, nàng cắn chặt răng, ả nữ tử quê mùa này cứ nhiên dám dùng loại ánh mắt này nhìn mình! Nàng là cái thá gì, cái gì cũng không phải! Nữ tử vô lễ như vậy, thật khiến nàng ngứa mắt. Nhưng mà nàng cũng hiểu, nếu bị Nhiếp Chính vương biết được chuyện này cũng không tốt. “Bản cung không tính toán với ngươi. Hừ, Thanh Hoa chúng ta đi.” Trong mắt công chúa Mỹ Chân hiện lên tia lạnh, mà dưới chân lại làm bộ sơ ý ngã về hướng Sở Thanh Linh. Trên tay đã âm thầm vận công võ vào vai của Sở Thanh Linh, đẩy nội lực vào trong cơ thể nàng. Sở Thanh Linh vừa lui vài bước, bị người trước mắt đụng chạm như vậy, trong lòng nàng rất khó chịu.

Thanh Hoa vội vàng tiến lên đỡ công chúa Mỹ Chân, đương nhiên nàng nhìn thấu ý đồ của công chúa. Công chúa luyện chính là một loại nội công rất âm nhu, nội lực cũng cực kỳ âm nhu, người bị đánh trúng sẽ không lập tức phát tác. Sau năm canh giờ nếu không có ai bức nội lực trong cơ thể nàng ra, hậu quả kia....

Sở Thanh Linh nhìn bóng dáng của hai người biến mất ở cửa, hơi nhú mày, nàng không hiểu gì cả.

Dọc theo đường đi. Trong lòng Thanh Hoa lo sợ bất an, công chúa làm như vậy có sao không? Dù cho lúc đó cô gái kia không xảy ra chuyện, thế nhưng nếu sau năm canh giờ xảy ra vấn đề, Nhiếp Chính vương truy cứu tới phải làm sao đây? Cũng chỉ có mình công chúa tới nơi đó thôi.

“Ngươi suy nghĩ cái gì?” Công chúa Mỹ Chân nhìn trên mặt Thanh Hoa có chút ưu sầu, lên tiếng cúi đầu quát lớn, “Cho dù tới lúc nàng ta thổ huyết, chuyện này cũng không liên quan tới ta. Trên đời có bao nhiêu người biết được loại công phu này?”

Thanh Hoa gật đầu nói dạ, không nói thêm nữa, có điều cảm giác bất an trong lòng thể nào cũng không xua đi được.

21. Chương 21: Phát Tác

Editor: ChiMy

Chuyện xảy ra vào buổi sáng đó, Sở Thanh Linh không hề cảm thấy khó chịu, nhưng mà Đông Phương Thiệu Tư vẫn không khỏi nghi ngờ.

“Hôm nay, công chúa Mỹ Chân tới đây đúng không? Có xảy ra chuyện gì không?” Từ sớm Đông Phương Thiệu Tư đã nghe thuộc hạ bẩm báo chuyện công chúa Mỹ Chân tới, chỉ là không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì Đông Phương Thiệu Tư không cho phép những nam nhân khác nhìn thấy Sở Thanh Linh dù chỉ một chút. Cho dù những người kia chính là thuộc hạ tâm phúc của mình.

Sở Thanh Linh cũng không ngạc nhiên, nàng cho rằng là nha hoàn báo cho Đông Phương Thiểu Tư biết. Nghĩ nghĩ, Sở Thanh Linh lắc đầu, thản nhiên nói: “Không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là chạy tới đây nói mấy điều khó hiểu, bắt ta hành lễ với nàng ta.”

Sở Thanh Linh vừa dứt lời, con người của Đông Phương Thiểu Tư hiện lên hàn ý. Nữ nhân kia thực sự không biết tốt xấu, tùy ý xông vào viện của mình, còn dám làm cản ở trước mặt bảo bối của mình. Xem ra nàng ta muốn có người dạy cho nàng ta biết đây là nơi nào đây mà điểndần lê quýđôn

“Không còn chuyện gì khác sao?” Đông Phương Thiểu Tư híp mắt tiếp tục hỏi.

“Thực không có, có chuyện gì sao?” Sở Thanh Linh cũng biết có chút kì lạ, nhưng cũng không có nhắc tới chuyện công chúa kia chạm vào bả vai của mình.

“À, không có gì, ăn cơm nhanh đi, ăn xong tắm rửa rồi ngủ đi, nàng cũng mệt rồi.” Đông Phương Thiểu Tư không có nhiều lời, chỉ là trong lòng đã có tính toán.

Ăn cơm xong bọn nha hoàn dọn dẹp rồi lui xuống biến mất ở cửa, Đông Phương Thiểu Tư một phen ôm lấy Sở Thanh Linh đi tới cạnh cửa. Khiến Sở Thanh Linh giãy giụa một trận, hẳn muốn làm gì vậy? Tắm chung với mình sao? Sao có thể vậy được, không hợp với lễ nghi.

“Đừng nhúc nhích.” Đông Phương Thiểu Tư bắt mẫn nhíu mày.

“Đừng mà, ta tự mình tắm.” điểndần lê quýđônSở Thanh Linh cũng nhả mặt.

“Muốn chọc ta giận có phải không?” Giọng nói của Đông Phương Thiểu Tư lạnh xuống.

“Ngươi!” Trong lòng Sở Thanh Linh một trận tức giận, đang muốn nói gì đó, cổ họng lại đột nhiên ngọt, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Trong lồng ngực càng thêm đau đớn, khó chịu làm cho người ta hít thở không thông.

“Thanh Linh!” Đông Phương Thiểu Tư kinh hãi, sao có thể như vậy? “Được, nàng muốn tự mình tắm thì cứ theo ý nàng, xảy ra chuyện gì? Người đâu, truyền ngự y! Mau truyền ngự y!” Trong phút chốc sắc mặt của Đông Phương Thiểu Tư tái nhợt, hướng về phía cửa kêu to. Trong lòng lại càng ảo não, nếu biết trước sẽ chọc cho nàng tức giận như vậy, thì dù có ra sao mình cũng sẽ không đòi tắm chung với nàng. Lúc này Đông Phương Thiểu Tư đã sớm đánh mất lí trí bình thường, hoàn toàn không nghĩ tới việc nhỏ này sao có thể sẽ làm cho Sở Thanh Linh tức giận tới phun ra máu.

“Không phải, Thiểu Tư....” Sở Thanh Linh thống khổ nắm lấy y phục trước ngực, “Ngực ta....rất đau, toàn thân bắt đầu đau đớn, đau quá!”

“Cái gì?” Lúc này lí trí của Đông Phương Thiểu Tư mới quay trở về, hiểu rõ Sở Thanh Linh không phải do bị chính mình chọc tức, mà là thân thể xảy ra vấn đề. Thế nhưng bây giờ hẳn không biết phải làm sao, cuống quýt ôm Sở Thanh Linh trở về giường. Sao ngự y còn chưa tới?

“Ta chính là đại....phu....” Sở Thanh Linh khó khăn thốt ra mấy chữ, đưa tay tự bắt mạch ỳnh. Loạn, mạch đập loạn nhịp.

“Thế nào? Thanh Linh? Rốt cuộc làm sao vậy, nói mau! Thanh Linh!” Đông Phương Thiểu Tư ôm chặt Sở Thanh Linh, trong lòng loạn thành một đống, nhiều hơn là sợ hãi, sợ, đúng vậy, hẳn sợ Thanh Linh có chuyện. Vươn tay vội vàng chà lau vết máu đỏ sẫm đáng sợ vẫn còn lưu trên khoe miệng của nàng, Đông Phương Thiểu Tư khẩn thiết nhìn Sở Thanh Linh, rồi lại nhìn ra cửa.

“Có cổ khí...lưu chuyển ở trong cơ thể ta, đau quá...” Sở Thanh Linh cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt, từng giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống điểndần lê quýđôn

“Cái gì?” Đông Phương Thiểu Tư vội vàng nhìn Sở Thanh Linh thật kỹ, chính mình xòe tay đặt ở sau lưng nàng, lập tức cũng cảm nhận được một cỗ nội lực âm nhu đang lưu chuyển hỗn loạn ở trong cơ thể của Sở Thanh Linh. Đối với người không hề có chút võ công như Sở Thanh Linh mà nói đây không thể nghi ngờ chính là một loại dẫn vật rất lớn.

Chết tiệt! Là ai dám hạ độc thủ với nàng như vậy? Đông Phương Thiểu Tư không hề nhiều lời vô ích, vội vàng ngồi xếp bằng ở phía sau nàng, bắt đầu vận công giúp Sở Thanh Linh ép luồng khí âm nhu kia ra.

Chậm rãi theo luồng nội lực bị ép ra ngoài, sắc mặt Sở Thanh Linh dần dần tốt lên. Mà ngự y cùng bọn nha hoàn vừa chạy tới thở mạnh cũng không dám nhìn một màn trước mắt này. Mọi người đều hiểu Vương gia đang giúp Vương phi chữa thương.

Một lát sau, nội lực trong người Sở Thanh Linh rốt cuộc bị ép ra ngoài hết, Sở Thanh Linh suy yếu ngã vào trong lòng Đông Phương Thiếu Tư. Trong mắt Đông Phương Thiếu Tư tràn ngập yêu thương, yêu thương qua đi thì tràn ngập lửa giận. Rốt cuộc là ai hạ thủ? Cư nhiên dám làm như vậy với bảo bối của mình. Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha!

Hôm nay có ai tới đây? Là công chúa Mỹ Chân kia!

“Nữ nhân kia có chạm qua người nàng hay không?” Đông Phương Thiếu Tư cầm giận hỏi.

“Có chạm vào vai của ta.” Sở Thanh Linh suy yếu nói xong cũng hôn mê bất tỉnh.

Đông Phương Thiếu Tư ôn nhu đặt Sở Thanh Linh lên giường, mắt lạnh nhìn ngự y đứng ở cửa nói: “Còn đứng đó làm gì, không nhanh sang đây xem nàng!”

“Tuân lệnh!” Ngự y vội vã chạy vào phòng, bắt mạch cho Sở Thanh Linh.

Đông Phương Thiếu Tư ảo não nhìn người trên giường sắc mặt tái nhợt, trong mắt hắn nồng đậm yêu thương. Đều là do mình sơ sẩy mới làm cho Thanh Linh chịu khổ như vậy.

“Bẩm báo Vương gia, cơ thể của Vương phi không còn gì trở ngại, có điều còn quá suy yếu, hạ quan cho đơn thuốc bổ uống ba ngày thì tốt rồi.” Ngự y nhìn Đông Phương Thiếu Tư nhăn mặt nơm nớp lo sợ nói.

“Được, người lui xuống trước.” Đông Phương Thiếu Tư nhún vai “Mau bảo người đi sắc thuốc rồi đưa tới đây.”

“Dạ. Hạ quan xin cáo lui.” Ngự y vội vàng lui ra ngoài. Nha hoàn cũng lui xuống sắc thuốc.

Đông Phương Thiếu Tư yên lặng ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Sở Thanh Linh. Trong lòng là một trận hoảng sợ, nếu như vừa nãy mình không ở đây thì làm sao bây giờ? Thanh Linh sẽ như thế nào, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Cái ả nữ nhân ác độc kia, cư nhiên dám động thủ với bảo bối của mình. Hắn tuyệt đối sẽ làm cho nàng ta ngã vào địa ngục vạn kiếp bất phục!

Lúc này đương nhiên công chúa Mỹ Chân cũng biết chuyện lộn xộn ở vườn trúc. Ngoài mặt nàng bình tĩnh, thật ra trong lòng vẫn không khỏi lo lắng. Thanh Hoa ở một bên cũng sốt ruột muốn chết. Cũng biết công chúa và cô gái kia có tiếp xúc qua, nếu như truy cứu tới, nhất định công chúa không tránh khỏi việc có liên quan. Cũng không biết có người nào phát hiện ra trong cơ thể cô gái kia bị đưa vào một cỗ khí âm nhu chưa. Hi vọng không có ai biết mới tốt.

Đêm nay, Đông Phương Thiếu Tư không xuất hiện trước mặt công chúa Mỹ Chân. Trong lòng công chúa Mỹ Chân mừng thầm, cao hứng vì hình như Nhiếp Chính vương không phát hiện chuyện gì xảy ra. Trong lòng buông xuống lo lắng, vừa nghĩ tới nữ nhân kia đang đau đớn tới chết đi sống lại, không khỏi có chút đắc ý. Thanh Hoa nhìn nàng dương dương tự đắc, trong lòng không hiểu sao vẫn lo sợ. Nàng vẫn cảm thấy sự tình không thể nào đơn giản như vậy.

Đêm nay, Đông Phương Thiếu Tư không phải muốn tha cho công chúa Mỹ Chân, mà là đang cẩn thận chăm sóc cho Sở Thanh Linh. Sự tình tất nhiên sẽ giải quyết, thế nhưng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng cho nữ nhân kia. Khóe miệng Đông Phương Thiếu Tư hiện lên một tia cười nhạt, trong lòng đã sớm có chủ ý....

22. Chương 22: Thiếu Tư Quyết Định

Editor: ChiMy

Một đêm này, Đông Phương Thiểu Tư chưa chợp mắt, vẫn ngồi ở bên giường chăm sóc cho Sở Thanh Linh cả đêm. Thẳng đến khi bình minh, nhìn thấy Sở Thanh Linh chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lờ mờ tia máu của Đông Phương Thiểu Tư mới hiện lên sự yên tâm mỉm cười.

“Thiểu Tư

” Sở Thanh Linh vẫn còn hơi suy yếu vô lực, nhìn vẻ mặt lo lắng của Đông Phương Thiểu Tư nhìn mình, trong lòng Sở Thanh Linh run lên. Chẳng lẽ hẳn cứ ngồi như vậy ở bên giường mình một đêm sao?

“Nàng tỉnh rồi, còn đau không?” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng cầm tay của Sở Thanh Linh dịu dàng hỏi.

“Không đau, người, một đêm không ngủ sao?” Sở Thanh Linh phức tạp nhìn Đông Phương Thiểu Tư nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, ngủ không được, muốn nhìn nàng. Sợ nàng lại bị đau.” Đông Phương Thiểu Tư nhìn thật sâu vào mắt Sở Thanh Linh, cũng không chút che giấu tâm tư của mình. *điễn đàn lê quý* *đôn*

“Ta không sao .” Sở Thanh Linh suy yếu cười cười.

“Vậy nàng có muốn ăn chút gì không? Ta phân phó hạ nhân nấu chút cháo cho nàng.” Đông Phương Thiểu Tư yên lòng, cười hỏi.

“Cháo trứng muối với thịt có được không?” Sở Thanh Linh cũng mỉm cười yêu cầu.

Nhìn Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười, trong lòng Sở Thanh Linh ấm áp.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Đông Phương Thiểu Tư đứng dậy làm sai người chuẩn bị thức ăn, đến khi cháo mang lên, lại tự tay đút Sở Thanh Linh ăn rồi mới yên lòng.

“Người, có mệt hay không? Có muốn nghỉ ngơi không?” Sở Thanh Linh ăn

cháo xong rồi nhìn thấy sắc mặt của Đông Phương Thiểu Tư không tốt lắm, trong lòng dâng lên một cỗ cảm động.

“Nàng nghỉ ngơi cho khoẻ hẳn đi, ta còn có việc phải làm. Ta không sao.” Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười dịu dàng, chỉ là Sở Thanh Linh không nhìn thấy ở chỗ sâu trong đáy mắt của hắn hiện lên một tia tàn nhẫn. Còn tiện nhân độc ác kia, sao hắn có thể buông tha ả ta!

“Một đêm không ngủ bây giờ còn phải đi xử lý chuyện sao?” Sở Thanh Linh không đành lòng. *điễn đàn lê quý* *đôn*

“Nàng phải ngoan, ta xử lý tốt liền lập tức quay lại.” Đông Phương Thiểu Tư ôn nhu vuốt ve mặt của Sở Thanh Linh mỉm cười, “Người chăm sóc thân thể thật tốt, biết không? Đây, trước hết uống hết chén thuốc này.”

“Được.” Sở Thanh Linh khẽ gật đầu, nghe lời để Đông Phương Thiểu Tư đút nàng uống thuốc. Nhìn Sở Thanh Linh nghe lời như thế, trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên nhợt nhạt ý cười. Uống thuốc xong, mí mắt Sở Thanh Linh ngày càng nặng, cơn buồn ngủ kéo tới. Đơn giản là vì trong chén thuốc kia còn bỏ thêm thuốc an thần.

Đông Phương Thiểu Tư nhìn Sở Thanh Linh ngủ thật say, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Hiện tại, nên để cho ả tiện nhân kia chịu sự trừng phạt thích đáng. Công chúa sao? Ha ha

~ Khoé miệng của Đông Phương Thiểu Tư gợi lên một nụ cười tàn nhẫn, trực tiếp đi đến thư phòng. Một mặt sáng sớm đã phái người kéo Lãnh Ngự Phong từ trong chốn

ra ngoài rồi để cho hắn đợi ở trong thư phòng.

“Ta nói này, Nhiếp Chính vương điện hạ vĩ đại, hôm nay không lên triều bắt ta tới đây là sao đây?” Lãnh Ngự Phong nhìn thấy Đông Phương Thiểu Tư vừa vào cửa thì bắt đầu nói thâm, trong lòng khó chịu oán trách. Cứ nhiên sớm như vậy liền kêu mình tới, thực sự là...

“Không phải người rất giỏi dịch dung sao?” Đông Phương Thiểu Tư không đáp mà hỏi ngược lại, thản nhiên ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi Lãnh Ngự Phong. *điễn đàn lê quý* *đôn*

“Dịch dung?” Lãnh Ngự Phong bĩu môi, “Đừng nói muốn người giả thành ta, hoặc là ta giả thành người, sao lại làm chuyện nhảm chán như vậy chứ.”

“Lần này không phải, chuyện lần này rất có ý nghĩa.” Đông Phương Thiếu Tư nhợt nhạt cười, cười đến ôn nhuận như ngọc, cười đến câu mắt lòng người. Nhìn thấy vậy, trong lòng Lãnh Ngự Phong một trận sợ hãi. Nụ cười này thật làm cho người khác cảm thấy sợ hãi mà. Hắn hiểu rõ tính cách của Đông Phương Thiếu Tư, càng cười như thế, nghĩa là trong lòng hắn ta đang rất tức giận. Rốt cuộc là ai có bản lĩnh khiến hắn giận thành như vậy? Xong rồi, cuồng phong bão táp sắp kéo tới rồi, hi vọng không quét đến trên người mình là được.

“Đi theo ta sẽ biết.” Đông Phương Thiếu Tư đứng dậy, mang theo Lãnh Ngự Phong với vẻ mặt không hiểu đi đến viện của công chúa Mỹ Chân ở.

Dọc theo đường đi, Lãnh Ngự Phong rất muốn mở miệng hỏi rốt cuộc trong hồ lô của Đông Phương Thiếu Tư bán thuốc gì, thế nhưng hắn biết hỏi cũng như không hỏi. Rõ ràng hắn ta đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, gọi mình tới bất quá là để làm kẻ sai vặt thôi.

“Ngự Phong, người thấy Thiếu Kỳ thế nào?” Trên đường, đột nhiên Đông Phương Thiếu Tư hỏi ra một vấn đề kì lạ, hỏi tới Vương đệ của hắn, Đông Phương Thiếu Kỳ.

“Bình Thân vương? Là một Vương gia tốt, cần chính yêu dân, rất được bách tính kính yêu.” Lãnh Ngự Phong không hiểu, thực sự không rõ Đông Phương Thiếu Tư có ý gì.

“Ha ha, hắn là một Vương gia tốt, thế nhưng có duy nhất một điểm không tốt.” Đông Phương Thiếu Tư không nói về sau ra, mà thay đổi sang chủ đề khác, thản nhiên nói, “Ngự Phong, người thấy Bắc Thần quốc và ta liên minh có tốt không?”

“Tốt, đó là chuyện vô cùng tốt. Nếu như hai nước thông gia, Thành Hạ quốc và Thương Châu quốc chỉ có thể vĩnh viễn đi theo phía sau chúng ta mà hời hợt.” Lãnh Ngự Phong trực tiếp nói ra ý kiến của mình, thế nhưng ở trong lòng nói thầm, đừng lấy mình ra chịu trận là được. Cái cô công chúa tự cao tự đại kia không chỉ ngạo mạn vô lễ, quan trọng hơn là bằng ánh mắt của mình nhìn ra nữ nhân kia tuyệt đối cũng là một người có nhiều kinh nghiệm phong trần.

Sao có thể lấy cái loại nữ nhân này? Đùa giỡn gì vậy! Thế nhưng hắn cũng hiểu rõ, nam nhân ở trước mắt cũng tuyệt đối không có khả năng thú nữ nhân kia. Nhắc tới vấn đề này làm cái gì? Chẳng lẽ... ?

“Vậy cũng tốt, ta thay Thiếu Kỳ cầu thân thì sao? Thân phận của Thiếu Kỳ cũng rất xứng với công chúa Mỹ Chân không phải sao?” Đông Phương Thiếu Tư tùy ý nói, hoàn toàn không để ý tới Lãnh Ngự Phong ở phía sau đã kinh hoàng há hốc miệng.

Trong lúc nói chuyện, đã đến chỗ ở của công chúa Mỹ Chân. Bọn nha hoàn thấy Đông Phương Thiếu Tư đến, đều vội vàng hành lễ. Đông Phương Thiếu Tư chỉ khoát tay áo ý bảo mọi người rời đi. Không có bất kỳ người nào thông báo, Đông Phương Thiếu Tư trực tiếp đẩy cửa tiến vào, trong phòng là công chúa Mỹ Chân đang ngồi ở bên cạnh gương để Thanh Hoa tỉ mỉ giúp nàng búi tóc.

Nghe được âm thanh ở phía sau hai người đều quay người sang, nhìn thấy Đông Phương Thiếu Tư đang mỉm cười đứng ở cửa, cả hai đều là ngây ngẩn cả người.

Công chúa Mỹ Chân hoảng loạn đứng lên, tay lập tức vuốt ve tóc của mình, sợ mình để cho Đông Phương Thiếu Tư nhìn thấy bộ dạng luống cuống.

Thanh Hoa vội vàng hành lễ, chẳng biết tại sao khi nhìn thấy Đông Phương Thiếu Tư mỉm cười, trong lòng Thanh Hoa rất lo lắng. Nàng vẫn cảm thấy nam nhân ở trước mắt này đến đây vì cô gái kia. ~~điễn~~ dần lên quý đôn

“Tối hôm qua công chúa ngủ có ngon giấc không?” Đông Phương Thiếu Tư mỉm cười, trực tiếp ngồi xuống ghế.

“Ngon.” Công chúa Mỹ Chân cười xán lạn, cũng ngồi ở bên cạnh bàn, phân phó Thanh Hoa vội vàng đi châm trà.

Ai ngờ, tay của Đông Phương Thiếu Tư ngăn lại, ý bảo Lãnh Ngự Phong đóng cửa lại.

Công chúa Mỹ Chân có chút bất an, cùng Thanh Hoa hai mặt nhìn nhau không nói gì.

Ánh mắt Thanh Hoa ám chỉ công chúa Mỹ Chân không nên hành động thiếu suy nghĩ, công chúa Mỹ Chân hiểu ý, vẫn mỉm cười như trước hỏi: “Không biết sớm như vậy Nhiếp Chính vương đến đây có chuyện gì?”

“Ha ha, ta đến đây đúng là có chuyện quan trọng.” Đông Phương Thiệu Tư cười rộ lên, “Là tới cầu thân. Ta muốn hỏi công chúa, với thân phận Vương gia không tính là bồi nhọ thân phận của công chúa phải không?”

Công chúa Mỹ Chân vừa nghe, trong lòng mừng như điên. Trời ạ, có phải nàng đang nằm mơ hay không? Nam nhân ở trước mắt cư nhiên cầu thân mình sao?

Mới vừa rồi nàng còn thấp thỏm cho rằng hắn tới chất vấn mình vì cô gái kia, hiện tại xem ra, tất cả đều là mình suy nghĩ nhiều. Niềm vui bất thành linh thật sự làm cho người khác nhất thời không thể tiếp thu. Quả nhiên, có người nam nhân nào có thể cự tuyệt chính mình? Dung mạo, thân thể, địa vị! Có người nam nhân nào không động tâm?

“Như vậy công chúa nguyện ý sao? Ta tin, hai nước kết làm thông gia không chỉ là ý nguyện của một mình ta.” Đông Phương Thiệu Tư không nhanh không chậm nói, trong thanh âm có một tia châm chọc nhưng công chúa Mỹ Chân lại không nghe ra được.

“Ta, ta đương nhiên

” Công chúa Mỹ Chân đang muốn thoát ra đương nhiên nguyện ý, bỗng nhiên lại nghĩ đến như vậy tựa hồ không thỏa đáng, lúc này lại mở miệng nói, “Chuyện này, ta nghĩ cần phải suy nghĩ một chút, còn phải hỏi ý phụ vương ta.”

“Ta không phải hỏi người. Người tên nô tỳ đề tiện này! Ta đang hỏi công chúa Mỹ Chân của Bắc Thần quốc!” Đông Phương Thiệu Tư cười xán lạn, trong giọng nói đều là miệt thị. Sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Thanh Hoa, hết sức ưu nhã hỏi, “Ý của công chúa điện hạ như thế nào đây?”

Dứt lời, trong phòng lập tức tĩnh lặng, diển đàn lê quý đôn

Thanh Hoa sửng sốt, công chúa Mỹ Chân choáng váng, khoe miệng của Lãnh Ngự Phong co rút. Rốt cuộc Lãnh Ngự Phong cũng hiểu Đông Phương Thiệu Tư muốn làm gì.

Thế nhưng, chuyện này có phải quá điên rồ hay không? Hơn nữa trong lòng hắn còn có một nghi vấn lớn, ả công chúa Mỹ Chân ngu xuẩn này đã đắc tội tên nam nhân đáng sợ Đông Phương Thiệu Tư vào lúc nào?

23. Chương 23: Dục Vọng

Editor: Miu

Trong phòng yên tĩnh đến mức một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Thanh Hoa choáng váng, nhìn Đông Phương Thiệu Tư đang nở nụ cười tươi sáng với mình, trong đầu trống rỗng, bản thân đã mất đi khả năng suy xét. Hắn đang nói chuyện với mình? Nam nhân ở trước mắt gọi mình là công chúa? Đây là ý gì?

Lãnh Ngự Phong không nói một tiếng, lạnh lùng đứng ở một bên chờ Đông Phương Thiệu Tư phân phó.

Công chúa Mỹ Chân nhếch miệng cười, nụ cười cực kỳ khó coi. Mặt nhăn nhó đi đến bên cạnh Đông Phương Thiệu Tư, hỏi: “Nhiếp Chính Vương, người đang đùa giỡn cái gì vậy? Ta mới là công chúa Mỹ Chân.” Đùa như vậy không buồn cười chút nào! Đặc biệt khi nàng nhìn thấy ánh mắt khinh thường và lạnh lùng của nam nhân trước mắt, càng khiến cho lòng mình kinh sợ. Không hề bình thường!

“Công chúa điện hạ, nô tỳ của người rất hỗn xược. Làm hạ nhân mà dám lăm mồm như vậy, có phải chưa được quản giáo tốt không?” Trong nháy mắt giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư lạnh đi không mang theo một chút nhiệt độ, nhẹ nhàng nâng tay đánh một chưởng lên người công chúa Mỹ Chân, lực đạo không

lớn nhưng lại khiến công chúa Mỹ Chân bay vào góc tường. Công chúa Mỹ Chân bị đung khí huyết cuộn cuộn, phun ra một ngụm máu tươi, vô lực nằm co quắp trong góc tường. Sau đó mất đi tri giác, khẽ động cũng không thể cử động được nữa. đi n dần lê q ụy đôn

Thanh Hoa nhìn thấy tình huống trước mắt giật mình, muốn thử mạnh một chút cũng không dám.

Nhìn ngực công chúa Mỹ Chân còn phập phồng, biết tính mạng của nàng vẫn còn. Nhưng lại không dám tiến lên đỡ nàng dậy, đơn giản vì ánh mắt của nam nhân trước mặt lạnh như băng lộ ra vẻ uy hiếp. Lãnh Ngự Phong nhìn mọi chuyện vừa xảy ra, con người càng thêm thúy, nam nhân trước mắt giống như một con quỷ đến từ địa ngục. đi n dần lê q ụy đôn Hấn quan tâm cái gì? Hấn cần gì? Hấn thích gì? Cho tới bây giờ bản thân mình vẫn không hiểu. Nhưng tại thời điểm này vào ngày hôm nay, bản thân mình hiểu rất rõ. Hấn rất quan tâm nữ nhân kia, cực kì quan tâm. Cho tới bây giờ, hấn vẫn chưa để ai vào trong con mắt của mình, nhưng mà hiện tại trong mắt hấn, trong lòng hấn đều là nữ nhân kia.

“Nếu công chúa không đành lòng giáo huấn hạ nhân thì hãy để ta giáo huấn thay công chúa có được không?” Đông Phương Thiệu Tư cười thật tươi, một chương vừa rồi chưa dùng hết lực, bởi vì để nàng ta chết như vậy thì quá lợi cho nàng ta rồi! Đông

Phương Thiệu Tư cười ôn hoà, trở lại ngồi bên cạnh bàn, lúc này mới chậm rãi nói với Thanh: “Công chúa điện hạ, mời ngồi.”

Thanh Hoa há hốc miệng, một lời cũng không thể nói ra. Tình hình trước mắt khiến nàng không biết phải làm sao. Trước ánh mắt bức người của Đông Phương Thiệu Tư, Thanh Hoa đành thấp thỏm ngồi xuống, nhưng cũng giống như đang ngồi trên bàn chông.

“Tỳ nữ Thanh Hoa, từ năm năm tuổi đã theo hầu bên cạnh công chúa Mỹ Chân. Tình như tỷ muội, kì thực cho dù công chúa có là một người thông minh nhưng có rất nhiều chuyện đều do Thanh Hoa quyết định. Duy có một điều, nô tỳ vĩnh viễn là nô tỳ. Công chúa gây họa người bị phạt vĩnh viễn là nô tỳ. Cả đời nô lệ, thân phận thấp hèn này muốn xoá cũng không thể sạch. Sau khi công chúa thành thân, nha hoàn sẽ giống như của hồi môn, suốt cuộc đời còn lại phải làm bạn bên cạnh chủ nhân của mình.” Đông Phương Thiệu Tư cười mỉm nhìn Thanh Hoa, chậm rãi nói. Sắc mặt Thanh Hoa càng ngày càng khó coi, môi bị cắn chặt đã chảy máu.

“Bây giờ, người chính là công chúa Mỹ Chân. Hiện tại ta thay mặt Quốc Bình Thân Vương Đông Phương Thiệu Kỳ hưởng công chúa điện hạ cầu thân, không biết ý công chúa như thế nào?” Khoé miệng Đông Phương Thiệu Tư khoé miệng đã không còn nụ cười tàn nhẫn như lúc này nữa, hấn nhìn Thanh Hoa.

Công chúa? ! ! Cành vàng lá ngọc! Cái thân phận này mê người biết bao! Ở bên công chúa Mỹ Chân từ nhỏ, bản thân cũng hiểu rất rõ.

“Hữu Thừa Tướng có sở trường về thuật dịch dung, bất kể là ai cũng không thể nhận ra sự khác thường.” Đông Phương Thiệu Tư tiếp tục nói, giọng nói trầm thấp cực kì mỉa mai hoặc, đầu độc lòng người, “Cho dù là Quốc vương của Bắc Thần Quốc cũng sẽ không nhận ra sự khác thường.”

Thanh Hoa trợn to mắt nhìn Lãnh Ngự Phong đang tựa ở cửa này giờ không nói gì, lúc này Lãnh Ngự Phong mới phối hợp nhún vai gật đầu khẳng định.

“Công chúa điện hạ, mời ngồi trước gương, sau một nén hương rồi hãy quyết định có được không?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn Lãnh Ngự Phong ý bảo nên hấn ra tay đi, Lãnh Ngự Phong giật giật khoé miệng, xoay người đi ra cửa chuẩn bị đồ.

Thanh Hoa không hề động, khoé mắt nhìn công chúa Mỹ Chân đang bất tỉnh ở góc tường, nuốt một ngụm nước bọt. Trong lòng cực kì rối loạn. Cả đời làm nha hoàn hèn mọn, chính mình cam tâm sao? Đúng như lời nói của nam nhân trước mắt, mình là người

hiểu rõ công chúa Mỹ Chân nhất. Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ công chúa Mỹ Chân làm cái gì, người bị phạt vĩnh viễn là mình. Không người nào dám làm gì công chúa hết, thế nhưng bất luận kẻ nào cũng có thể ra tay với một nha hoàn hèn mọn. Nếu công chúa lập gia đình, như vậy mình thật sự sẽ giống như của hồi môn phải đi theo công chúa cả đời sao? Miu dien dan le quy don

24. Chương 24: Đối Cho Nhau

“Công chúa điện hạ muốn xử trí ả hạ nhân làm càn kia như thế nào?” Giọng nói trầm thấp mỉa mai của Đông Phương Thiểu Tư vang lên bên trong phòng.

Mắt Thanh Hoa trừng lớn, từ từ đi về phía công chúa Mỹ Chân ở góc tường. Đông Phương Thiểu Tư thì mỉm cười nhìn tất cả những chuyện đang xảy ra ở trước mắt.

Ngay lúc Thanh Hoa đi tới góc tường, công chúa Mỹ Chân chậm rãi tỉnh lại. Công chúa Mỹ Chân chỉ cảm thấy trước mắt mình là một mảnh đen bóng, cố sức mở to mắt nhìn người ở trước mắt, thì bị dọa mất hồn mất vía. Bởi vì người trước mắt có khuôn mặt rất giống mình.

“Người.....là ai!” Công chúa Mỹ Chân cố sức nói ra mấy chữ, ngón tay run rẩy chỉ vào nữ tử đang cười quỷ dị trước mắt.

“Dĩ nhiên bản cung là công chúa Bắc Thần quốc!” Thanh Hoa cười quẹo rũ, chậm rãi ngồi chồm hổ xuống, nhìn sắc mặt càng thêm tái nhợt của công chúa Mỹ Chân.

“Thanh Hoa! ! !” Công chúa Mỹ Chân thất thanh quát khê, càng đụng đến vết thương trên người, vì đau nên liên tục ho khan. Cái giọng nói này có đánh chết nàng cũng không thể nghe lầm! Là nha hoàn của mình - Thanh Hoa! Tại sao nàng ta lại có khuôn mặt giống mình? Còn tự xưng là công chúa?

“Câm miệng!” Thanh Hoa đẩy tay công chúa Mỹ Chân ra, đưa tay lên sờ mặt mình, phẫn nộ quát, “Nô tỳ lớn mặt, dám hỗn láo với chủ tử!”

Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng đứng xem, trong mắt cũng không hề có một tia cảm xúc. Đứng tựa ở cạnh cửa, khoé miệng Lãnh Ngự Phong hiện lên nụ cười nhạt. Công chúa thật, công chúa giả đúng là náo nhiệt.

“Giữ lại mạng sống.” Đông Phương Thiểu Tư nhìn bóng lưng Thanh Hoa, hẳn đã nhìn thấy sát khí đang nổi lên trong người nàng ta. Nếu cứ để nữ nhân kia chết đi, thì quá lợi cho nàng rồi.

Công chúa Mỹ Chân nhìn khuôn mặt dữ tợn của nữ tử trước mắt, trong mắt đều có sát khí, bầu không khí sợ hãi bao trùm xung quanh: “Các người.....các người muốn làm gì? Ta mới là công chúa! Ta mới là ~~ khụ ~~ khụ

“

“Bản cung mới là công chúa!” Thanh Hoa cười ha hả, vươn tay nhỏ trâm cài trên đầu xuống, chậm rãi lại gần công chúa Mỹ Chân.

“Người muốn làm gì? Thanh Hoa, ngươi là nô tỳ lại dám....lại dám đối xử bất kính.....với ta sao?” Công chúa Mỹ Chân ho kịch liệt, ngực phập phồng mãnh liệt. Khí huyết sôi trào kịch liệt, muốn vận công nhưng lại không làm được. Nhìn cây trâm cài sáng loáng càng ngày càng nhích lại gần mặt mình, công chúa Mỹ Chân liếc mắt lui về phía sau. Mà ở phía sau lại là bức tường lạnh như băng, muốn tránh cũng không thể tránh.

“Người mới là nô tỳ đê tiện! Suốt đời đều phải cúi đầu phục vụ người khác” Thanh Hoa tùy tiện cười, dục vọng trong mắt của nàng ta khiến công chúa Mỹ Chân nhìn thấy cũng phát run.

“A

~! ! !” Công chúa Mỹ Chân phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai tay bưng kín mặt mình. Thanh Hoa quơ quơ cái trâm cài, lấy cây trâm nhọn hoắt vẽ lên mặt công chúa Mỹ Chân vài đường tạo thành những vết máu đỏ tươi chói mắt. Máu tươi theo khe hở chậm rãi chảy xuống, rớt đầy trên mặt đất, bắn ra những đóa hoa máu mê hoặc lòng người. Mà Thanh Hoa vẫn không dừng tay, tiếp tục vung tay khắc lên mặt công chúa Mỹ Chân những đường nét ghê rợn.

“Người là nô tỳ đê tiện! Đây là kết quả của việc bất kính với bản cung.” Thanh Hoa cười ha ha đứng lên. Nàng ta cười tùy tiện khiến trong lòng công chúa Mỹ Chân lộ vẻ tuyệt vọng. Vì sao mọi chuyện lại trở nên

như vậy? ! Nhiếp Chính vương dám đối xử với nàng như vậy sao? Chẳng lẽ hắn không sợ những tùy tùng khác sẽ nhìn ra sao? Người ở phía ngoài đâu? Vì sao trong phòng có động tĩnh lớn như vậy nhưng người ở phía ngoài cũng không hề có phản ứng?

Thanh Hoa phát cuồng dùng trâm cài rạch mặt công chúa Mỹ Chân, mãi cho đến khi trên mặt công chúa Mỹ Chân đều là máu, hoàn toàn không thể nhìn ra diện mạo ban đầu của công chúa Mỹ Chân, Thanh Hoa mới dừng tay cười lớn. Công chúa Mỹ Chân co quắp té ngã trên mặt đất, phát ra tiếng ngẹn ngào ô ô, cúi đầu : “Vì sao, Thanh Hoa, tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ta đối với người ~ đối với người như tình tỷ muội

“

“Tỷ muội?” Thanh Hoa cười to, chợt kéo tay áo mình lên, trên cánh tay lộ ra vết sẹo như hình con rết nhìn thấy mà giật mình, “Đây là tình tỷ muội của người sao? Bởi vì có chuyện không vừa ý nên người có thể dùng cái trâm cài đầu trút hết lên trên người ta.” Thanh Hoa neho mắt lại, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh, chợt cầm cánh tay công chúa Mỹ Chân lên, cầm lấy cái trâm cài dùng sức rạch lên trên cánh tay công chúa Mỹ Chân một đường, ở trên cánh tay công chúa Mỹ Chân xuất hiện vết thương lớn giống như ở trên tay mình.

Công chúa Mỹ Chân phát ra tiếng kêu đau khổ thảm thiết, cố sức rút tay mình về.

Thanh Hoa thấy thế càng cười ha hả: “Người cũng biết đau sao? Ta còn tưởng rằng người không biết đau chứ!”

Đông Phương Thiểu Tư thở dài, cảm thấy vô vị đứng lên, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, cửa bị đẩy ra, hai mama mập mạp có vẻ mặt dữ tợn đi vào.

“Đem này nô tỳ này đi dạy dỗ thật tốt.” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng ngáp một cái, phân phó hai mama vừa mới bước vào.

“Vâng, vương gia.” Hai mama cung kính đáp lời, một người tiến vào kéo cánh tay công chúa Mỹ Chân lôi ra ngoài.

“Nhiếp chính vương, Thanh Hoa! Các người ~ các người dám! Các người dám đối xử với ta như vậy

ta, phụ vương ta ~” Công chúa Mỹ Chân ho khan đem hết toàn lực gào thét, thế nhưng chưa nói hết, yết hầu đau như muốn vỡ ra, không thể nói ra thành lời. Mama đứng bên tỏ vẻ xem thường, kéo công chúa Mỹ Chân đi ra ngoài, đi xa, hai người nói thầm : “Nữ tử này điên thật rồi, đúng là vọng tưởng, tưởng mình là công chúa, xem ra muốn dạy dỗ tốt cũng hao phí chút tinh thần rồi.”

Thanh Hoa chậm rãi bình tĩnh lại, nhìn Đông Phương Thiểu Tư không có biểu hiện gì đứng ở trước mặt mình mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Nhiếp Chính vương điện hạ, sẽ không có chuyện gì chứ? Nàng còn có thể nói chuyện, còn biết võ công...”

Trong mắt Lãnh Ngự Phong hiện lên vẻ xem thường, đây cũng là một nữ nhân ác độc, còn có thể nghĩ đến những chuyện này. Muốn biến công chúa thành câm, phế bỏ võ công của nàng, như vậy ả ta mới yên tâm sao?

“Xin công chúa điện hạ cứ yên tâm, từ nay về sau trên thế giới này sẽ không còn người nào tên Thanh Hoa nữa.” Đông Phương Thiểu Tư đứng dậy thản nhiên nói, “Phiền công chúa điện hạ tự phân phát (ý là cho nghĩ việc đó, thời xưa hay thế) các tùy tùng được đưa tới, ta sẽ thay nữ nhân kia viết một phong thư đưa cho quân chủ Bắc Thần quốc bẩm báo về việc hôn sự.”

“Đa tạ Nhiếp Chính vương điện hạ, thế nhưng không cần phiền đến Nhiếp Chính Vương. Ta có thể mô phỏng theo tất cả, bao gồm cả nét chữ cùng giọng điệu của nàng.” Trong mắt Thanh Hoa hiện lên vẻ đắc ý. Trên cái thế giới này, người hiểu rõ công chúa Mỹ Chân nhất chính là mình!

“Như vậy thì tốt.” Đông Phương Thiểu Tư ngáp một cái, “Việc còn lại công chúa điện hạ tự mình an bài. Ta xin phép được cáo lui trước.”

“Cung tiễn Nhiếp Chính vương điện hạ.” Thanh Hoa khom người, lộ ra dáng vẻ tươi cười ưu nhã.

Đông Phương Thiểu Tư xoay người ra cửa, Lãnh Ngự Phong đang chuẩn bị theo sau, lại nhìn thấy ánh mắt bức bách của Thanh Hoa. Bối bối rồi tự nhiên cũng biết nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì, Lãnh Ngự Phong gật đầu nói: “Rất nhanh thứ đó sẽ được đưa tới chỗ công chúa điện hạ.”

“Như vậy, xin đa tạ Thừa Tướng đại nhân.” Thanh Hoa thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Lãnh Ngự Phong cười ngọt ngào, nụ cười khiến trong lòng Lãnh Ngự Phong run run.

Hai người ra khỏi viện, Đông Phương Thiểu Tư buồn ngủ hướng về phía Lãnh Ngự Phong khoát tay áo: “Người có thể trở về, ta muốn nghỉ ngơi. Hôm nay sẽ không lên triều.”

Khoé miệng Lãnh Ngự Phong khoé miệng giật giật, nhận mệnh xoay người rời phủ.

Đông Phương Thiểu Tư đi đến vườn trúc, vào phòng, nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Sở Thanh Linh, Đông Phương Thiểu Tư cười dịu dàng. Nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, vươn tay vuốt ve khuôn mặt Sở Thanh Linh.

“Thanh Linh

” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng nắm, cúi đầu hôn lên trên môi Sở Thanh Linh. Hai ngày nữa, chính là hôn lễ của chúng ta. Bản thân hẳn muốn nàng là tân nương đẹp nhất thiên hạ. Thanh Linh hơi nhú mày, nhưng không tỉnh lại. Đông Phương Thiểu Tư cười, bò lên giường, nằm ở bên cạnh, ôm nàng rồi ngủ thật say.

Một ngày nào đó, Nhiếp Chính vương ban bố tin tức hai ngày sau sẽ tiến hành hôn lễ. Đại xá thiên hạ! Đây là việc mà chỉ có hoàng thượng mới có quyền làm. Điều đó chứng tỏ quyền hành của Nhiếp Chính vương Đông Phương Thiểu Tư đã đạt đến trình độ nào.

Có người vui mừng có người đau thương.

Lúc này Sở gia càng rối loạn. Đơn giản vì Đoan Ngọc vẫn gặt Sở Mặc Hiên về chuyện này.

25. Chương 25: Đuổi Ra Đi

Editor: ChiMy

Trong đại sảnh Sở gia, mặt Sở Mặc Hiên nghiêm nghị: “Nương, nương đã sớm biết có phải hay không? Vì sao không nói cho ta biết? !” Sau khi Sở Thanh Linh bị mang đi, Sở Mặc Hiên đã nhiều lần muốn đến Vương phủ tìm người, thế nhưng đều bị Đoan Ngọc ngăn lại. Một lần cũng chưa từng gặp được Sở Thanh Linh. Mà Đoan Ngọc đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, bà chỉ giải thích Vương gia sẽ không cho Linh nhi về nhà.

Đối mặt với sự chất vấn của Sở Mặc Hiên, Đoan Ngọc thở dài, sao bà lại không biết tâm tư của đứa nhỏ này. Nó không muốn xa rời Sở Thanh Linh, nó vẫn luôn cảm thấy nam tử trên đời này đều không xứng với Thanh Linh. Lúc này nhất định sẽ cảm thấy thân phận Vương gia sẽ không mang lại hạnh phúc cho Thanh Linh, nên kiên quyết phản đối. Thế nhưng Linh nhi nói, nàng thích Vương gia, nàng rất hạnh phúc khi ở chung với hắn. Vậy là đủ rồi.

“Nương, vì sao nương không nói lời nào?” Sở Mặc Hiên tức giận gầm nhẹ, “Vì sao tỷ tỷ vẫn không trở lại? Nương cũng không cho ta tìm tỷ tỷ? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại đột nhiên nói tỷ tỷ muốn thành thân với Nhiếp chính vương!” ChiMy-DiennnnndannnnLêQuuuuuyĐôn

“Hiên nhi, tỷ tỷ người nói rất hạnh phúc khi ở bên cạnh hắn. Nương vì sợ người phản đối nên mới không nói cho người biết.” Đoan Ngọc nhìn Sở Mặc Hiên giận dữ thì hơi đau đầu, bà biết đứa nhỏ này sẽ phản ứng rất kịch liệt.

“Không nói thì ta không biết sao? Tỷ tỷ nói rất hạnh phúc? Vương gia đều là ba vợ bốn nàng hầu, tỷ tỷ sẽ hạnh phúc sao?” Sở Mặc Hiên phần hận căn môi, “Ta muốn gặp tỷ tỷ! Chuyện này đúng là kì lạ, tỷ tỷ bị mang đi không trở về. Ta muốn đi tìm tỷ tỷ nương cũng không cho.”

“Hiên nhi, người hãy nghe nương nói, thế nào Vương gia cũng sẽ mang Linh nhi trở về. Vương phủ không thể so với gia đình bình thường, không phải chúng ta muốn vào thì vào.” Đoàn Ngọc bắt đầu khuyên bảo.

“Hừ! Vương gia có thể muốn làm gì thì làm sao?” Sở Mặc Hiên không nói thêm nữa, xoay người đi ra ngoài, “Ta đi tìm tỷ tỷ, ta hỏi tỷ ấy, muốn chính miệng tỷ tỷ nói với ta rằng tỷ rất vui vẻ, rất hạnh phúc.” ChiMy-DiễnnnnnđannnnLêQuuuuuyĐôn

“Hiên nhi!” Đoàn Ngọc sốt ruột đứng lên đuổi theo, nhưng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Sở Mặc Hiên biến mất ở ngay cửa. Đoàn Ngọc sốt ruột hô hạ nhân: “Phúc Vận, mau, nhanh đi mang Hiên nhi về đây!”

Sau khi hạ nhân tên là Phúc Vận nghe xong vội vàng chạy ra ngoài cửa. Để lại một mình Đoàn Ngọc lo lắng bước đi qua lại ở trong đại sảnh.

Trong thư phòng Hoàng cung, vẻ mặt Đông Phương Thiệu Tư trang nhã, lặng lẽ nhìn công văn trong tay. Nhìn như trong mắt không có gợn sóng, chỉ có người hiểu biết hẳn mới hiểu được, trong mắt của hắn lúc này có một tia ý cười thoả mãn.

“Làm cũng không tệ lắm.” Đông Phương Thiệu Tư buông công văn xuống nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lãnh Ngự Phong đứng ở dưới thờ dãi nói.

“Coi như là vi thần tặng ngài đại lễ thành thân.” Lãnh Ngự Phong ngáp dài mệt mỏi nói. ChiMy-DiễnnnnnđannnnLêQuuuuuyĐôn

“Vậy thì cảm tạ, bắt quá trong tay người lúc nào thì có nhân vật lợi hại này, ta có phải nên cẩn thận xem người có đối phó với ta hay không?” Tâm tình của Đông Phương Thiệu Tư rất tốt, cư nhiên cũng bắt đầu cười rộ lên nói đùa.

“Ta nào dám a.” Lãnh Ngự Phong nở nụ cười khổ, dù hắn có lòng cũng không co can đảm a. Thế nào lại là đối thủ của nam nhân trước mắt. Tự nhiên hắn cũng hiểu được tâm tình của nam nhân trước mắt hiện tại rất tốt, bằng không cũng sẽ không nói đùa với mình.

“Ha ha, người muốn ngồi ở vị trí này của ta, ta còn cảm ơn người không kịp.” Đông Phương Thiệu Tư nói. Người ở bên ngoài thấy hắn quyền cao chức trọng, phong quang vô hạn, nhưng có mấy người biết hắn có bao nhiêu vất vả. Hiện tại giang sơn này đều do một mình hắn bày mưu tính kế, hoàng thượng lại còn nhỏ tuổi. Có mấy người có thể chia sẻ đâu?

“Vô song giá y đã đưa tới sao?” Lãnh Ngự Phong rót cuộc nghĩ đến nguyên nhân hắn cao hứng như thế. ChiMy-DiễnnnnnđannnnLêQuuuuuyĐôn

“Ừ, đang đưa tới Vương phủ, có muốn đi xem hay không?” Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười đứng dậy đi ra ngoài.

“Tốt, dù sao cũng không có việc gì.” Lãnh Ngự Phong nhún vai đi theo phía sau.

Hai người ra khỏi hoàng cung ngồi lên xe ngựa rồi chạy tới Vương phủ. Trong xe ngựa, Đông Phương Thiệu Tư nhắm chặt hai mắt, khóe miệng vẫn còn nhàn nhạt ý cười. Lãnh Ngự Phong nhìn thấy, trong lòng nói thầm, nam nhân này đúng là bị ma nhập.

Tiếng người huyền ảo, đi qua đi lại. Kinh thành vẫn luôn phồn hoa như vậy. Lãnh Ngự Phong xóc rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài, nhìn đường lớn phồn hoa, trong lòng phát ra sự kính phục đối với Đông Phương Thiệu Tư từ tận đáy lòng. Thiên hạ dưới sự cai trị của nam nhân này càng ngày càng thịnh vượng. Trước đây Hoa thái phi muốn đoạt quyền khống chế tiểu hoàng đế, dùng mọi cách hãm hại và ám sát hắn. Cuối cùng cái nữ nhân ngu xuẩn kia bị biếm vào lãnh cung vĩnh viễn không thể xoay người.

Tới cửa Vương phủ, Đông Phương Thiệu Tư nhảy xuống xe ngựa, Lãnh Ngự Phong đi theo phía sau, lại bị một trận huyền ảo ở cửa thu hút lực chú ý. Trước cửa có một thiếu niên tuổi trẻ đang tranh chấp chuyện

gì với bọn thị vệ, vô cùng kích động. ChiMy-DiennnnndànnnnLêQuuuuuyĐôn

Đông Phương Thiểu Tư cũng không thèm liếc mắt nhìn, hần cùng Lãnh Ngự Phong tiếp tục đi vào bỏ qua thiếu niên.

“Người đứng lại! Tỷ tỷ của ta đâu? Ta muốn gặp tỷ tỷ của ta!” Sở Mặc Hiên thấy Đông Phương Thiểu Tư trở về, mà Đông Phương Thiểu Tư lại không liếc mắt nhìn hần, làm cho trong lòng Sở Mặc Hiên cảm tức hơn. Nam nhân như vậy có cái gì tốt? Đánh chết mình cũng không tin tỷ tỷ sẽ thích nam nhân như vậy!

“Người là ai?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng hỏi, trong thanh âm không có một tia độ ấm.

Sở Mặc Hiên chán nản, nam nhân ghê tởm này, không liếc mắt nhìn mình thì thôi. Bây giờ nhìn thấy mình cư nhiên còn nói như vậy, hần không nhận ra mình sao? Ban đầu lúc ở hậu viện còn nói thú tỷ tỷ của mình.

“Ta là Sở Mặc Hiên!” Trong lòng Sở Mặc Hiên dâng lên một trận khuất nhục, nam nhân trước mắt này không để ai vào mắt sao?

“À, là người sao.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt nói. Kỳ thực ngay từ đầu hần cũng đã nhận ra Sở Mặc Hiên, chỉ là ở trong lòng rất không thích hần ta, cũng không muốn để ý tới hần. Nếu hần không phải là đệ đệ của Thanh Linh, hần đã sớm gọi người đánh hần ta ra.

“Ta, muốn gặp tỷ tỷ của ta!” Sở Mặc Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn đáy mắt Đông Phương Thiểu Tư có sự miệt thị, trong lòng Sở Mặc Hiên dâng lên cơn giận dữ. Tên hỗn đản này! Hoàn toàn không để mình vào mắt!

“Tỷ tỷ người? Thanh Linh đang vội vàng thử giá y. Không rảnh.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói xong liền không hề để ý tới Sở Mặc Hiên trực tiếp đi vào. Lãnh Ngự Phong nhíu mày, không nói gì, đi theo phía sau. ChiMy-DiennnnndànnnnLêQuuuuuyĐôn

“Người! Ta muốn gặp tỷ tỷ!” Sở Mặc Hiên phẫn nộ gầm nhẹ, trong lòng tràn đầy khuất nhục. Người nam nhân này từ đầu tới cuối cũng không nhìn thẳng vào mình!

“Đuổi ra đi.” Đông Phương Thiểu Tư không quay đầu lại, nhàn nhạt nói một câu rồi đi vào.

Khóe miệng Lãnh Ngự Phong cười khổ, nam nhân này thật đúng là bá đạo, cư nhiên đối xử với thân nhân của nàng ta như vậy.

Không để ý đến phía sau tranh cãi ầm ĩ, khóe miệng Lãnh Ngự Phong co quắp nói: “Người không sợ nàng biết người đối xử với đệ đệ của nàng như vậy?”

Đông Phương Thiểu Tư chợt đứng lại, Lãnh Ngự Phong cả kinh cũng vội vàng ngừng lại, cho rằng Đông Phương Thiểu Tư muốn làm khó dễ, ai ngờ, Đông Phương Thiểu Tư yếu ớt nói một câu: “Người, cảm thấy bọn họ giống tỷ đệ sao?”

26. Chương 26

Editor: ChiMy

Đông Phương Thiểu Tư chợt đứng lại, Lãnh Ngự Phong cả kinh cũng vội vàng ngừng lại, cho rằng Đông Phương Thiểu Tư muốn làm khó dễ, ai ngờ, Đông Phương Thiểu Tư yếu ớt nói một câu: “Người, cảm thấy bọn họ giống tỷ đệ sao?”

Lãnh Ngự Phong nghĩ, trong đầu hiện ra diện mạo Sở Thanh Linh cùng mặt của thiếu niên vừa ở cửa, trầm mặc xuống không nói thêm gì nữa, hần như có điều suy nghĩ đi theo phía sau Đông Phương Thiểu Tư. Hai người không có để ý đến thanh âm huyền não ở phía sau, trực tiếp đi vào.

Vào phòng khách, quản gia tiến lên đón, đi qua hành lễ rồi bẩm báo Vô Song giá y đã đưa đến. Đông Phương Thiểu Tư khẽ gật đầu: “Trình lên đây đi.”

Quản gia phát tay ý bảo, bốn nha hoàn tay cầm theo một kiện y phục màu đỏ đi đến. Mỗi người nắm một góc, trưng ra ở giữa đại sảnh. Lãnh Ngự Phong mở to mắt, giá y trước mắt đỏ như máu, tựa hồ một khắc sau sẽ như hoa máu nở trên nước. Mặt trên thêu hoa mẫu đơn viền chỉ vàng kiêu diễm, càng tôn lên sự cao

quý. Quả nhiên là độc nhất vô nhị. Trên thế gian sợ rằng không có bộ thứ hai nào có thể so sánh. Đẹp thì đẹp, nhưng nó lại làm cho người khác có một cảm giác bị đè nén.

Đông Phương Thiểu Tư lại không cho là như vậy, hần thoả mãn gật gật đầu phân phó nói: “Trước tiên đưa tới vườn trúc cho Vương phi mặc thử, bản vương lập tức đi qua.”

“Vâng.” Bọn nha hoàn thấp giọng nói, lui ra ngoài.

“Người có thể đi rồi.” Đông Phương Thiểu Tư quay đầu nhìn nhậm nói với Lãnh Ngự Phong. Khóe miệng Lãnh Ngự Phong co quắp, nam nhân này đúng là trực tiếp, nói ình đến xem giá y, xem xong liền đuổi mình đi.

“Không phải chứ, cũng không giữ ta lại ăn cơm, tốt xấu gì mấy ngày nay ta cũng bán mạng vì người như vậy.” Khuôn mặt Lãnh Ngự Phong uýnh.

“Vậy người ở lại ăn cơm đi, bắt quá một mình người ăn, ta cùng Thanh Linh ăn.” Đông Phương Thiểu Tư trả lời càng làm cho Lãnh Ngự Phong phiền muộn.

“Được, tự ta về nhà ăn.” khóe miệng Lãnh Ngự Phong đã sớm chết lặng, tạm biệt Đông Phương Thiểu Tư, hần phiền muộn hồi phủ. Nhưng trong lòng cũng không có oán giận, đơn giản là vì hần hiểu biết hành vi của Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư sờ sờ cằm, suy nghĩ xem lúc Sở Thanh Linh mặc giá y kia vào sẽ như thế nào, khóe miệng lộ ra ý cười nhậm nhậm. Thế là hần vội vàng đi đến Vườn trúc.

Vào vườn Trúc, Đông Phương Thiểu Tư lại không nhìn thấy Sở Thanh Linh mặc giá y vào, mà mặt lạnh ngồi ở một bên, không để ý tới vô song giá y được đặt trên giường.

“Đây là có chuyện gì?” Mặt Đông Phương Thiểu Tư chìm xuống, lạnh giọng hỏi nha hoàn ở một bên cúi đầu thấp thỏm bất an.

Còn chưa chờ nha hoàn mở miệng, Sở Thanh Linh tức giận đứng lên trừng mắt nhìn Đông Phương Thiểu Tư gầm nhẹ: “Đông Phương Thiểu Tư, người có ý gì? Vì sao đệ đệ ta đến người không cho hần gặp ta, còn cho người đuổi đánh hần? !” Sở Thanh Linh cau mày, một nha hoàn vừa nhỏ giọng nói đệ đệ của mình Sở Mặc Hiên đến Vương phủ tìm mình. Thế nhưng Đông Phương Thiểu Tư không những không cho hần vào, còn phân phó người đuổi đánh hần. Nghe được tin tức này, Sở Thanh Linh lập tức ra khỏi vườn tìm người, thế nhưng thị vệ ở cửa lại nói thế nào cũng không chịu nhượng bộ! Đông Phương Thiểu Tư dựa vào cái gì làm như vậy? Mặc Hiên là của đệ đệ của mình.

“Nàng xác định hần là đệ đệ của nàng? Là đệ đệ ruột của nàng?” Mặt Đông Phương Thiểu Tư chìm xuống, mặt lạnh đảo qua nha hoàn cúi đầu ở bên người Sở Thanh Linh. Những nha hoàn này lúc nào dám làm càn như vậy, cứ nhiên dám nói láo ở trước mặt Thanh Linh!

“Người có ý gì?” Sở Thanh Linh nổi giận, cắn môi nhìn nam nhân trước mắt.

“Nếu như hần là đệ đệ ruột của nàng, ta sẽ không ngăn cản. Thế nhưng, nàng chắc chắn hần là đệ đệ ruột của nàng sao?” Trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên một tia mỉa mai, “Nàng và hần lớn lên giống sao? Hay hần là người lúc ba tuổi được nàng nhặt đi?”

Dứt lời, Sở Thanh Linh ngơ ngẩn, chỉ nhìn Đông Phương Thiểu Tư chăm chăm. Trong mắt là kinh hãi và không thể tin tưởng, rốt cuộc hần đã biết bao nhiêu?

“Ta không có nói sai đâu, hần căn bản không phải đệ đệ của nàng. Vì thế hần không được gặp nàng.” Đông Phương Thiểu Tư nhậm nhậm nói rồi đi tới bên giường cầm Vô Song giá y lên, “Vì sao không mặc nó?”

“Hần không phải là đệ đệ ruột của ta thì thế nào? Hần là đệ đệ của ta! Tại sao người lại đuổi đánh hần? Người quá đáng!” Sở Thanh Linh không để ý đến động tác của Đông Phương Thiểu Tư, nàng vẫn cảm giận nói. Tại sao người nam nhân này có thể không phân rõ phải trái như vậy?

“Đến đây, mặc y phục cho ta nhìn một chút, nhất định rất đẹp.” Đông Phương Thiểu Tư cảm y phục lên mỉm cười đi về phía Sở Thanh Linh đang phẫn nộ, như hoàn toàn không thấy sự tức giận của Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh vươn tay chợt đẩy tay Đông Phương Thiểu Tư ra, không nói gì, chỉ là mắt lạnh nhìn nam nhân ở trước mắt.

Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt cười rộ lên, nhìn nha hoàn ở bên cạnh cúi đầu cầm giá y, nhẹ nhàng nói: “Là ai nói cho Vương phi ? Hả?” Ngữ khí mềm nhẹ giống như đổ dành người khác nhưng nghe ở trong lỗ tai của bọn nha hoàn cũng là thanh âm kinh khủng nhất.

Không người nào dám nói chuyện, bọn nha hoàn cúi đầu thấp hơn.

“Không liên quan tới các nàng.” Sở Thanh Linh hừ lạnh một tiếng. Đông Phương Thiểu Tư muốn trút giận lên trên người bọn nha hoàn sao?

“Hả? Là ai nói nhĩ?” Đông Phương Thiểu Tư không để ý đến Sở Thanh Linh nói, vẫn mỉm cười nhìn một đám nha hoàn trong góc phòng, giọng nói dịu dàng lạ thường. Nhưng mà giọng nói dịu dàng này lại mang tới cho bọn nha hoàn áp lực rất lớn, toàn bộ căn phòng yên tĩnh đáng sợ. Bầu không khí làm cho người ta hít thở không thông. Có người đã bắt đầu lạnh run. Rốt cuộc có người không nhịn được, ồm một tiếng quỳ ở trên mặt đất, vươn tay run run chỉ vào một nha hoàn nói: “Vương gia, là nàng, là nàng nói, không liên quan tới chúng ta.” Sau đó, nha hoàn kia bị chỉ vào cả kinh quỳ ở trên mặt đất, cầu xin tha thứ: “Vương gia, tha mạng a, vương gia, nô tỳ cũng không dám nữa.”

Đông Phương Thiểu Tư chỉ nhẹ nhàng nói: “Đầu lưỡi ở trên người của người thực sự là dư thừa.” Dứt lời không có nhìn đến nha hoàn run trên mặt đất, cũng không để ý đến nha hoàn gần như điên cuồng cầu xin tha thứ, chỉ là tùy ý phát phát tay, trong phòng lập tức xuất hiện hai nam nhân một thân hắc y, không có bất kỳ ngôn ngữ, chỉ nhắc nha hoàn trên mặt đất lên liền lập tức đi ra.

“Chờ một chút!” Sở Thanh Linh có ngốc cũng hiểu được Đông Phương Thiểu Tư muốn làm gì ! Hắn muốn gọi người cắt đầu lưỡi nha hoàn kia!”Sao người có thể như vậy? Nàng làm sai cái gì?”

Đông Phương Thiểu Tư nhìn Sở Thanh Linh, lại nhìn cửa, không để ý đến lời chất vấn của Sở Thanh Linh, mà tiếp tục thần nhiên nói: “Lại thêm một cái lỗ tai.” Trong giọng nói không có một tia cảm xúc.

Sở Thanh Linh há hốc miệng, muốn nói cái gì, lại thế nào cũng nói không nên lời. Đơn giản là nàng hiểu rõ, nếu nàng nói thêm gì nữa, nha hoàn kia mất cũng không chỉ là một cái đầu lưỡi cùng một cái lỗ tai . Càng cầu xin tha thứ, Đông Phương Thiểu Tư càng tăng thêm trừng phạt lên người nha hoàn kia. Nam nhân này thật đáng sợ! Trong mắt Sở Thanh Linh bắn ra trách cứ khắc cốt ghi tâm. Tại sao chuyện lại tới bước này? ! Có thể tùy ý đối xử tàn bạo với hạ nhân như vậy sao?

“Được rồi, ngoan, mau tới đây thử y phục.” Đông Phương Thiểu Tư ôn nhu mỉm cười, nhẹ nhàng ngoắc tay với Sở Thanh Linh. Phảng phất như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

27. Chương 27: Đây Không Phải Là Yêu

Editor: ChiMy

“Được rồi, ngoan, mau tới đây thử y phục.” Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng ngoắc tay với Sở Thanh Linh. Phảng phất như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Ngoài cửa thanh âm thê lương cầu xin tha thứ càng ngày càng xa, giống như tiếng vọng ác mộng ở bên tai Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh thờ dãn nhìn nam nhân đứng ở bên cạnh nàng, gương mặt tuyệt mỹ của hắn vẫn lộ vẻ mỉa mai hoặc mỉm cười như thế, tựa hồ chuyện vừa rồi với hắn mà nói chưa từng xảy ra. Nam nhân này đáng sợ như vậy... Thân thể của Sở Thanh Linh hơi run rẩy, nàng có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng khi lời nói đến bên miệng lại không thể thốt ra được. Nàng có thể nói cái gì? Trách cứ hắn? Như vậy thì nha hoàn kia sẽ chịu phạt tàn khốc hơn. Còn chất vấn hắn vì sao không cho Mặc Hiên tiến vào, hữu dụng sao? Cái gì hắn cũng không nghe vào, hắn làm gì cũng theo ý mình. Sẽ không suy nghĩ tới cảm nhận của người khác, chỉ biết áp đặt suy nghĩ của hắn lên người khác.

“Làm sao vậy? Thanh Linh, ngoan, mau tới thử y phục này xem. Nàng mặc vào nhất định sẽ trở thành tân nương xinh đẹp nhất thiên hạ.” Đông Phương Thiệu Tư thoả mãn nhìn Vô Song giá y trong tay, hân hỉm cười nói với Sở Thanh Linh.

Bỗng nhiên trên mặt Sở Thanh Linh lộ ra nụ cười kỳ quái, không có nhận lấy y phục trong tay Đông Phương Thiệu Tư, mà chậm rãi từng câu từng chữ hỏi rõ ràng: “Thiệu Tư, người yêu ta sao?”

“Yêu, đương nhiên yêu, ta là người yêu nàng nhất trên thế giới này.” Tuy rằng Đông Phương Thiệu Tư cảm thấy kỳ quái vì sao đột nhiên Sở Thanh Linh lại hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn không có một chút do dự nào lập tức trả lời.

“Không.” Sở Thanh Linh cười, cười thản nhiên, cười đau khổ, nhẹ nhàng lắc đầu chậm rãi nói, “Thiệu Tư, đó không phải là yêu, đó chỉ là tính trẻ con muốn giữ lấy của người mà thôi.”

Tay Đông Phương Thiệu Tư cứng đờ ở giữa không trung, nụ cười trên mặt cũng lập tức biến mất không thấy, nhẹ nhàng phát tay ý bảo bọn nha hoàn trong phòng thối lui. Nhìn thấy như thế bọn nha hoàn như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng lui ra khỏi phòng. Sở Thanh Linh chống lại con người thâm thúy Đông Phương Thiệu Tư kia, nàng không chút nào lùi bước nhìn thẳng hắn.

Đông Phương Thiệu Tư chậm rãi đặt vô song giá y trên bàn, nhìn khuôn mặt quật cường của Sở Thanh Linh, hắn chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Nàng, nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.”

Không nói gì phảng phất làm cho người ta cảm thấy áp lực như có một hòn đá đè lên đầu, Sở Thanh Linh nhìn trong con người thâm thúy của Đông Phương Thiệu Tư mơ hồ hiện lên sự tức giận, cắn môi lần thứ hai rõ ràng nói: “Người không phải là yêu, chỉ là tính trẻ con muốn giữ lấy!”

“Ha ha

” Đông Phương Thiệu Tư cười rộ lên, chậm rãi vươn tay nắm cầm Sở Thanh Linh, khiến ắt Sở Thanh Linh nhìn thẳng trừng mắt của hắn.

“Buông ta ra! Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Sở Thanh Linh cũng đưa tay ra cố đẩy tay Đông Phương Thiệu Tư đang nắm cầm nàng ra, thế nhưng Đông Phương Thiệu Tư lại không chút sức mẻ, mắt hắn vẫn sáng quắc nhìn Sở Thanh Linh như trước.

“Nàng cho là mình nói rất đúng?” Đông Phương Thiệu Tư cười tà mị, không cho Sở Thanh Linh nói nữa, môi hắn đã để lên đôi môi đỏ mọng của Sở Thanh Linh. Hôn, hôn rạo rục, theo môi đến lưỡi, giống như mưa rào làm cho Sở Thanh Linh sắp thở không được.

“Người đây không phải là yêu, không phải! Không phải! Không phải! Không phải! Không phải! ! !” Sở Thanh Linh dùng hết sức lực đẩy Đông Phương Thiệu Tư ra, liều mạng đem oán khí tích lũy ở trong lòng thét lên. Đây không phải là yêu! Đây căn bản cũng không phải là yêu! Có lẽ hắn biến thái không muốn rời xa mình, có lẽ là hắn cảm kích nàng cứu hắn, có lẽ là do tính trẻ con muốn giữ lấy của hắn, thế nhưng đây tuyệt đối không phải là yêu! Bởi vì, yêu một người sẽ không thương tổn người đó!

Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh đang tức giận, nghe Sở Thanh Linh liên tiếp thét lên, sắc mặt hắn chậm rãi trầm xuống, trong con người càng thêm thâm thúy làm cho người khác sợ hãi.

“Thanh Linh, nàng nghe rõ ràng cho ta, ta là người yêu nàng nhất thế giới này, sau này cũng vậy, vĩnh viễn đều là vậy!” Đông Phương Thiệu Tư chột cằm vai của Sở Thanh Linh, giọng nói trầm thấp nghiêm túc nói, “Thế giới của nàng chỉ có ta, hiểu không? Có ta là đủ rồi.”

Sở Thanh Linh nhìn vẻ mặt thành thật của nam nhân trước mắt, nở nụ cười khổ, nhẹ nhàng nói lại lời của hắn: “Có người, là đủ rồi?” Có nam nhân bạo ngược, tự đại, xúc phạm này sao...

“Đúng, có ta là đủ rồi. Không cho phép nàng nói chuyện với nam nhân khác! Huống chi người nam nhân kia không có liên hệ máu mủ với nàng!” Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư một mảnh tàn nhẫn.

Sở Thanh Linh nhìn trong mắt Đông Phương Thiệu Tư hiện lên sự tàn nhẫn, vươn tay đẩy tay của Đông Phương Thiệu Tư đang đặt trên vai nàng ra, nàng chậm chạp hỏi: “Không có quan hệ máu mủ với ta thì không được nói chuyện với ta, người dựa vào cái gì? Hắn là đệ đệ của ta! Người dựa vào cái gì mà bá đạo như thế? Chẳng lẽ người còn muốn nhốt ta cả đời ở trong Vương phủ, không cho ta gặp bất luận kẻ nào,

không được nói chuyện với bất cứ nam nhân nào?” Nếu như nói chuyện thì sao? Sự tàn nhẫn trong mắt hắn rõ ràng như vậy!

“Đúng. Vĩnh viễn đều ở bên cạnh ta thì tốt rồi.” Đông Phương Thiếu Tư trả lời khẳng định, con người kiên định khiến Sở Thanh Linh kinh ngạc.

Vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, cứ vĩnh viễn bị giam ở Vương phủ như vậy? Sở Thanh Linh rất muốn cười lớn tiếng, dựa vào cái gì? Chỉ bằng hắn nói yêu nàng? Chỉ bằng hắn là Nhiếp Chính vương quyền khuynh thiên hạ?

“Không! Ta không muốn! Ta không muốn làm phi của người! Đây không phải là cuộc sống ta muốn!” Trên mặt Sở Thanh Linh đã không có bất luận biểu tình gì, lạnh lùng nói.

“Nàng, nói cái gì?” Trong nháy mắt giọng nói của Đông Phương Thiếu Tư băng lãnh, âm trầm nhìn gương mặt không cảm xúc của Sở Thanh Linh ở trước mắt, “Nàng lại muốn chọc ta tức giận sao?”

“Ta nói lại lần nữa, ta không muốn làm phi của người, cũng không muốn bị nhốt ở trong Vương phủ này vĩnh viễn, ta phải về nhà, người nghe hiểu không?” Sở Thanh Linh không sợ hãi chút nào, lặp lại lời nói lần thứ hai. Trong giọng nói cũng là một mảnh băng lãnh.

“Tốt, nàng luôn luôn có thể chọc ta tức giận.” Đông Phương Thiếu Tư nở nụ cười, lui ra phía sau ngồi xuống, tay chống ở trên bàn sờ cằm của hắn mỉm cười nhìn Sở Thanh Linh, “Có phải bây giờ ta quá sủng ái nàng, làm cho nàng không ngoan như bây giờ.”

Môi của Sở Thanh Linh đã bị cắn đến trắng bệch, không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Đông Phương Thiếu Tư đang cười âm ảm. Người nam nhân này, càng cười dịu dàng lại càng là đáng sợ. Thế nhưng, đây hết thảy đều không phải do nàng muốn!

“Nàng nói xem, ta nên bắt nàng làm thế nào mới tốt đây?” Đông Phương Thiếu Tư nheo đôi mắt, tựa như đang suy nghĩ kỹ lưỡng.

“Theo người.” Sở Thanh Linh hung hăng nặn ra hai chữ liền không hề nói nhiều.

Dứt lời, Đông Phương Thiếu Tư nheo mắt lại, dáng vẻ tươi cười ở trên mặt biến mất, cứ không tiếng động nhìn Sở Thanh Linh như vậy. Lúc này Đông Phương Thiếu Tư thật sự đã nổi giận.

28. Chương 28: Hai Câu Cuối Cùng

Editor: ChiMy

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, Đông Phương Thiếu Tư nửa híp mắt nhìn Sở Thanh Linh không nói được một lời sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

Sở Thanh Linh nhìn mặt Đông Phương Thiếu Tư âm lãnh, trong lòng thấp thỏm, hơi hồi hận. E rằng lời nói vừa rồi quá mức trực tiếp. Nếu hắn tức giận thì sao đây? Lần trước hắn nói qua sẽ công khai thân phận của phụ thân, thế nhưng nàng tin phụ thân có năng lực xử lý việc này. Lần này thì sao? Hắn muốn trừng phạt nàng thế nào, nhốt trong phòng hay phạt quỳ? Cũng không sao cả, chỉ cần tuyệt đối không bị hắn nhốt trong đây cả đời là được.

Ngay lúc Sở Thanh Linh suy đoán Đông Phương Thiếu Tư sẽ làm sao đối với nàng, Đông Phương Thiếu Tư lại chợt nở nụ cười, cười xán lạn, vô cùng xinh đẹp. Sở Thanh Linh nhìn khuôn mặt tươi cười của Đông Phương Thiếu Tư đến thất thần, không rõ rốt cuộc nam nhân ở trước mắt đang suy nghĩ gì.

“Nàng đây, có phải đang suy nghĩ vớ vẩn hay không?” Đông Phương Thiếu Tư mỉm cười trêu tức nói.

Sở Thanh Linh sửng sốt, không rõ sao Đông Phương Thiếu Tư lại biết suy nghĩ của nàng.

“Ta làm sao có thể bỏ được, nàng trở về đi. Ta thả nàng về nhà, bất quá nàng tùy thời có thể trở về. Bất cứ lúc nào cũng có thể.” Đông Phương Thiệu Tư sờ cằm của hắc lộ ra nụ cười mê người đầu độc lòng người.

Sở Thanh Linh há hốc miệng, không thể tin tưởng nhìn nam nhân mỉm cười trước mắt. Chính mình không có nghe lầm chứ? Người nam nhân này nói cái gì? Thả mình quay về? Vậy những việc làm trước đây của hắc lộ có ý gì? Hiện tại dễ dàng thả mình về như thế? Lúc này Sở Thanh Linh không có ý thức đến trọng điểm Đông Phương Thiệu Tư nói ở phía sau. Bất cứ lúc nào cũng có thể trở về Vương phủ, ý tứ của hắc lộ khẳng định Sở Thanh Linh sẽ chính mình trở về Vương phủ.

Sở Thanh Linh đứng ở tại chỗ bỗng nhiên không biết chính mình nên làm thế nào cho phải. Hắc lộ thả mình về? Thực sự sao?

“Thế nào, không muốn trở về nhìn cha mẹ nàng sao?” Đông Phương Thiệu Tư đứng dậy chậm rãi đi về phía Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh cả kinh, vội lui về sau. Động tác nhỏ vô ý thức này làm cho trong mắt Đông Phương Thiệu Tư hiện lên một tia thâm trầm.

“Muốn! Ta phải về!” Sở Thanh Linh cắn môi, xoay người chạy đi ra ngoài cửa. Không có nhìn về mặt cô đơn của Đông Phương Thiệu Tư ở phía sau.

“Chậm một chút, đừng để bị ngã.” Phía sau truyền đến lời dặn dũa của Đông Phương Thiệu Tư, làm cho Sở Thanh Linh ngừng lại một hồi. Nhớ tới mấy ngày nay Đông Phương Thiệu Tư cẩn thận săn sóc nàng tỉ mỉ, nàng hơi do dự. Bỗng nhiên lại nghĩ tới Đông Phương Thiệu Tư nghiêm túc nói nhốt mình ở trong Vương phủ vĩnh viễn, Sở Thanh Linh cắn răng, bước nhanh hơn chạy đi ra bên ngoài.

Dọc theo đường ra Vương phủ, hắc lộ đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nhìn Vương phi chạy nhanh về phía cửa, mà theo ở phía sau cách đó không xa là Vương gia nhàn nhạt cười. Chỉ là kia nụ cười kia tựa hồ không có bất kỳ nhiệt độ nào. Xảy ra chuyện gì? Mặc dù trong lòng rất nhiều người cũng không hiểu, lại không ai dám hỏi ra lời.

Sở Thanh Linh không thêm quan tâm đến cái gì, chỉ lo chạy thực mạng đi về phía trước. Trong lòng suy nghĩ có thể trở về nhà, có thể nhìn thấy người nhà. Đông Phương Thiệu Tư đứng ở cửa Vương phủ, về mặt cô đơn nhìn theo bóng lưng Sở Thanh Linh biến mất. Nhẹ nhàng vỗ tay một cái, trước mắt lập tức xuất hiện một tử sĩ toàn thân hắc y.

“Chủ tử có gì phân phó?” Giọng nói cung kính chuẩn mực của tử sĩ kia vang lên. Không có bất kỳ cảm xúc, hành động như một con rối.

“Đi theo nàng. Xem nàng gặp ai, nói chuyện với ai, tiếp xúc với ai.” Đông Phương Thiệu Tư nhàn nhạt phát tay ý bảo tử sĩ đi xuống.

“Dạ.” Tử sĩ lĩnh mệnh biến mất ở tại chỗ.

Trên mặt Đông Phương Thiệu Tư lộ ra một tia cười nhạt, thản nhiên căn dặn quản gia ở phía sau: “Quản gia, làm cho ta một việc, phải làm xong trước khi Vương phi về nhà.”

Quản gia lập tức đồng ý, sau khi nghe xong mệnh lệnh của Đông Phương Thiệu Tư, trong mắt là vô cùng kinh ngạc và kinh ngạc, thế nhưng lập tức biến mất.

“Vương gia yên tâm, nhất định làm xong trước khi Vương phi về nhà.” Quản gia lập tức đứng dậy đi làm, Sở Thanh Linh kích động chạy ra Vương phủ, cũng không có cưỡi xe ngựa hoặc cỗ kiệu, về đến nhà tự nhiên sẽ mất một ít thời gian.

“Tốt.” Đông Phương Thiệu Tư gật gù đầu, xoay người trở về Vương phủ, sâu trong đáy mắt là sự tự tin ngập trời. Lúc này là buổi sáng, hắc lộ tự tin, vẫn chưa tới buổi tối Thanh Linh sẽ tự trở về Vương phủ.

Sở Thanh Linh một đường chạy về nhà, nhưng thật ra trong lòng rất phức tạp. Đối với Đông Phương Thiệu Tư, trong lòng Sở Thanh Linh cũng có hắc lộ. Thế nhưng, nàng không cách nào tiếp thu cách yêu của hắc lộ. Yêu, không nên mượn cớ làm thương tổn người khác. Vì sao vừa nghĩ tới ánh mắt cô đơn của Đông Phương Thiệu Tư đứng ở cửa, chính mình lại có chút yêu thương.

Lòng Sở Thanh Linh rất loạn, cũng không có chú ý tới tảng đá dưới chân, bất ngờ không kịp đề phòng liền ngã xuống. Nghĩ tới sắp té đau đớn, bên cạnh một đôi tay đỡ nàng.

“Cô nương, người không sao chứ? Cẩn thận chút.” Nói chuyện chính là một tiểu nhị trẻ tuổi. Nam tử trẻ tuổi nhìn Sở Thanh Linh xinh đẹp ở trước mắt có chút ngại ngùng cười rộ lên.

“Không có việc gì, cảm ơn.” Sở Thanh Linh đứng yên gật gật đầu mỉm cười với nam tử.

Nam tử trẻ tuổi cười cười còn muốn nói thêm điều gì, Sở Thanh Linh đã chạy xa. Không biết, đây hết thấy đều rơi vào trong mắt tử sĩ ở chỗ tối, mà tiểu nhị tuổi còn trẻ này cũng không nghĩ tới, hôm nay ngẫu nhiên làm việc tốt ý sẽ mang đến ỉn đại họa ngập trời.

Trong lúc Sở Thanh Linh đi qua nửa kinh thành chạy về nhà, đã mệt đến không thở được. Về đến nhà nhưng không có sự vui mừng tiếp đón như trong tưởng tượng, trong nhà một mảnh yên lặng. Sở Thanh Linh vào phòng, muốn tìm người nhưng không có ai. Trong viện không có ai, trong đại sảnh không có ai !!!

“Cha? Nương

! Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh nhăn mi, lớn tiếng la lên, lại thủy chung không ai trả lời. Một cảm giác bất thường ập tới trong lòng Sở Thanh Linh. Lúc này, cho dù cha cùng Mặc Hiên ở y quán, thế nhưng nương cũng nên ở nhà. Nương không ở nhà, vậy hạ nhân cũng ở nhà chứ? Thế nhưng trong phòng vắng vẻ, một người cũng không có!

Đây là có chuyện gì? ! Sở Thanh Linh hoảng loạn tìm từng góc, không có, vẫn không có ai! Đông Tây đều rất ngăn nắp chỉnh tề, ban ngày cũng không có khả năng cường đạo sẽ tiến vào. Trà trong đại sảnh còn bốc hơi nóng, trên ghế là một bộ vẫn chưa thêu xong. Điều này có nghĩa gì? Nói rõ, vừa rồi còn có người!

Hiện tại, bọn họ đâu? Lòng Sở Thanh Linh trầm xuống, chợt nhớ tới Đông Phương Thiệu Tư nói đến hai câu cuối cùng.

@Bạch Băng Long: nàng nhảy hố thì ta xin chia buồn vì hố này chậm lắm

29. Chương 29: Người Đê Tiệp!

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh nhìn căn phòng vắng vẻ, trong lòng bất an, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài. Y quán, hiện tại đến y quán xem thử! Cha nhất định sẽ ở đó, còn có Mặc Hiên nữa.

Chạy qua mấy con phố, rốt cuộc Sở Thanh Linh thở hổn hển dừng lại trước y quán của nhà mình, nhìn cửa lớn đóng chặt, Sở Thanh Linh cứng người. Cũng không có! Ở đây cũng không có ai! Chẳng lẽ? Trong lòng Sở Thanh Linh hiện lên một suy nghĩ, nàng nhú chặt mày, trong lòng run sợ.

Ngay lúc Sở Thanh Linh tâm loạn như ma, một thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai: “A, Thanh Linh, tại sao người lại đứng ở đây?”

Sở Thanh Linh ngẩng đầu nhìn thấy đại thẩm đang vô cùng kinh ngạc đứng ở bên cạnh y quán, phảng phất như chính mình không nên ở nơi này.

“Đại thẩm? Biết nhà ta đi đâu không?” Sở Thanh Linh vội vàng hỏi,

“Tại sao y quán không mở cửa? Nhà của ta cũng không có ai!”

Vị đại thẩm nhìn bộ dạng gấp gáp của Sở Thanh Linh cũng có chút khó hiểu: “Cha người mới vừa đi, hai chiếc xe ngựa tới đón họ. Nói là người phái người tới đón a.”

Dứt lời, đại thẩm lại thấy mặt mày của Sở Thanh Linh trở nên tái nhợt, cũng hiểu chuyện có gì đó không đúng. Nguyên bản nghe nói Sở Thanh Linh sắp phải lập gia đình, hôm nay nhìn thấy hai chiếc xe ngựa xa hoa tới đón người, chính mình còn cực kỳ hâm một suốt một lúc lâu. Hiện tại Sở Thanh Linh lại đứng ở chỗ này, hơn nữa còn không biết là ai phái người tới đón bọn họ.

“Thanh Linh, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Đại thẩm nhìn gương mặt tái nhợt của Sở Thanh Linh cũng mà lo lắng, chẳng lẽ bị bắt cóc? “Nếu không chúng ta đi báo quan đi?”

“Không được, đại thẩm, cảm ơn người. Ta biết cha mẹ ta đi đâu. Ta đi tìm bọn họ.”

Sở Thanh Linh nở nụ cười khổ, xoay người đi về phía Vương phủ, có điều lại đi không vững, lảo đảo một cái thiếu chút nữa là té xuống đất. Dọa đại thẩm sợ hãi vội vàng nâng nàng lên, ân cần hỏi han: “Thanh Linh, có phải có chuyện gì khó xử hay không, người nói ra đi, đại thẩm có thể giúp được nhất định sẽ giúp.”

Sở Thanh Linh cười khổ, nhẹ nhàng nói với vị đại thẩm kia: “Đại thẩm, cảm ơn người. Không có chuyện gì, ta biết cha nương ta ở đâu. Đã làm phiền người.”

Dứt lời, nhẹ nhàng đẩy tay của đại thẩm ra, để lại đại thẩm nghi hoặc khó hiểu đứng tại chỗ, nàng chậm rãi đi về phía trước. Giúp? Ha ha, không ai có thể giúp chính mình. Có thể trong thời gian nhanh như vậy đón người nhà mình đi còn có thể là do ai làm? Ngoại trừ nam nhân kia còn ai dùng phương pháp như vậy để cảnh cáo mình? Tên nam nhân đề tiện kia! Dễ dàng thả mình trở về nhà như vậy, thì ra là đã nghĩ được cách khiến mình trở về bên cạnh hắn!

Sở Thanh Linh nhìn lên bầu trời, nở một nụ cười khổ rồi lại thở dài. Người, thật là một loài động vật kỳ quái. Có đôi khi, biết rõ phía trước là cạm bẫy, vẫn sẽ không chùn bước nhảy xuống. Đơn giản con người là loài động vật cảm tình, trong lòng có lo lắng thì chuyện gì cũng không nghĩ tới. Bây giờ đó là thứ quý giá của mình, cho nên mình muốn cố gắng bảo vệ bọn họ. Cho dù phải từ bỏ chính mình.

Sở Thanh Linh chậm rãi đi về phía Vương phủ, ám vệ ở chỗ tối dùng cặp mắt lạnh lùng không chút tình cảm quan sát hết thấy. Nói mấy câu với người bên cạnh, lập tức có một ám vệ vội vàng xoay người hồi phủ bẩm báo cho Đông Phương Thiếu Tư Vương phi đang trên đường trở về.

“À, đang ở trên đường trở về sao?” Đông Phương Thiếu Tư mỉm cười nhấp một ngụm trà nghe ám vệ hồi báo, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

“Đúng vậy!” Ám vệ khẳng định trả lời.

“Được rồi, dọc theo con đường này nàng có nói chuyện tiếp xúc với ai không?” Đông Phương Thiếu Tư nhàn nhạt hỏi, đẩy lại nắp ly trà.

“Trên đường trở về thiếu chút nữa Vương phi ngã sắp xuống, một người nam nhân giúp đỡ Vương phi, nói với Vương phi một câu. Đến y quán thì nói bốn năm câu với một vị đại thẩm bên cạnh” Ám vệ trả lời rành mạch.

“Cái gì?”

Sắc mặt của Đông Phương Thiếu Tư nghiêm túc, ly trà trong tay đặt mạnh xuống,捏 lại con ngươi xinh đẹp, trong mắt bắn ra tia sáng nguy hiểm: “Tên nam nhân kia có đụng vào tay nàng không? Còn nói thêm một câu? Nói cái gì?”

“Cô nương không sao chứ? Cẩn thận chút.” Ám vệ không chỉ đem câu nói kia thuật lại không thiếu một chữ mà còn mô phỏng y hệt theo giọng điệu của đối phương. Ám vệ có năng lực như vậy cũng không ít! Nói theo cách khác, ám vệ cũng không phải chỉ có võ công, nhất định còn có cái gì đó hơn người.

“Tay nào chạm vào nàng, chặt tay đó đi.” Đông Phương Thiếu Tư âm lãnh nói, “Đi xuống đi.”

“Dạ.” Ám vệ lĩnh mệnh lui xuống.

“Quần gia.” Đông Phương Thiếu Tư chậm rãi mở miệng, nói với quần gia ở bên cạnh, “Người nghe rõ rồi, Vương phi đang trên đường trở về, phái xe ngựa đi đón đi.” Trên mặt Đông Phương Thiếu Tư hiện lên ý cười dịu dàng. Bảo bối Thanh Linh của mình sẽ lập tức quay về!

“Dạ, vương gia.” Quần gia cúi đầu lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Đông Phương Thiếu Tư, Đông Phương Thiếu Tư mỉm cười đi tới bên cửa sổ, nhìn hoa viên bên ngoài, mỉm cười lầm bầm: “Thanh Linh, lần này nên trừng phạt nàng như thế nào cho phải đây? Không ngoan như thế. Ta muốn cho nàng hiểu rõ rời khỏi ta là chuyện ngu xuẩn cỡ nào.” Không ai nhìn thấy, đôi mắt của Đông Phương Thiếu Tư càng trở nên thâm thúy, như ánh sao trên bầu trời đêm lạnh lẽo, như thế nào cũng không thể nhìn thấu.

Trên đường trở về Sở Thanh Linh tự nhiên gặp được xe ngựa quần gia phái tới đón nàng, vốn định đổi không lên xe mà tự mình đi tới, lại nghĩ đến không biết người nhà mình thế nào. Chỉ có thể khẽ cắn môi cắn giận

leo lên xe ngựa. Quần gia cười ngựa theo ở bên cạnh, không có nhiều lời.

“Quần gia, cha mẹ còn có đệ đệ của ta có phải đang ở Vương phủ không?” Sở Thanh Linh xốc rèm xe lên chất vấn quần gia. Nếu như Đông Phương Thiệu Tư phái người tới đón người nhà của mình nhất định quần gia sẽ biết.

“Vương phi, Vương gia thật sự rất quan tâm tới ngài. Thỉnh Vương phi an tâm ở trong Vương phủ đi.” Quần gia không trả lời câu hỏi của nàng, mà là trịnh trọng nói ra ý nghĩ của chính mình.

Sở Thanh Linh nhú mày, hừ lạnh một tiếng buông rèm xe xuống, không nói thêm gì nữa. Thái độ của quần gia đã rất rõ ràng, cha nương cùng Mặc Hiên chính là hắc phái người mang đi! Đông Phương Thiệu Tư, tên hỗn đản này! Sở Thanh Linh nắm chặt bàn tay, trong lòng tràn đầy cảm giác không cam lòng. Cảm giác mặc cho người khác định đoạt này thật khó chịu!

Cửa vương phủ, Sở Thanh Linh vừa xuống xe ngựa, liền nhìn Đông Phương Thiệu Tư đang đứng ở đó mỉm cười. Nụ cười kia ở dưới ánh mặt trời xinh đẹp như vậy, mê người như vậy. Mà lúc này Sở Thanh Linh một chút cũng không cho là như vậy.

“Thanh Linh, nàng đã trở về.” Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười đi lên phía trước nghênh tiếp Sở Thanh Linh.

“Người đề tiện!” Sở Thanh Linh lạnh lùng nói ra ba chữ, đứng ở tại chỗ không hề động. Chỉ là lạnh lùng nhìn Đông Phương Thiệu Tư đang mỉm cười.

“Nàng rời khỏi ta còn chưa tính, bây giờ nàng lại chọc ta tức giận sao.” Đông Phương Thiệu Tư cười, một phen ôm lấy Sở Thanh Linh đang khiếp sợ đứng tại chỗ đi vào.

“Buông ta ra! Cha mẹ ta đâu? Đệ đệ ta đâu?” Sở Thanh Linh phẫn nộ vùng vẫy, lấy tay đánh vào ngực Đông Phương Thiệu Tư.

Xung quanh bọn hạ nhân choáng váng nhìn, từ lúc thấy Vương gia đứng ở cửa chờ người bọn họ đã bắt đầu choáng váng. Lúc nào thì gặp qua Vương gia như vậy? Ở cửa ôm người, sau đó còn mặc cho người trong lòng làm càn như vậy. Vương phi mắng hấn, đánh hấn, mà vương gia một chút cũng không có tức giận!

“Nàng còn giãy giụa nữa ta cũng không dám cam đoan nàng có còn có thể nhìn thấy bọn họ không.” Đông Phương Thiệu Tư như tươi cười ấm áp như trước, nói ra cũng vô cùng dịu dàng. Chính là cái loại dịu dàng này lại khiến cho Sở Thanh Linh lập tức yên tĩnh lại.

30. Chương 30: Trừng Phạt

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh cắn môi phẫn hận nhìn nam nhân trước mắt vẫn cười ôn nhuận như vậy, vì sao hấn làm ra chuyện như vậy mà vẫn còn có thể cười như không có chuyện gì xảy ra!

“Người đề tiện, ta muốn gặp họ!” Sở Thanh Linh cắn răng gần từng tiếng.

Đông Phương Thiệu Tư chỉ cười không đáp, chỉ là thản nhiên nói: “Nàng rời khỏi ta, ta còn chưa trừng phạt nàng đó.”

Sở Thanh Linh nhìn ánh mắt âm trầm của Đông Phương Thiệu Tư, con ngươi dần dần mở to, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng dâng lên một cỗ ý lạnh.

“Yên tâm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn bọn họ sẽ không có việc gì.” Đông Phương Thiệu Tư ôm thân thể có chút cứng ngắc của Sở Thanh Linh đi về hướng vườn trúc. Sở Thanh Linh không nói được một lời, chỉ có thể nhắm mắt quay mặt sang một bên.

Trở về vườn Trúc, Đông Phương Thiệu trực tiếp ôm Sở Thanh Linh vào phòng. Sở Thanh Linh nhìn phòng không một bóng người, vẫn không nói chuyện. “Chạy lâu như vậy chắc mệt rồi? Tắm rửa trước.” Giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư vô cùng dịu dàng, hần cẩn thận đặt Sở Thanh Linh xuống đất.

Sau khi Sở Thanh Linh đứng vững vẫn không động đậy, cũng không nói gì. Vừa này nàng chạy lâu như vậy quả thực rất mệt, nhưng bây giờ nàng không có tâm tình tắm rửa. Lúc này lòng của Sở Thanh Linh nóng như lửa đốt, chỉ muốn biết tình hình cha nương thế nào.

“Cởi đi.” Đông Phương Thiệu Tư mỉm cười bắt đầu cởi y phục.

“Người, người muốn làm gì?” Sở Thanh Linh nhìn động tác của Đông Phương Thiệu Tư có chút luống cuống. Hần muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn cùng nhau tắm rửa?

“Đương nhiên là tắm rửa.” Đông Phương Thiệu Tư thản nhiên trả lời, đã cởi xong y phục của mình, lộ ra cơ thể trắng kiện. Xương quai xanh khiêu gợi, lồng ngực tinh mỹ trắng kiện, tóc dài tán loạn đen như mực, có một loại kinh diễm khó có thể dùng lời hình dung.

“Vậy người tắm rửa đi, ta đi ra ngoài trước.” Sở Thanh Linh xấu hổ quay mặt đi, lạnh lùng nói chuẩn bị đi ra ngoài.

“Như vậy sao được!” Đông Phương Thiệu Tư cười khê một tiếng, đồng thời Sở Thanh Linh hét lên một tiếng, đơn giản là bởi vì tay của Đông Phương Thiệu Tư đã kéo nàng xuống nước, ngay cả y phục cũng không kịp cởi.

“Buông ta ra!” Sở Thanh Linh bị lực tác động không kịp đề phòng càng hoảng sợ, dùng dằng muốn bò ra khỏi bể. Hoảng loạn tiếp xúc với da thịt nóng rực của Đông Phương Thiệu Tư khiến cho nàng càng thêm hoảng loạn.

“Tắm rửa trước!” Đông Phương Thiệu Tư nhìn Sở Thanh Linh hoảng loạn thì nở nụ cười hài lòng. Bỗng nhiên vươn tay bắt đầu cởi y phục của nàng.

“Buông ta ra! Người tiểu nhân vô sỉ!” Sở Thanh Linh kinh hoảng dẫy dụa, tên nam nhân dê tiện này cư nhiên thô bạo cởi y phục của mình như vậy!

“Có người nào mặc y phục tắm rửa sao?” Đông Phương Thiệu Tư vẫn tà mị cười. Động tác trên tay càng tăng nhanh, rất nhanh đã cởi hết y phục của Sở Thanh Linh, lộ ra da thịt trắng nõn mê người.

“Không!” Sở Thanh Linh càng dẫy dụa, muốn dùng lực đẩy Đông Phương Thiệu Tư ra, Đông Phương Thiệu Tư bắt đắc dĩ chỉ có thể ôm chặt lấy nàng vào lòng không cho nàng động đậy. Ngay lập tức da thịt hai người liền thân mật tiếp xúc. Lúc này Sở Thanh Linh vừa thẹn vừa giận vừa tức, còn có sợ hãi. Đơn giản là nàng cảm thấy được hô hấp của nam nhân trước mắt này càng ngày càng gấp.

“Người đang dụ dỗ ta sao?” Đông Phương Thiệu Tư cảm thụ được người trong lòng không an phận xoay tới xoay lui, dục hỏa càng thêm tăng mạnh.

“Ta không có! Người tiểu nhân dê tiện! Thả cha mẹ và đệ đệ ta ra!” Sở Thanh Linh cảm tức nhìn ánh mắt cực nóng của Đông Phương Thiệu Tư, không rõ tại sao hắn không nhìn ra mình rất chán ghét hắn? Tại sao lại có thể dụ dỗ hắn! Tại sao có thể đổi trắng thay đen nói bậy như vậy?

“Hiên tại không cho phép nàng nhắc tới bọn họ! Ta đã nói rất nhiều lần rồi! Thế giới của nàng chỉ có ta!” Đông Phương Thiệu Tư nghe được Sở Thanh Linh nói lại nổi giận, bỗng nhiên càng ôm nàng chặt hơn, hôn lên mặt nàng, cổ nàng, tiếp tục đi xuống. Mà tay hắn cũng chậm rãi đặt lên trước ngực mềm mại của nàng. Xoa bóp mang tính trừng phạt khiến Sở Thanh Linh cảm thấy đau, nàng liều mạng né tránh cái hôn của Đông Phương Thiệu Tư, lại khiến hắn càng thêm tức giận.

“Dựa vào cái gì thế giới của ta chỉ có người? Buông ta ra!”

Tay của Sở Thanh Linh để ra phía sau lưng Đông Phương Thiệu Tư, không chút lưu tình hung hăng cào cấu, trong nháy mắt đã vẽ lên lưng Đông Phương Thiệu Tư vài vết máu.

Đông Phương Thiệu Tư ngừng hôn, híp lại con ngươi xinh đẹp nguy hiểm nhìn Sở Thanh Linh cười: “Thế giới của ta chỉ có nàng cho nên thế giới của nàng cũng chỉ có ta.” Sở Thanh Linh kinh hoảng, nhìn chăm

chằm nam nhân đang mỉm cười trước mắt, hoàn toàn quên mất chính mình đang muốn nói cái gì. Đông Phương Thiệu Tư cảm giác được trên lưng nóng bỏng đau đớn, đau tới tim gan, nhưng hắn vẫn cười, một tay xoa vòng eo của Sở Thanh Linh thấp giọng nói: “Đây không phải là nàng đang dụ dỗ ta sao?”

“Không! Người này biến thái! Ta không có!” Sở Thanh Linh thấy rõ ràng dục vọng trong mắt Đông Phương Thiệu Tư, hoảng loạn vùng vẫy muốn thoát khỏi cái ôm của hắn.

“Nàng châm hỏa, đương nhiên nàng phải phụ trách dập tắt.” Đông Phương Thiệu Tư cười rộ lên, một tay ôm lấy Sở Thanh Linh ra khỏi thùng nước đi về phía tắm phòng, không để ý tới sự vùng vẫy của nàng hắn tiếp tục mỉm cười nói: “Trừng phạt nàng, hiện tại mới bắt đầu!”

Sở Thanh Linh kinh hô một tiếng, người đã bị đặt lên trên giường mềm mại, sau một khắc, cơ thể tinh trắng của Đông Phương Thiệu Tư đã bắt đầu áp lên người nàng. Vừa định lên tiếng phản kháng, Đông Phương Thiệu Tư đã ngăn chặn môi của nàng.

“Ngoan một chút. Đừng làm ta tức giận.”

Đông Phương Thiệu Tư giữ chặt tay chân của Sở Thanh Linh, mười ngón tay đan xen, đặt nàng ở dưới thân thể của mình.

Trong mắt Sở Thanh Linh đều là lửa giận, đây là sự trừng phạt của hắn sao?

Đông Phương Thiệu Tư tích lũy lửa giận đã lâu giờ khắc này hoàn toàn bộc phát, hắn mãnh liệt, không ngừng đòi lấy người dưới thân.

Khi Đông Phương Thiệu Tư tiến vào, trong nháy mắt cơ thể của Sở Thanh Linh trở nên đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa làm nàng ngất đi. Cũng may Đông Phương Thiệu Tư dịu dàng ngừng lại, thương tiếc hôn lên trán nàng. Thế nhưng đây chỉ là tạm thời, kế tiếp cứ ba nông ba sâu đòi lấy, làm cho cơ thể và thần trí của Sở Thanh Linh đi đến cực hạn.

“Cầu người, buông tha ta a.” Sở Thanh Linh cắn môi, không thể chịu nổi mở miệng khẩn cầu người nam nhân đang không ngừng đòi lấy này. Đây là lần đầu tiên của nàng mà, cứ vô độ đòi lấy như vậy.

“Không được.” Đông Phương Thiệu Tư khê cản vai của Sở Thanh Linh, cười nhưng cơ thể không dừng lại động tác “Không đủ, Thanh Linh, ta muốn nàng thể nào cũng không đủ.”

“Từ bỏ, cầu người, tha cho ta. Ta chịu không nổi.” Sở Thanh Linh khẩn cầu, hi vọng nam nhân trên người có thể buông tha cho nàng.

Cầu xin không có bất kỳ tác dụng gì, dù thể nào dục vọng của Đông Phương Thiệu Tư cũng không thể dừng lại. Sở Thanh Linh dưới người ngất đi, đến khi tỉnh lại nàng phát hiện hắn vẫn chưa ngừng lại.

Một đêm này, quá dài, dài đằng đặc.....

31. Chương 31: Lỗ Tai

Editor: ChiMy

Đêm dài đằng đặc, người và tim của Sở Thanh Linh đã mệt mỏi cực độ. Không biết nàng đã ngất đi rồi tỉnh lại mấy lần, nam nhân trên người vẫn không chút nào thương tiếc lần lượt cướp đoạt tất cả của nàng.

Đây chính là sự trừng phạt của hắn sao? Sở Thanh Linh nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Vị trí của Đông Phương Thiệu Tư trong lòng nàng càng lúc càng nhẹ, cho đến lúc biến mất. Yêu, không thể trở thành cái cớ để tổn thương người khác!

Cũng không biết qua bao lâu, Đông Phương Thiệu Tư rút cuộc ngừng lại. Ôm Sở Thanh Linh đã ngất ngủ thật say.

Sáng sớm, tiếng chim hót thanh thúy ngoài cửa sổ làm hai người tỉnh dậy. Đông Phương Thiệu Tư mở mắt ra, nhìn Sở Thanh Linh đang ở trong ngực mình, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Sở Thanh Linh cũng tỉnh lại, cả

người đều đau tới nỗi không muốn nhúc nhích. Thậm chí ngay cả mi mắt cũng không muốn nâng lên, không muốn mở mắt ra nhìn tên nam nhân vô độ này.

“Thanh Linh, nàng là người đẹp nhất.” Đông Phương Thiểu Tư ấn xuống trán Sở Thanh Linh một nụ hôn, sau đó xoay người đi nàng lại.

Sở Thanh Linh không hề nhúc nhích cũng không nói gì, mặt không còn chút sức sống, không muốn tiếp tục giãy dụa cũng không muốn lại cầu xin tha thứ. Bởi vì, tất cả đều chỉ là uổng công, hắn muốn làm gì thì tuyệt đối sẽ không vì lời nói của mình mà ngừng lại hay thay đổi.

“Nhớ kĩ, sau này nếu lại muốn rời khỏi ta nàng sẽ nhận được trừng phạt càng nghiêm khắc hơn.” Đông Phương Thiểu Tư khẽ thổi khí ở bên tai Sở Thanh Linh, lần thứ hai tiếp nhận cơ thể của Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh cau mày lại, hô nhỏ một tiếng sau đó lại chăm chú cắn môi không để mình phát ra tiếng. Dưới thân đau đớn làm nàng sắp mất đi ý thức.

“Rất đau có phải hay không?” Đông Phương Thiểu Tư ngừng lại, nhẹ nhàng cắn bên tai của Sở Thanh Linh. “Nàng cũng biết, nàng rời khỏi ta, trái tim ta còn đau hơn hàng vạn lần so với nỗi đau này.”

Dứt lời, khóe môi Sở Thanh Linh hiện lên ý cười châm chọc. Người nam nhân này cũng biết đau lòng sao? Hắn cố tình sao? Luôn miệng nói yêu mình, đây chính là tình yêu của hắn? Dùng những người mình quan tâm nhất đến uy hiếp mình. Dùng phương thức như thế trừng phạt chính mình?

Đông Phương Thiểu Tư nửa híp con mắt, nhìn sự châm chọc trên mặt Sở Thanh Linh, mắt hắn bắn ra tia nguy hiểm: “Nàng, cười cái gì?”

“Bởi vì lời người nói rất buồn cười, thế nên ta cười.” Sở Thanh Linh vẫn châm biếm như trước, lạnh lùng thốt ra một câu, ánh mắt vẫn không hề mở ra nhìn đến Đông Phương Thiểu Tư.

Cho dù là nhắm mắt lại Sở Thanh Linh cũng cảm thấy luồng hơi thở âm lãnh kia, mang theo mơ hồ lửa giận. Lại chọc hắn tức giận sao? Biết rõ nói như vậy sẽ khiến hắn tức giận, nhưng vẫn không nhận được nói ra.

“Nàng, vẫn chưa học ngoan ngoãn có phải hay không?” Đột nhiên thân dưới của Đông Phương Thiểu Tư đâm mạnh, Sở Thanh Linh đau tới khẽ hừ một tiếng. Trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên một tia đau lòng nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy. Nhất định phải làm cho trong mắt nàng, trong lòng của nàng chỉ có chính mình!

Sở Thanh Linh nhắm chặt hai mắt không nói gì. Học ngoan? Cái gì là ngoan? Nghe lời vĩnh viễn ở lại trong vườn Trúc, không được gặp ai, không được đi đâu. Ngăn cách với thế giới bên ngoài, mỗi ngày chỉ ở cùng với hắn mới là ngoan sao? Làm một con búp bê gỗ sao?

Đông Phương Thiểu Tư thấy Sở Thanh Linh không nói lời nào, hắn càng tức giận, bỗng nhiên đứng dậy nhìn xuống Sở Thanh Linh lạnh lùng nói: “Có phải là nàng không muốn gặp người nhà của nàng nữa hay không?”

Dứt lời, Sở Thanh Linh chợt mở mắt ra, lại không cố kị cái gì, ngồi dậy, dùng hết sức lực toàn thân tát thật mạnh vào mặt Đông Phương Thiểu Tư. Dấu tay hồng hồng lập tức xuất hiện trên mặt Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư hé miệng, nhìn vẻ mặt băng lãnh phần hận của Sở Thanh Linh ở trước mắt đến ngây ngẩn cả người.

“Người tiểu nhân đề tiện vô sỉ! Người còn muốn như thế nào?” Sở Thanh Linh siết chặt nắm tay, lửa giận trong lòng từ lâu đã gần như thiêu đốt hết lí trí của nàng, lúc này căn bản nàng không suy nghĩ đánh Vương gia như vậy sẽ có hậu quả thế nào. Khắp thiên hạ không người nào dám đối với hắn như vậy, cũng chưa từng có người đối với hắn như vậy! Thế nhưng, lửa giận tích lũy trong lòng Sở Thanh Linh đã lâu nay bùng phát sẽ không kiêng kị những thứ này.

Đông Phương Thiểu Tư ngạc nhiên sờ sờ mặt mình, lại nhìn Sở Thanh Linh đỏ mắt trước mặt, trầm mặc.

“Người còn muốn như thế nào? Người đã lấy đi tất cả của ta! Người còn muốn trừng phạt như thế nào người mới cam tâm?” Sở Thanh Linh rống giận, giọng nói trở nên khàn khàn. Thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi làm cho Sở Thanh Linh chỉ muốn chết.

Đông Phương Thiểu Tư vẫn không nói gì như trước, chỉ là khẽ vuốt mặt mình, lại kinh ngạc nhìn Sở Thanh Linh.

Trong phòng yên tĩnh muốn chết, hai người cứ trầm mặc đối đầu như vậy. Nhiệt độ trong phòng xuống tới âm độ.

“Ta, đã phái người đưa bọn họ về nhà.” Đông Phương Thiểu Tư chợt nhàn nhạt nói một câu, xuống giường nhẹ nhàng ôm lấy Sở Thanh Linh đang sưng sốt. Sở Thanh Linh không nói gì cũng không có nhúc nhích, trong đầu vẫn vọng lại lời nói vừa rồi của Đông Phương Thiểu Tư.

Đã phái người đưa bọn họ về nhà?

Đông Phương Thiểu Tư cẩn thận từng li từng tí ôm Sở Thanh Linh vào bồn tắm đã chuẩn bị tốt từ lâu, nhìn làn da trắng nõn của Sở Thanh Linh đầy những vết bầm mới hiểu được chính mình đêm qua có bao nhiêu điên cuồng, có bao nhiêu vô độ. Sở Thanh Linh đỡ dần mặc cho Đông Phương Thiểu Tư giúp nàng tẩy rửa thân thể, trong đầu trống rỗng, tự nhiên cũng không thấy được trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên sự hối hận và áy náy.

Sau khi tắm, Đông Phương Thiểu Tư ôm Sở Thanh Linh trở về giường, nha hoàn đã thay tắm đệm thấm máu tối hôm qua đi từ lâu. Đông Phương Thiểu Tư bôi thuốc cho Sở Thanh Linh,

thuốc tan máu bầm tốt nhất mang theo cảm giác lạnh lạnh thoải mái. Sở Thanh Linh không có trả lời, tùy ý Đông Phương Thiểu Tư loay hoay, thẳng đến khi Đông Phương Thiểu Tư đưa tay tới phía dưới chuẩn bị giúp nàng bôi thuốc vào nơi đó, Sở Thanh Linh mới hoàn hồn lại, một phen đẩy tay của hắn ra, Không nói một lời nhận lấy thuốc rồi quay đầu qua một bên không để ý đến Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư cũng không nói gì, xoay người ra cửa.

Sở Thanh Linh đưa tay ném thuốc trong tay xuống đất, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc nồng đậm. Khó khăn nằm xuống giường sau đó nàng mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt. Cái chỗ này, nhất định phải rời đi. Đêm qua giống như cuồng bạo, tựa như ác mộng làm cho Sở Thanh Linh nghĩ tới mà kinh hãi.

Đông Phương Thiểu Tư đứng ở ngoài cửa, sờ sờ mặt của mình, lầm bầm: “Nguyên lai bị đánh là cảm giác như thế.”

Ngày này, trên dưới Vương phủ đều thấy trên gương mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được của Vương gia hiện lên năm dấu tay rõ ràng, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc muốn rớt tròng mắt. Thế nhưng không một người dám nói thị phi, đều rất ăn ý không nhìn, đều nghiêm túc bắt tay vào làm việc. Vương phủ trên dưới phi thường náo nhiệt bận rộn, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa chuẩn bị đại hôn của Vương gia.

Mà đương nhiên công chúa Mỹ Chân ở tạm trong Vương phủ đã được mời ra ngoài. Hôn sự của công chúa Mỹ Chân đã được định vào mười ngày sau. Quốc vương Bắc thần quốc nhận được thư từ công chúa Mỹ Chân thì lập tức đồng ý. Hai nước thông gia là chuyện không thể tốt hơn, hi vọng hôm nay làm cho quốc vương Bắc Thần quốc đặc biệt cao hứng, ngoại trừ đưa tới thật nhiều đồ cưới, cũng vì đại hôn của Nhiếp Chính vương mà tặng lễ vật lớn.

32. Chương 32: Ta Không Thương Người!

Editor: ChiMy

Ngày hôm sau, sắp tới đại hôn, trên dưới Vương phủ vô cùng náo nhiệt, Sở Thanh Linh một người lẳng lặng nằm trên giường, tựa hồ tất cả chuyện ở bên ngoài đều không liên quan tới mình. Nếu trước đây nàng còn có chút tình cảm với nam nhân này, thì đêm qua đã biến mất không còn gì.

Vô song giá y đỏ rực lẳng lẳng treo ở nơi đó, trong phòng không một tiếng động.

Không biết từ lúc nào Đông Phương Thiểu Tư đã nhẹ nhàng đi đến.

“Thanh Linh, nên thay quần áo.” Trong mắt Đông Phương Thiểu Tư hiện lên ý cười, chính hắn từ lâu đã thay hỉ phục đỏ thắm. Gương mặt yêu nghiệt như hắn mặc hỉ phục vào như dự hoặc người khác.

Sở Thanh Linh không nói gì cũng không có nhúc nhích, đem qua Đông Phương Thiểu Tư không hề động nằng, chỉ ôm nằng ngủ một đêm để cho nằng nghỉ ngơi một buổi tối thật tốt. Có điều cho dù như vậy, Sở Thanh Linh vẫn cảm thấy mệt, không muốn mở mắt ra, lại càng không muốn nhìn thấy nam nhân trước mắt.

“Thanh Linh, ngoan, mau đứng lên thay quần áo, đừng để cho khách đợi lâu.” Đông Phương Thiểu Tư kiên trì khuyên bảo, ngồi xuống ở bên giường, dịu dàng muốn đỡ Sở Thanh Linh dậy.

Sở Thanh Linh cảm giác được bàn tay kia chậm rãi tới gần, bỗng nhiên mở mắt ra nhìn chằm chằm bàn tay kia, mau chóng tránh xa nó. Trong mắt một mảnh băng lãnh nhìn Đông Phương Thiểu Tư hơi nheo mắt lại.

“Nếu ta không lấy chồng thì sao?” Giọng nói của Sở Thanh Linh rất lạnh, lại mang theo một tia trào phúng. Từ đầu tới cuối, người nam nhân luôn miệng nói yêu mình này có để ý tới cảm giác của mình hay không? Chính mình từng có cơ hội từ chối sao? Ngoại trừ uy hiếp hắn còn có thể làm gì?

“Như vậy, nhạc phụ nhạc mẫu thân ái của ta không thể nhìn thấy nằng rồi.” Quả nhiên, Đông Phương Thiểu Tư âm trầm nói.

Khóe miệng Sở Thanh Linh hiện ra châm chọc tươi cười: “Còn gì nữa không?”

“Còn có đệ đệ đáng yêu của nằng nữa, ta nghĩ gương mặt của hắn sẽ có rất nhiều người thích.” Đông Phương Thiểu Tư nghĩ tới Sở Mặc Hiên thì trong mắt liền hiện lên ánh sang lạnh. Trong kinh thành người thích nam sắc không ít. Gương mặt của hắn quả thực rất tuần mỹ a.

“Đông Phương Thiểu Tư!” Sở Thanh Linh giật mình một cái, chợt ngồi dậy, phần nộ lớn tiếng rống, oán hận nhìn nam nhân trước mặt. Đông Phương Thiểu Tư không động dậy, chỉ là cúi đầu cười rộ lên, vươn tay nhẹ nhàng xoa gương mặt tràn đầy tức giận của Sở Thanh Linh.

“Vận mạng của bọn họ nằm trong tay của nằng a.” Giọng nói trầm thấp của Đông Phương Thiểu Tư trong đêm đen truyền đến khiến cho lòng người phát lạnh

.

“Người đang ép ta hận ngươi.” Sở Thanh Linh cắn răng gần từng chữ.

“Không, nằng không thể hận ta. Nằng chỉ có thể yêu một mình ta.” Đông Phương Thiểu Tư nở nụ cười, nụ cười xinh đẹp không gì sánh nổi. Mà ở trong mắt Sở Thanh Linh thì cảm thấy như độc được, độc được độc nhất thế gian!

“Ngươi là tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ!” Sở Thanh Linh tức giận mắng, đây là Nhiếp chính vương được vạn dân tôn thờ sao? Lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi với mình như vậy!

“Ta chỉ cho phép một mình nằng mắng ta như thế thôi!” Đông Phương Thiểu Tư không giận lại cười, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên làn môi của Sở Thanh Linh, thản nhiên nói: “Được rồi, cũng phát giận xong rồi, ngoan chút, mau đứng lên thay quần áo.”

Sở Thanh Linh lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt tựa hồ có thể thao túng tất cả trong lòng bàn tay, tất cả phản kháng của nằng đều vô lực như vậy. Rốt cuộc mình nên làm cái gì bây giờ? Sở Thanh Linh chậm rãi đứng dậy, tùy ý Đông Phương Thiểu Tư tự mình giúp nằng mặc giá y vào, gọi nha hoàn giúp nằng trang điểm. Sở Thanh Linh nhìn người vô cùng xinh đẹp trong gương đồng, trong mắt lộ ra bi thương, tay nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực mình. Cho tới nay mình luôn cô độc, ở cuộc đời này tìm được người mình quan tâm nhất, trở thành phần mềm mại nhất trong lòng mình. Không ai tốt với mình, cũng không có thể khiến mình đối tốt với ai. Có ai có thể cảm nhận được cảm giác này? Không cần người, cũng không có người cần chính mình. Phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ. Thời khắc khắc cốt ghi tâm làm cho

lòng người cô độc muốn chết. Cả đời này chính mình không hề cô độc, có người quan tâm mình, cũng có người mình muốn quan tâm. Cái loại cảm giác này thật ấm áp, thực sự ấm áp. Tuyệt đối không thể mất đi bọn họ.

Sở Thanh Linh hoàn toàn chìm đắm ở trong suy nghĩ hơn mười năm ở thế giới này của mình. Nụ cười dịu dàng của mẹ, nụ cười cứng chiều của cha, còn có bộ dáng bướng bỉnh của Sở Mặc Hiên. Chạm rãi nhắm mắt lại, khoé mắt Sở Thanh Linh chảy xuống hai giọt lệ.

Lần thứ hai mở mắt ra, Đông Phương Thiểu Tư đã cho toàn bộ nha hoàn lui xuống. Đông Phương Thiểu Tư thỏa mãn nhìn Sở Thanh Linh đã trang điểm tốt, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm.

“Nàng mặc bộ giá y này vào thực sự rất đẹp, tân nương của ta là người đẹp nhất thiên hạ.” Đông Phương Thiểu Tư cười tiến lên muốn nắm tay Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh lại bỗng nhiên lui về phía sau hai bước, lạnh lùng nhìn Đông Phương Thiểu Tư hơi nhú mày.

“Đông Phương Thiểu Tư.” Sở Thanh Linh lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói không chứa một cảm xúc: “Hôm nay ta gả cho người, không phải là bởi vì ta yêu người, là bởi vì người đề tiện vô sỉ dùng người nhà của ta uy hiếp ta. Người phải nhớ kỹ, ta, không thương người!”

Đông Phương Thiểu Tư nheo con ngươi đẹp đẽ lại, trong mắt hiện lên ý lạnh, bỗng nhiên ôm Sở Thanh Linh vào trong lòng, bá đạo nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng: “Người sẽ yêu ta, nhất định sẽ.”

Sở Thanh Linh không nói tiếng nào, tùy ý Đông Phương Thiểu Tư ôm nàng đến phát đau, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng nào.

Khăn hồng đỏ rực che lấp dung nhan của Sở Thanh Linh, từ lúc nàng xuất hiện trong hỉ đường cho đến lúc nàng vào tân phòng, cũng không có ai gặp qua dung mạo của nàng. Bao gồm cả Vương đệ của Nhiếp chính vương. Bởi vì căn bản không có người nào dám nháo động phòng của hân. Hôn lễ hết sức long trọng xa xỉ. Về sau trong kinh thành có rất nhiều lời đồn đãi. Có người nói Vương phi của Nhiếp chính vương là một người quái dị, vì thế Nhiếp chính vương không dám cho bất kỳ ai nhìn thấy dung mạo của nàng. Đương nhiên, lập tức có người mắng người nói lời này là đầu heo, người như Nhiếp chính vương làm sao có thể cưới một kẻ quái dị. Lời đồn nhiều nhất chính là Vương phi của Nhiếp chính vương quá đẹp, không muốn để cho người khác nhìn thấy.

Tại đây trong hôn lễ, công chúa Mỹ Chân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị hôn phu sau này của mình Bình thân vương Đông Phương Thiểu Kỳ. Nhìn thấy phong độ nhẹ nhàng của Đông Phương Thiểu Kỳ, công chúa Mỹ Chân vô cùng thỏa mãn và đắc ý. Một chút cũng không biết sau này sẽ có tai nạn nghênh đón nàng. Lúc này nàng dương dương tự đắc, trước kia nhìn thấy “Thanh Hoa” mặt mày hốc hác, nàng kinh ngạc phát hiện người bị xử phạt không chỉ có nàng ta, mà còn có nha hoàn thu vòng tay của mình! “Thanh Hoa” thấy nàng thì hết sức cung kính, hoàn toàn không tìm được đáng vẻ ngang ngược vênh vao trước kia nữa. Vừa rồi công chúa Mỹ Chân rất yên tâm tin tưởng Nhiếp chính vương xử lý mọi chuyện ổn thỏa. Có điều chuyện sau này, tựa hồ cũng ngoài dự định của mọi người. Đương nhiên, này là nói sau.

Sở Thanh Linh lặng lẽ ngồi một mình trong phòng, phía dưới khăn hồng là một gương mặt lạnh nhạt.

@Bạch Băng Long: ta gỡ pic rồi đó nàng

33. Chương 33: Một Lần

Editor: ChiMy

Một mình Sở Thanh Linh ngồi trong hỉ phòng, phía dưới khăn hồng là một gương mặt lạnh nhạt.

Ánh nến hồng chập chờn ánh lửa chiếu sang xung quanh phòng. Phía trên giường có một lớp hạt đậu phộng, hạt sen, hạnh đào, sớm sinh quý tử, ý nghĩa của phong tục này Sở Thanh Linh hiểu. Sớm sinh quý tử? Khoé miệng Sở Thanh Linh lộ ra ý cười mỉa mai, vươn tay giật khăn hồng xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú căn phòng yên tĩnh này. ChiMy-lqđ

Không cam lòng! Không cam lòng! Cũng bởi vì chính mình quá mức yếu đuối, không có bất kỳ khả năng gì để phản kháng hắn, vì thế mới bị dùng người nhà của mình để uy hiếp chính mình, không người nào có thể

thay đổi vận mệnh của mình. Thế nhưng, hiện tại chính mình nên làm cái gì bây giờ? Có thể làm gì đây? Muốn gặp cha nương, muốn gặp Mặc Hiên, nàng thật sự rất nhớ bọn họ. Rốt cuộc bây giờ bọn họ thế nào? Càng muốn rời khỏi nơi này. Sở Thanh Linh không phải chưa từng nghĩ qua dùng tướng hướng ăn vào làm ình sau khi trúng độc rồi cách uống thuốc độc giả chết để rời khỏi Vương phủ, rời khỏi tên nam nhân kia. Thế nhưng nàng biết, dựa vào tính cách điên cuồng của nam nhân kia tuyệt đối sẽ không mai táng mình, mà sẽ dùng băng và thủy ngân bảo tồn thi thể của chính mình. Như vậy, kế hoạch này căn bản không thể thực hiện được.

“Đang suy nghĩ gì mà nghiêm túc như vậy?” Chợt cửa bị đẩy ra, bay vào là giọng nói lạnh lạnh của Đông Phương Thiếu Tư, “Chỉ cho phép nàng nghĩ đến ta! Không cho phép nàng nghĩ tới những thứ khác!” Đông Phương Thiếu Tư đi đến phía trước, bá đạo ôm lấy Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh khẽ nhủ mày, nghĩ thấy trên người Đông Phương Thiếu Tư nồng đậm mùi rượu, hiểu được hôm nay hẳn uống không ít.

“Người say, đi nghỉ ngơi đi.” Sở Thanh Linh sót ruột đẩy Đông Phương Thiếu Tư ra, chính mình xoay người đi ra phía cửa.

“Nàng cho là ta sẽ say?” Đông Phương Thiếu Tư nở nụ cười “Hôm nay làm sao ta có thể say? Thanh Linh, qua đây, chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.” Đông Phương Thiếu Tư túm Sở Thanh Linh lại, chính mình ngồi xuống, đặt Sở Thanh Linh ngồi trên đùi mình.

“Ta không uống rượu.” Ánh mắt Sở Thanh Linh hiện lên sự không vui, muốn đứng lên rời khỏi Đông Phương Thiếu Tư.

“Hôm nay nhất định phải uống.” Đông Phương Thiếu Tư không nói gì, rót hai ly rượu, đưa cho Sở Thanh Linh.

“Nếu ta chết, người sẽ làm sao?” Sở Thanh Linh nhận lấy rượu không uống, mà lại đột ngột hỏi một câu như vậy.

“Ta sẽ không để cho nàng chết trước mặt ta.” Khóe miệng Đông Phương Thiếu Tư gợi lên một nụ cười tà mị. ChiMy-1.qđ

“Nếu ta thật sự chết trước người?” Sở Thanh Linh nhìn rượu trong chén nhàn nhạt hỏi.

“Ta nhất định sẽ đóng băng nàng lại, ta sẽ nắm nàng, mỗi ngày đều ở bên cạnh nàng. Nàng nhất định phải chờ ta ở trên cầu Nại Hà.” Đông Phương Thiếu Tư bá đạo hôn môi Sở Thanh Linh “Nhất định phải ở trên cầu Nại Hà chờ ta, ta xử lý xong tất cả mọi chuyện sẽ đến tìm nàng, kiếp sau nàng vẫn sẽ là người của ta.”

Nghe xong lời Đông Phương Thiếu Tư nói, trên mặt Sở Thanh Linh hiện lên nụ cười nhạt, quả nhiên, tên nam nhân điên cuồng này chính là biến thái bá đạo như vậy. Kiếp sau sao? Cả đời này vẫn còn chưa biết đâu. Có ai dám cam đoan sau này tất cả đều có thể như ý nguyện của mình? Sau này ra sao sẽ không ai biết được!

“Đến đây, uống rượu, ngoan nào.” Bỗng nhiên giọng điệu của Đông Phương Thiếu Tư trở nên dịu dàng, nhẹ giọng dỗ Sở Thanh Linh.

“Ta, muốn gặp cha mẹ ta.” Sở Thanh Linh không có uống rượu, mà là nhẹ nhàng nói ra yêu cầu của mình.

“Được.” Không biết có phải vì hôm nay là đại hôn nên Đông Phương Thiếu Tư rất cao hứng, cư nhiên dễ dàng đồng ý.

Sở Thanh Linh ngẩn ra, hiển nhiên có chút không dự liệu được Đông Phương Thiếu Tư sẽ đồng ý.

“Ng Sloan mau uống rượu đi. Ngày mai sẽ cho nàng gặp bọn họ.” Đông Phương Thiếu Tư cười dịu dàng, nhẹ nhàng đẩy ly rượu tới gần bên môi Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh không cần phải nhiều lời nữa, một ngụm uống hết rượu giao bôi cả đời này với Đông Phương Thiếu Tư.

“Đêm khuya rồi, nghỉ ngơi đi, ngày mai ta dẫn nàng gặp bọn họ.” Đông Phương Thiếu Tư dịu dàng ôm lấy Sở Thanh Linh đi về phía giường. Sở Thanh Linh thấy rõ ràng dự vọng trong mắt Đông Phương Thiếu Tư,

nhớ lại đêm đó hẳn vô độ điên cuồng đòi lấy, trong lòng sợ hãi, kéo tay áo Đông Phương Thiểu Tư, cúi đầu nói: “Không được, ta mệt.”

Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng hôn lên trán Sở Thanh Linh nói: “Một lần thôi, đêm nay một lần có được hay không?” ChiMy-lqđ

Không cho Sở Thanh Linh nói không, tay Đông Phương Thiểu Tư đã bắt đầu cởi y phục của nàng. Sở Thanh Linh chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, trong lòng phát ra tiếng thở dài bất đắc dĩ. Chính mình, có thể nói không sao?

Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh Linh rất sớm liền mở mắt ra, đơn giản vì hôm nay Đông Phương Thiểu Tư đã đồng ý mình có thể trở về gặp cha nương bọn họ!

Không để ý đến thân thể đau nhức, Sở Thanh Linh lay Đông Phương Thiểu Tư đang ngủ bên người tỉnh lại.

“Còn sớm, ngủ tiếp đi.” Đông Phương Thiểu Tư một phen ôm chầm lấy Sở Thanh Linh lại muốn ngủ.

“Đứng lên, người đã đồng ý với ta trở về nhà gặp cha mẹ.” Sở Thanh Linh tránh thoát Đông Phương Thiểu Tư ôm ấp bất mãn nói. Lúc này nàng đã không hề nhắc tới Mặc Hiên, đơn giản là vì sợ nam nhân thay đổi thất thường này vừa nghe đến tên Mặc Hiên sẽ không để ỉnh về nhà.

“Vậy hôn một cái, ta lập tức đứng lên.” Đông Phương Thiểu Tư đánh đá chỉ mặt mình, ý bảo đợi Sở Thanh Linh hôn xong mới đứng lên.

“Người!” Sở Thanh Linh chán nản, vẫn là rất nhanh ở trên khuôn mặt tuần tú của Đông Phương Thiểu Tư ấn xuống một nụ hôn.

Đông Phương Thiểu Tư sờ sờ mặt mình, bĩu môi: “Quá nhanh, không đủ dịu dàng, lại lần nữa.”

Sở Thanh Linh đè nén sự bất mãn trong lòng, lần thứ hai nhẹ nhàng hôn ở trên gương mặt của Đông Phương Thiểu Tư. Đông Phương Thiểu Tư lại chợt vươn tay ra kéo Sở Thanh Linh, trở mình đặt nàng ở dưới thân, mạnh mẽ hôn lên môi nàng. Trần trọc không chịu rời khỏi, Sở Thanh Linh có thể cảm nhận rõ ràng dưới thân Đông Phương Thiểu Tư có biến hóa. Kinh hoàng muốn đẩy hẳn ra.

“Nhìn nàng bị dọa sợ kia.” Đông Phương Thiểu Tư cười rộ lên. trở mình nằm xuống, nhìn Sở Thanh Linh có chút kinh hoảng yêu thương nở nụ cười: “Biết nàng mệt, sáng sớm hôm nay sẽ không muốn nàng. Mau đứng lên, ta dẫn nàng đi xem bọn họ.”

Sở Thanh Linh cắn cắn môi, liếc mắt nhìn Đông Phương Thiểu Tư một cái, không nói thêm gì nữa, đứng dậy mặc quần áo vào. Nàng không có cảm nhận được ý tứ trong câu nói kia của Đông Phương Thiểu Tư. Đi xem bọn họ! Là xem! ChiMy-lqđ

Cửa Vương phủ, Đông Phương Thiểu Tư mang theo Sở Thanh Linh lên xe ngựa, chiếc xe ngựa này cực kỳ mộc mạc, hoàn toàn không giống sự xa hoa trước đây. Sở Thanh Linh không có suy nghĩ nhiều, đối với nàng mà nói ngồi xe ngựa nào cũng không sao cả. Xe ngựa chậm rãi nhanh chóng rời khỏi Vương phủ, chạy tới Sở gia. Dọc theo đường đi, Sở Thanh Linh muốn gặp cha nương và Mặc Hiên, trong lòng vui mừng không nói nên lời, khoé miệng vẫn hiện lên ý cười nhợt nhạt. Trong mắt Nhìn Đông Phương Thiểu Tư hiện lên một tia băng lãnh, mà Sở Thanh Linh chìm đắm ở trong suy nghĩ của bản thân cũng không có phát hiện.

“Lúc này hẳn là nhạc phụ đang ở y quán đi, trước đến y quán hay về nhà?” Đông Phương Thiểu Tư chợt mở miệng hỏi.

“Đến đón cha ta cùng về nhà đi.” Sở Thanh Linh cảm thấy lời nói của Đông Phương Thiểu Tư có chút kỳ quái, chính mình đi về nhà, không phải là cả nhà ở cùng một chỗ sao? Thế nào còn nhìn ai trước?

34. Chương 34: Vì Sao?

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh nhìn về phía cửa y quán rồi lại khó hiểu nhìn về phía Đông Phương Thiểu Tư, hẳn đã đồng ý với nàng có thể trở về thăm cha nương mà! Sở Thanh Linh không nghĩ nhiều, vươn tay vừa muốn vén rèm lên muốn xuống xe, ngay lúc đó Đông Phương Thiểu Tư vươn tay một phen ôm chầm lấy thắt lưng của Sở Thanh Linh, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi trên đùi của mình.

“Người làm gì? Để ta xuống xe.” Sở Thanh Linh không vui nhứ mày, đẩy tay của Đông Phương Thiểu Tư ra.

“Ồ đây nhìn.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt nói, sức lực trên tay không thả lỏng chút nào.

Cái gì? Sở Thanh Linh ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Đông Phương Thiểu Tư, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên biểu tình nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

“Người đã đồng ý cho ta gặp bọn họ!” Sở Thanh Linh có chút tức giận, dùng sức cố đẩy cánh tay của Đông Phương Thiểu Tư đặt trên eo nàng ra, nhưng tay hắn hoàn toàn không chút sức mẻ vẫn cứ vững vàng ôm lấy eo của nàng.

“Đúng, ta đã đồng ý, đây không phải là cho nàng nhìn sao? Nàng xem, cha nàng ở trong.” Đông Phương Thiểu Tư vén rèm cửa sổ lên, làm cho Sở Thanh Linh nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Sở Thiên Lăng đang khám bệnh ở trong y quán. Lúc này Sở Thiên Lăng đang mỉm cười nhìn bệnh nhân trước mặt nói gì đó, lại quay đầu dặn dò gì đó với Sở Mặc Hiên về mặt lo lắng.

“Cha! Mặc Hiên!” Sở Thanh Linh thất thanh kêu lên, người muốn thấy nhất đang ở trước mắt! Lúc này Sở Thanh Linh không kịp nghĩ gì, mạnh mẽ đẩy Đông Phương Thiểu Tư ra muốn chạy ra bên ngoài.

Ai ngờ, chỉ một giây sau, thân thể Sở Thanh Linh cứng đờ lại, không thể nào nhúc nhích. Con người của Sở Thanh Linh chậm rãi mở to, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và phẫn nộ, người nam nhân này cư nhiên điểm huyết của mình!

“Người hỗn đản! Người đã đồng ý với ta sẽ cho ta gặp bọn họ, cha! Mặc Hiên!” Sở Thanh Linh phẫn nộ mắng Đông Phương Thiểu Tư, càng muốn lớn tiếng gọi Sở Thiên Lăng và Sở Mặc Hiên. Tự nhiên, một giây sau á huyết của nàng cũng bị Đông Phương Thiểu Tư điểm lại.

Ở trong y quán, Sở Mặc Hiên chợt ngẩng đầu nhìn xung quanh, rất là nghi hoặc.

“Làm sao vậy, Hiên nhi?” Sở Thiên Lăng có chút bận tâm hỏi, đơn giản là từ sau khi Sở Thanh Linh bị mang đi hắn vẫn luôn mất hồn mất vía.

“Không có gì, hình như ta nghe thấy giọng của tỷ tỷ.” Sở Mặc Hiên nghi hoặc nhìn ra phía cửa, lại không thấy cái gì.

“Đứa nhỏ này, con quá nhớ Linh nhi.” Sở Thiên Lăng có chút bất đắc dĩ nói, hiện tại muốn thấy nữ nhi của mình cũng khó khăn như vậy. Gả cho người cao cao tại thượng như vậy, rốt cuộc là phúc hay là họa đây?

“Thật không? Chắc là vậy.” Sở Mặc Hiên cụt hứng tùy ý trả lời một câu rồi im lặng.

Trong xe ngựa, Sở Thanh Linh phẫn nộ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Đông Phương Thiểu Tư, lửa giận trong con người thiêu đốt Đông Phương Thiểu Tư tới không còn gì. Mà Đông Phương Thiểu Tư lại không thèm để ý chút nào ôm nàng vào trong ngực, nhàn nhạt dặn dò người lái xe tiếp tục tới nhà của Sở Thanh Linh.

Tới trước cửa nhà Sở Thanh Linh, Đông Phương Thiểu Tư như trước không để cho nàng xuống xe ngựa, mà bảo cho xa phu mang rất nhiều lễ vật xuống xe ngựa đem vào. Đoan Ngọc ở cửa nghiêng tiếp, thế nào cũng không thể ngờ nữ nhi bảo bối của mình cũng đang trong xe ngựa, đang chăm chú nhìn mình từ sau rèm che cửa sổ.

Nhà đang ở trước mặt, lại không thể xuống xe đi vào. Lòng của Sở Thanh Linh như bị muôn vàn bàn tay cào xé giày vò. Vì sao người nam nhân này lại tàn nhẫn với mình như vậy? Thật đáng ghét, thật hận thật

hận hân! Hân dựa vào cái gì? Nhìn bộ dáng tươi cười dịu dàng của nương ở trước mặt, lại thể nào cũng không thể chạm tới.

Không muốn nhìn Đoan Ngọc biến mất sau cánh cửa, nước mắt Sở Thanh Linh chậm rãi rơi xuống, rơi vào trên tay của Đông Phương Thiệu Tư.

“Ngoan, đừng khóc!” Đông Phương Thiệu Tư dịu dàng an ủi nàng, nhẹ nhàng hôn đi những giọt nước mắt của nàng. Trong giọng nói tràn đầy yêu thương.

Nước mắt của Sở Thanh Linh lại càng tuôn trào mãnh liệt. Nàng muốn hỏi hân, hỏi nam nhân trước mắt này nếu quan tâm mình như vậy, đau lòng mình như vậy, vậy tại sao không để ỉnh gặp người nhà? Vì sao?

“Ta muốn trong mắt nàng chỉ có ta, chỉ có thể dựa vào ta, chỉ biết muốn ta.” Đông Phương Thiệu Tư sau một khắc liền giải đáp thắc mắc trong lòng Sở Thanh Linh, bá đạo hôn lên môi nàng. Sở Thanh Linh lại cảm giác cả người như bị hãm trong vũng bùn, hơn nữa càng hãm càng sâu. Tâm càng ngày càng đau, càng ngày càng lạnh.

Dọc theo đường đi, nước mắt của Sở Thanh Linh cứ một mực yên lặng chảy xuống, Đông Phương Thiệu Tư vẫn dịu dàng giúp nàng lau đi.

Về tới cửa Vương phủ, Đông Phương Thiệu Tư mới giải huyệt đạo cho nàng, dịu dàng giúp nàng xuống xe ngựa. Dọc theo đường đi Sở Thanh Linh chỉ cúi đầu không nói một lời, hờ hững đi ở phía sau Đông Phương Thiệu Tư.

Một đường đều yên lặng, lúc đi ngang qua một bồn hoa thì trong bồn hoa khẽ động lại nhảy ra một người khiến nàng vô cùng hoảng sợ. Một nữ tử cả người vô cùng chật vật rơi vào bên chân Sở Thanh Linh, khiến cho nàng kinh hãi lùi về sau mấy bước, lúc này mới chăm chú nhìn rõ ràng người trước mắt.

Người trước mặc một thân y phục màu lục nhạt, lúc này trên mặt đã dính đầy bùn, tóc cũng bù xù không chịu nổi, càng làm cho Sở Thanh Linh hoảng sợ là gương mặt của nàng ta. Trên mặt ngang dọc chi chít vết thương, vết thương nay đã thành sẹo, lộ ra lớp da mới màu phấn hồng. Làm cho người nhìn qua không khỏi hút vào một ngụm lạnh khí.

“Chuyện gì xảy ra?” Đông Phương Thiệu Tư nhìn đến Sở Thanh Linh bị dọa lạnh giọng hỏi.

“Vương phi tha mạng, Vương gia tha mạng, nô tỳ không cố ý làm Vương phi hoảng sợ.” Lục y nữ tử quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy sợ hãi nói.

“Hả?” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nhìn sắc mặt mấy nha hoàn bên cạnh đang thay đổi, những nha hoàn kia nhìn thấy ánh mắt của Đông Phương Thiệu Tư cũng liền lập tức quỳ xuống, lạnh run.

“Dạ thưa, là tiện tỳ này, trước đây nói cái gì mình là công chúa Mỹ Chân Bắc Thần quốc, vì thế bọn nô tỳ nhìn không được, giáo huấn nàng ta.” Rốt cuộc một nha hoàn quỳ trên mặt đầy run giọng nói ra nguyên do.

“Công chúa?” Sở Thanh Linh khẽ giật mình, chợt ngồi xổm xuống, nhìn về phía lục y nữ tử đang lạnh run quỳ trên mặt đất “Người là công chúa Mỹ Chân?”

“Không phải! Không phải! Nô tỳ không phải!” Lục y nữ tử liên tục lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy kinh hãi.

Sở Thanh Linh không nói gì, chỉ là mở to mắt nhìn cô gái trước mặt. Làn mi kia, đôi mắt kia, bờ môi kia, cứ nhiên giống công chúa Mỹ Chân trước đây như đúc! Có điều gương mặt đã bị hủy làm người ta kinh sợ. Một người cho dù thể nào, âm sắc và thần thái của nàng ta cũng sẽ không thay đổi! Sở Thanh Linh càng nhìn cô gái trước mặt, trong lòng lại càng kinh ngạc.

Nàng ta là công chúa Mỹ Chân! Nàng ta chính là công chúa Mỹ Chân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Quần gia, người quần giáo nô tài thể nào?” Giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư lạnh lạnh không mạnh theo chút nhiệt độ nào, nhàn nhạt lên tiếng với quần gia bên cạnh, quần gia nơm nớp lo sợ vội vàng gọi người dẫn đám nô tỳ kia cùng với lục y nữ tử đi xuống.

“Chờ một chút!” Sở Thanh Linh nhíu chặt mi nhìn lục y nữ tử run run sợ hãi lên tiếng ngăn lại.

“Thanh Linh được rồi, chúng ta đi thôi.” Đông Phương Thiểu Tư bất động thanh sắc vươn tay ôm vòng eo của Sở Thanh Linh, ôm nàng liền muốn rời khỏi. Quần gia thấy thế vội vàng gọi người mang những người kia dẫn theo đi xuống.

“Thiểu Tư! Thiểu Tư! Người kia.....” Ánh mắt của Sở Thanh Linh vẫn không rời khỏi lục y nữ tử đang dần đi xa kia. Chính mình không có nhìn nhầm, đó là công chúa, chính là công chúa Mỹ Chân ngày ấy vô lễ với mình!

“Đây chẳng qua chỉ là cái nô tài. Công chúa Mỹ Chân còn đang ở trong Vương phủ kia.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói, nhưng trong lòng thì có chút tức giận, đám nô tài ngu xuẩn kia làm cái gì, cứ nhiên để cho nữ nhân kia xuất hiện ở đây, còn làm cho Thanh Linh nhìn thấy!

“Thế nhưng.....” Sở Thanh Linh còn muốn nói điều gì, Đông Phương Thiểu Tư liền nhẹ nhàng ôm nàng lên.

“Không có gì thế nhưng, chúng ta trở về thôi.” Đông Phương Thiểu Tư ôm Sở Thanh Linh rời đi.

Sở Thanh Linh nhìn về phía bóng lưng lục y nữ tử biến mất, trong lòng thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Happy New Year

35. Chương 35: Thiểu Tư, Từ Bỏ

Editor: ChiMy

Trở về vườn Trúc, Đông Phương Thiểu Tư dịu dàng đỡ nàng xuống, Sở Thanh Linh lại không nói được một lời, trầm mặc ngồi ở một bên, trong lòng lại từng đợt phát lạnh.

Vừa rồi mình tuyệt đối không có nhìn lầm, nữ nhân kia chính là công chúa Mỹ Chân, mà Đông Phương Thiểu Tư lại nói công chúa Mỹ Chân đang ở trong Vương phủ. Như vậy cái người ở trong Vương phủ là công chúa Mỹ Chân giả? Mà cô gái chặt vật kia mới là thật. Vì sao sự tình lại biến thành như vậy? Tìm một nữ nhân tới thay thế công chúa Mỹ Chân, chuyện như vậy cũng chỉ có nam nhân trước mặt có thể làm được. Thế nhưng, tại sao hắn lại làm vậy? Khiến cho công chúa Mỹ Chân đích thực nhận hết oán và vũ nhục như vậy là vì cái gì?

Chẳng lẽ? Trong lòng Sở Thanh Linh hiện lên một suy nghĩ. Cũng bởi vì cô công chúa kia làm chuyện như vậy với mình? Có thể sao? Sẽ là bởi vì như vậy sao?

Sở Thanh Linh chậm rãi ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt đang mỉm cười dịu dàng, trong lòng nổi lên từng trận lạnh lẽo. Người nam nhân này thực đáng sợ, thủ đoạn của hắn quá tàn nhẫn.

“Hôm nay nàng muốn ăn gì?” Đông Phương Thiểu Tư lại mỉm cười hỏi Sở Thanh Linh một chuyện khác, dường như ban này không hề phát sinh bất cứ chuyện gì.

“Ta không muốn ăn.” Sở Thanh Linh lạnh lùng trả lời một câu. Nam nhân vô sỉ, đã đồng ý với mình nhưng lại làm như vậy. Thế nhưng trong lòng Sở Thanh Linh cũng rất lo lắng, công

chúa Mỹ Chân chỉ làm thương tổn mình, hắn cứ nhiên làm ra chuyện như vậy, khiến cho tất cả những gì nàng ta có được trở thành hư ảo, đánh nàng ta vào địa ngục vạn kiếp bất phục.

Nếu như mình chọc giận hắn, vậy hắn có thể làm ra chuyện gì với cha nương và Mặc Hiên hay không? Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Thanh Linh liền căng thẳng, cắn răng nhìn Đông Phương Thiểu Tư.

“Làm sao vậy?” Đông Phương Thiểu Tư cũng cảm thấy ánh mắt Sở Thanh Linh có chút khác thường.

Sở Thanh Linh đứng lên, chậm rãi đến gần Đông Phương Thiểu Tư, con ngươi xinh đẹp sáng quắc lại sâu không thấy đáy nhìn hắn, từng câu từng chữ chậm rãi nói: “Thiểu Tư, đồng ý với ta một việc.”

“Hả?” Đông Phương Thiệu Tư có chút nghi ngờ, nhìn Sở Thanh Linh trước mắt có vẻ mặt khác thường, sắc mặt hắn cũng trầm tĩnh xuống: “Nàng nói xem.”

“Không nên thương tổn người nhà của ta, không nên thương tổn bọn họ.” Trong âm thanh của Sở Thanh Linh mang theo sự cầu xin và ngoan tuyệt. Nếu hắn thực sự dám đối xử với người nhà của mình thế này, như vậy.....

“Đó là tùy vào nàng thôi, phải xem nàng có nghe lời hay không.” Trên gương mặt Đông Phương Thiệu Tư nở nụ cười xán lạn, vươn tay kéo Sở Thanh Linh vào trong lòng.

Cơ thể Sở Thanh Linh khẽ run lên, tên hỗn đản này, tên nam nhân đê tiện vô sỉ này!

“Thế giới của ta chỉ có nàng, vì vậy thế giới của nàng cũng chỉ có thể có ta.” Âm thanh của Đông Phương Thiệu Tư như ác ma trầm thấp và mỉa mai hoặc nhẹ nhàng khẽ nói ở bên tai Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, không nói thêm gì nữa, mặc cho Đông Phương Thiệu Tư ôm nàng tới bên giường.

Liều chết quẩn, thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Nằm ở trong ngực Đông Phương Thiệu Tư bá đạo kia, khóe mắt Sở Thanh Linh có chút nước mắt loé lên.

“Gọi tên của ta.....” Đông Phương Thiệu Tư xoay người đè lên Sở Thanh Linh, tựa như mệnh lệnh nhưng giọng điệu lại mang theo cầu xin.

Sở Thanh Linh cắn răng không đáp lại, xoay mặt qua một bên. Thực sự không muốn, không muốn gặp lại nam nhân ở trước mặt. Vì sao hắn có thể tùy ý cướp đoạt của mình tất cả như vậy, vô sỉ lấy thứ mình quan tâm nhất để uy hiếp chính mình mà lại luôn miệng nói yêu chính mình. Đây thực sự là chuyện hài nhất thế kỉ!

“Gọi tên của ta! Gọi ta!” Bỗng nhiên dưới thân Đông Phương Thiệu Tư động một cái, lần thứ hai tiến nhập vào cơ thể của Sở Thanh Linh. Một loại đau đớn và vui thích khiến cho người ta hít thở không thông làm cho ý chí của Sở Thanh Linh thiếu chút nữa tiêu tan.

“Thiệu Tư, từ bỏ.” Sở Thanh Linh cắn răng khó khăn nặn ra một câu.

“Cầu ta, cầu ta.....” lớn tiếng gọi tên của ta cầu ta.” Đông Phương Thiệu Tư tà mị cười, động tác dưới thân càng thêm cuồng dã.

Sở Thanh Linh thở hổn hển, thực sự muốn thoát khỏi sự vô độ của hắn, thực muốn thoát đi. Sở Thanh Linh vươn tay, đánh Đông Phương Thiệu Tư, kháng cự hắn.

Động tác của nàng lại làm cho sắc mặt Đông Phương Thiệu Tư thay đổi, hắn cúi xuống một ngụm cắn lên đầu vai Sở Thanh Linh, cúi đầu, trong giọng nói tràn ngập nguy hiểm: “Nàng cứ nhiên muốn cự tuyệt ta. Nàng phải nhớ kỹ, nàng không thể cự tuyệt ta, vĩnh viễn không thể.”

“Không, buông ta ra, từ bỏ.” Sở Thanh Linh cảm nhận được đầu vai truyền đến sự đau đớn và

dưới thân Đông Phương Thiệu Tư càng tham lam dùng sức đòi lấy, thống khổ nhắm nghiền hai mắt. Sự vui vẻ và thống khổ kia cùng tồn tại khiến người ta muốn nổ tung, là một loại dẫn vật to lớn!

“Ta nói rồi! Nàng không thể cự tuyệt ta! Không thể cự tuyệt ta!” Đông Phương Thiệu Tư thô lỗ hôn cổ của nàng, vai cùng trước ngực, chỉ trong chốc lát trên làn da nàng nổi lên những vết tích hồng hồng.

Nước mắt của Sở Thanh Linh cay đắng chảy dọc theo gương mặt hoàn mỹ xuống thấm vào trong gối, trong nháy mắt đã không còn dấu tích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đông Phương Thiệu Tư mới bỏ qua Sở Thanh

Linh đã gần như mất đi ý thức, dịu dàng ôm nàng, cúi đầu hỏi ở bên tai nàng: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Sở Thanh Linh nhắm hai mắt thản nhiên nói: “Lưỡi chim sơn ca, não hỏa hạc, thiên nga nướng, ức chim công. Khuya hôm nay muốn ăn.” Dứt lời, khóe miệng nàng lộ ra một tia cười nhạt. Chim công khó có được ai cũng biết, mà buổi tối muốn ăn, nhìn Đông Phương Thiệu Tư làm sao bây giờ.

Tả thừa tướng nuôi hai con chim công, xem như bảo bối. Sở Thanh Linh thật muốn nhìn thử xem Đông Phương Thiệu Tư có thể đem những món mình nói ra làm được trong buổi tối hay không.

“Được, chỉ cần nàng muốn ăn.” Đông Phương Thiệu Tư lại tuyệt không kinh ngạc và bất đắc dĩ, mà là thần nhiên trả lời, vươn tay giúp nàng vén lại những sợi tóc tán loạn trên trán.

Sở Thanh Linh mở mắt ra nhìn về mặt không chút quan tâm của Đông Phương Thiệu Tư, hiểu rõ hẳn thực sự sẽ đến phủ thừa tướng đem hai con chim công ra làm. Nếu là hẳn, đích thực có thủ đoạn này.

Thế nhưng thừa tướng sủng hai bảo bối này như thế sao có thể nhường cho hẳn, chỉ vì thỏa mãn ý muốn của mình?

Có điều chẳng phải mình cố ý làm hẳn khó xử phải đắc tội thừa tướng hiện nay sao?

Kích tình qua đi hai người đều đổ mồ hôi, cả người Sở Thanh Linh đều đau nhức, thế nào cũng không muốn cử động nữa. Đông Phương Thiệu Tư lần thứ hai ôm lấy nàng vào bể nước bên cạnh.

Trong bồn tắm Đông Phương Thiệu Tư dịu dàng lau chùi cơ thể giúp Sở Thanh Linh.

Động tác cẩn thận từng li từng tí dường như sợ nàng sẽ biến mất. Sở Thanh Linh nhắm hai mắt, cũng không nói lời nào. Nam nhân này rốt cuộc là hạng người gì? Có thể thỏa mãn yêu cầu bốc đồng của mình như vậy, lại không cho phép mình cùng người nhà đoàn tụ. Một giây trước còn như ác ma cướp đoạt mình, mà sau một giây lại dịu dàng như vậy.

Sở Thanh Linh nhìn nam nhân đang chăm chú lau người giúp mình, một lúc lâu, nàng yếu ớt phun ra mấy chữ: “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta sao? Ta là người duy nhất nàng có thể dựa vào.” Đông Phương Thiệu Tư khẳng định đáp trả.

Trên mặt Sở Thanh Linh lộ ra nụ cười mỉa mai, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt không nói thêm gì nữa.

Người nam nhân này, không phải là người duy nhất nàng có thể dựa vào, mà là một ác ma, ác ma đến từ địa ngục. Hẳn vĩnh viễn cũng không buông tay mình! Chẳng lẽ mình sẽ bị hắn giam cầm mãi mãi như vậy sao?

Không ai biết sau này, cũng sẽ có ngày Đông Phương Thiệu Tư chủ động buông tay. Sở Thanh Linh thật không ngờ, mà Đông Phương Thiệu Tư lại càng thật không ngờ.

36. Chương 36: Bắn Chết, Bắn Chết Hết.

Editor: ChiMy

Buổi tối, Sở Thanh Linh nhìn những món ăn bày trên bàn, giống y như những gì nàng nói không thiếu thứ gì ! Đông Phương Thiệu Tư đều làm được, bao gồm cả thịt chim công khó có được.

Sở Thanh Linh lạnh lùng nhìn, tùy ý ăn vài miếng liền buông bát đĩa xuống: “Không ăn.”

Đông Phương Thiệu Tư nở nụ cười đầy cứng chiều, phất tay bảo nha hoàn dọn toàn bộ thức ăn trên bàn xuống, đổi lại những món ăn mà bình thường Sở Thanh Linh thích.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên nhìn Đông Phương Thiệu Tư đang mỉm cười cứng chiều, thì ra hẳn biết mình là cố ý làm khó hẳn, căn bản biết mình không thích ăn những thứ này. Sợ nàng ăn không ngon, vì thế đã sớm sai người chuẩn bị những món ăn này sao? Ánh mắt của Sở Thanh Linh dần dần ảm đạm xuống, cái người điên này! Có thể cứng chiều mình như vậy, lại có thể điên cuồng dần vật mình!

Đông Phương Thiệu Tư không nói nhiều, chỉ giống như bình thường gấp thức ăn cho Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh ăn mà thấy vô vị. Người nam nhân này, đến tột cùng hẳn là người như thế nào?

Ban đêm, ngọn nến chập chờn lay động.

Đông Phương Thiệu Tư ôm Sở Thanh Linh ngủ ngon giấc, mà Sở Thanh Linh lại không thể nào chợp mắt.

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuyên thấu vào trong phòng.

Đông Phương Thiếu Tư mở mắt ra, nhìn người trong lòng thật lâu. Muốn cứ ôm nàng như vậy mãi mãi.

“Nàng muốn cái gì ta đều có thể cho nàng.” Đông Phương Thiếu Tư nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của Sở Thanh Linh “Trừ người nàng quan tâm, nàng dựa vào.”

Khóe miệng của Sở Thanh Linh hiện lên một nụ cười thản nhiên, mang theo mơ hồ châm chọc. Quả nhiên, người nam nhân này muốn cho cái gì đều kèm theo điều kiện. Lời này thật đúng là mâu thuẫn, mâu thuẫn đến buồn cười!

Hôm đó, Đông Phương Thiếu Tư đi vào triều, Sở Thanh Linh lại một mình đi tới chỗ sâu trong vườn trúc, nhìn một mảnh cây trúc xanh biếc xinh đẹp đến ngây ngốc. Trà trên bàn đá đã nguội được đổi đi, cứ nguội lại đổi trà mới, cứ như vậy nha hoàn đã đổi trà nhiều lần. Một nha hoàn khác ở bên cạnh nhẹ nhàng phe phẩy quạt.

Sở Thanh Linh chợt nhớ tới lần đó Đông Phương Thiếu Tư thổi sáo, tiếng sáo kia linh hoạt lại kì ảo.

“Cầm.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt nói một tiếng, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Nha hoàn phía sau vội vàng mang cầm đến cho Sở Thanh Linh, trong lòng thấp thỏm bất an. Chưa từng thấy Vương phi cười qua, chưa từng. Trên gương mặt mỹ lệ của nàng vĩnh viễn đều là sự cô đơn và đau thương. Người xinh đẹp như vậy, nếu cười lộ lên sẽ điên đảo chúng sinh thế nào? Vương gia yêu thương Vương phi như vậy, sủng ái nàng như vậy. Thế nhưng, hình như Vương phi không thích. Tại sao chứ? Nghe nói chim công hôm qua là do cưỡng chế mang về từ phủ Tả thừa tướng, khiến cho Tả thừa tướng luống cuống giận dữ. Sau đó mới biết được, nguyên lai là bắt về làm cho Vương phi ăn!

Đương nhiên Sở Thanh Linh không biết những suy nghĩ của bọn nha hoàn phía sau, chỉ là ngồi xuống nhẹ nhàng gảy đàn.

Cái gì cũng không muốn suy nghĩ, muốn tạm thời quên đi tất cả.

Tiếng đàn mờ ảo như mây như nước tựa như sương mù phát ra theo sự chuyển động của ngón tay Sở Thanh Linh.

Người say, vật say.

Không biết lúc nào, Sở Thanh Linh chợt bị một lực dị thường đè nặng trên vai kéo hồn nàng quay về. Trên vai nàng là một con chim nhỏ trắng muốt, đang nghiêng đầu nhìn nàng. Mỏ nhỏ hồng hồng, con người đen láy, còn lại tất cả đều trắng như tuyết, thật là chọc người yêu thích.

“Vương phi, nó nhất định là do bị hấp dẫn bởi tiếng đàn của người mà đến.” Nha hoàn phía sau vui mừng kêu lên, lúc này Sở Thanh Linh mới ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh sợ.

Một bãi đất trống trước mặt hiện giờ toàn là chim, đều đang nhìn Sở Thanh Linh.

“Sớm nghe nói tiếng đàn tuyệt diệu có thể hấp dẫn muôn ngàn loại chim tới, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy.” Lúc này nha hoàn phía sau không còn chú ý đến lễ nghi, thực kích động nói. Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cảnh tượng kì lạ như vậy, có thể không kinh ngạc và kích động sao?

Sở Thanh Linh khẽ nhíu mày, đơn giản là con chim nhỏ nhỏ trắng như tuyết kia to gan nhảy lên trên tay nàng, nhẹ nhàng mổ lên tay Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh có chút ngạc nhiên, không biết phải làm sao.

“Vương phi, chim nhỏ này là đang muốn người cho nó ăn đấy.” Nha hoàn phía sau khẽ cười lộ lên.

“Thật sao?” Sở Thanh Linh kinh ngạc nhìn chim nhỏ trong lòng bàn tay.

Nha hoàn phía sau đem chút điểm tâm đặt vào trong lòng bàn tay Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh giật mình, nhận lấy điểm tâm bóp nát rồi đặt vào trong lòng bàn tay. Con chim nhỏ khẽ kêu lên, không chút khách khí mổ vào trong lòng bàn tay nàng.

“Đúng là muốn ăn sao.” Sở Thanh Linh ngây ngẩn cả người.

Sau đó, cảnh tượng càng kỳ lạ lại xuất hiện, ngày càng nhiều những con chim nhỏ hơn bay về phía Sở Thanh Linh, tranh nhau bay đến trên bàn tay nàng. Một chút cũng không sợ hãi.

“Ha ha...” Sở Thanh Linh nở nụ cười, bóp nát nhiều điểm tâm hơn thả lên trên bàn, trên mặt đất. Có con chim nhỏ đứng trên vai Sở Thanh Linh, có con đứng ở trên tay nàng, líu ríu kêu lên. Thậm chí còn tranh nhau cướp vị trí ở trên vai nàng. Những nha hoàn đứng ở phía sau đều tấm tắc lấy làm kì lạ. Mà càng làm cho các nàng kinh ngạc chính là, Sở Thanh Linh đang nở nụ cười, lúc này Vương phi của các nàng đang thực sự cười. Nụ cười phát ra từ trong lòng! Quả nhiên, khi Vương phi cười lộ lên thực đẹp, thực sự rất đẹp!

Sở Thanh Linh cười, cười khanh khách, đứng dậy vui đùa cùng đàn chim nhỏ.

Thực sự là chim nhỏ xinh đẹp và đáng yêu mà. Sở Thanh Linh nhìn chim nhỏ trong lòng bàn tay mình, lòng tràn đầy vui sướng. Mấy nha hoàn phía sau cũng lộ ra bộ dáng tươi cười. Vương phi cao hứng tựa như đứa nhỏ như thế là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy.

“Lấy thêm điểm tâm đến. Nhanh lên.” Sở Thanh Linh cao hứng phân phó những nha hoàn đứng phía sau, “Các người cũng dứt chúng.”

“Dạ, vương phi.” Nha hoàn tuân mệnh rời đi.

Đúng lúc Đông Phương Thiệu Tư trở về thấy một màn này. Trên mặt Sở Thanh Linh là nụ cười thoải mái và thuần khiết như đứa nhỏ, đứng ở giữa vườn Trúc xinh đẹp, trong tay là một con chim nhỏ trắng như tuyết, mà trên bờ vai của nàng và vùng đất bên cạnh không biết bao nhiêu là chim đang đậu.

Nàng đang cười! Hơn nữa cười thoải mái như vậy, hài lòng như vậy!

Cũng bởi vì đám chim kia! Cũng bởi cái đám tiểu súc sinh kia!

Đám tiểu súc sinh kia cứ nhiên cũng muốn đoạt đi tâm tư của nàng sao?

Trong nháy mắt con người của Đông Phương Thiệu Tư trở nên nghiêm túc, càng ngày càng lạnh, lửa giận mãnh liệt bốc lên.

Đông Phương Thiệu Tư từ từ đi tới gần, mặt lạnh nhìn hết thấy trước mắt. Bọn nha hoàn lập tức phát hiện Đông Phương Thiệu Tư thì vội vàng quỳ xuống hành lễ. Mà các nàng đều kinh hãi, bởi vì nhìn đến biểu tình thâm trầm như nước của hắn lúc này!

“Thiệu Tư?” Sở Thanh Linh quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy sắc mặt hắn lúc này.

“Bắn chết, bắn chết hết.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nói, nhẹ nhàng phất tay.

Chợt, không biết từ chỗ nào trong vườn Trúc xuất hiện một đám hắc y nhân, tất cả đều có cung trong tay, tiến trong tay nhắm ngay đàn chim nhỏ phía trước Sở Thanh Linh.

“Thiệu Tư?” Sở Thanh Linh nhìn vẻ mặt dữ tợn của Đông Phương Thiệu Tư trước mắt mà kinh hoàng lên tiếng, hắn muốn làm gì?

Đông Phương Thiệu Tư không nói gì, chợt ôm chặt lấy Sở Thanh Linh, con chim trên vai Sở Thanh Linh trong nháy mắt bị dọa bay tán loạn lên trời. Mà một khắc sau, cung tiễn dày đặc mãnh liệt bắn tới, không cho bất cứ một con chim nào cơ hội bay lên.

Đầy đất máu, đất đầy lông chim, còn có tiếng chim như than như khóc.

“Thiệu Tư! Đông Phương Thiệu Tư! Dừng tay! Dừng tay!” Trong nháy mắt con người của Sở Thanh Linh trừng lớn, kinh hoàng nhìn một mảnh máu me trước mắt. Máu và lông chim bay khắp bầu trời, một sự đau thương tràn ngập giữa không trung.

Lúc này một con chim nhỏ trắng như tuyết bị một mũi tên xuyên qua rơi xuống dưới chân của Sở Thanh Linh, màu lông trắng như tuyết đã bị máu nhuộm đỏ. Con chim nhỏ đáng yêu linh động vừa rồi trong nháy mắt đã trở thành một cái xác.

“Không.....!!!” Sở Thanh Linh phát ra tiếng kêu đau đớn từ trong lòng. Lúc này dù thế nào cũng không thể lay động Đông Phương Thiếu Tư kia. Những sinh mệnh nhỏ vừa rồi, trong nháy mắt toàn bộ đều chết hết!

“Người cái tên điên này, người điên! Buông ta ra!” Nước mắt, không ngừng tràn

ra theo khóe mắt của Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh liều mạng đập vào ngực Đông Phương Thiếu Tư, dùng sức lay hấn. Mà Đông Phương Thiếu Tư càng ôm nàng chặt hơn.

Mấy nha hoàn phía sau ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, toàn bộ quỳ trên đất, cúi đầu thật thấp.

Sở Thanh Linh nhìn mặt đất đầy thi thể, vô lực trượt xuống, Đông Phương Thiếu Tư ôm nàng lên đi vào phòng.

Để lại một mảnh yên lặng như chết.

37. Chương 37: Bọn Họ Rất Tốt

Editor: ChiMy

Sở Thanh Linh không nói một lời, chỉ là mệt mỏi rũ rượi nhắm mắt lại, tùy ý Đông Phương Thiếu Tư đặt nàng ở trên giường.

Đông Phương Thiếu Tư ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn vệt nước mắt chưa khô trên mặt Sở Thanh Linh, vươn tay nhẹ nhàng lau đi.

“Đi ra ngoài!” Sở Thanh Linh quay mặt qua một bên lạnh lùng nói ra ba chữ. Nàng không muốn nhìn thấy tên nam nhân điên cuồng biến thái này.

“Đã bao nhiêu lâu, nàng chưa từng cười với ta như vậy?” Giọng nói của Đông Phương Thiếu Tư rất nhỏ nhẹ, lại mang theo sự đau thương. Đã bao nhiêu lâu rồi nàng không có cười với mình như vậy? Nụ cười vui vẻ như vậy, hôm nay lại chỉ vì một đám súc sinh kia mà nở rộ.

“Đối với người ta cười không nổi!” Sở Thanh Linh cắn răng oán hận nói “Nếu như người không đối xử với ta như vậy, ta cũng sẽ không như vậy!”

Đông Phương Thiếu Tư trầm mặc, cũng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn gương mặt mỹ lệ của Sở Thanh Linh.

“Ta, ta chỉ là muốn trong mắt nàng chỉ có ta, chỉ có thể muốn ta, chỉ có thể dựa vào ta, chỉ có thể ở bên ta.” Đông Phương Thiếu Tư nói thật nhỏ, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt cô đơn và đau thương, mà càng nhiều hơn là khát vọng.

Sở Thanh Linh nghe những lời thâm tình của Đông Phương Thiếu Tư, trong lòng một mảnh đau thương.

Người nam nhân này, thật ra rất đáng thương. Rốt cuộc quá khứ như thế nào mới có thể khiến cho hắn trở nên như vậy? Trong mắt chỉ có hắn, chỉ có thể nhớ hắn, chỉ có thể dựa vào hắn, chỉ có thể ở bên hắn. Hắn quan tâm chính mình? Nam nhân quan tâm chính mình đến điên cuồng như vậy, thế nhưng, hắn cũng biết như vậy mình không hề cảm thấy vui vẻ. Nghe được những lời này của hắn, trong lòng nàng hiện lên một tia do dự, nhưng rất nhanh lại biến mất không còn dấu vết. Hắn yêu quá mức bá đạo làm cho người ta hít thở không thông, quá mức trầm trọng làm cho người khác chịu không nổi.

“Ta.....Ta cũng muốn nàng cười với ta như vậy, ta nhớ nụ cười phát ra từ trong lòng nàng, nhưng ta không biết nên làm như thế nào. Những thứ tốt nhất trong thiên hạ, nàng muốn cái gì ta cũng có thể cho nàng.” Ánh mắt của Đông Phương Thiếu Tư có chút mê man, cứ nhìn Sở Thanh Linh như vậy. Giờ phút

này hắn như một đứa nhỏ bất lực, chỉ có thể bất lực nhìn Sở Thanh Linh.

“Vây, người cho ta về nhà gặp cha và nương ta.” Sở Thanh Linh nhẹ giọng nói.

“Không được!” Đông Phương Thiệu Tư lập tức cự tuyệt, không có bất kỳ do dự nào.

Sở Thanh Linh thở dài, nhắm nghiền hai mắt lần nữa, không hề nhìn Đông Phương Thiệu Tư nữa. Tên nam nhân mâu thuẫn này, hẳn thủy chung vẫn không rõ thứ mình thực sự mong muốn là cái gì. Cho dù hiểu rõ, hẳn cũng sẽ không cho.....

Từ đó về sau, Sở Thanh Linh không đàn nữa.

Mùa đông lạnh lẽo đến gần.

Hoa tuyết tung bay khắp bầu trời.

Sở Thanh Linh mặc áo lông cáo đứng yên bên cửa sổ, nhìn hoa tuyết bay đầy trời, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng nào. Trong phong đốt rất nhiều than củi, than củi phát ra tiếng tí tách rất nhỏ.

“Vương phi, ở đây gió lớn rất lạnh, mời ngài.....” Nha hoàn phía sau có chút đau lòng nói, từ lần Vương gia cho người bắt hết chim nhỏ thì không còn ai nhìn thấy Vương phi cười qua, càng chưa từng thấy Vương phi chơi đàn. Trên gương mặt xinh đẹp này lại bị bao phủ bởi một tầng ưu thương lần nữa. Mỗi lần Vương phi lẳng lặng đứng ở đó, sẽ luôn khiến cho lòng người cảm thấy đau lòng.

“Không sao, không lạnh.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt trả lời. Đây cũng là lời nói thật, ngọc bội trên người kia không ngừng truyền ra hơi ấm, duy trì sự ấm áp cho cơ thể.

Sở Thanh Linh ngẩng đầu nhìn trời, tuyết cũng sắp ngừng rơi. Nhớ tới mùa đông năm ngoái, sau khi tuyết ngừng, nàng còn quét tuyết nấu rượu, Mặc Hiên uống say đến cả đi đứng cũng trở nên xiêu vẹo. Nương và cha cười phá lên. Những ngày như vậy, còn có thể trở lại lần nữa không? Lúc này cha nương và Mặc Hiên đang làm gì? Cũng sắp tới lễ mừng năm mới, có lẽ bọn họ cũng đang chuẩn bị đón tất niên? Nương đã bắt đầu gói bánh chưng hay chưa?

“Thanh Linh.....” Giọng nói của Đông Phương Thiệu Tư từ cửa sổ truyền đến. Sở Thanh Linh không quay đầu lại, vẫn xuất thần nhìn hoa tuyết bay lượn ngoài cửa sổ.

Đông Phương Thiệu Tư chưa kịp phủi tuyết rơi ở trên người xuống liền nhanh chóng vào phòng tìm đến Sở Thanh Linh, mỗi một lần về Vương phủ hẳn đều muốn gặp bảo bối của mình đầu tiên.

“Thanh Linh, nàng đang làm cái gì?” Sau khi Đông Phương Thiệu Tư đưa áo khoác cho nha hoàn liền thân thiết đi tới bên cạnh Sở Thanh Linh, nhìn hoa tuyết bay lượn ngoài cửa sổ, tay đóng cửa sổ lại, “Ở đây lạnh.”

Sở Thanh Linh vẫn không có động đậy, ánh mắt cũng không dời đi, chỉ chờ đợi nhìn về phía trước.

“Thanh Linh.....” Trong lòng Đông Phương Thiệu Tư có chút đau đớn, Thanh Linh như vậy tựa như một con rối không có linh hồn, khiến cho nội tâm của hắn dâng lên một trận sợ hãi. Sợ nhìn thấu Sở Thanh Linh như vậy, căn bản đây không phải là nàng.

“Ta muốn về thăm nhà một chút.” Sở Thanh Linh có chút mờ ảo, nhàn nhạt nói những lời này. Tuy rằng biết rõ nói ra vẫn sẽ lại bị cự tuyệt.

“Ở bên ta không tốt sao? Ta vẫn sẽ ở mãi bên cạnh nàng mà.” Đông Phương Thiệu Tư nhẹ nhàng ôm lấy Sở Thanh Linh, chân mày nhíu chặt, đáy mắt lộ vẻ đau thương. Chỉ suy nghĩ đến mình không được sao? Không nên suy nghĩ tới người khác.

Sở Thanh Linh ở trong lòng Đông Phương Thiệu Tư chậm rãi nhắm hai mắt lại, cho dù nói cái gì đều là uống công.

Đông Phương Thiệu Tư cúi đầu, nhìn người trong lòng có chút tiêu tụy, trong lòng đau đớn. Đã bao nhiêu lâu, Thanh Linh chưa từng cười qua, cũng không còn đàn cầm mà nàng thích nhất. Chẳng lẽ mình làm sai sao? Thực sự sai rồi sao?

“Buổi trưa hôm nay Vương phi ăn cái gì?” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nhìn nha hoàn đứng bên hỏi.

“Ăn cá, hai miếng thịt bò, nửa bát cơm trắng.” Nha hoàn nơm nớp lo sợ đáp.

Lại chỉ ăn một chút như vậy! Trên mặt Đông Phương Thiệu Tư hiện lên sự tức giận, nói với nha hoàn: “Các người hầu hạ Vương phi như thế nào?”

“Không liên quan tới các nàng, ta không muốn ăn.” Giọng nói của Sở Thanh Linh trống rỗng, đậm mạc nói.

Đông Phương Thiệu Tư ôm sát Sở Thanh Linh: “Rất cuộc nàng muốn ta làm như thế nào mới tốt?”

“Người biết mà.” Trong giọng nói của Sở Thanh Linh mang theo mỉa mai. Sau lần đó từ ngoài cửa nhìn thấy cha nương và Mặc Hiên thì nàng chưa từng gặp qua bọn họ nữa. Mỗi lần khiến Đông Phương Thiệu Tư mất hứng hẳn sẽ lấy người nhà đến uy hiếp chính mình. Bao gồm chuyện mình không muốn ăn cơm hẳn cũng đem chuyện này ra uy hiếp mình. Số phận người nhà nằm trong tay hắn, trên mặt hắn vĩnh viễn là gương mặt tươi cười tà mị khiến người ta hận sôi. Thật hận, thật hận cảm giác như thế!

Sắc mặt Đông Phương Thiệu Tư khẽ biến, Sở gia xảy ra chuyện lớn, hắn vừa mới biết được. Chưa nghĩ qua muốn tự mình nói với người trong lòng. Mà bây giờ Thanh Linh lại kháng cự chính mình như vậy, từ từ gầy gò đi. Nên nói cho nàng biết Sở gia xảy ra chuyện sao đây? Muốn vĩnh viễn giấu giếm, thế nhưng, hiện tại Thanh Linh..... Nếu như nàng biết, như vậy hậu quả càng không thể chịu nổi! Tuyệt đối không thể nói cho nàng biết!

“Cha nương ta hiện tại thế nào? Có phải đang chuẩn bị lễ mừng năm mới hay không?” Ánh mắt của Sở Thanh Linh có chút mê man, mạch suy nghĩ lung tung, thản nhiên nói “Người không cho ta gặp bọn họ, vậy có thể nói cho ta biết chứ?”

“Bọn họ, tốt.” Đông Phương Thiệu Tư trả lời có chút tổn sức, không có bình thản thẳng thắn như trước đây.

“Tốt như thế nào?” Chân mày của Sở Thanh Linh khẽ nhíu lại, ngoài miệng vẫn nhàn nhạt hỏi như cũ.

38. Chương 38: Tuyệt Vọng

Editor: ChiMy

“Mọi chuyện đều tốt.” Đông Phương Thiệu Tư rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, mỉm cười nói.

“Thật không?” Sở Thanh Linh buông mắt xuống, nhìn dưới chân, chậm rãi xoay người đi tới bên cạnh bàn, bưng ly trà lên. Trà vẫn duy trì nhiệt độ như trước, trên bàn trà vĩnh viễn đều nóng. Bọn nha hoàn hầu hạ vô cùng chu đáo.

“Thanh Linh, sắp tới lễ mừng năm mới. Nàng muốn cái gì?” Đông Phương Thiệu Tư dụ dằng hỏi.

Sở Thanh Linh không trả lời, bỗng nhiên quăng mạnh ly trà trong tay xuống đất, lấy tốc độ sét đánh cầm mảnh vỡ bén nhọn nhắm ngay cổ họng của mình, lạnh lùng nhìn sắc mặt thay đổi của Đông Phương Thiệu Tư, lập tức phun ra mấy chữ: “Đừng tới đây!”

“Thanh Linh, nàng làm gì vậy?” Trong nháy mắt sắc mặt của Đông Phương Thiệu Tư trở nên tái nhợt, lòng run lên. Mảnh vỡ bén nhọn kia cứ để ngay gần yết hầu của nàng như vậy! Quá nguy hiểm!

“Mang ta về nhà!” Sở Thanh Linh nhìn Đông Phương Thiệu Tư muốn tiến về phía trước, nàng khẽ lùi bước về phía sau, “Nếu người lại tiến lên thêm một bước, ta lập tức chết ở trước mặt người!”

“Thanh Linh!” Đông Phương Thiệu Tư cắn chặt răng, lập tức dừng lại, trong mắt thật lo lắng.

“Để cho ta về nhà, ta phải về nhìn!” Sở Thanh Linh mắt lạnh nhìn Đông Phương Thiệu Tư, nam nhân ở trước mắt nói dối chính mình, sao chính mình có thể không biết hắn. Vừa nãy hỏi, tuy rằng hắn chỉ khựng lại một chút, thế nhưng như vậy là đủ rồi. Đã bộc lộ tâm tư của hắn, sự tình không thích hợp. Trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện! Thế nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Nàng, chẳng lẽ nàng quên lời của ta sao? Nếu như nàng không ngoan, bọn họ.....” Đông Phương Thiệu Tư cố gắng ổn định tâm tình, cố gắng che dấu trái tim đang loạn nhịp, nói khẽ với Sở Thanh Linh.

Bọn nha hoàn trong phòng sớm đã bị dọa không biết phải làm sao, kinh hoảng nhìn mọi chuyện trước mắt.

“Hừ.....” Sở Thanh Linh nở nụ cười lạnh “Đông Phương Thiệu Tư, thu lại bộ dạng của ngươi! Nếu như cha ngươi nằm ở trong tay ngươi, ngươi nói lời này có ích, Thế nhưng hiện tại sợ là căn bản bọn họ không ở trong sự khống chế của ngươi?”

Sắc mặt Đông Phương Thiệu Tư lại thay đổi lần nữa, tay đã không thể

Click để xem tiếp nếu không thấy ảnh

39. Chương 39

Trong vườn Trúc, Đông Phương Thiệu Tư vẫn ngồi ở trước giường nhìn Sở Thanh Linh hôn mê bất tỉnh, trên gương mặt trong suốt tái nhợt không mang theo sự sống, chỉ là lẳng lặng nằm ở đó. Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư tràn ngập đau đớn, nhìn người trước mắt vẫn chưa tỉnh lại.

“Vương gia, ngự y tới.” Nha hoàn nơm nớp lo sợ thông báo, trong lòng cũng cảm thấy thông cảm với ngự y chuẩn bị vào. Đã bấy ngự y, Vương gia đã đá bấy ngự y ra ngoài. Tất cả mọi người đều vô phương cứu chữa, không ai có thể làm Vương phi tỉnh lại, mọi người đều giống nhau nói rằng do Vương phi bị đau đớn quá độ, tâm bị kích thích quá lớn. Có thể tỉnh lại hay không đều dựa vào chính mong muốn của Vương phi. Mà chưa bao giờ Vương gia lại có thể luống cuống mắng bọn họ đều là chó má, bảo bọn họ cút.

“Cho hắn vào.” Đông Phương Thiệu Tư không yên lòng nói, trên tay nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Sở Thanh Linh.

Quả nhiên, lại là ngự y bị Đông Phương Thiệu Tư rít gào đuổi đi ra ngoài. Nhìn ngự y chật vật lui ra ngoài cửa, tâm trạng của Đông Phương Thiệu Tư trở nên phiền chán không chịu nổi. Một đám lang băm! Ngay cả làm cho nàng tỉnh lại cũng không được? Nhìn trên bàn bày những phương thuốc tương tự nhau, Đông Phương Thiệu Tư xoay người lại nhìn nha hoàn đã bị dọa đến run người lạnh lùng nói: “Đi bốc thuốc theo đơn thuốc này.”

Nha hoàn vội vàng lui xuống, trong phòng im ắng chỉ còn lại hai người.

Đông Phương Thiệu Tư quay trở lại bên giường, chân mày nhíu chặt, nhìn người đang nằm trên giường, đau lòng lắm lắm: “Thanh Linh, chẳng lẽ trong lòng của nàng thực sự một chút cũng không có ta sao?” Cho dù không còn bọn họ, nàng còn có thể dựa vào hắn mà, hắn có thể quan tâm nàng. Vì sao nàng không mở mắt nhìn hắn? Đông Phương Thiệu Tư chán chường ngồi ở một bên si ngốc nhìn người trên giường. Chậm rãi vươn tay dịu dàng đặt lên trán của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mi của nàng, mắt của nàng, mặt của nàng. Tất cả đều làm nhè nhè mê luyến và quan tâm như vậy.

Thầm nghĩ một mình có thể có được tất cả của nàng! Bất kể là người hay là tâm!

Ba ngày ba đêm, Sở Thanh Linh vẫn chưa mở mắt, mà Đông Phương Thiệu Tư cứ như vậy ở trước giường chăm sóc nàng ba ngày ba đêm, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không nói. Ba ngày cũng chưa vào triều, tất cả mọi chuyện đều do hai vị thừa tướng tự mình xử lý. Tất cả thuốc của Sở Thanh Linh đều do hắn tự tay dứt nàng uống, mỗi ngày đều ở đây mong mỏi nàng tỉnh lại.

Sáng sớm ngày thứ tư, Đông Phương Thiệu Tư trừng đôi mắt đầy tơ máu nhìn người trên giường, trong lòng bị giày vò dữ dội. Đã sang ngày thứ tư, vì sao Thanh Linh vẫn chưa tỉnh lại? Ngay khi Đông Phương Thiệu Tư đang chuẩn bị quay đầu bảo nha hoàn bưng thuốc đến, bỗng nhiên động tác của hắn dừng hẳn. Đơn giản là hắn cảm giác được rõ ràng bàn tay nhỏ bé bị nắm trong tay mình

đang nhẹ nhàng giật giật. Mặc dù chỉ rất khẽ, nhưng lại chứng minh người trên giường có tri giác!

Đông Phương Thiểu Tư vui mừng ngay lập tức quay đầu nhìn về phía người trên giường. Con người của Sở Thanh Linh chậm rãi mở ra. Đôi mắt vốn linh hoạt sống động lúc này trở nên trống rỗng, trên gương mặt tái nhợt không có bất kì cảm xúc nào.

“Thanh Linh, rốt cuộc nàng đã tỉnh.” Giọng nói của Đông Phương Thiểu Tư mang theo sự hưng phấn như một đứa nhỏ, hần nắm thật chặt tay Sở Thanh Linh không buông ra.

“Cha mẹ ta chôn ở đâu? Đệ đệ ta đâu?” Sở Thanh Linh lại tựa như không có nghe được những gì Đông Phương Thiểu Tư nói, chậm rãi đứng dậy, hồ hững bước xuống giường, ngay cả giày cũng không mang muốn đi ra ngoài. Lúc này trong mắt Sở Thanh Linh cái gì cũng không thấy, đã không còn suy nghĩ, đã không có linh hồn.....

“Ta đã sai người hậu táng. Ta dẫn nàng đi.” Ánh mắt Đông Phương Thiểu Tư có chút ảm đạm nhưng nhiều hơn là sự sợ hãi. Đơn giản là người trước mặt quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ. Phảng phất như trong nháy mắt tiếp theo sẽ biến mất trước mắt mình. Việc duy nhất mình có thể làm chính là cẩn thận nhìn nàng từng li từng tí, đáp lời nàng.

Sở Thanh Linh không nói gì cũng không nhúc nhích, tùy ý Đông Phương Thiểu Tư ôm nàng trở lại ngồi trên giường, giúp nàng mang giày. Theo Đông Phương Thiểu Tư ra cửa, lên xe ngựa, rồi đi tới ngoài thành. Dọc theo đường đi, trên mặt của Sở Thanh Linh vẫn không có bất cứ cảm xúc gì, vẫn yên tĩnh. Vài lần Đông Phương Thiểu Tư muốn há mồm nói, nhưng thế nào cũng không nói nên lời.

Ngoài thành, Sở Thanh Linh nhìn nắm mồ trước mắt trầm mặc không nói. Đông Phương Thiểu Tư lo lắng đứng ở bên cạnh.

“Đào mộ lên.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt học ra ba chữ, giọng nói lạnh băng.

Đông Phương Thiểu Tư không nói gì thêm, chỉ là nhẹ nhàng phát tay ý bảo người ở đằng sau đào mộ lên.

Rất nhanh, phần mộ đã bị đào ra, lộ ra cỗ quan tài làm bằng gỗ đàn.

“Mở ra.” Giọng nói của Sở Thanh Linh vẫn lạnh băng như trước.

Quan tài được mở ra, trong nháy mắt tỏa ra mùi hôi khó chịu. Trong quan tài là hai cái xác cháy đen, lại mặc hoa phục không tương xứng, xung quanh tất cả đều là những vật quý trọng bồi táng theo.

“Thanh Linh.....” Đông Phương Thiểu Tư không đành lòng, nhẹ nhàng mở miệng. Sở Thanh Linh tựa như không hề nghe thấy, chậm rãi đi lên phía trước, nhìn chăm chú vào hai người trong quan tài.

Là bọn họ, là cha và nương!

Như vậy nắm mồ bên cạnh không cần mở, bên trong tất nhiên là Mặc Hiên!

Phía sau Đông Phương Thiểu Tư không thể nhìn thấy cảm xúc của Sở Thanh Linh, chỉ đột nhiên nhìn thấy những giọt máu rơi trên mặt đất, lúc này mới sợ hãi tiến lên nắm lấy vai của Sở Thanh Linh, lại giật mình nhìn thấy trên mặt nàng tuyệt vọng, ánh mắt chảy huyết lệ.

“Thanh Linh! Thanh Linh.....!” Đông Phương Thiểu Tư yêu thương nhẹ nhàng ôm Sở Thanh Linh vào trong lòng. Trong lòng vô cùng sợ hãi, người nàng lạnh quá, lạnh quá!

Sở Thanh Linh cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không cảm giác được.

Thế giới này trở nên trống rỗng.

Đã từng cho rằng có thể có được hạnh phúc vĩnh viễn, nguyên lai cũng chỉ là một phút thoáng qua.

Cho rằng mình có thể bảo vệ thứ quan trọng nhất trong lòng mình.

Hiện tại mới biết, nguyên lai chính mình không thể.

Như vậy những việc trước đây mình làm có ý nghĩa gì?

Ngay cả gặp mặt bọn họ lần cuối cũng không được! Chỉ vì người nam nhân trước mắt này!

“Tìm được hung thủ chưa?” Trong mắt Sở Thanh Linh có cái gì đang từ từ biến mất, mà bị một loại cảm giác khác thay thế. Đó là một loại khiến tim gan người khác lạnh lẽo. Có điều Đông Phương Thiểu Tư cái gì cũng không thấy.

“Vẫn.....chưa!” Đông Phương Thiểu Tư khó khăn nói ra hai chữ này, vội vàng giải thích thêm: “Ta đã sai người tăng cường điều tra!”

“Có liên quan tới người không?” Sở Thanh Linh yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh làm cho lòng người kinh hoàng. Ngắn ngủi mấy chữ này làm cho tim của Đông Phương Thiểu Tư muốn nhảy tới cổ họng.

“Ta, không biết.” Đột nhiên Đông Phương Thiểu Tư cảm giác rất vô lực, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực. Người trong lòng vĩnh viễn đều vô lực như vậy, nhưng mà hôm nay lại khiến cho hắn cảm nhận được áp lực chưa từng có!

“Thật không?” Sở Thanh Linh hỏi lại một câu nghi vấn, lại khiến cho Đông Phương Thiểu Tư không thể trả lời, chỉ có thể yên lặng.

Sở Thanh Linh chậm rãi đẩy Đông Phương Thiểu Tư ra, nhìn quan tài trước mắt thản nhiên nói: “Hạ táng đi.” Chậm rãi nhắm lại hai mắt, không hề muốn nhìn hết thấy trước mắt. Đến khi Sở Thanh Linh mở mắt ra lần nữa, trong mắt là một mảnh lạnh lùng, không còn một tia ấm áp và lo lắng.

Giờ khắc này, tất cả đã thay đổi.....

40. Chương 40

41. Chương 41: Rời Đi

Lý Thư cứ dễ dàng như vậy đưa Sở Thanh Linh từ vườn Trúc ra Vương phủ, vội vã lên xe ngựa rời đi.

Trong xe ngựa, Lý Thư còn hơi lo lắng nhìn Sở Thanh Linh, chưa từng gặp qua Sở Thanh Linh hờ hững như vậy. Yên lặng đến đáng sợ, yên lặng làm cho người khác đau lòng.

“Đồ người nam nhân kia đưa cho người đâu?” Chợt Sở Thanh Linh lạnh lùng mở miệng.

“Cái gì?” Lý Thư còn ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Sở Thanh Linh.

“Đồ hắn đưa cho người đâu, lấy ra.” Sở Thanh Linh không hề chớp mắt, chỉ lạnh lùng nói.

Lòng của Lý Thư cuồng loạn, hắn phức tạp nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Sở Thanh Linh. Thì ra nàng đã sớm biết tất cả đều là do người kia an bài? Lý Thư vẫn còn do dự, những vẫn lấy từ trong ngực ra, là một xấp ngân phiếu thật dày và một tấm lệnh bài tinh xảo.

“Đưa ta đến nhà trọ.” Sở Thanh Linh vẫn không có biểu cảm, nhàn nhạt nói, thò tay lấy đồ trong tay Lý Thư, tiếp tục nói: “Chuẩn bị cho ta mấy bộ y phục tắm rửa, đơn giản chút.”

“Được.” Lý Thư vẫn dần dần đồng ý, ánh mắt nhìn Sở Thanh Linh vẫn phức tạp. Chợt, trong lòng Lý Thư cả kinh, nàng đã sớm biết người kia sẽ làm như vậy, nên nàng buộc hắn làm ra chuyện như vậy?

Trong đại sảnh nhà trọ, Sở Thanh Linh đã thay một bộ quần áo mộc mạc, đang yên lặng ăn cháo. Đã mấy ngày chưa ăn uống gì, nàng hoàn toàn không nhớ nữa. Nhưng mà, tất cả đều đáng giá, không phải sao? Sở Thanh Linh không nhìn đến Lý Thư vẫn canh giữ ở một bên, sau khi ăn xong lạnh nhạt nói: “Người có thể đi về, nói cho người nam nhân kia biết, chuyện hắn muốn người làm đã làm xong rồi.”

“Thanh Linh, nàng muốn đi đâu?” Lý Thư nghe giọng nói không có một chút tình cảm nào của Sở Thanh Linh thì trong lòng quặn lại, Thanh Linh không phải như vậy, đây căn bản không phải là nàng.

“Không có liên quan gì tới người.” Sở Thanh Linh đứng dậy đi ra ngoài, chuẩn bị ngồi xe ngựa rời đi.

”Thanh Linh, nàng...nàng thay đổi, nàng như vậy, thật làm cho người ta rất

” Lý Thư còn chưa nói xong, hai chữ đau lòng còn chưa nói ra, Sở Thanh Linh lại quay đầu nhìn Lý Thư cười một tiếng, chỉ là trong nụ cười đó đều là lạnh lẽo.

“Người, hiểu ta bao nhiêu, nói ta thay đổi, sao người biết ta bây giờ m không phải vốn là ta?” Giọng điệu của Sở Thanh Linh mỉa mai cười cười, xoay người rời đi, để lại Lý Thư hoàn toàn sững sờ ở trong quán trọ.

Sở Thanh Linh lên xe ngựa, đi về phía ngoài thành, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Nàng biết, rời khỏi Kinh Thành, rời khỏi người nam nhân kia, nhưng lại không thoát khỏi lòng bàn tay của người nam nhân kia. Ở nơi mình không nhìn thấy được, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn từng cử động của mình! Sở Thanh Linh cúi đầu nhìn tấm lệnh bài tinh xảo trong tay, cười lạnh một tiếng, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ.

Hiện tại, đi đâu đây?

Sở Thanh Linh trầm tư, là ai lại hạ độc thủ với Sở gia như vậy. Từ từ phân tích xem, Sở gia không có kẻ thù, mà Đông Phương Thiệu Tư là Nhiếp Chính vương, người biết mình là Vương phi của hắn cũng không nhiều lắm, rất nhiều người cũng chưa gặp qua mình. Có liên quan tới hắn không? Nếu như có liên quan, theo thủ đoạn mấy ngày qua của hắn đã sớm tra ra được. Nhưng lại vẫn không có bất kỳ tin tức gì. Không có liên quan gì với hắn, cũng không liên quan tới Sở gia, vậy rốt cuộc là ai làm đây? Đông Phương Thiệu Tư đã từng nói cha là đồ đệ của Y Tiên, như vậy có liên quan tới Y Tiên sao? Chỉ có thể tìm bản thân hắn hỏi một chút mới biết được.

Y Tiên ở Vạn Hoa Cốc, đó là một nơi không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào. Là chỗ giao nhau giữa Thiên Vận quốc và Bắc Thần quốc. Sở Thanh Linh quyết định chạy tới biên cảnh (đường biên giới). Mà từng cử động của nàng dĩ nhiên nhanh chóng truyền đến trong lỗ tai Đông Phương Thiệu Tư.

“Nàng đến biên cảnh?” Đông Phương Thiệu Tư đứng ở trước bàn đọc sách, nhíu chặt chân mày nghe tử sĩ báo cáo.

“Đi đến đó làm cái gì?” Lãnh Ngự Phong ở một bên chen miệng hỏi.

“Chắc là tìm Y Tiên!” Đông Phương Thiệu Tư khẳng định trả lời. Chỉ vì hắn nhớ mình từng nói qua với nàng Sở Thiên Lăng là tiểu đồ đệ của Y Tiên, thên thật là Sở Phi Thiên. Có điều một mình nàng đến Vạn Hoa Cốc rất nguy hiểm. Lại nói tính tình Y Tiên cổ quái, cho dù Thanh Linh là con gái tiểu đồ đệ của lão ta, nhưng mà người kia tính khí cổ quái đồ đệ là đồ đệ, con gái của đồ đệ là chuyện khác. Mà khiến người khác đau đầu nhất chính là cơ quan ám khí ở Vạn Hoa Cốc, tùy tiện đi vào đó là chịu chết. Y Tiên có bảy đồ đệ, nhưng không có nghĩa là ở Vạn Hoa Cốc chỉ có tám người! Các đồ đệ của hắn lại thu rất nhiều đồ đệ, trừu nghiệm cứu y thuật, còn có cơ quan ám khí. Thực lực không thể khinh thường, đây cũng là nguyên nhân phong thủy bảo địa của Vạn Hoa Cốc không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào. Không có quốc vương nào nguyện ý trả một cái giá lớn như vậy để thu phục một địa phương như vậy.

“Vậy không phải là rất nguy hiểm sao?” Lãnh Ngự Phong cũng nghe nói tính tình Y Tiên kì quái, chỉ chữa người chết không chữa người sống, đây là giọng điệu lớn cỡ nào!

“Phải thêm người đi theo.” Đông Phương Thiệu Tư phát tay ra lệnh cho tử sĩ.

Tử sĩ lĩnh mệnh rời đi.

Đông Phương Thiệu Tư thở dài ngồi xuống.

Lãnh Ngự Phong thấy thế vội vàng cáo từ, hắn cũng không muốn gặp xui xẻo.

“Đợi đã nào...!” Đông Phương Thiệu Tư lên tiếng gọi lại Lãnh Ngự Phong đang muốn trốn.

“Cái gì?” Trong lòng Lãnh Ngự Phong chợt nổi lên dự cảm xấu.

“Ta không yên lòng, người đi đi, bây giờ người lập tức chạy tới Vạn Hoa Cốc, đi theo nàng. Ta không đi được.” Đông Phương Thiệu Tư rất là bất đắc dĩ, nếu đương kim Tiểu Hoàng thượng không phải như vậy, mình cũng có thể yên tâm bỏ lại tất cả đuổi theo. Nếu Thân Vương đặt tâm tư nhiều vào chính sự hơn chút, mình cũng không cần phải mệt mỏi như vậy. Chỉ vì đương kim Hoàng thượng không chỉ còn nhỏ, còn là một đứa bé ngu dại !

Không phải đâu! Lãnh Ngự Phong điên cuồng gào thét ở trong lòng, cũng biết mình xui xẻo.

“Thế nào, không muốn sao?” Trong mắt của Đông Phương Thiệu Tư bắn ra tia nguy hiểm.

“Muốn mà, muốn mà.” Lãnh Ngự Phong đột nhiên nuốt nước miếng một cái, gật đầu như gà con mổ thóc. Đi ra ngoài mặc dù hơi khổ cực, nhưng dù sao cũng tốt hơn mỗi ngày đối mặt với con cộp mẹ kia.

“Nếu như người chạm vào chỗ nào trên người này, người dùng tay nào chạm ta liền chém đứt tay đó!” Đông Phương Thiếu Tư nheo mắt lại cảnh cáo Lãnh Ngự Phong.

Khóe miệng Lãnh Ngự Phong không nhin được co quắp, đây là sao đây? Chính mình đi cứu vợ hân, còn phải chịu uất ức như vậy.

“Hiện tại lập tức lên đường, nhanh đi!” Lòng Đông Phương Thiếu Tư nóng như lửa đốt, “Có bất kỳ tin tức gì lập tức truyền về.”

“Hiểu, yên tâm, Nhiếp Chính vương Điện hạ vĩ đại vạn tuế, tương lai Thiên Vận quốc dựa vào ngài.” Lãnh Ngự Phong nghiêm túc nhạo báng, vậy mà cũng chỉ có chính hắn biết, lời này một nửa nhạo báng, một nửa là thật. Thiên Vận quốc có thể không có Hoàng đế, nhưng tuyệt đối không thể không có người đàn ông trước mắt này. Nếu không có người đàn ông này, sợ rằng trước tiên Thương Châu quốc và Thành Hạ quốc sẽ đạp lên lãnh thổ của Thiên Vận quốc.

“Cút đi.” Đông Phương Thiếu Tư hừ lạnh một tiếng, nhíu mày nhìn xấp công văn thật dày trên bàn.

Lãnh Ngự Phong lui xuống. Ngẩng đầu nhìn bão tuyết tung bay, đến Vạn Hoa Cốc sao? Tiếp đó sẽ như thế nào đây?

42. Chương 42: Nhìn Quen Lắm Rồi

Gió, rất lớn, Sở Thanh Linh kéo áo choàng, xuống xe ngựa. Muốn đi Vạn Hoa Cốc nhất định phải đi qua tòa thành nhỏ trước biên cảnh. Không tính là một thành nhỏ phồn hoa ở biên cảnh nhưng cũng có phòng vệ nghiêm ngặt, có quan binh đầy đủ vũ trang đi tuần. Tất cả ngay ngắn trật tự. Còn cách Vạn Hoa Cốc một đoạn, hiện tại chỉ có cách tìm nơi ngủ trọ, ngày mai lại đi.

Sở Thanh Linh bước chân vào giữa khách điếm, bỏ mũ áo choàng trên đầu xuống, lại là một vài ánh mắt kinh diễm. Chưởng quỹ hơi ngầy người, sững sờ nhìn Sở Thanh Linh mà quên tiếp đón, dù sao thì ở nơi thành nhỏ xa xôi này rất ít khi nhìn thấy nữ tử xinh đẹp.

“Chưởng quỹ, ta muốn một gian phòng hảo hạng, đồ ăn đưa vào trong phòng.” Sở Thanh Linh lạnh lùng mở miệng, âm thanh lạnh lẽo kéo chưởng quỹ quay về thực tế.

“Được, được, cô nương ra phía sau, tiểu nhị ~” chưởng quỹ lấy lại tinh thần, liên tục không ngừng hô tiểu nhị.

Trong nháy mắt đại sảnh yên tĩnh lại huyên náo, vẫn có không ít người vẫn ở chỗ cũ vụng trộm nhìn nữ tử xinh đẹp một mình đi vào. Có một đại hán bộ mặt hung ác đang càn rỡ nhìn theo bóng lưng Sở Thanh Linh. Khi Sở Thanh Linh đã trả tiền, lúc xoay người muốn đi theo tiểu nhị lên lầu thì đại hán hung ác này nhanh chóng xuất hiện trước mặt Sở Thanh Linh, nụ cười gian ác trên khuôn mặt khiến cho tất cả mọi người trong đại sảnh đổ mồ hôi lạnh vì Sở Thanh Linh, bản lĩnh vừa thấy này chính là một cao thủ. Ngay cả anh hùng cứu mỹ nhân cũng không có bản lĩnh này.

“Tiểu nương tử, một thân một mình sao? Không bằng cùng tại hạ ngồi xuống nâng cốc nói chuyện?” Trong tay đại hán cầm kiếm nở nụ cười hề hề, vươn tay tới lôi kéo tay Sở Thanh Linh. Cô gái xinh đẹp như vậy cũng không thấy nhiều, hôm nay cư nhiên ở nơi thành thị hoang vu này gặp được báu vật như vậy, tại sao có thể buông tha nàng?

Sở Thanh Linh không hề nhúc nhích, trên mặt cũng không có bất cứ biểu cảm gì. Lúc này mọi người ở đây đều lo lắng thương tiếc, đột nhiên trong đại sảnh vang lên tiếng kêu gào thê lương giống như tiếng giết heo của đại hán. Mà trên đất chính là một bàn tay của đại hán! Máu tươi phun đầy đất! Mọi người thét chói tai, một số chạy, một số kêu, vài người lớn mật mặt tái nhợt vẫn còn ngồi nhìn toàn sự việc trước mắt. Mà trong mắt Sở Thanh Linh không có một tia gợn sóng, lạnh lùng nhìn tình hình trước mắt, giống như đã nhìn quen lắm rồi!

”A a a

! Cái con tiện nhân này, ngươi làm cái gì với ta?” Đại hán khố sở gầm lên giận dữ, ôm cánh tay bị chặt đứt kia của mình gào khóc.

“Ngươi không nên mắng ta.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng thở dài, xoay người nhìn tiểu nhị nói, “Đi, dẫn ta lên.”

Mọi người không hiểu lời Sở Thanh Linh nói là có ý gì, nhưng sau một khắc đại hán lại hiểu ngay lập tức, đơn giản là hắn cảm giác trong miệng không còn, tiếp theo là mùi máu tươi mãnh liệt tràn ngập, trên sàn nhà có một đoạn thịt màu đỏ chính là đầu lưỡi của mình!

Ở trong đại sảnh đột nhiên xuất hiện hai hắc y nam tử, trong nháy mắt đại hán không thấy nữa, tay cùng đầu lưỡi trên đất cũng không thấy. Nếu không phải trên đất còn một vũng máu chói mắt, không ai dám tin tưởng mọi chuyện vừa phát sinh. Bởi vì phát sinh quá nhanh, cũng kết thúc quá nhanh, giống như căn bản là chưa hề phát sinh, mọi chuyện vừa rồi đều là một giấc mộng.

Mùa đông giá rét, nhưng lưng mọi người trong đại sảnh đầy mồ hôi lạnh. Rốt cuộc đã hiểu vì sao nữ tử xinh đẹp vừa rồi lại một mình tới tìm nơi ngủ trọ rồi.

“Cô nương, ngài còn cần cái gì nữa, cứ việc nói.” Mắt tiểu nhị thấy chuyện vừa rồi, trong lòng run rẩy sợ sệt hỏi.

“Mau đem thức ăn cùng nước nóng tới, ngày mai muốn cho ta chiếc xe ngựa.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt nói rồi ném qua một thỏi bạc nặng trĩu. Tiểu nhị nhận lấy bạc, ước chừng độ nặng thỏi bạc trong tay mình, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, nói chuyện cũng lưu loát.

“Được, cô nương yên tâm, tiểu nhân nhất định phục vụ ổn thỏa. Đồ lập tức được đưa tới.” Quả nhiên là người vì tài mà chết, mới vừa rồi tiểu nhị còn bị dọa sợ gần chết, nhưng bây giờ giống như không có việc gì, mặt mày hơn hớn.

Tiểu nhị lui ra sau, Sở Thanh Linh buông đồ trong tay xuống rồi đi tới bên cửa sổ, hôm nay chuyện như vậy đã là lần thứ mấy rồi? Đúng là tác phong của hắn, xuống tay thật ác độc. Chỉ là, nhờ phúc của hắn, dọc đường mình mới thuận lợi đến chỗ này.

“A, tẩu tử (chị dâu), sức quyến rũ của người ghê gớm thật, lại xảy ra chuyện như vậy.” Bên tai truyền tới tiếng nhạo báng quen thuộc.

Sở Thanh Linh không nói một lời, mạnh mẽ ‘cạch’ đóng cửa sổ lại. Lại là Lãnh Ngự Phong! Dọc theo đường đi đúng là âm hồn bất tán đi theo. Không cần phải nói đây nhất định cũng là do nam nhân kia an bài.

“Tẩu tử, người đừng lạnh nhạt như vậy. Người xem, Thiếu Tư vẫn suy nghĩ vô cùng chu đáo. Cũng biết tẩu tử xinh đẹp như hoa sẽ bị kẻ xấu để ý nha.” Lúc này bên cửa sổ vang lên thanh âm tình cảm của Lãnh Ngự Phong đang bầu vú lấy cửa sổ.

“Ý của ngươi là ta nên cảm tạ hắn?” Sở Thanh Linh cười lạnh.

“Cảm tạ thì không cần, nói thế nào thì cũng là việc nên làm.” Lãnh Ngự Phong cười hì hì, đẩy cửa sổ ra, “ngày mai tẩu tử muốn đi Vạn Hoa Cốc, nhất định phải mang theo đệ nha. Nếu có nguy hiểm, đệ có thể lập tức làm lá chắn, đây chính là nhiệm vụ của đệ. Tẩu tử có gì phân phó cứ nói.”

Sở Thanh Linh nhìn người da mặt đầy trước mặt, lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể đi ra ngoài.”

“Tẩu tử, Vạn Hoa Cốc này thật sự nguy hiểm.” Lãnh Ngự Phong nghiêm mặt nói, “Vạn Hoa Cốc tọa lạc bên trong dãy núi, chung quanh là vách đá cheo leo, phải xuyên qua một đường hầm bí mật mới tới được. Cơ quan trong đó trùng trùng điệp điệp.”

“Ngươi mở đường.” Sở Thanh Linh vẫn thản nhiên nói mấy chữ, rồi không kiên nhẫn phát tay, “Đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ dạ, tẩu tử, đệ đi ra ngoài trước.” Lãnh Ngự Phong hướng cửa đi tới.

Sở Thanh Linh cau mày: “Đến từ đâu đi từ đó.”

Lãnh Ngự Phong giựt giựt khóe miệng, nhưng vẫn đành hoàng quay trở lại bên bệ cửa sổ.

Cho dù nói như thế nào, cuối cùng Sở Thanh Linh cũng đồng ý mình và nàng cùng đồng hành, nếu nàng xảy ra chút chuyện gì, mình đúng là không hoài nghi tên điên kia sẽ đối xử với mình như thế nào. Lãnh Ngự Phong sờ sờ cổ của mình, mình vẫn không muốn chết trẻ nha.

Hôm sau, Lãnh Ngự Phong ở đại sảnh khách điểm chờ Sở Thanh Linh từ sớm, ăn điểm tâm rồi theo Sở Thanh Linh lên chiếc xe ngựa bình thường đi tới Vạn Hoa Cốc. Dọc đường đi, Sở Thanh Linh vẫn nhắm mắt không nói lời nào, mà Lãnh Ngự Phong lại đang tìm chuyện để nói. Cho đến khi Sở Thanh Linh đưa qua ột bao giấy dầu, Lãnh Ngự Phong mới im miệng, nghi hoặc nhìn Sở Thanh Linh: “Tẩu tử, mới vừa ăn điểm tâm, đệ không đói bụng. Nhưng vẫn cảm ơn tẩu tử nha.”

“Bịt miệng.” Sở Thanh Linh hờ hững nói ra hai chữ rồi không nói thêm gì nữa. Trong nháy mắt Lãnh Ngự Phong im miệng. Nàng ngại mình nói nhiều nên đưa đồ ăn tới chặn miệng mình!

“Còn nữa, không được kêu ta tẩu tử!” Khi Sở Thanh Linh nói lời này thì trong mắt có chút chán ghét.

Lãnh Ngự Phong nắm bắt được tia chán ghét kia trong đáy mắt Sở Thanh Linh, muốn nói lại thôi.

Phu xe đưa hai người tới chân núi liền vội vàng rời đi.

“Tẩu tử, đi bên này.” Lãnh Ngự Phong ngựa quen đường cũ tiêu sái đi phía trước ngoắc tay Sở Thanh Linh, thấy Sở Thanh Linh nhú mày mới kịp phản ứng lập tức sửa lời, “Linh tỷ, đi bên này.”

Sở Thanh Linh không tiếp tục so đo với cách xưng hô của Lãnh Ngự Phong, mà theo thật sát phía sau.

Xuyên qua mật đạo khá dài, theo sau Lãnh Ngự Phong phá giải từng đạo cơ quan, cuối cùng đã tới lối vào Vạn Hoa Cốc.

“Người tới là cầu y hay là xin thuốc?” Đột nhiên, một âm thanh vang dội truyền đến tai hai người.

“Đây là Vân đài, muốn vào cốc nhất định phải qua chỗ này, tới cầu y hay xin thuốc phải do đệ tử nơi này thông qua.” Lãnh Ngự Phong nhỏ giọng giải thích cho Sở Thanh Linh.

“Đều không phải, là vì cầu kiến y tiên.” Sở Thanh Linh lạnh nhạt trả lời lại đệ tử áo xám ở trên đài cao.

Tiếp đó, là trầm mặc.

Sở Thanh Linh cũng không gấp, chỉ là đứng nơi đó chờ đợi.

43. Chương 43: Nếu Thời Gian Quay Ngược

Hồi lâu, trên Vân đài vẫn trầm mặc, lúc Lãnh Ngự Phong đang cho rằng hôm nay sợ là không thấy được y tiên, thì trên đài cao lại đưa tới âm thanh trước kia, trong thanh âm rõ ràng có chút ngoài ý muốn: “Mời đi lên.”

Lãnh Ngự Phong cùng Sở Thanh Linh đi lên phía sau, đệ tử áo xám này không nói nhiều, xoay lưng mang theo hai người đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Hai vị mời đi theo ta.”

Dọc đường đi khiến Sở Thanh Linh thán phục không ngớt, còn Lãnh Ngự Phong lại như không có cảm giác gì, giống như đã sớm biết tới. Ngoài cốc là trời băng đất tuyết, mà vào trong cốc lại là xuân về hoa nở, một bích lục hồ được một mảnh biển hoa vây vào giữa, bên hồ nai con thỏ nhỏ chơi đùa. Nước hồ trong vắt, tại Vạn Hoa chiếu rọi hiện ra hình dáng bảy sắc lưu ly. Cách hồ không xa, có một cây đại thụ cao vút trong mây. Kỳ lạ nhất chính là cây cao hơn ba mươi trượng, một nửa bên thân cây đã hoàn toàn bị tổn thương, nám đen khó phân biệt về ngoài, mà nửa thân cây bên kia lại sức sống dồi dào, cành lá vẫn sum xuê, tươi tốt vô cùng.

Lãnh Ngự Phong thấy ánh mắt Sở Thanh Linh dừng lại trên cây to đó, nhỏ giọng nói: “Đó chính là sinh tử thụ của Vạn Hoa Cốc, một nửa sống, một nửa chết.” Đệ tử Vạn Hoa đi ở phía trước ném một ánh mắt về phía Lãnh Ngự Phong nhưng không nói gì.

Đi lên mãi, dừng lại dưới một cầu thang, đệ tử Vạn Hoa ngừng lại, lạnh nhạt nói: “Đi thẳng lên, là phòng khách, sẽ có người hỏi các ngươi vấn đề, nếu trả lời được, sư tổ tất nhiên sẽ gặp các ngươi, nếu không trả lời được, sẽ có người đưa các ngươi xuống. Tại hạ cáo từ trước, còn phải trở về trông coi Vân đài.”

“Làm phiền.” Sở Thanh Linh khách khí gạt đầu một cái rồi đi về phía trước. Lãnh Ngự Phong cũng nhè nhẹ gạt đầu rồi đi theo sau.

Đi hết cầu thang, trên một tầng đá thật lớn có điêu khắc mấy chữ rồng bay phượng múa, Vọng Nguyệt Lâu. Lên lầu có một đệ tử khác tới nghênh đón, đưa hai người vào phòng tiếp khách rồi xoay người rời đi. Phòng tiếp khách to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lãnh Ngự Phong cau mày, không phải nói có người hỏi vấn đề sao? Vì sao không thấy bóng dáng?

“Nếu các người là đại phu, hạng người gì các người sẽ cứu?” Đột nhiên, trong đại sảnh vang lên một âm thanh hùng hậu.

Lãnh Ngự Phong ngẩn ra, đây là vấn đề gì? Thầy thuốc, không phải là hành y tế thế sao? Đáp án rất rõ ràng. Nhưng lại nghĩ tới tính tình y tiên này kỳ quái, Lãnh Ngự Phong không nói đáp án vừa nghĩ đến ra.

Mà Sở Thanh Linh lại trầm mặc. Suy nghĩ của nàng trở lại ngày đó. Nếu như, ban đầu mình không cứu hắn? Đáng tiếc, cái thế giới này không có nếu như...

“Nhìn thuận mắt thì cứu thôi.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt nói, âm thanh sâu kín, tựa như mang theo rất nhiều cảm xúc. Nếu thời gian quay ngược trở lại lúc đầu, mình sẽ cứu hay không cứu hắn đây? Mặc dù nghĩ tới nếu quả thực trở lại lúc đó sẽ không cứu hắn, nhưng vẫn là sẽ ư. Nghĩ đến đây, lông mày Sở Thanh Linh có phần bất đắc dĩ. Đối với người nam nhân kia, rốt cuộc tâm tình của mình là như thế nào đây?

“Ý tứ là nhìn không vừa mắt thế nào cũng sẽ không cứu?” Thanh âm hùng hậu này có chút ý nhạo báng.

“Đúng.” Mắt Sở Thanh Linh cũng không có nhìn lên, vẫn trả lời một câu nhàn nhạt như cũ.

“Nha đầu, nếu cha của ngươi có ý nghĩ như vậy thì tốt. Ban đầu hắn quá mức thiện lương.” Thanh âm hùng hậu chợt hạ thấp xuống, có tiếc hận thật sâu.

Nói đến đây, Sở Thanh Linh hiểu rõ, Lãnh Ngự Phong cũng hiểu rõ ràng, người đang nói chuyện này không phải là ai khác mà chính là bản thân y tiên! Dứt lời, trước mặt hai người lập tức xuất hiện một bạch y nam tử trẻ tuổi. Bề ngoài tuổi trẻ tuấn tú như thế, hắn không phải là sư phụ của cha sao? Sao lại trẻ tuổi như vậy? Đây chính là y tiên? Cái giọng điệu tiếc hận kia, chẳng lẽ đã biết trong nhà có biến chuyển lớn?

“Người biết ta là ai?” Mặc dù Sở Thanh Linh đang hỏi, nhưng trong giọng nói không có kinh ngạc.

Dáng dấp người và tiểu tử kia tương tự như vậy, có thể không biết sao?” Y tiên cười ha ha, tùy tiện ngồi xuống, “Tiểu tử kia hiện tại như thế nào? Đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng nhớ đến ta, sao không tự mình đến nhìn ta?”

Sở Thanh Linh trầm mặc, thì ra người trước mắt còn không biết xảy ra chuyện gì.

“Chết rồi, đều chết hết rồi.” Ánh mắt Sở Thanh Linh ảm đạm, chậm rãi gằn ra từng chữ một.

“Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?” Y tiên chợt nhảy dựng lên, khuôn mặt không tin tưởng nhìn chằm chằm Sở Thanh Linh.

“Ta, không biết.” Thanh âm Sở Thanh Linh hạ xuống, trong mắt một mảnh đau thương thật sâu, “Người cũng nói cha ta trời sanh tính thiện lương, sẽ không có thù hận. Ta thật sự không biết. Ta cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nghe Sở Thanh Linh nói xong, y tiên thật lâu không nói một lời, chỉ là tựa hồ mặt mũi trẻ trung vừa rồi trong phút chốc già nua thêm mấy chục tuổi. Y tiên chán chường ngồi xuống, còn lầm bầm: “Chết? Đã chết rồi? Tiểu tử kia cứ như vậy mà chết?”

Sở Thanh Linh không nói gì thêm, vẫn lẳng lặng đứng ở một bên.

Một hồi lâu, y tiên mới phục hồi tinh thần, nhìn về mặt bi thống của Sở Thanh Linh, mở miệng hỏi: “Cho nên, người tới muốn hỏi ta bên này có đầu mối gì?”

“Đúng.” Trong mắt Sở Thanh Linh một mảnh ngoan tuyệt, “Ta sẽ không bỏ qua kẻ hạ độc thủ.”

“Muốn báo thù?” Giờ phút này y tiên đổi lại một bộ mặt nghiêm túc.

Sở Thanh Linh gật đầu dứt khoát, tất cả trong mắt đều là kiên định.

“Nhưng người phải biết, cái thế giới này ~” y tiên ý vị sâu xa từ từ nói, “Cá lớn nuốt cá bé, nếu người muốn bảo thù thì chỉ có cách mạnh hơn.”

Sở Thanh Linh không nói một lời, đột nhiên chột quỳ gối trước mặt của y tiên. “Nha đầu, đứng lên đi, cho dù người không cầu ta, ta cũng sẽ ~” y tiên đang muốn nói tiếp, chột liếc thấy Lãnh Ngự Phong ở bên cạnh, “Nha đầu, nam nhân này là ai? Phu quân của người?”

“Không phải!”

“ Dĩ nhiên không phải!”

Hai thanh âm trăm miệng một lời trả lời.

Phu quân sao? Đáy mắt Sở Thanh Linh thoáng qua một tia đau đớn không dễ phát giác. Nam nhân đó sợ cô độc, sợ tịch mịch....

“Vậy thì đi ra ngoài cho ta.” Y tiên không khách khí như cơn mây đuổi Lãnh Ngự Phong, “Bất quá người đi cùng nha đầu, xuất cốc hay tạm trú trong cốc là tùy ở người.” Tiếp theo y tiên đỡ Sở Thanh Linh dậy, mang Sở Thanh Linh rời đi trước, để Lãnh Ngự Phong ở lại một mình trong phòng tiếp khách. Trong nháy mắt Lãnh Ngự Phong nhìn phòng tiếp khách trống trải. Trời ạ, không phải chứ, cứ đem mình vứt bỏ như vậy. Xuất cốc là không thể, phải thay nam nhân kia để ý nàng nha. Nhưng tạm trú ở Vạn Hoa Cốc này là ở đâu?

Lãnh Ngự Phong lẩm bẩm, đi ra ngoài. Chính mình tự tìm nơi tạm trú đi!

Sở Thanh Linh theo y tiên thẳng đường đi tới, y tiên vừa đi vừa thương cảm cảm thán: “Năm đó, cha người ở trong hàng đệ tử tư chất tốt nhất, ta định đem y bát truyền cho hấn, nhưng tiểu tử chết toi nhìn thấy mẹ người nên cái gì cũng quên. Cứ nhiên cứ mai danh ẩn tích như vậy sống một cuộc sống bình thản.”

“Sư tổ, có lẽ cuộc sống bình thường mới là hạnh phúc.” Sở Thanh Linh thở dài một tiếng, nói ra câu sâu kín.

Y tiên dừng lại, quay đầu phức tạp nhìn Sở Thanh Linh, hồi lâu cũng thở dài một tiếng: “Nha đầu, có lẽ người nói đúng. Bình thản mới hạnh phúc. Vậy người còn muốn...”

“Muốn!” Sở Thanh Linh trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Tốt lắm.” Y tiên trịnh trọng gật đầu một cái, “Ta sẽ đem sở học cả đời ta dạy cho người, về phần người có thể học được bao nhiêu thì sẽ là chuyện của người.” Chân mày y tiên có chút phức tạp, nhìn về mặt kiên định này của Sở Thanh Linh, trong lòng có chút do dự. Có lẽ nếu tiểu tử kia biết mình làm như vậy nhất định sẽ tự trách mình, nhưng trong lòng của mình vẫn còn rất ích kỷ. Từ sau khi tiểu tử kia đi, đã không thấy được người nào có tư chất tốt có thể nhận y bát của mình. Mà nha đầu trước mắt là con của hấn, có lẽ có thể!

Trong kinh thành nước Thiên Vận, Đông Phương Thiệu Tư đang ngồi trong thư phòng, nhìn thư Lãnh Ngự Phong đưa về, trong lòng phiền não. Đem thư mạnh mẽ về thành nắm. Ý muốn ở bên cạnh nàng thật mãnh liệt như vậy! Rất sợ mình không khống chế được, không để ý bỏ lại giang sơn này mà chạy theo nàng. Rốt cuộc khi nào mới dừng lại? Đông Phương Thiệu Tư phiền não xem công văn thật dày ở trên bàn sách.

44. Chương 44

45. Chương 45: Ngay Cả Súc Sinh Cũng Không Bằng

Gió thổi qua, Sở Thanh Linh lẳng lặng đứng trước một bụi U Lan mà không nhúc nhích.

“Nha đầu, đang nghĩ gì vậy?” Y tiên lặng yên không tiếng động xuất hiện ở sau lưng Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh đã sớm thành thói quen, không quay đầu lại, vẫn nhìn bụi cây U Lan như cũ, rủa thấp giọng mi xuống: “Sư tổ, người nói đi, con người khi còn sống cái gì quan trọng nhất?” Y tiên giật mình, chột nở nụ cười: “Cái này phải hỏi lòng mình.”

“Vậy sư tổ người sợ cái gì nhất?” Sở Thanh Linh nghiêng đầu nhìn người có vẻ mặt tuấn tú trước mắt, tuổi cũng rất lớn, nhưng gương mặt vẫn còn trẻ trung như vậy.

“Ta sao?” Y tiên ngẩng đầu nhìn trời xanh, chợt lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, nhưng không có nói nữa.

Sở Thanh Linh không tiếp tục hỏi tới, chỉ quay đầu nhìn bụi cây U Lan đơn lẻ chập chờn trong gió: “Có một cảm giác, giống như sau một khắc sẽ bị bóng tối vô tận nuốt hết, nhưng không có. Cứ vẫn đau khổ như vậy, khổ sở như vậy.”

Y tiên không nói gì, chỉ là trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Sở Thanh Linh không có nói ra, cái cảm giác đó gọi là tịch mịch, gọi là cô độc.

“Nha đầu, thiên tư của ngươi vượt qua tưởng tượng của ta, ta đã không còn gì để có thể dạy ngươi rồi, những thứ khác lqđ chỉ có chính ngươi mới có thể lĩnh hội rồi.” Y tiên nhẹ nhàng vươn tay sờ lên lá cây U Lan, “Đối với chuyện của cha mẹ ngươi, chỉ tra ra hình như có quan hệ với Hoàng thất Thành Hạ quốc.”

“Tạ ơn sư tổ.” Trong nháy mắt ánh mắt Sở Thanh Linh thay đổi thành lạnh như băng, “Vậy đã đủ rồi, bây giờ con muốn một mình.”

“Định khi nào đi ra ngoài, có cần ta phái người đi theo bên cạnh ngươi, hay đi với nam nhân đã cùng ngươi tới đây?” Y tiên đưa ra câu hỏi liên tiếp.

“Ngày mai, không cần, để người nọ ở lại trong cốc.” Sở Thanh Linh đã sớm nghĩ tới tại sao mình lại làm vậy.

Hôm sau, chỉ có một thiếu niên mỹ lệ lạnh nhạt đứng ở cửa Vạn Hoa Cốc, ông tay áo bông bành bay bay, rời đi một mình.

Muốn đi Thành Hạ quốc tất nhiên phải đi qua Thương Châu quốc.

Sở Thanh Linh cười con tuấn mã đen nhánh, đi từ từ trên đường, kiểm tra bản đồ trong tay. Ngã ba trước mắt nên quẹo phải. Hắc mã này chính là do Y tiên đưa cho, trước khi đi Y tiên cấp cho không ít đồ, cả mấy vị sư bá cũng tặng cho không ít đồ tốt.

“Woa, một con ngựa thật là đẹp!” Một giọng nói nũng nịu cắt đứt suy nghĩ của Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh ngẩng đầu chỉ thấy ở ngã ba có ba nam một nữ đang ở dưới ngựa thán phục nhìn mình..., đều cầm bội kiếm trong tay, dường như cũng có võ. Cô gái càng tròn to mắt nhìn hắc mã của mình.

Sở Thanh Linh không để ý đến, chỉ nhìn bản đồ phía dưới rồi thúc ngựa quẹo phải

“Đại sư huynh, muội muốn con ngựa kia, muội phải có a. Màu đen a.” Cô gái đó làm nũng lớn tiếng nói.

“Sư muội, lần này chúng ta ra ngoài là có chuyện quan trọng cần làm.” Nam tử cầm đầu có chút không kiên nhẫn.

“Không cần, muội muốn con ngựa kia nha. Nhị sư huynh, tam sư huynh, muội rất muốn, đại sư huynh không cho, các huynh đi mua giúp muội nha.” Cô gái nhất quyết không tha.

“Sư muội từ từ, đợi huynh đi hỏi.” Một nam tử khác thúc ngựa đuổi theo Sở Thanh Linh, “Vị công tử này, có thể nhượng lại ngựa của ngài được không? Chúng ta có thể ra tiền gấp đôi.”

Chân mày Sở Thanh Linh cũng không có nhú một cái, không hề có hảo cảm đối với loại nữ nhân bốc đồng đó, nhưng mà đối với loại nam nhân đi lấy lòng nữ nhân như vậy thì càng không có hảo cảm!

“Không bán.” Sở Thanh Linh lạnh nhạt đáp lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng ta có thể ra tiền gấp ba.” Nam tử chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên lơn.

Lúc này ngay cả hai chữ không bán Sở Thanh Linh cũng lười nói ra, thúc ngựa chạy như bay về phía trước, để lại bụi đường cuộn cuộn.

“Người này sao không lễ phép như vậy?!” Cô gái kêu to lên, bực tức chỉ vào phương hướng Sở Thanh Linh biến mất, “Cùng phương hướng với chúng ta, sư huynh, đuổi theo dạy dỗ hần cho tốt.”

“Thôi đi, chúng ta ra ngoài để làm việc.” Đại sư huynh hồi lâu không nói gì nhủ mày, đối với tiểu sư muội này thật rất bất đắc dĩ. Thực sự là đã bị sư phụ cùng mấy sư đệ làm hư từ bé rồi!

Tam sư huynh thấy tiểu sư muội muốn phát tác, vội chuyển đề tài: “Các người nói xem, lần này Nhân vương đưa thiệp mời phái Điểm Thương chúng ta tới thực sự là vì để bảo vệ hần?”

“Ta xem ra không phải, trong vương phủ cũng không thiếu cao thủ.” Giọng điệu đại sư huynh trầm ngâm nặng nề nói: “Tóm lại hết thấy hành sự theo hoàn cảnh. Nếu sư phụ phái mấy người chúng ta, nhất định chúng ta không thể để cho sư phụ thất vọng.”

“Vâng, đại sư huynh.” Hai vị sư đệ đồng ý, chỉ có tiểu sư muội bĩu môi, trợn mắt.

Thiên Vận quốc.

“Thái tử Thành Hạ quốc băng hà?” Đông Phương Thiếu Tư nhìn tin tức trong tay, nhủ mày.

“Dạ, chủ tử. Thái tử băng hà lúc sắp thú, qua ít ngày nữa sẽ lập thái tử mới.” Tử sĩ quỳ gối phía dưới mang vẻ mặt không có biểu tình gì hồi báo.

“Lập thái tử mới? Đã có đối tượng?” Đông Phương Thiếu Tư ngửi thấy mùi vị không tầm thường.

“Tam Hoàng tử Dạ Thanh cùng Thất Hoàng tử Dạ Vụ được yêu cầu cao nhất.” Tử sĩ đem chi tiết tin tức thu thập được hồi báo.

“Gần đây Thương Châu quốc có động tĩnh gì?” Đông Phương Thiếu Tư có chút gấp gáp vuốt cằm xinh đẹp của mình, tại sao sự tình càng lúc càng phức tạp.

“Nhân vương ở Thương Châu quốc ddlqd triệu tập võ lâm nhân sĩ đi biệt viện của hần trước.” Thanh âm nhất thành bất biến * của tử sĩ nói qua rõ ràng.

*Nhất thành bất biến: đã hình thành thì không thay đổi, ý chỉ giọng nói của tử sĩ vẫn như trước, ngoài ra nhất thành bất biến còn chỉ sự cứng nhắc, không linh hoạt.

Đông Phương Thiếu Tư cau mày, phát tay ý bảo tử sĩ đi xuống. Cảm giác việc Thành Hạ Thái tử băng hà có quan hệ với Nhân vương, có phải mình đã quá lo lắng rồi không? Còn có Lãnh Ngự Phong đáng chết, hiện giờ tin tức liên lạc cũng bị mất. Các tử sĩ đang canh giữ ở cửa Vạn Hoa Cốc cũng không thể tùy tiện tiến vào, mà sau khi hần cùng Thanh Linh tiến vào cũng không gửi ình phong thư nói rõ tin tức Linh nhi học y với Y tiên ra sao. Đông Phương Thiếu Tư làm sao biết Lãnh Ngự Phong đã sớm đánh mất người, sao còn dám viết thư cho hần?

Đông Phương Thiếu Tư lấy bức họa trong ngăn kéo ra, thận trọng trải lên bàn. Người trên bức tranh chính là người mà mình ngày đêm tưởng nhớ! Đông Phương Thiếu Tư vuốt nhẹ bức tranh, chợt cúi người nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên người trên bức tranh. Lại ngẩng đầu thu hồi vẻ lạnh lùng hướng ngoài cửa nói: “Người đâu, tuyên Bình Thân vương.”

Không muốn tiếp tục chờ đợi như vậy, mình muốn đi tìm nàng! Muốn ở bên cạnh nàng!

Mấy ngày sau, tại một tửu lâu ở kinh thành Thương Châu quốc, tiểu sư muội bốc đồng lại nhìn thấy hắc mã mình đã nhìn trúng lần trước.

“Sư huynh, mau nhìn con ngựa này, nhất định người nọ đang ở trong tửu lâu này, dạy dỗ hần đi.” Tiểu sư muội nhìn hắc mã, càng nhìn càng thích, đưa tay phải khê sờ. Ai ngờ, đột nhiên hắc mã nhảy dựng lên, hí dài một tiếng, làm cô gái sợ hãi lui về phía sau, may nhờ vịn vào tam sư huynh mới không có ngã nhào.

“Súc sinh cũng dám khi dễ ta!” Cô gái rút kiếm định chém hắc mã, người bên cạnh cũng không kịp tới ngăn cản, mắt thấy kiếm sẽ chém vào trên người hắc mã.

“Có người ngay cả súc sinh cũng không bằng!” Một thanh âm lạnh lẽo nhàn nhạt truyền đến, tiếp theo sau là một d.d.l.q.d âm thanh thanh thúy, một đạo ngân quang thoáng qua, làm bay thanh kiếm trong tay cô gái.

“Là người nào?” Cô gái tức giận mặt mũi trắng bệch, lần đầu tiên có người vũ nhục nàng như vậy. Đợi nàng ngẩng đầu lên nhìn người đang nói chuyện, lại sững sờ tại chỗ.

46. Chương 46

47. Chương 47: Quyết Định Của Đông Phương Thiệu Tư

“Giờ Tý nửa đêm?” Sở Thanh Linh trầm tư, “Giờ Tý nửa đêm thì người sẽ xuất hiện tình huống dị thường gì?”

“Đợi đến giờ Tý thì người sẽ biết.” Thanh âm của Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt, nhưng không che dấu được tia bi thương kia.

Sở Thanh Linh nhìn người tuấn mỹ trước mắt, người này không giống như Đông Phương Thiệu Tư xinh đẹp mê hoặc lòng người, cũng bất đồng với ánh mặt trời rực rỡ Mặc Hiên tuấn mỹ, mà lạnh lùng ddldq tuấn mỹ, chỉ cần lướt nhẹ một cái cũng có thể động lòng người.

“Cô nương họ gì vậy?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn Sở Thanh Linh đang trầm tư, không nhìn được mở miệng hỏi, đây là lần đầu tiên hắn chủ động hỏi họ tên người khác.

“Họ Sở.” Trong đầu Sở Thanh Linh đang tìm tòi giải được ấy loại độc mình vừa chẩn đoán được, quá nhiều loại độc! Nhất thời thuốc giải không cùng lúc tìm được thì không nói, coi như bù vào cho đủ cũng không thể tùy tiện đồng thời sử dụng!

Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn Sở Thanh Linh đang trầm tĩnh như nước trước mặt, trong mắt loé lên chút phức tạp, không biết đến giờ Tý, khi nhìn thấy bộ dáng của mình thì nàng có còn bình tĩnh giống như bây giờ hay không.

Hai người đều không phải là người nói nhiều, cứ lẳng lặng ngồi như vậy đợi tới giờ Tý, trong phòng yên tĩnh kỳ lạ.

Giờ Tý, cuối cùng đã tới.

“Sở cô nương, hy vọng không hù được người.” Thanh âm Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh lẽo, cho đến tận bây giờ cũng không còn ai thấy qua bộ dáng mình như vậy mà còn sống, bởi vì thấy qua đều đã chết. Những thứ lang băm kia không có ai có thể chữa trị bệnh của mình, mỗi một người khi nhìn thấy bộ dáng của bản thân mình nếu không phải kêu yêu nghiệt thì chính là sợ đến bất tỉnh.

Sở Thanh Linh không nói gì, chỉ lẳng lặng muốn nhìn biến hoá của Hoàng Phủ Khinh Trần. Từ từ, mái tóc dài đen nhánh của Hoàng Phủ Khinh Trần dần dần trắng bệch, bắt đầu trắng từ chân tóc rồi nhanh chóng lan xuống đến ngọn tóc *, con người vốn đen nhánh cũng thay đổi thành màu đỏ tươi như máu trong nháy mắt, vốn là một người tuấn mỹ giờ biến thành Ma Mỹ!

*Nguyên gốc: nhất tả thiên lý, chỉ sự phát triển nhanh chóng.

Hoàng Phủ Khinh Trần cho là Sở Thanh Linh sẽ giống như các đại phu trước, sợ hãi gào thét ma quỷ gì đó, nhưng không có. Trong mắt Sở Thanh Linh chỉ là hơi kinh ngạc rồi lập tức khôi phục bình tĩnh.

Sở Thanh Linh không chú ý tới thần thái không hiểu thoáng qua trong mắt của Hoàng Phủ Khinh Trần, chỉ tự mình suy tư. Xem ra trong cơ thể hắn, độc được ăn mòn đã lâu nên đã tạo thành biến dị cho thân thể hắn? Sở Thanh Linh như có điều suy nghĩ, như lời của hắn thì chỉ có tới giờ Tý ldq sẽ biến thành như thế này, chuyện gì xảy ra đây? Sở Thanh Linh chợt vươn tay nắm lấy cổ tay của Hoàng Phủ Khinh Trần, cảm nhận mạch tượng của Hoàng Phủ Khinh Trần. Tay lạnh như băng, Sở Thanh Linh nhăn mày.

Hoàng Phủ Khinh Trần không nói gì, chỉ hơi nhắm nghiền hai mắt. Tay của nàng thật ấm áp.

“Bộ dáng của ta có phải rất đáng sợ không?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ nhàng mở miệng.

Sở Thanh Linh nhìn mái tóc dài màu trắng bạc của Hoàng Phủ Khinh Trần, trong mắt của hắn còn có chút sợ hãi mơ hồ không dễ dàng phát hiện được, chợt lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Thật ra thì tóc bạch kim cũng rất đẹp.” Dứt lời, nụ cười lập tức biến mất không thấy, tựa như chưa từng xuất hiện.

Hoàng Phủ Khinh Trần ngơ ngẩn, lần đầu tiên nghe được lời nói như vậy. Ngay cả người kia khi nhìn thấy bộ dáng của mình cũng đều sợ hồn bay phách tán, chỉ thẳng vào mình mà mắng yêu nghiệt.

“Ta chỉ có thể tạm thời trấn áp độc của ngươi.” Sở Thanh Linh cau mày, “Muốn trị hết độc của ngươi thì chỉ có một biện pháp, chính là trung hoà tất cả các loại độc để trở thành một loại kịch độc mới, rồi nghĩ biện pháp giải trừ loại độc này. Có thể thành công, cũng có thể thất bại, muốn thử không?”

“Không có biện pháp nào khác?” Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh nhạt hỏi.

“Tình trạng của ngươi bây giờ chắc cũng có người đã nói cho ngươi là còn có thể chống đỡ được ba năm. Nếu mỗi ngày ta châm cứu cho ngươi, có thể kéo dài thêm hai năm nữa. Chính ngươi chọn đi.” Sở Thanh Linh không nhanh không chậm đưa ra hai lựa chọn.

“Ngươi là ai? Y tiên là gì của ngươi?” Rốt cuộc Hoàng Phủ Khinh Trần cũng hiểu được người trước mắt tuyệt đối không phải là đại phu bình thường đơn giản như vậy.

“Ta sao?” Sở Thanh Linh lộ ra nụ cười đau khổ, “Ta chỉ là một luồng u hồn. Y tiên dạy ta rất nhiều thứ mà thôi.”

“Một luồng u hồn?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ nhàng lâm bầm lặp lại mấy chữ này. Một luồng u hồn là có ý gì? Không nên tới thế giới này sao? Cũng giống như mình, vốn không nên tới thế giới này?

“Vương Gia, mời nằm xuống, ta châm cứu cho ngươi.” Sở Thanh Linh thấy dáng vẻ mất hồn của Hoàng Phủ Khinh Trần, cư nhiên trong nháy mắt chợt có cảm giác giống như đang soi gương, giống như thấy được bản thân người này đã từng cô độc.

Châm hạ không nhanh không chậm. Lần đầu tiên Hoàng Phủ Khinh Trần thả lỏng người nằm lẳng lặng ở trên giường như vậy, ngay cả mình ngủ lúc nào cũng không biết. Chẳng qua là buổi sáng khi tỉnh lại phát hiện Sở Thanh Linh đang gục xuống bàn ngủ. Hoàng Phủ Khinh Trần kinh ngạc đứng dậy, lần đầu tiên, từ khi chào đời đến nay đây là đêm mình ngủ an ổn nhất, hơn nữa lại còn trước mặt một cô gái xa lạ!

Hoàng Phủ Khinh Trần lẳng lặng nhìn người ngủ say ở bên cạnh bàn, nàng cứ ngủ ở đây như vậy một đêm? Hoàn toàn không ý thức được chính mình đã chiếm giường của người ta, mới khiến cho người khác phải ngủ ở bên cạnh bàn. Nhìn Sở Thanh Linh ngủ điềm tĩnh, lòng Hoàng Phủ Khinh Trần có chút rung động kỳ quái. Gặp bộ dạng mình như vậy đều phải chết! Nhưng mình không muốn tính mạng của người trước mắt.

Tạm thời cứ vậy đi, Hoàng Phủ Khinh Trần không đánh thức Sở Thanh Linh, tự mình đi ra cửa.

Sau khi Hoàng Phủ Khinh Trần đi xa, Sở Thanh Linh lập tức đứng dậy, nàng đã sớm tỉnh lại. Sở Thanh Linh lạnh lùng nhìn ra cửa, khoé miệng lộ ra giọng cười nhạt mĩa mai, trong mắt thoáng qua tia hung dữ.

Đây chẳng qua là bước đầu tiên.

Khiến cho người đàn ông này tín nhiệm bản thân mình, còn quá sớm.

Thiên Vận quốc.

“Cái gì?! Vương huynh, huynh đùa gì vậy, huynh phải đi? Huynh cũng đã biết trong triều nếu không có huynh sẽ như thế nào?” Bình Thân Vương trợn to hai mắt nhìn Đông Phương Thiệu Tư với vẻ mặt lạnh nhạt chưa từ bỏ ý định trước mặt.

“Ngươi đã từng thấy ta nói giỡn với ngươi?” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng trả lời.

“Không có.” Bình Thân Vương trả lời gọn gàng dứt khoát. Trả lời xong mới phản ứng được, giống như bị ong vàng lqđ chích à nhảy dựng lên, gào khóc nói: “Không phải chứ, không phải đâu, huynh muốn ném những thứ này cho đệ?”

Đông Phương Thiệu Tư không nói gì, chỉ trầm tĩnh nhìn Bình Thân Vương đang kích động.

Bình Thân Vương chưa từ bỏ ý định nhìn Đông Phương Thiệu Tư, chỉ mong hắn đổi lời nói. Nhưng chờ một hồi lâu, hai người vẫn lẳng lặng nhìn đối phương.

Rốt cuộc, Bình Thân Vương hiểu được Đông Phương Thiệu Tư đang nghiêm túc, lúc này mới chết tâm tiến lên lật xem công văn: “Đi bao lâu?”

“Không biết.” Đông Phương Thiệu Tư nhẹ nhàng ném ra hai chữ, Bình Thân Vương lại bùng nổ gào khóc.

“Không biết? Không biết là có ý gì?” Bình Thân Vương khổ não gãi gãi đầu.

“Thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của người, bây giờ người hãy học nhận lấy.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, Bình Thân Vương ddlqd định đưa tay kéo lại nhưng không dám, tay cứ lúng túng dừng ở giữa không trung như vậy.

“Có chuyện gì cứ truyền tới là được.” Đông Phương Thiệu Tư bỏ lại câu này liền đi ra cửa, lưu lại Bình Thân Vương ngây ngốc nhìn công văn đầy bàn.

Đông Phương Thiệu Tư đứng ở trong viện Trúc viên, ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời, nhẹ giọng nói: “Thanh Linh, chờ ta.”

48. Chương 48: Chương 48’

49. Chương 49: Phi Lễ

Dưới bầu trời nước Thương Châu nổi lên mưa nhỏ mờ mờ, bầu trời u ám khiến cho người áp lực.

Trong hoàng cung, mặt Sở Thanh Linh không tỏ vẻ gì khi thúc sinh cho Dung phi sinh ra đứa bé, quả nhiên là bé trai khỏe mạnh. Mà lập tức liền có một cung nữ ôm bé gái do hoàng hậu sinh ra tới. Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt nhìn hết thấy trước mắt, cũng không có tỏ vẻ gì.

Sau khi hai người làm xong liền ra khỏi lãnh cung, Sở Thanh Linh lqd quay đầu mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần: “Người, khai báo với hoàng hậu như thế nào?”

“Ta không cần khai báo với bất kỳ ai.” Giọng nói của Hoàng Phủ Khinh Trần như vãn đạm phong khinh (gió thổi mây bay), nhưng khí phách mười phần.

Sở Thanh Linh lqd mỉm cười lắc đầu, giờ khắc này Hoàng Phủ Khinh Trần khiến ình có cảm giác hần rất giống người nam nhân kia, người khiến ình vừa nghĩ đến liền cảm thấy rất phức tạp Đông Phương Thiệu Tư.

“Người mới thật là một cô gái kỳ lạ. Vì sao phải nữ giả nam trang vậy?” Hoàng Phủ Khinh Trần chợt đổi đề tài đến trên người Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh cười nhạt, trả lời tùy tiện: “Nữ tử một mình ra cửa có nhiều bất tiện, đương nhiên là giả dạng làm nam tử thì tốt hơn nhiều.”

“Người, vẫn là một người sao?” Hoàng Phủ Khinh Trần thốt ra những lời này xong mới giật mình nhận ra sự luống cuống của bản thân. Lúc nào thì mình để ý đến chuyện của người khác như vậy?

“Vương gia cũng vẫn không phải là một người sao?” Sở Thanh Linh không trả lời trực diện câu hỏi của Hoàng Phủ Khinh Trần, mà kéo đề tài trở về trên người của Hoàng Phủ Khinh Trần.

Hoàng Phủ Khinh Trần tức cười, không nói gì thêm, hai người trầm mặc một đường trở về vương phủ.

Mà khi Sở Thanh Linh trở lại đến cửa Thanh Liên cư, bất đắc dĩ phát hiện Diệp Chỉ Thanh đang chờ đợi ở đó. Sau một hồi qua quýt, lúc này Sở Thanh Linh phải lấy cớ thoát thân để trở về phòng. Lên lầu, bọn nha hoàn ân cần phục vụ. Để cho bọn nha hoàn lui ra sau, Sở Thanh Linh cảm giác mệt mỏi không ngớt, thở dài nằm trên giường. Chợt sờ túi miếng ngọc bội lạnh lạnh trên cổ mình, ánh mắt Sở Thanh Linh dần dần ảm đạm xuống. Đây là của người nam nhân kia đưa.... Giờ phút này hần đang làm gì? Nàng không muốn nghĩ đến, nhưng cứ luôn vô tình suy nghĩ đến, rốt cuộc đây là tại sao vậy? Sở Thanh Linh nghĩ chính mình cũng không hiểu tâm tư của mình rồi. Vuốt miếng ngọc lạnh lạnh kia, rồi từ từ nhắm mắt, mơ hồ đi ngủ.

Sau khi Sở Thanh Linh ngủ không lâu, trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. Hoàng Phủ Khinh Trần mất hồn đứng lẳng lẳng ở trước giường nhìn Sở Thanh Linh đang ngủ say. Hoàn toàn không hiểu những ngày qua mình ra sao, từ lúc bắt đầu nhìn thấy nàng, giống như trong lòng mình khắc sâu bóng dáng đó. Đêm đó nàng cứ xuất hiện như vậy ở trước mặt của mình, rung động thật sâu tim của mình. Trong tâm trí cũ xuất hiện hình ảnh làn da trắng nõn của nàng. Mà càng làm ình kinh ngạc, chính là mình cứ nhiên ngủ ở trước mặt nàng mà không hề phòng chút nào, còn không phải một lần! Sự thông tuệ của nàng,

tỉnh táo lạnh nhạt của nàng cũng khiến ình tò mò. Nàng rốt cuộc là ai? Ánh mắt của Hoàng Phủ Khinh Trần di chuyển dần từ trên mặt Sở Thanh Linh đến làn da trắng nõn trên cổ của nàng, thật lâu không thể dời mắt đi. Mà cảm giác nóng ran trên người càng làm cho Hoàng Phủ Khinh Trần kinh ngạc, mình chỉ nhìn nàng như vậy mà cứ nhiên sẽ có dục vọng! Thật là chuyện nực cười làm sao!

Hoàng Phủ Khinh Trần chợt vươn tay nhanh chóng điểm huyệt đạo của Sở Thanh Linh một cái, khiến cho Sở Thanh Linh không có cách nào tỉnh lại, lúc này mới từ từ ngồi ở bên cạnh nàng, cẩn thận canh chừng bộ dáng của nàng. Rất đẹp, vẻ mỹ lệ hoàn toàn khác so với những thứ son dầu phấn tực kia, đây là một loại mỹ lệ sạch sẽ mà kỳ ảo. Có chút không rõ, chỉ sợ lòng của nàng không thuần khiết giống như đứa bé, nhưng tại sao lại làm ình có cảm giác sạch sẽ như vậy?

Hoàng Phủ Khinh Trần vươn tay, dịu dàng vuốt ve mặt của Sở Thanh Linh, dần dần đi xuống, từ mặt trượt xuống cằm, rồi đến cổ. Hoàng Phủ Khinh Trần chợt nheo mắt lại, tại sao mình không biết chính mình sẽ xúc động như vậy? Hạ thân càng ngày càng nóng ran làm cho Hoàng Phủ Khinh Trần có chút cảm tức. Hoàng Phủ Khinh Trần cúi đầu, một cách tự nhiên áp môi của mình lên trên môi của Sở Thanh Linh như vậy.

Rất mềm mại rất ngọt ngào, Hoàng Phủ Khinh Trần thưởng thức cái ngọt ngào của Sở Thanh Linh, thế nào cũng không nguyện ý buông ra.

Hiện tại thật sự rất muốn nữ nhân này!

Hồi lâu Hoàng Phủ Khinh Trần mới ngẩng đầu rời đi ngọt ngào của Sở Thanh Linh, nhưng lại không hề rời đi, chẳng qua là tiếp cận mặt của Sở Thanh Linh, cảm nhận hô hấp của nàng. Muốn nàng là một chuyện, nhưng mình không chỉ muốn con người của nàng, còn muốn có tâm của nàng! Đây là lần đầu tiên mình mãnh liệt muốn có được một nữ nhân như vậy.

Tay Hoàng Phủ Khinh Trần lqđ từ từ vuốt ve cổ của Sở Thanh Linh, trượt đến xương quai xanh xinh xắn, lại sờ thấy ngọc bội cảm giác rất tốt.

Đây là? Hoàng Phủ Khinh Trần kinh ngạc nhìn khối ngọc bội trên cổ Sở Thanh Linh kia, đó là diễm băng ngọc! Ngọc bội thể gian này ít có sao lại đeo ở trên người của nàng? Nàng rốt cuộc là ai? Hoàng Phủ Khinh Trần nghi hoặc nhìn Sở Thanh Linh như có điều suy nghĩ.

“Bất quá, cho dù nàng là ai, ta đều muốn nàng trở thành nữ nhân của ta.” Hoàng Phủ Khinh Trần cúi người xuống, khẽ cắn tai của Sở Thanh Linh, thì thầm tựa như vừa thề vừa ra lệnh.

Sở Thanh Linh vẫn ngủ mê man như cũ, không nghe được điều gì cả.

Thật lâu Hoàng Phủ Khinh Trần không rời đi, chỉ mất hồn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Sở Thanh Linh, chợt hần vươn tay, nhẹ nhàng cởi bỏ cổ áo của Sở Thanh Linh, cúi đầu, ấn một nụ hôn thật sâu lên xương quai xanh của Sở Thanh Linh, hôn cho đến khi tạo thành vết hồng mới đứng dậy cài lại cổ áo cho Sở Thanh Linh. Hôm nay, chỉ tới đặt tiền đặt cọc, lợi tức về sau từ từ lấy. Trong mắt Hoàng Phủ Khinh Trần lộ ra nụ cười tự tin, mình đã muốn, không có gì không chiếm được tới tay. Sau một khắc, trong nháy mắt trong phòng không thấy bóng dáng của hắn, giống như xưa nay chưa từng có.

Khi tắm vào buổi tối Sở Thanh Linh mới phát hiện phía dưới xương quai xanh của mình có vết ứ hồng, kinh ngạc đây là cái gì. Bị côn trùng cắn? Không giống. Ấn đồ bị dị ứng càng không thể nào. Sở Thanh Linh cũng không có suy nghĩ nhiều, càng sẽ không nghĩ đến mình đã bị người phi lễ qua trong lúc ngủ say.

Buổi tối lại đến, Thanh Liên cứ đương nhiên không có bất kỳ ai rồi, Sở Thanh Linh một mình ở trong phòng chờ Hoàng Phủ Khinh Trần đến.

Sở Thanh Linh đã tạo thành thói quen nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần an nhiên ngủ khi châm kim, nhìn khuôn mặt nam tử tuấn mỹ diễm tĩnh ngủ, Sở Thanh Linh lắc đầu cười khổ, xoay người định rời đi.

“Đột chút, đừng đi.” Lúc này Hoàng Phủ Khinh Trần mở miệng kéo tay Sở Thanh Linh lại, “Bồ ta, có được không?” Thanh âm Hoàng Phủ Khinh Trần rất nhẹ, mang theo nhu nhược mơ hồ, khiến cho người ta không thể cự tuyệt.

“Người, còn chưa ngủ?” Sở Thanh Linh cau mày rút tay về lạnh nhạt hỏi.

“Chưa hề. Nhưng lúc người vì ta châm kim thì ta thật sự rất buông lỏng, cho nên cứ ngủ thiếp đi như vậy.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười nói.

“Vậy thì tốt, hiện tại người không ngủ thì đứng dậy trở về phòng của chính người đi. Để tới khi có tin tức truyền đi Vương gia ưa thích đoạn tay áo (gay – mấy nàng đam mỹ chắc không lạ ^-^) thì nguy rồi.” Trong giọng nói nhàn nhạt của Sở Thanh Linh đều là ý tứ xua đuổi

“Ta không háo sắc, đam mê của ta rất bình thường.” Hoàng Phủ Khinh Trần ngồi dậy, nhìn Sở Thanh Linh cười, “Sở cô nương có muốn thử một chút không?”

Sắc mặt Sở Thanh Linh lạnh xuống: “Vương gia đùa giỡn tuyệt không buồn cười.”

“Ta không nói giỡn.” Hoàng Phủ Khinh Trần nghiêm mặt nói: “Người là người cô độc tịch mịch, ta cũng thế.”

“Cho nên là?” Giọng nói Sở Thanh Linh lạnh lẽo khác thường, ánh mắt nam nhân trước mắt rất đáng ghét, giống như ánh mắt muốn nhìn thấu mình, khiến anh có cảm giác đáng ghét trần trụi.

“Chúng ta ở chung một chỗ sẽ không tịch mịch.” Thanh âm Hoàng Phủ Khinh trầm chột thay đổi rất nhu hòa.

“Vương gia, người nói đùa rồi. Mời trở về phòng đi.” Sở Thanh Linh lạnh lùng xoay người.

“Ta sẽ khiến cho người tiếp nhận ta.” Hoàng Phủ Khinh Trần cười đứng dậy đi tới cửa, bởi vì hắn hiểu biết rõ, chuyện này không vội vàng được, cũng không thể cưỡng ép.

Sau khi Sở Thanh Linh nghe tiếng bước chân dần dần đi xa cửa, nhẹ nhàng thở dài ngồi ở sau bàn. Rốt cuộc người đàn ông này đang nghĩ gì? Mình tiếp xúc với hắn mới chỉ có ngày mấy. Mặc dù rõ ràng là mình đã nhận được sự tín nhiệm của hắn, nhưng không đến mức khiến cho hắn có tâm tứ như thế này chứ?

Thôi, không nghĩ, ngủ một chút. Sở Thanh Linh trở lại giường, nằm xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Vậy mà, khi Sở Thanh Linh mới vừa ngủ không lâu, Hoàng Phủ Khinh Trần lại không một tiếng động hiện ra trước giường nàng, điểm trúng huyệt đạo của nàng đúng cách như trước. Cứ lẳng lặng ở bên giường nhìn nàng như vậy đến lúc trời gần sáng mới rời đi.

Trong thư phòng, Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh lùng nhìn người quỳ gối ở phía dưới.

“Người nói là, Tam hoàng tử Dạ Thanh và Thất hoàng tử Dạ Vụ không được lập làm thái tử, mà lập làm thái tử là Dạ Mặc Hiên sao?” Hoàng Phủ Khinh Trần cau mày, như vậy tính toán của mình trước kia cũng thành uổng phí, Tam hoàng tử Dạ Thanh và Thất hoàng tử Dạ Vụ cư nhiên không được lập làm Thái tử! Dạ Mặc Hiên? Là ai? Vì sao từ trước đến nay chưa từng nghe nói trong hoàng thất có người này?

“Nghe nói Dạ Mặc Hiên là Cửu hoàng tử, nhưng bởi vì thân thể bất hảo, luôn luôn tại thâm cung không hề lộ diện cũng không có công khai.” Người đang quỳ bẩm báo chỉ tiết tin tức mà bọn họ thám thính được.

‘Hừ. Nghĩ biện pháp liên lạc với tân thái tử cho ta.’ Hoàng Phủ Khinh Trần hơi phiền lòng. Nguyên bản lần trước đã đàm thoại tốt điều kiện hợp tác cùng Thành Hạ quốc, lại bị người bên trong Thiên Nguyên Vi khích bác phá hư, sau khi giải trừ hiểu lầm cũng đã mất đi thời cơ. Sau mình tốn công tốn sức ủng hộ Tam hoàng tử Dạ Thanh cùng Thất hoàng tử Dạ Vụ, chính là hy vọng có một người có thể thay thế được thái tử hèn yếu vô năng kia. Hiện tại kế hoạch bị một người cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Cửu hoàng tử phá hỏng hết. Cửu hoàng tử này chỉ sợ cũng không phải là người đơn giản. Khi Thái tử vừa mới băng hà chưa lâu có thể khiến cho hoàng thượng lập hắn làm Thái tử! Không có bất kỳ chiến công nào mà có thể làm được như vậy, đúng là một nhân vật đáng kinh ngạc.

“Vâng, chủ tử.” Người quỳ xuống đáp ứng rồi cung kính lui xuống.

Phủ thái tử nước Thành Hạ.

Lúc này nón ngọc của thiếu niên tuần mỹ lãnh khốc loé sáng, ngạo nghễ nhìn một phần danh mục quà tặng trong tay.

“Thái tử diện hạ, hoàng hậu nương nương tuyên ngài vào cung.” Tổng quản cung kính cúi đầu ở cửa truyền đạt lời nhắn của thái giám.

“Đã biết, đi xuống đi.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt trả lời một câu, nhưng không có ý tứ xê dịch bước chân, giọng mỉa mai nhìn danh mục quà tặng trong tay. Những người này ý hả, thật đúng là có ý tứ. Đoạn thời gian trước vẫn còn chửi mình là con hoang, không biết từ đâu chui ra. Nhưng bây giờ lại đưa tới hậu lễ cùng một đồng lời nói nịnh bợ. Mà cái gọi là hoàng hậu là mẫu thân ruột thịt của mình, gọi mình vào cung đơn giản là để ỉnh mau chóng chọn thái tử phi, sinh hạ con cháu. Mình sao lại không hiểu được tâm tư của lão nữ nhân cay độc kia, mình đã vượt qua dự tính của nàng, khiến cho nàng không có cách nào nắm mình trong tay, đương nhiên muốn khiến ỉnh mau mau có con cháu. Thái tử còn tằm bé cái gì cũng không biết, đương nhiên sẽ là không chế tốt nhất. Khi đó cũng sẽ không cần mình nữa. Nhưng thật đáng tiếc, ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới.

Dạ Mặc Hiên cười nhàn nhạt, đưa danh mục quà tặng trong tay cho nha hoàn bên cạnh, xoay người đi ra khỏi đại sảnh. Thái giám vẫn chờ ở cửa ra vào nhìn thấy Dạ Mặc Hiên đang đi ra thì mừng rỡ, cho là rốt cuộc thái tử cũng muốn cùng mình vào cung. Ai ngờ, Dạ Mặc Hiên xoay người quẹo vào một hành lang bên trái, khiến cho nụ cười của thái giám cứng trên môi. Mà một khắc sau, lại tiến vào một thái giám vênh váo hống hách, không nhìn mọi người, chạy thẳng tới hướng Dạ Mặc Hiên đi, mặt nịnh hót nụ cười lấy lòng, hành lễ xong mới cung kính nói hoàng thượng ời.

“Đã biết, đi thôi.” Khoé miệng Dạ Mặc Hiên lộ ra tia cười lạnh lạnh không dễ dàng phát hiện, xem ra, người nam nhân kia cần vật đó thời gian càng lúc càng ngắn rồi, số lần càng ngày càng nhiều. Bất quá đây chẳng phải là kỳ vọng của chính mình sao?

Hoàng cung lạnh lẽo, khuôn mặt đối tra của người chung quanh tươi cười, Dạ Mặc Hiên đi ở trong hoàng cung, trên mặt không lộ chút biểu tình nhưng trong lòng lại là một hồi chán ghét. Rất nhớ, rất nhớ nụ cười ấm áp của người kia, nhớ giọng nói quan tâm săn sóc của nàng. Nhớ nhưng điên cuồng nàng hết thấy! Nhất định sẽ được gặp lại nàng, chờ đến khi gặp lại, mình sẽ trở thành chỗ dựa để cho nàng dựa vào. Hiện tại, vì đến ngày đó, mình chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ thêm nữa. Mạnh đến mức có thể giẫm tất cả mọi người dưới chân, mạnh đến mức có thể coi thường cả trời cao!

Lúc mình biết nàng không phải là chị của mình, tim của mình mừng như điên. Thì ra, thì ra là trong lòng bản thân mình không có vấn đề! Thì ra cảm giác của mình với nàng không phải sai lầm. Rốt cuộc mình có thể nhìn thẳng tình cảm của mình, nhìn thẳng tim của mình rồi.

Nhưng khi gặp được nàng thì chuyện của cha mẹ sẽ giao phó cho nàng như thế nào?

Dạ Mặc Hiên tâm sự nặng nề đi lại trong hoàng cung lạnh lẽo vô tình, từng bước từng bước.

“Thái tử đâu? Tại sao không tìm thái tử đến đây cho trẫm?!”

Ngay đêm đó khi Mặc Hiên đến gần tấm cung của hoàng thượng thì trên hành lang liền nghe được tiếng kêu cuồng loạn của hoàng thượng cùng âm thanh của rất nhiều thứ rơi bể.

“Phụ hoàng, hài nhi tới.” Dạ Mặc Hiên bước vào tấm cung, nhìn bữa bãi đầy đất cùng cung nữ thái giám đang hốt hoảng, Dạ Mặc Hiên khẽ cau mày. Xem ra, thuốc đó phát tác còn mãnh liệt hơn so với tưởng tượng của mình.

“Người...người mau tới đây, nhanh một chút.” Hoàng thượng ở trên giường vừa nhìn thấy Dạ Mặc Hiên tới cửa liền kích động, tay chỉ Dạ Mặc Hiên không để ý uy nghiêm kêu to.

“Phụ hoàng, hài nhi tới đây. Hài nhi mang tới cho phụ hoàng thứ mà ngài muốn.” Dạ Mặc Hiên cười, nụ cười ma mị tàn nhẫn, trong con ngươi thâm trầm chỉ có lãnh khốc. Phụ hoàng, khiến cho người ta nôn mửa gọi như vậy! Nhưng hiện tại phải gọi, chỉ là, rất nhanh sẽ không cần!

Phủ Nhân vương nước Thương Châu.

Ở trong sân Thanh Liên cư Sở Thanh Linh sửa sang lại được liệu quần gia đưa tới, thẩm tra đối chiếu từng thứ một.

“Có bỏ sót cái gì đó không?” Đột nhiên, thanh âm Hoàng Phủ Khinh Trần đột ngột xuất hiện bên tai Sở Thanh Linh.

Thân thể Sở Thanh Linh run lên, im lặng xoay người nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng mình. Cái người đáng chết này, chẳng lẽ không biết như vậy sẽ hù được người?

“Vương gia có chuyện gì sao?” Trong giọng nói của Sở Thanh Linh có bất mãn.

“Ngày mịa, đi tiệc rượu cùng ta. Người, đổi nữ trang lqđ được không?” Lúc này Hoàng Phủ Khinh Trần mới nói ra mục đích của mình, sau đó nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Sở Thanh Linh, mong đợi câu trả lời của nàng.

50. Chương 50: Người Đã Từng Yêu Một Người Sao?’

51. Chương 51: Thật Sự Là Hấn!

Đêm đã khuya, nhưng Sở Thanh Linh không đi ngủ, chỉ lẳng lặng đứng ở ban công nhìn trời đêm thăm thẳm.

Thái tử Thành Hạ quốc tên gọi Dạ Mặc Hiên, ngày mai sẽ gặp mặt Hoàng Phủ Khinh Trần, giữa bọn họ nhất định có sự thương lqđ lượng. Cho tới nay, quan hệ giữa hai nước này cùng Thiên Vận quốc đã cực kỳ căng thẳng. Lần gặp mặt này bọn họ muốn nói cái gì đây? Càng khiến Sở Thanh Linh lưu tâm chính là ngày mai gặp mặt người kia có phải chính là người vẫn khiến mình mong nhớ hay không?

Sở Thanh Linh thở dài thật sâu, ánh mắt dần dần thống khổ. Lại nghĩ tới tình cảnh năm ấy Đoan Ngọc liều mạng cứu nàng, còn có Sở Thiên Lăng kia mỉm cười ôn nhu cưng chiều.

Ở chỗ tối, Hoàng Phủ Khinh Trần cũng lẳng lặng nhìn Sở Thanh Linh. Thần tình vừa đau thương vừa cô đơn như vậy, rốt cuộc thì nàng đã trải qua những gì? Những thứ này căn bản không nên để nàng đau thương khi ở độ tuổi này. Rất muốn hiểu rõ nữ tử này, nhưng tại sao xem thế nào cũng không hiểu. Con người chính là động vật kỳ quái, càng xem không rõ càng muốn nhìn chân tướng, càng không chiếm được càng muốn đạt được. Đã phái người đi thăm dò thân phận của nàng rồi, tin tưởng rất nhanh sẽ có đáp án. Nữ tử bí ẩn này này thu hút tâm của mình thật sâu.

Hôm sau, hai người lên xe ngựa lẳng lặng rời khỏi vương phủ đi ra ngoài thành.

“Chúng ta đi thuyền hoa ở hồ Mộc Long *.” Hoàng Phủ Khinh Trần giải thích cho Sở Thanh Linh đang bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ.

*Hồ Mộc Long: Là một trong bốn hồ Mộc Long Hồ, Quế Hồ, Dung Hồ, Sam Hồ. Là thắng cảnh nổi tiếng của đất Quế Lâm Trung Quốc.

“Uhm...” Sở Thanh Linh không quay đầu lại, không tập trung trả lời.

“Người không định hỏi ta vì sao lại mang theo người sao?” Hoàng Phủ Khinh Trần bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

“Hết thấy Vương gia tự có an bài.” Sở Thanh Linh vẫn không yên lòng tùy ý nói cho xong.

“Bởi vì, ta đã coi ngươi là người của ta.” Hoàng Phủ Khinh Trần cười rộ lên, “Đương nhiên ta hy vọng nhất không phải là điều này, ta càng hy vọng ngươi làm nữ nhân của ta.”

Lời nói thấu lòng người như thế chỉ đơn giản từ trong miệng Hoàng Phủ Khinh Trần nói ra, mà Sở Thanh Linh cũng chỉ hơi hơi nghiêng đầu, cười cười: “Vương gia lại đang nói đùa.”

Hoàng Phủ Khinh Trần bất đắc dĩ cười cười, không nói gì, chỉ là Sở Thanh Linh không nhìn thấy tia thâm trầm trong mắt kia. Thời gian vẫn còn nhiều, sớm muộn gì cũng khiến cho nàng trở thành nữ nhân của mình.

Đến hồ Mộc Long, hai người xuống xe ngựa lên thuyền hoa, thuyền hoa từ từ hướng đến trung tâm hồ.

“Thanh Linh, đây là rượu Bích Trúc giải thử thanh nhiệt (giải nóng làm mát), nếm thử một chút.” Hoàng Phủ Khinh Trần cười ôn nhu, đưa rượu trong tay cho Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh nhận lấy ly rượu rót vì mình uống một mạch, chỉ vì lòng của nàng hoàn toàn không ở chỗ này. Trên thuyền hoa không có người khác, chỉ có mấy người chèo thuyền cùng vài nha hoàn. Thái tử Thành Hạ quốc còn chưa tới. Dĩ nhiên là Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn ra sự khác thường của Sở Thanh Linh, trong lòng khó hiểu, không rõ rốt cục là Sở Thanh Linh làm sao vậy.

“Vương gia, người tới.” Đột nhiên, một nam tử toàn thân áo đen xuất hiện sau lưng Hoàng Phủ Khinh Trần nói thật nhỏ.

“Mau mời.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ nhàng phát tay.

Một lát sau, rèm cửa bị nhấc lên, trước cửa là một thiếu niên xinh đẹp khí thế hiên ngang. Một thân áo trắng thanh nhã khảm viền vàng, đơn giản mà không mất đi khí độ. Về mặt bình tĩnh mỉm cười, vừa nhìn thấy liền không phải là phạm nhân. Chính là Thái tử Thành Hạ quốc Dạ Mặc Hiên.

“Nhân vương điện hạ.” Dạ Mặc Hiên khách khí mỉm cười, quan sát nam nhân ở trước mặt.

“Thái tử điện hạ, mau mời ghé trên.” Hoàng Phủ Khinh Trần đứng dậy, cũng khách khí chào hỏi.

Mà trong nháy mắt khi Dạ Mặc Hiên tiến vào, Sở Thanh Linh hoàn toàn sững sốt đứng yên, phảng phất giống như huyết dịch toàn thân đều đã ngưng đọng lại, liền thất thần như vậy nhìn người đang đến. Mặc Hiên! Là Mặc Hiên, thật sự chính là người mình vẫn nhớ mong tiểu Mặc Hiên! Sẽ không sai! Thật sự là lạ hán! Nhưng vì sao hán lại là Dạ Mặc Hiên. Vì sao hiện tại hán trở thành thái tử Thành Hạ quốc? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Dạ Mặc Hiên cùng Hoàng Phủ Khinh Trần khách khí, nói một chút những điều không liên quan. Mà khi Dạ Mặc Hiên ngồi xuống mới phát hiện trong phòng còn có một người, một nam tử thon gầy vẫn cúi đầu.

“Vương gia, vị này là?” Dạ Mặc Hiên không hiểu nhìn về phía Sở Thanh Linh, nhìn không rõ ràng khuôn mặt của người nọ. Mình tới đây là cơ mật, cũng chỉ dẫn theo vài người tâm phúc, nhưng cũng ở lại bên ngoài. Nhân vương lại dẫn theo người đi vào, rốt cuộc thân phận của người này là gì, thân mật với Nhân Vương như vậy?

“Là người của ta.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười nhàn nhạt nói qua.

“Uhm.” Dạ Mặc Hiên cũng không hỏi sâu hơn, chỉ vì hán biết người nam nhân ở trước mắt cũng không phải hạng người hời hợt, nếu chỉ việc nhỏ này cũng không có đúng mực thì cũng sẽ không đến được vị trí như bây giờ rồi.

Ở thời điểm Dạ Mặc Hiên chuẩn bị dời ánh mắt của mình đi, người đang cúi đầu này từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người gặp nhau ở giữa không trung như vậy. Ánh mắt Sở Thanh Linh phức tạp, đau thương, nghi ngờ, còn có tia vui mừng, ít ra thì Mặc Hiên còn sống, hán không chết.

Trong nháy mắt con người của Dạ Mặc Hiên phóng đại, ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, ánh mắt không biến sắc dời sang chỗ khác, nhàn nhạt cười với Hoàng Phủ Khinh Trần, nói tiếp chuyện khác.

Sở Thanh Linh nghiêng đầu, ngay sau đó lại cúi đầu. Trong lòng càng sôi trào, hán thật sự là Mặc Hiên, mới vừa rồi trong nháy mắt chính mình đã đọc hiểu ánh mắt đó. Hán thật sự là Mặc Hiên, đúng là hán nhưng không nhận thức mình, chắc hán có nguyên nhân của hán thôi. Đợi đã nào...! Trong đầu Sở Thanh Linh chợt giật mình một cái. Y tiên từng nói, chuyện của cha mẹ có liên quan tới Hoàng thất Thành Hạ quốc! Mà bây giờ Mặc Hiên là thái tử! Hán nhất định đã biết chuyện gì xảy ra. Rất muốn hỏi cho rõ ràng bây giờ, nhưng thấy Dạ Mặc Hiên đang chuyện trò vui vẻ với Nhân vương, Sở Thanh Linh vẫn nhịn được. Luôn có cơ hội tìm hán hỏi rõ ràng.

Mà câu chuyện của hai người cũng không có liên quan đến nhiều chuyện cơ mật, chỉ là hời hợt thử thăm dò lẫn nhau. Càng thử dò xét, Hoàng Phủ Khinh Trần càng kinh hãi, thiếu niên trước mắt còn chưa tới hai mươi tuổi mà cư nhiên sắc bén như thế, cũng không phải là người qua loa, chứ đừng nói chỉ tới không chế. Mà trong lòng Dạ Mặc Hiên cũng sợ hãi thần phục, nam nhân này không hổ là người quyền khuynh thiên hạ của Thương Châu quốc, thật không dễ dàng đối phó.

Hồi lâu, khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện Dạ Mặc Hiên rời đi, mà Hoàng Phủ Khinh Trần cũng phân phó thuyền hoa trở về.

Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn Sở Thanh Linh lqđ đang trầm mặc không nói, trong mắt nổi lên thâm trầm. Mình hẳn không nhìn nhầm, lúc nàng vừa thấy thái tử Thành Hạ quốc thì lúng túng còn thái tử nhìn thấy nàng thì trong nháy mắt thất thần cùng kinh ngạc. Mặc dù cái nháy mắt đó cực kỳ ngắn, nhưng quả thật là có tồn tại. Hai người cư nhiên biết nhau?! Nàng rốt cuộc là ai?! Là nữ tử thế nào?!

“Thanh Linh ——” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ giọng gọi. Mà Sở Thanh Linh không có phản ứng, suy nghĩ vẫn chìm đắm trong thế giới riêng của bản thân như cũ.

“Thanh Linh!” Hoàng Phủ Khinh Trần cất cao giọng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Sở Thanh Linh, lúc này Sở Thanh Linh mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng quay đầu đi, tránh né tay của Hoàng Phủ Khinh Trần. Trong mắt Hoàng Phủ Khinh Trần thoáng qua tia mất mát nhàn nhạt thu hồi tay của mình.

“Gi vậy? Vương gia?” Sở Thanh Linh lấy lại tinh thần nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt hỏi.

“Người, làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Giọng của Hoàng Phủ Khinh Trần tràn đầy ân cần.

“Không, không có gì.” Sở Thanh Linh tùy ý trả lời một câu rồi không nói gì thêm. Nhưng trong lòng đang rối loạn thành một núi. Mặc Hiên không chết, vậy cái chết của cha mẹ có liên quan gì đến hắn? Lúc trước Thiếu Tư nói là có thi thể của hắn. Nhưng hôm nay lại thấy hắn sống sờ sờ, tức là thi thể khi đó không phải hắn, là có người cố tình làm vậy!

Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn cõi lòng đầy tâm sự của Sở Thanh Linh, trong mắt lại thâm trầm.

Sau khi Dạ Mặc Hiên rời thuyền hoa, đi rất xa mới quay đầu lại nhìn thuyền hoa thật sâu. Nơi đó có người mình nhớ thương muốn gặp nhất! Tại sao nàng lại ở chỗ này? Tại sao nàng lại ở chung một chỗ với Nhân vương? Tên đàn ông khốn kiếp kia chịu thả nàng đi sao? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Cực kỳ muốn rất muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực, nói cho nàng biết chính mình có bao nhiêu suy nghĩ nhớ nàng. Nhưng hiện tại thì không thể. Hiện giờ chính mình còn không có năng lực bảo vệ nàng thật tốt, cho nên, chỉ có thể làm bộ như không biết. Sợ, thật sự rất sợ mang đến nguy hiểm cho nàng, giống như lúc trước cha mẹ bị người ta cư xử như thế. Tuyệt đối không thể để sự tình như vậy phát sinh trên thân thể nàng! Giờ phút này chính mình chỉ có thể nhịn, cho dù ý nghĩ muốn gặp nàng đến phát điên rồi. Nhẫn nhịn đến khi mình đủ cường đại để có ngày bảo vệ được nàng! Dạ Mặc Hiên gắt gao nắm chặt quả đấm, bắt buộc bản thân xoay người không nhìn theo thuyền hoa đang đi xa dần.

Sở Thanh Linh cùng Hoàng Phủ Khinh trần xuống thuyền hoa, Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn Sở Thanh Linh lên xe ngựa rồi mới xoay người nói thật nhỏ với người áo đen ở sau lưng: “Xử lý đi.”

“Vâng” một câu trả lời không mang theo một chút cảm xúc. Hai câu đối thoại này cũng quyết định sống chết của người chèo thuyền cùng bọn nha hoàn trên thuyền hoa. Chuyện Nhân vương gặp gỡ thái tử Thành Hạ quốc tự nhiên không phải có thể truyền đi.

Hoàng Phủ Khinh Trần lên xe ngựa, cùng Sở Thanh Linh rời đi. Đợi sau khi xe ngựa đi xa, trong thuyền hoa là một mảnh máu tanh tàn sát.

Nhân vương, Nhân vương, cái gì gọi là nhân? Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn cây cối ngoài cửa sổ cười lạnh. Khi đám người ngu muội chỉ nhìn thấy một mặt nhân từ của mình, khi đó chính mình liền vĩnh viễn là Nhân vương mà đám người đó kính yêu.

Đêm, tĩnh không tiếng động.

Trong thư phòng phủ Nhân vương, trên mặt Hoàng Phủ Khinh Trần là một mảnh ngạc nhiên. Nhìn mật thư trong tay, Hoàng Phủ Khinh Trần rất kinh ngạc. Thế nào cũng không có nghĩ đến thân phận của Sở Thanh Linh lại là như vậy! Lại là phi tử của người nam nhân kia! Là chính phi duy nhất của hắn! Là Đông Phương Thiếu Tư đối thủ đáng sợ của mình! Cho tới nay, người để mình có thể coi là đối thủ chỉ có nam nhân tên gọi Đông Phương Thiếu Tư, mà Lãnh Ngự Phong bên người hắn cũng chỉ được tính là nửa đối thủ. Nam nhân đáng sợ đó luôn không chệ vào đâu lqđ được, nhưng nghe tin tức hắn lập gia đình đúng là khiến ình giật mình. Vốn tưởng rằng nam nhân kia sẽ không có tình cảm, không ngờ... Hoàng Phủ Khinh Trần chợt nhớ tới ngọc bội trên cổ Sở Thanh Linh. Nếu như là do người nam nhân kia đưa, như vậy thật

cũng không có kỳ quái. Bởi vậy có thể thấy hấn sủng ái Sở Thanh Linh thế nào. Cái làm ình càng kinh hãi vẫn còn ở phía sau. Sở Thanh Linh có một đệ đệ gọi là Sở Mặc Hiên!

Sở Mặc Hiên, Dạ Mặc Hiên?

Ánh mắt của Hoàng Phủ Khinh Trần từ từ nheo lại, bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

Xem ra, sự tình thật đúng là cực kỳ có ý tứ.

“Sở Thanh Linh” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ nhàng nhớ kỹ tên Sở Thanh Linh, chợt nở nụ cười. Khó trách, chính mình lại coi trọng nữ nhân có lai lịch lớn như vậy! Nhưng mặc kệ nàng đã từng thuộc về người nào, cũng đã không còn quan trọng. Quan trọng là... Về sau nàng chính là nữ nhân của mình!

Mà giờ phút này Đông Phương Thiệu Tư đang chạy tới kinh thành nước Thương Châu.

Sở Thanh Linh đứng ở trong đình của biệt viện, giơ một chiếc đèn lồng lơ lơ nhìn bóng đêm, trong lòng rất phức tạp. Mặc Hiên, đã lâu không có thấy hấn rồi. Hấn cao hơn, thành thực rồi. Đã không còn là đứa trẻ đáng yêu ngây thơ như trước kia, tựa như đã trở thành một nam nhân rồi.

“Sở Thanh Linh” đột nhiên sau lưng vang lên thanh âm lạnh lùng trong trẻo của Hoàng Phủ Khinh Trần.

“Vương gia, giờ Tý còn chưa tới.” Sở Thanh Linh đã thành thói quen bỗng nhiên xuất hiện nam nhân sau lưng mình.

“Sở Thanh Linh, Chính phi duy nhất của Nhiếp Chính vương Thiên Vận quốc.” Hoàng Phủ Khinh Trần không trêu ghẹo Sở Thanh Linh giống như bình thường, mà là giọng điệu trịnh trọng khác thường nói qua.

Sở Thanh Linh chợt xoay người, trừng to mắt nhìn về mặt của nam tử hờ hững trước mắt.

“Người đã biết rõ rồi?” Ngay sau đó Sở Thanh Linh lại khôi phục vẻ mặt bình thường, nhàn nhạt nở nụ cười, “Có phải cho rằng ta tiếp cận người để dò hỏi tin tức, nên xử lý ta như thế nào?”

“Xử lý?” Hoàng Phủ Khinh Trần cười rộ lên, vẻ mặt hờ hững vừa rồi đều biến mất không thấy, mà nhìn Sở Thanh Linh thật sâu, “Nàng cho rằng, ta cam lòng?”

“Vương gia, người rất thích nói đùa.” Mắt Sở Thanh Linh lạnh lùng.

“Ta không có cười.” Hoàng Phủ Khinh Trần ngưng cười, nhìn Sở Thanh Linh, nhớ tới ánh mắt đau thương của nàng ấy, “Người nam nhân kia làm tổn thương nàng có phải không? Cho nên nàng định trốn tránh hấn?”

Ánh mắt Sở Thanh Linh càng lạnh lẽo, không nói một lời.

“Nếu đúng là như vậy, không còn cần hấn được không?” Thanh âm Hoàng Phủ Khinh Trần chợt thay đổi rất dịu dàng cực kỳ ôn nhu, “Đến bên cạnh ta không được sao?”

“Không được.” Sở Thanh Linh không chút do dự, một câu cự tuyệt.

“Tại sao? Bởi vì trong lòng nàng vẫn có hấn? Tại sao không cho chính mình một cơ hội để cho bản thân không còn cô độc?” Hoàng Phủ Khinh Trần từ từ đến gần Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh theo bản năng lui về phía sau, lạnh lùng nói: “Ai trong lòng ta không quan hệ tới Vương gia.”

“Bây giờ nàng không thể nào lqđ tiếp nhận ta, ta hiểu.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười, mắt sáng rực nhìn Sở Thanh Linh nói: “Ta sẽ vẫn ở phía sau nàng, chỉ cần nàng quay đầu là có thể nhìn thấy ta. Ta sẽ đợi đến ngày nàng tiếp nhận ta.”

Sở Thanh Linh nhìn sự nghiêm túc trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Khinh Trần, xoay người sang bên không nói gì thêm nữa.

“Giờ Tý đã tới, thi châm thôi.” Hoàng Phủ Khinh Trần cười, xoay người đi ra khỏi đình.

Sở Thanh Linh phớt tạt nhìn bóng lưng của Hoàng Phủ Khinh Trần, cuối cùng vẫn bước chân đi theo. Hoàng Phủ Khinh Trần nghe tiếng bước chân tinh tế ở sau lưng, cười không ra tiếng, nụ cười chìm ngập trong bóng đêm tối đen.

“Thanh Linh ——” Hoàng Phủ Khinh Trần đang nằm nhẹ giọng kêu.

Sở Thanh Linh không để ý, chỉ lo hạ châm.

“Nếu, ta chết, nàng sẽ đau lòng vì ta, chỉ một chút thôi.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười, bên trong có đau thương nhàn nhạt.

Sở Thanh Linh giật mình, không trả lời. Không phải là không muốn trả lời, mà là không biết trả lời như thế nào.

“Ta, rất muốn khi ta chết có người đau lòng vì ta.” Trong thanh âm của Hoàng Phủ Khinh Trần có ý tứ than vãn không rõ.

“Dân chúng Thương Châu quốc sẽ thương tâm vì ngươi.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt trả lời.

“Bọn họ không đau lòng vì ta, mà là vì Nhân vương, biết không?” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười, trong nụ cười có ý châm chọc.

“Ngươi chính là Nhân vương.” Sở Thanh Linh lạnh giọng trả lời.

“Ta hy vọng trong lòng nàng ta không phải là Nhân vương, ta hy vọng nàng coi ta là một nam nhân, là nam nhân gọi là Hoàng Phủ Khinh Trần.” Hai mắt Hoàng Phủ Khinh Trần nhắm nghiền, giữa chân mày có chút mỏi mệt.

Sở Thanh Linh trầm mặc, không nói gì thêm.

Rất lâu sau, Sở Thanh Linh lqđ mới hiểu được vào lúc này Hoàng Phủ Khinh Trần rốt cuộc đã lấy tâm trạng như thế nào để nói chuyện với mình, chỉ là về sau, đã cảnh còn người mất.

52. Chương 52: Người Vô Sĩ’

53. Chương 53: Có Trò Hay Để Nhìn’

54. Chương 54: Hai Nam Nhân Hào Hoa Phong Nhã’

55. Chương 55: Đơn Giản Như Vậy’

Sở Thanh Linh nhìn Đông Phương Thiếu Tư, thật lâu không nói gì.

“Nha đầu, làm sao ngươi biết những thứ này?” Y tiên vuốt cằm, mặc dù cằm hắc vốn không có râu.

“Nhân vương gặp mặt hắc, ta ở đó. Hình như hắc có chút thay đổi, sau bọn họ lại gặp lại, ta không biết bọn họ nói những gì. Nhưng nhất định là bọn họ có giao dịch.” Sở Thanh Linh lqđ biết quan hệ căng thẳng của Thương Châu quốc, Thành Hạ quốc và Thiên Vận quốc, nhưng Mặc Hiên sẽ làm ra chuyện bất lợi với Thiên Vận quốc sao? Hắc sẽ làm sao? Trong lòng Sở Thanh Linh không đưa ra được đáp án.

Đông Phương Thiếu Tư trầm ngâm trong chốc lát, hạ giọng nói: “Nhân vương không tìm được chúng ta ở trong thành, sợ rằng sẽ lập tức phái thám tử dò xét xem ta có về nước không. Nếu như điều tra được ta chưa trở về...” Câu kể tiếp Đông Phương Thiếu Tư chưa nói ra nhưng hai người trong xe ngựa đã hiểu. Nếu như thám dò được Đông Phương Thiếu Tư chưa về nước, đây chính là cơ hội tốt trời cho, thiết kỵ Thương Châu quốc sẽ tiến quân thần tốc tới Thiên Vận quốc! Đến lúc đó, hậu quả khó mà lường được.

Sở Thanh Linh trầm mặc, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày lập trường đối lập với Mặc Hiên. Chỉ sợ Thành Hạ quốc cũng sẽ nắm chặt cơ hội lần này thôi. Lúc này Đông Phương Thiếu Tư nên chạy về Thiên Vận quốc, hắc có thể bỏ tất cả để tới cứu mình đã khiến mình cực kỳ kinh ngạc và cảm động. Nhưng hiện

tại hán phải trở về, phòng ngừa sẽ xuất hiện tình huống sinh linh đồ thán. Mà bây giờ mình muốn đi Thành Hạ quốc tìm Mặc Hiên, tìm hán hỏi rõ ràng một số chuyện đã xảy ra.

“Người, về Thiên Vận quốc trước, tự ta đi Thành Hạ quốc tìm Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

“Không thể nào! Làm sao ta có thể yên tâm một mình nàng.” Đông Phương Thiệu Tư nhất quyết cự tuyệt, “Ta đi cùng nàng.”

“Không được, Thiên Vận quốc làm thế nào?” Sở Thanh Linh cau mày.

“Một mình nàng không an toàn, nếu gặp lại Nhân vương thì làm thế nào? Ta nhất định phải khiến cho Nhân vương sống không bằng chết.” Đông Phương Thiệu Tư lqđ nghĩ tới Nhân vương nhất Sở Thanh Linh liền hận nghiêng rằng, đã xảy ra chuyện như vậy, làm sao có thể để mặc ột mình Sở Thanh Linh ở bên ngoài?

Sở Thanh Linh muốn nói nhưng lại thôi, theo tính khí của Thiệu Tư, chắc chắn sẽ mắc kẹ Thiên Vận quốc mà chạy theo mình, nhưng nếu bởi vì chính mình mà khiến cho bách tính Thiên Vận quốc lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, vậy mình thành cái gì? Tội nhân thiên cổ! Bây giờ nghĩ lại, sợ rằng Nhân vương thật sự phái người đuổi theo phía sau. Tên nam nhân biến thái và điên cuồng!

“Đúng rồi, tên súc sinh kia có làm như vậy với nàng không? Có chạm qua nàng không?” Đông Phương Thiệu Tư khẩn trương nhìn Sở Thanh Linh, trong mắt có sợ hãi và tức giận. Tên súc sinh kia có can đảm đối đãi với Thanh Linh của mình như vậy không?

“Không có.” Sở Thanh Linh bĩu môi tức giận nói, “Hán nói không miễn cưỡng ta, chờ ta nghĩ thông suốt.”

“Ha... ha...” Đông Phương Thiệu Tư nhắm mắt lại cười rộ lên ôm chặt lấy Sở Thanh Linh, hoàn hảo, bảo bối của mình không bị tên súc sinh kia chạm qua. Nếu dám chạm vào bảo bối của mình, đừng nói sẽ khiến cho hán sống không bằng chết, cả thủ đô Thương Châu quốc cũng phải chôn cùng.

“Nha đầu, nếu ngươi không muốn làm tội nhân thiên cổ thì trước hết trở về Thiên Vận quốc cùng tiểu tử này đi, muốn đi tìm Mặc Hiên còn sợ không có thời gian sao? Hơn nữa ngươi cũng nói hiện giờ hán là thái tử, muốn gặp hán chỉ sợ không dễ dàng như vậy.” Y tiên cau mày, vẻ mặt âm trầm, “Ta cũng muốn tới mộ phần cha mẹ ngươi thấp nén nhang.”

Sở Thanh Linh dừng lại, trong lòng có chút phức tạp. Cùng hán trở về? Lại về nơi bị ác mộng kia? Nơi nào cũng không đi được, người nào cũng không thể thấy...

Dường như Y tiên nhìn thấu tâm tư của Sở Thanh Linh, nhân nhạ nở nụ cười: “Nha đầu, ngươi đã đồng ý cho hán một cơ hội, hãy tin tưởng hán đi.”

Sở Thanh Linh chống lại ánh mắt hy vọng của Đông Phương Thiệu Tư, do dự gật đầu một cái, trong mắt Đông Phương Thiệu Tư loé lên ánh sáng, nắm tay Sở Thanh Linh.

“Ta sẽ phái người đi thăm dò chuyện về Mặc Hiên.” Đông Phương Thiệu Tư an ủi Sở Thanh Linh, “Nàng không phải lo lắng cho hán, nếu hán có năng lực ngồi lên vị trí thái tử, vậy thì nhất định sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt.” Nhưng lời còn lại này Đông Phương Thiệu Tư không nói ra, cũng không nói cho nàng biết suy đoán của bản thân về chuyện đã xảy ra đối với cha mẹ nàng.

Ba người liền bí mật như vậy nhanh chóng chạy tới biên giới Thương Châu quốc, hữu kinh vô hiểm bước chân vào lãnh thổ Thiên Vận quốc.

Sau ngày Đông Phương Thiệu Tư cứu Sở Thanh Linh đi, thám tử Thành Hạ quốc liền truyền tin tức đến tai Dạ Mặc Hiên. Dù sao động tĩnh đêm đó lớn như thế làm sao che giấu được.

“Ban đêm có người xông vào biệt viện của Nhân vương mang một nữ nhân đi?” Dạ Mặc Hiên cau mày, nghe cấp dưới bẩm báo. Phất tay để người ta lui xuống rồi bản thân suy nghĩ lại. Trở lại phủ thái tử rồi sai người đi thăm dò nguyên nhân nàng lại nữ giả nam trang ở chung một chỗ với Nhân vương. Chỉ nghe được nàng là đại phu được Nhân vương mời về, về sau lại biến mất. Bản thân mình vẫn rất lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau lại biết nàng ở biệt viện của Nhân vương để trị liệu cho Nhân vương. Nhân vương cần nàng trị liệu tất nhiên sẽ không đối đãi với nàng như vậy, điều này cũng khiến inh yên tâm. Nhưng, bây

giờ lại biết có người tới biệt viện mang một nữ nhân đi. Chính là nàng sao? Nếu là nàng, vậy là ai mang nàng đi? Người nào có gan lớn như vậy, người nào có thực lực mang người từ trong phủ Nhân vương đi?

Trong lòng Dạ Mặc Hiên giật mình, đột nhiên đứng lên. Nếu nói nam nhân có gan lớn đồng thời có thực lực như vậy, thiên hạ này chỉ có một người, đó chính là Đông Phương Thiệu Tư!

Người đó luôn cao cao tại thượng, không coi trọng bản thân mình! Dạ Mặc Hiên cắn chặt răng, ngày chính mình bị khuất nhục còn rõ mồn một trước mắt. Bây giờ mình đã không còn là thiếu niên ngây thơ năm đó nữa. Khi đó cái gì mình cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn mang nàng đi, ngay cả nhìn mặt nàng cũng làm không được! Nhưng, hiện tại không giống vậy, toàn bộ đã bất đồng rồi! Cũng sắp xử lý xong, chờ sau khi mình đứng ở vị trí cao nhất, sẽ lập tức đi tìm nàng, đưa nàng trở về, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng.

“Thái tử điện hạ, việc lớn không xong rồi, hoàng thượng, hoàng thượng đã xảy ra chuyện ~ thật sự!” Một tên thái giám vội vàng cuống quýt chạy vào, còn chưa hành lễ liền la hét liên tiếp.

“Làm càn, kích động như thế còn ra cái thể thống gì?!” Dạ Mặc Hiên lạnh nhạt nhìn thái giám hốt hoảng trước mắt, lạnh nhạt quát khê, dọa thái giám lập tức quỳ trên đất hô lớn Điện hạ thứ tội.

Dạ Mặc Hiên ngẩng cao đầu nhìn ra bên ngoài, đáy mắt hiện lên nụ cười lạnh thâm trầm, cuối cùng đã tới ngày này sao?

Trong hoàng cung, thái giám cung nữ rồi một nùi, chỉ vì đột nhiên hoàng thượng bất tỉnh nhân sự, sắc mặt trắng bệch té xỉu rồi.

Dạ Mặc Hiên bước vào trong tấm cung của hoàng thượng thì thấy hoàng hậu lạnh lùng cùng một đám quý phi đang khóc lóc rồi rít. Mà bên ngoài mấy vị công chúa và hoàng tử đang chạy tới. Còn không đợi nhóm công chúa và hoàng tử đến, hoàng thượng đã băng hà.

Sau ngày hôm nay, lịch sử Thành Hạ quốc, nghênh đón một trang mới đến.

Khi mặc long bào vàng óng ánh, Dạ Mặc Hiên đứng trên đại điện nhìn xuống hoàng huynh ở phía dưới, mặc dù đang hành lễ nhưng mặt lại không hề cam lòng thì hắn hiểu được tiếp sau mới là đấu tranh chân chính, nếu muốn cường ngành giẫm mọi người dưới chân cần có thêm thời gian. Còn nữa, mạnh đến mức có thể giữ nàng, người mình để ý nhất, ở bên người, không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương gì!

Thiên Vận quốc, Trúc viên.

“Mặc Hiên làm hoàng đế Thành Hạ quốc?” Sở Thanh Linh kinh ngạc đứng dậy, nhìn người đưa tin tức đến Đông Phương Thiệu Tư.

“Phải, nhưng căn cơ của hắn không ổn.” Đông Phương Thiệu Tư trầm ngâm, “Còn có hai người có thể ở ngôi vị hoàng đế, tình cảnh của hắn sợ rằng cũng không dễ vượt qua.”

“Này ——!” Sở Thanh Linh lo lắng nhíu mày lại, đứa bé kia vẫn thuần khiết như thế, hắn có thể đứng vững trong hoàn cảnh phức tạp như vậy sao?

“Không cần lo lắng, nếu hắn có thể ngồi lên vị trí hoàng đế, sẽ không dễ dàng bị người ta kéo xuống.” Đông Phương Thiệu Tư nhìn thấu lo lắng của Sở Thanh Linh, nhẹ giọng an ủi, “Được rồi, đừng suy nghĩ, có tin tức gì ta sẽ lập tức nói cho nàng.”

“Cảm ơn ~~” Sở Thanh Linh cúi đầu, trả lời lại hai chữ.

Đông Phương Thiệu Tư nhân nhật cười, đi lên phía trước kéo tay Sở Thanh Linh: “Nàng biết, điều ta muốn không phải là lời cảm ơn của nàng.”

Sở Thanh Linh ngẩng đầu đối diện với con mắt xinh đẹp đang mỉm cười của Đông Phương Thiệu Tư, nhất thời yên lặng.

“Được rồi, không nói nữa, tiền bối vẫn đang ở đại sảnh đợi nàng. Hắn ồn ào muốn đi Vọng Nguyệt Lâu ném thử rượu hồng trần nơi đó.” Đông Phương Thiệu Tư nói qua với Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh gật đầu, đi cùng Đông Phương Thiểu Tư ra cửa. Từ sau khi trở lại Trúc viên, Sở Thanh Linh kinh ngạc phát hiện Đông Phương Thiểu Tư đã thay đổi rất nhiều, không hề hạn chế tự do của mình nữa, muốn đi đâu, nói chuyện cùng ai hẳn đều không ngang ngược không hiểu chuyện giống như trước là không cho phép. Chỉ đôi khi trong mắt loé lên tức giận liền bị Y tiên trừng mắt lại bỏ xuống. Có lúc Sở Thanh Linh rất tò mò, rốt cuộc Y tiên nói gì với hắn mà khiến cho hắn thay đổi to lớn đến thế. Mà Sở Thanh Linh không biết, Đông Phương Thiểu Tư làm được như vậy, đều là hết sức khắc chế sự vọng động của mình. Sở Thanh Linh đi ra bên ngoài thì hắn muốn ôm chặt nàng vào trong ngực, mang về phòng không cho bất kỳ ai nhìn thấy. Thấy nàng nói chuyện cùng nha hoàn, hắn thậm chí muốn đá bay nha hoàn. Nhưng đều bị Y tiên răn dạy ột trận mà từ bỏ.

Nước Thiên Vận vẫn là mùa đông giá rét như cũ, hai bên đường phố tuyết chất đóng thật dày, hai bên đại thụ cũng bị tuyết trắng phủ kín. Đông Phương Thiểu Tư dắt tay Sở Thanh Linh đi trên đường cái, không ngồi xe ngựa.

Sở Thanh Linh yên lặng đi bên cạnh Đông Phương Thiểu Tư, tâm tình thay đổi rất hiền hoà. Lần đầu tiên ở cùng hắn mà tâm tình như vậy. Đông Phương Thiểu Tư không chú ý đến ánh mắt của Sở Thanh Linh, mà thờ ơ liếc nhìn chung quanh, vì Sở Thanh Linh kéo lại áo choàng. Sở Thanh Linh bất đắc dĩ cười cười, vẫn là hành động trẻ con như vậy, nhưng so với cách làm khiến người khác tổn thương trước kia, bây giờ đã làm cho người ta không khó để đón nhận.

“Thiểu Tư, ngươi biết không? Thật ra thì điều ta muốn rất đơn giản.” Sở Thanh Linh cảm nhận độ ấm trên tay mình do Đông Phương Thiểu Tư truyền tới, mỉm cười.

Đông Phương Thiểu Tư kinh ngạc quay đầu, nhìn Sở Thanh Linh đang mỉm cười, lần đầu tiên Sở Thanh Linh chủ động nói đến những điều này với mình. Từ trước đến nay đều có cảm giác không có cách nào chạm đến sâu trong nội tâm của nàng, không thể biết được ý nghĩ của nàng. Hôm nay nàng lại chủ động nói ra những điều này, sao không khiến cho Đông Phương Thiểu Tư kinh ngạc và vui mừng.

“Ta không muốn sơn hào hải vị, không muốn tơ lụa, chỉ muốn một ngày đơn giản vô cùng vui vẻ. Lúc đó, ta chỉ muốn có thể đoàn tụ cùng người nhà, trải qua một ngày vui vẻ.” Sở Thanh Linh nói đến đây, ánh mắt ảm đạm hẳn, “Nhưng tất cả đã không bao giờ có được nữa rồi.”

Đông Phương Thiểu Tư biến sắc, vội vàng nắm chặt tay Sở Thanh Linh, hắn biết, giờ phút này nhất định là lòng Sở Thanh Linh rất đau cực kỳ đau, mình đã tước đoạt cơ hội gặp mặt lần cuối của nàng với bọn họ!

“Ta cho rằng cái gì cũng không có, nhưng Mặc Hiên vẫn còn đó.” Sở Thanh Linh chậm rãi nói, không nhìn đến lúc này ánh mắt Đông Phương Thiểu Tư bỗng nhiên thâm trầm nói tiếp, “Còn nữa, ngươi vẫn còn bên cạnh ta. Ngươi, có thể để cho ta tin tưởng sao?” Sở Thanh Linh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Đông Phương Thiểu Tư đang ngơ ngẩn.

“Có thể.” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng ôm Sở Thanh Linh vào trong ngực, “Tin tưởng ta, ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì gây thương tổn cho nàng.”

“Được, ta tin chàng.” Sở Thanh Linh thở dài, vòng tay ôm lấy Đông Phương Thiểu Tư. Phức tạp nơi đáy lòng rốt cuộc cũng sáng tỏ, thật ra thì đối với Thiểu Tư, mình có yêu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, giống như cái nhìn ngàn năm, trong lòng cũng đã có hắn. Nhưng về sau, tất cả những điều hắn làm đều là thương tổn liên tiếp thương tổn. Càng về sau, mình đã không thể phân biệt rõ yêu nhiều hơn hận, hay là hận nhiều hơn yêu. Nhưng hiện tại đã có chút rõ ràng, mình yêu hắn. Yêu nam nhân tức giận như đứa bé này, yêu nam nhân kẻ kỳ quái không biết yêu này.

Đông Phương Thiểu Tư cúi đầu, nhìn nụ cười dịu dàng của Sở Thanh Linh xuất phát từ nội tâm, trong lòng kinh ngạc, thì ra để cho nàng mở rộng lòng với mình mà cười, là đơn giản như vậy?

“Thiểu Tư, đồng ý một thỉnh cầu của ta, được chứ?” Đột nhiên, Sở Thanh Linh trong ngực Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng mở miệng.

“Nàng nói đi.” Đông Phương Thiểu Tư ôm Sở Thanh Linh, trong lòng rất thoả mãn.

“Nếu như có một ngày, Thương Châu quốc cùng Thành Hạ quốc và chúng ta khai chiến, bọn họ thua, chàng bỏ qua cho Mặc Hiên, được không?” Âm thanh Sở Thanh Linh sâu xa, sâu trong nội tâm nàng đã sớm nghĩ

tới có lẽ ngày đó sẽ đến. Chỉ là, người nam nhân trước mắt mình đã cường đại đến mức khiến cho bọn họ căn bản không có cách nào dự tính trước tình hình.

“Được, ta đồng ý với nàng. Nếu hấn rơi vào tay ta, ta sẽ bỏ qua cho hấn.” Đông Phương Thiểu Tư lqđ không do dự, một lời đáp ứng. Nếu là trước kia, nhất định câu trả lời của hấn không phải như vậy. Đối đãi với kẻ địch, trong lòng hấn chưa bao giờ có nửa điểm nhân từ.

“Cảm ơn chàng.” Sở Thanh Linh ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Đông Phương Thiểu Tư.

“Ta không muốn lời cảm ơn của nàng.” Đông Phương Thiểu Tư không được tự nhiên gật gật khoé miệng.

Sở Thanh Linh cười rộ lên, không đáp lời, không để ý đang ở trên đường lớn mà nhón chân lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên gương mặt tuấn mỹ của Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư choáng váng, cứ đứng ngây người tại chỗ như vậy, còn Sở Thanh Linh vừa cười vừa chạy đi trước.

Đông Phương Thiểu Tư từ từ sờ lên mặt của mình, cười ngây ngô. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên bảo bối của mình chủ động hôn mình. Trong lòng dường như muốn tan chảy, đây là cảm giác như thế nào? Vì sao từ trước đến nay chưa từng có?

Ở trong thư phòng Vương phủ bày bí quyết Y tiên viết cho Đông Phương Thiểu Tư: nương tử nói toàn bộ đều đúng, nương tử muốn cái gì lập tức đưa cho cái đó, nương tử muốn đi đâu liền theo đi đó, nương tử muốn làm cái gì liền giúp làm cái đó...

Lúc này Đông Phương Thiểu Tư đuổi theo Sở Thanh Linh, ôm khư khư lấy nàng mà mỉm cười, trong lòng tán thưởng lời Y tiên nói: Thật đúng là chữ nào cũng như châu như ngọc!

56. Chương 56: Sẽ Không Để Cho Người Chết Sảng Khoái Như Vậy.

Ngày hôm đó, bão tuyết đã ngừng, mặt trời khó thấy lộ ra. Trong Trúc viên Y tiên híp mắt nhìn hạ nhân đang quét tuyết, đơn giản là vì hấn hằng hái muốn nấu rượu uống. Sở Thanh Linh lqđ ngồi một bên mỉm cười nhìn Y tiên đang loay hoay mở đồ nấu rượu.

“Nha đầu, đừng chỉ nhìn, tới đây, tới đây ~” Y tiên ngoắc tay với Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh cười rồi đi ra phía trước hỗ trợ, trong lòng có chút ấm áp. Đã lâu rồi không cảm nhận được ấm áp như vậy.

“Nha đầu, sắp bước sang năm mới rồi.” Y tiên nấu rượu, nhìn không trung.

“Ừm, đúng vậy.” Suy nghĩ của Sở Thanh Linh quay lại trước kia, mỗi lần đến lễ mừng năm mới mẹ sẽ gói bánh chưng, mà bản thân mình gói không ra hình dáng gì, Mặc Hiên lại luôn chọn bánh mình gói để ăn, sau đó mặt ngây ngốc nở nụ cười rục rỏ nói thật ra ăn có gì khác nhau đâu, đều nấu giống nhau.

“Thanh Linh ~ Tiên bối” Đông Phương Thiểu Tư vừa vào viện liền nhìn thấy hai người vui vẻ hoà thuận. Đối với Y tiên, Đông Phương Thiểu Tư hết sức khâm phục, trước vì muốn biết tin tức của Thanh Linh từ trong miệng Y tiên nên thái độ tương đối tốt, nhưng về sau Y tiên dạy ỉnh mấy phương pháp kia, quả nhiên rất đơn giản để khiến cho Thanh Linh vui mừng, lần này hoàn toàn phục rồi.

“Tiểu tử, tới đây uống rượu.” Y tiên gọi thật to.

Đông Phương Thiểu Tư mỉm cười gật đầu ngồi ở bên cạnh Sở Thanh Linh, cánh tay tự nhiên vòng sau thắt lưng Sở Thanh Linh, rồi mới lên tiếng: “Thanh Linh, Mặc Hiên bên kia ~”

Lời nói chưa dứt, Sở Thanh Linh có chút khấn trương: “Mặc Hiên hấn như thế nào, đã xảy ra chuyện?” Cũng không lạ vì sao Sở Thanh Linh lo lắng, chỉ vì nàng hiểu rất rõ, hiện tại căn cơ của Mặc Hiên tuyệt không ổn định.

Đông Phương Thiểu Tư nhìn thấy thái độ Sở Thanh Linh lqđ khấn trương như vậy, khẽ cau mày muốn phát tác, ai ngờ Y tiên nhẹ nhàng giả âm thanh ho khan, Đông Phương Thiểu Tư ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Y tiên, cuối cùng nuốt lời đã đưa đến khoé miệng vào. Về mặt lập tức đổi thành nhu hoà nhẹ nhàng vỗ lưng Sở Thanh Linh an ủi: “Yên tâm, hấn không có chuyện gì.”

“Rốt cuộc Thành Hạ quốc xảy ra chuyện gì?” Sở Thanh Linh vẫn có chút khấn trương.

“Mấy ngày trước, có người phát động chính biến, đã tiến tới gần đại điện, nhưng Mặc Hiên đã sớm có phòng bị, máu nhuộm đại điện tiêu diệt toàn bộ kẻ tạo phản.” Đông Phương Thiểu Tư dùng một câu hời hợt miêu tả qua trận gió tanh mưa máu.

Sở Thanh Linh cắn môi, trong lòng vẫn không bỏ xuống được. Mà Y tiên lại khẽ cau mày, hẳn hiểu được chuyện tuyệt đối không đơn giản như Đông Phương Thiểu Tư nói.

“Nàng yên tâm, hẳn không có việc gì.” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ giọng an ủi, mà trong lòng hẳn cũng thầm giật mình. Thiểu niên u mê ngày đó đã trưởng thành là bá chủ một phương, máu lạnh vô tình mà tàn nhẫn. Hẳn đâu chỉ là tiêu diệt kẻ tạo phản, còn tiêu diệt toàn bộ người nhà tham dự trong đó, lại lăng trì xử tử một vị vương gia cùng toàn bộ gia quyến. Thủ đoạn thật tàn nhẫn, làm cho người ta kinh ngạc. Dĩ nhiên những điều này không nên nói cho Thanh Linh. Thủ đoạn lần này, chắc đã khiến cho vị vương gia kia sợ rồi. Căn cơ của hắn tạm thời vững chắc.

“Ta còn rất lo lắng cho hắn, rất muốn gặp hắn một chút.” Trong mắt Sở Thanh Linh đều là lo lắng. Đứa bé ngây thơ đó, hoàn cảnh hiện tại rất phức tạp, đối với hắn tàn nhẫn dường nào.

“Sẽ có cơ hội.” Đông Phương Thiểu Tư cũng chỉ an ủi như vậy, thật ra thì trong lòng hắn cũng chưa rõ căn nguyên. Nếu gặp mặt Mặc Hiên, nhất định là lập trường đối địch, cũng chỉ có thể gặp mặt trên chiến trường.

Khi Sở Thanh Linh đang lo lắng cho Mặc Hiên, thì Dạ Mặc Hiên đang khoanh tay lạnh lùng đứng trong tẩm cung Thái hậu.

“Mẫu hậu, vì sao không uống thuốc? Người có biết, đây là vì tốt cho thân thể của người.” Giọng nói Dạ Mặc Hiên lạnh lẽo, không có chút nhiệt độ nào.

“Không! Ai gia không uống!” Thái hậu giống như bị điên lật đổ thuốc trong tay cung nữ, làm bắn tung toé lên người nàng ta, cung nữ chặt vật quý trên mặt đất.

“Người đâu, bưng lại thuốc cho Thái hậu.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt phân phó.

“Không uống, không uống đâu...” Tay thái hậu liềm mạng khua khoắng lung tung trong không khí, “Đó là độc dược, độc dược a...um...”

Vừa nói xong, trong đại điện an tĩnh lại, ngay cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy.

“Mẫu hậu, người thật là, làm sao vậy. Đây là thuốc bổ, vì muốn tốt cho thân thể của người.” Giọng nói Dạ Mặc Hiên trở nên dịu dàng, từ từ đi đến gần Thái hậu đang hốt hoảng, “Hài nhi cũng là vì sức khoẻ của người.”

“Không! Không! Người định độc chết ta, đó là độc dược mẫn tính, đó là độc dược!” Thái hậu mắc chứng bệnh cuồng loạn gào to, liềm mạng thối lui về sau lưng, hoảng sợ nhìn Dạ Mặc Hiên càng lúc càng đến gần mình.

“Mẫu hậu” thanh âm Dạ Mặc Hiên Puck.lqd tràn đầy bi thương, đau lòng nhìn Thái hậu đang như muốn nổi điên, quay đầu gằm lên với cung nữ thái giám đang ngây ngốc: “Còn đứng ngây đó làm gì, mau đi gọi ngự y!”

Một lát sau, ngự y hỗn hển chạy vào tẩm cung, nhưng nhìn Thái hậu đang cuồng loạn như vậy, Thái hậu như thế bất mạch làm sao đây?

Dạ Mặc Hiên khẽ gật đầu với thái giám bên cạnh, thái giám hiểu ý, tiến lên giơ ngón tay liền điểm trúng huyệt đạo của Thái hậu, khiến cho nàng ta an tĩnh lại. Thì ra thái giám bên cạnh Dạ Mặc Hiên cũng là cao thủ!

Chẩn bệnh xong, Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn ngự y, chờ ngự y bẩm báo.

“Bẩm báo hoàng thượng, Thái hậu tất cả đều tốt.” Ngự y hành lễ.

“Rất tốt, nhưng gần đây tinh thần mẫu hậu không được tốt, vừa rồi còn nói mê sảng đó.” Trong mắt Dạ Mặc Hiên đều là tàn khóc.

“Vi thần sẽ gia tăng thêm một đơn thuốc vì Thái hậu, về sau nhất định là Thái hậu sẽ không giống như hôm nay nữa.” Ngự y lập tức hiểu được.

“Vậy thì tốt, lui ra đi.” Dạ Mặc Hiên phát tay để ngự y lui ra, quay đầu nói với mọi người đang quỳ trên đất: “Các người cũng lui ra đi, trẫm có lời muốn nói với Thái hậu.”

Mọi người lĩnh mệnh rời đi, tầm cung rộng lớn như vậy chỉ còn lại Thái hậu hoảng sợ trợn to mắt cùng Dạ Mặc Hiên lạnh lẽo.

“Mẫu hậu ha ha.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười từ từ đến gần Thái hậu đang hoảng sợ, nụ cười lãnh khốc khiến cho Thái hậu không rét mà run.

“Đừng sợ, trẫm sẽ không đối với người như vậy.” Dạ Mặc Hiên cười dịu dàng, nhưng sau một khắc, giọng nói trở nên lạnh lẽo, mặt biến thành âm lãnh nói: “Trẫm sẽ không để cho người chết sáng khoái như vậy.”

Thái hậu vươn tay về phía Dạ Mặc Hiên, há to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh gì.

“Thế nào, có phải rất muốn mắng trẫm, mắng trẫm không bằng cầm thú, ngay cả mẹ ruột cũng đối xử như thế, còn mắng trẫm vong ân phụ nghĩa, người giúp trẫm khôi phục thân phận hoàng tử, nhưng bây giờ trẫm lại chậm rãi hành hạ người?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Mặc Hiên lại cười hung dữ. Thái hậu vùng tay muốn đánh lên mặt Dạ Mặc Hiên, Dạ Mặc Hiên bắt được tay Thái hậu, nắm thật chặt, bóp chặt khiến Thái hậu đau đến biến đổi sắc mặt.

“Người cho rằng trẫm nên cảm tạ người sao? Cảm tạ người đã giết cả nhà người đã dưỡng dục trẫm sao, cảm tạ vì sự trợ giúp của người khiến trẫm ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đúng vậy sao?” Dạ Mặc Hiên cắn răng, từng câu từng chữ rít ra, mỗi một câu một chữ đều dùng sức như vậy, tràn đầy hận ý.

Thái hậu há to mồm, cố gắng vô ích để nói điều gì đó.

“Người là ai chứ?” Dạ Mặc Hiên chợt buông tay Thái hậu ra, bất ngờ không kịp đề phòng khiến Thái hậu ngã ngồi trên đất, chặt vật không chịu nổi.

“Lúc người vứt trẫm đang nghĩ thế nào? Cũng chỉ là chướng ngại vật đưa người lên vị trí hoàng hậu, bởi vì trẫm không phải là huyết thống của tiên hoàng phải không? Người sợ tiên hoàng trích máu nhận thân, liền thuận tiện hãm hại một vị quý phi nói là trộm hài tử của người đi. Thật là một hòn đá bắn hạ hai con chim.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt nói, hình như đến cùng muốn nói sự việc không liên quan đến bản thân. Càng nói ánh mắt Thái hậu trừng càng lớn.

“Nhưng là, người không thể có thai con nối dòng nữa, chỉ có tìm trẫm về, vì vinh hoa phú quý của người lại mở đường lần nữa.” Dạ Mặc Hiên ngẩng đầu, suy nghĩ có chút sâu xa kể lại, “Tại sao người không tùy tiện tìm một đứa bé tới thay thế trẫm vậy? Chẳng lẽ người còn có chút lương tâm?”

Sắc mặt của Thái hậu biến đổi liên tục, trong mắt lại hiện lên vẻ không đành lòng.

Tia không đành lòng chớp nhoáng này bị Dạ Mặc Hiên Puck lại nhay bén bắt được, Dạ Mặc Hiên chợt cất tiếng cười to: “Không phải chứ? Thật sự là lương tâm của người chưa mất?” Giống như tự nhiên phát hiện ra một sự kiện buồn cười, Dạ Mặc Hiên cười ngông cuồng, cười đến chàm biếm.

Sắc mặt Thái hậu dần dần mờ đi, chán nản ngồi xuống.

Mệnh, tất cả đều là mệnh!

Thái hậu che mặt mình, không tiếng động khóc ồ lên.

Dạ Mặc Hiên lạnh lùng liếc nhìn Thái hậu, không nói gì thêm, hờ hững xoay người rời đi.

Đi trên hành lang yên tĩnh lạnh lẽo, lòng Dạ Mặc Hiên hơi đau. Ngẩng đầu nhìn chung quanh, nơi này, thật sự rất lạnh cực kỳ lạnh, không có một chút nhiệt độ nào cả, khiến cho người ta hít thở không thông. Rất nhớ năng, thực sự rất nhớ năng.

Hiện tại chỉ muốn nàng ở bên người mình! Lúc này, hẳn là Thiên Vận quốc sắp hết năm rồi. Suy nghĩ của Dạ Mặc Hiên quay lại trước kia, quãng thời gian vui vẻ không lo lắng gì.

Đã đến lúc, nên nghênh đón hoàng hậu của mình rồi.

Khoẻ miệng Dạ Mặc Hiên hiện lên nụ cười dịu dàng.

Mình có biện pháp, khiến cho nàng chủ động đi tới bên cạnh mình.

Dạ Mặc Hiên lỏng phát ống tay áo rộng, đi tới thư phòng. Muốn nàng chủ động đi tới bên cạnh mình, nhất định phải giải quyết người ngăn trở bên cạnh nàng! Nam nhân khiến lòng mình thống hận!

Đến thư phòng, Dạ Mặc Hiên cầm bút viết mật thư. Vừa viết Dạ Mặc Hiên vừa mỉm cười, Nhân vương, nam nhân có ý tứ này, vì sao hẳn nóng lòng đối phó với Thiên Vận quốc, còn nóng lòng đối phó với nam nhân kia. Bất kể như thế nào, mình nhất trí với mục đích của hắn, cái này là đủ rồi.

“Bẩm báo hoàng thượng, được đã luyện xong.” Giọng nói âm dương quái khí của thái giám chợt vang lên

“Vậy sao?” Dạ Mặc Hiên vui mừng ném bút xuống, mừng rỡ nhìn về phía hộp gấm trong tay thái giám.

“Mời hoàng thượng xem qua.” Thái giám hạ mình trình hộp gấm lên.

Dạ Mặc Hiên cẩn thận mở hộp gấm ra, bên trong là mấy viên thuốc trơn bóng xanh đen. Dạ Mặc Hiên cầm lên ngửi một cái, lạnh nhạt hỏi: “Có phản ứng gì không tốt không?”

“Này ——” thái giám do dự nói, “Nô tài còn chưa tìm người thử qua.”

“Khốn kiếp! Đi tìm người thử.” Dạ Mặc Hiên nộ khí dâng lên, thuốc như vậy còn chưa có thử qua là làm sao! Nếu như phản ứng không tốt mà cho nàng ăn thì còn gì nữa?!

“Dạ, dạ, nô tài sẽ đi kiếm người thử.” Thái giám vội vàng đáp ứng liền muốn cáo lui.

“Đợi một chút! Dạ Mặc Hiên chợt nhớ tới cái gì.

“Hoàng thượng còn có gì phân phó?” Thái giám cúi đầu hỏi.

“Tìm thêm vài người thử, nếu không có phản ứng không tốt thì điều chế nhiều chút.” Trên mặt Dạ Mặc Hiên hiện lên nụ cười hài lòng.

“Dạ, nô tài cáo lui.” Thái giám cầm hộp gấm lui xuống.

Dạ Mặc Hiên khẽ thở dài, thật lâu đó, hiện tại rất muốn gặp nàng, hiện tại rất mong được ôm nàng vào trong ngực!

57. Chương 57: Mang Thai! Âm Mưu Kéo Tới!

Trở lại Trúc viên đã sắp được một tháng, mỗi ngày trong một tháng này đều là ngày hạnh phúc, mỗi khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Sở Thanh Linh lỏng thì Đông Phương Thiệu Tư đều quên đi mọi thứ. Chưa bao giờ biết, hoá ra để cho bảo bối của mình lộ ra nụ cười tươi là chuyện đơn giản như vậy.

Ban đêm, ngoài cửa sổ gió thổi tuyết rơi xuống, phát ra âm thanh xào xạc. Đông Phương Thiệu Tư đẩy cửa ra, thấy Sở Thanh Linh đang đứng cạnh cửa sổ nhìn lên trời, vội đi đến ôm lấy nàng, đau lòng liền muốn đóng cửa sổ: “Thanh Linh, ở đây lạnh, đừng đứng ở chỗ này.”

“Không lạnh đâu.” Sở Thanh Linh mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu, vươn tay lấy ngọc bội trên cổ đặt trong lòng bàn tay, “Chàng xem, đây là chàng đưa cho ta, ngọc bội trân quý như vậy, sao chàng không nói với ta?”

“Trân quý? Trân quý hơn nữa cũng chỉ là miếng ngọc bội, đâu sánh được với bảo bối của ta.” Đông Phương Thiệu Tư cười rồi cúi đầu khẽ cắn lên cổ Sở Thanh Linh.

“Không đứng đắn.” Sở Thanh Linh cười duyên lấp đầy giận dữ, lại xoay người ôm chặt lấy Đông Phương Thiếu Tư, Đông Phương Thiếu Tư cười đưa tay đóng cửa sổ lại, cúi đầu hôn lên môi Sở Thanh Linh, mà tay hắn cũng không thành thật sờ lên ngực Sở Thanh Linh.

Trong mắt Sở Thanh Linh hiện lên nụ cười dịu dàng, ôm cổ Đông Phương Thiếu Tư. Đông Phương Thiếu Tư cười thoả mãn, ôm lấy Sở Thanh Linh, tiến đến bên giường. Cẩn thận đặt Sở Thanh Linh xuống, thân hình dịu dàng che lên. Hai người nhìn nhau thật sâu, nghe tiếng tim đập của đối phương, không khỏi nở nụ cười. Đông Phương Thiếu Tư cúi đầu hôn nhẹ lên môi, cổ Sở Thanh Linh, tay từ từ cởi dần hết y phục của nàng. Cả phòng xuân sắc, cả phòng nỉ non triền miên...

Thương Châu quốc, Nhân vương ngồi trước thư án, thờ ơ nhìn mật thư trong tay. Mà mật thư này là do Dạ Mặc Hiên đưa đến.

“Tỷ đệ?” Nhân vương nhếch miệng lên nở nụ cười lạnh lẽo yếu ớt. Mình đã sớm điều tra quan hệ giữa Thanh Linh và Dạ Mặc Hiên, thật không ngờ tới lại là tỷ đệ, mặc dù không phải ruột thịt, nhưng chính xác tình hơn cả thân nhân. Trong một đêm Sở gia bị diệt môn, sợ rằng là hành động của người trong hoàng thất Thành Hạ quốc. Dạ Mặc Hiên cư nhiên dò xét được mình coi trọng Thanh Linh, thật sự khiến cho người ta kinh ngạc. Tuy nhiên, đề nghị của hắn cũng không hẳn là không thể.

Trong mắt Nhân vương hiện lên ý cười lạnh lẽo, nâng bút bắt đầu viết thư.

Năm ngày sau, Đông Phương Thiếu Tư nhận được thư của Nhân vương Thương Châu quốc, trong thư thỉnh cầu đàm phán hoà bình, giải quyết hỗn loạn liên tục của biên quan. Đông Phương Thiếu Tư cau mày, trầm tư nhìn thư tín trong tay. Đàm phán hoà bình? Sợ rằng người nam nhân kia không đơn giản như vậy? Dụng ý chân chính ở chỗ nào chứ?

“Bẩm báo Vương gia, Lãnh thừa tướng cầu kiến.” Thanh âm cung kính của tổng quản ở ngoài cửa.

“Hừ, chịu trở lại, kêu hắn lăn vào đây.” Đông Phương Thiếu Tư hừ lạnh một tiếng, nặng nề vứt thư tín trong tay lên thư án.

“Nhiếp chính vương Điện hạ vĩ đại, thiên thu vạn tải, tình một đêm chói lọi, phúc như Đông Hải ~ - - dũng mãnh như ngư - - nhân” Lãnh Ngự Phong vừa vào phòng liền cười làm chân chó nịnh hót, lại càng nói lung tung ẩu tả tán thưởng.

Đông Phương Thiếu Tư lẳng lơ không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Lãnh Ngự Phong.

“Ai nha, Điện hạ, đã lâu không gặp, người vẫn oai phong như trước nha.” Lãnh Ngự Phong cười gượng hi hi, không dám nhìn thẳng vào mắt của Đông Phương Thiếu Tư.

“Nhìn đi.” Đông Phương Thiếu Tư ném thư tín trên thư án cho Lãnh Ngự Phong.

Lãnh Ngự Phong tiếp nhận thư tín mà ngỡ ngàng, cứ như vậy mà bỏ qua ình rồi hả? Một lời nói nặng cũng không có, lại không phạt mình? Nam nhân trước mắt có phải do người khác nguy trang hay không? Có phải là Đông Phương Thiếu Tư máu lạnh vô tình biến thái siêu cấp đó không? Nhưng nói đi nói lại, người nào có bản lĩnh và can đảm tới giả mạo hắn chứ?

Lãnh Ngự Phong cúi đầu đọc thư, xem xong lập tức thu liễm cơn nhả vừa rồi lại, gương mặt trịnh trọng nói: “Nhân vương là người không đơn giản như vậy, đây tuyệt đối là một âm mưu.”

“Ta biết rõ.” Đông Phương Thiếu Tư nhàn nhạt nói.

“Hả?” Lãnh Ngự Phong nghi ngờ gãi gãi đầu, không hiểu gì cả.

“Vấn đề là hắn làm như vậy nhằm mục đích gì, có ý gì?” Đông Phương Thiếu Tư khẽ cau mày.

“Vậy huynh đi sao?” Lãnh Ngự Phong không còn tâm tư mà đùa giỡn nữa, ngưng trọng khác thường hỏi.

“Đi.” Mặt Đông Phương Thiếu Tư âm trầm, “Nếu có thể, ta muốn tự tay làm thịt hắn.”

“Hả???” Lãnh Ngự Phong há miệng rất lớn, để cho Đông Phương Thiếu Tư ưu nhã nói ra những lời thô tục như vậy, rốt cuộc là tại sao? Còn tự tay làm thịt hắn? Lúc mình không có ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng Lãnh Ngự Phong rất lý trí lựa chọn không hỏi, sợ chọc phải tổ ong vô vè.

“Người có thể rút về làm việc, công việc của người vẫn chồng chất ở kia không ai quản, trong bảy ngày phải làm xong.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng hạ lệnh.

Lãnh Ngự Phong há hốc mồm muốn kêu oan, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Thiểu tư, lời nói bên miệng lại nuốt trở vào toàn bộ, ngoan ngoãn xoay người rời đi.

Đông Phương Thiểu Tư đứng lên, nhìn thanh Long Văn treo trên tường, trong mắt phát ra tia lạnh lùng. “Nhân vương – Hoàng Phủ Khinh Trần, mình nhất định sẽ khiến cho hắn chết không có chỗ chôn! Nhất định!”

Bây giờ Thanh Linh đang làm gì nhỉ? Khi Đông Phương Thiểu Tư nghĩ tới Sở Thanh Linh, thái độ nhu hoà hẳn, đứng dậy đi ra cửa, hiện tại rất muốn thấy bảo bối của mình.

Lúc này Sở Thanh Linh đang nghi ngờ đếm ngón tay tính toán cái gì đó.

“Nha đầu, làm sao vậy, sao đếm mãi không xong vậy?” Đúng lúc Y tiên đi vào, vui vẻ nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Sở Thanh Linh. Nha đầu cư nhiên đếm ngón tay, thật là buồn cười.

“Sự tở, đừng làm rộn, ta đang tính.” Sở Thanh Linh cau mày, tính đi tính lại, thời gian cũng không đúng. Đã qua rất nhiều ngày, Quỷ thủy của mình vẫn còn chưa tới? Không phải là... Mình tự bắt mạch, cũng không thấy được.

“Chẳng lẽ?!” Y tiên hồi hồn lại, tiến lên phía trước bắt lấy cổ tay Sở Thanh Linh, kiểm tra mạch đập.

“Hả, người bắt được mạch?” Sở Thanh Linh ngạc nhiên, coi như có thật rồi, nhưng mới chỉ hơn một tháng nên bắt mạch không thấy.

“Danh xưng Y tiên của ta để gọi không sao?” Y tiên liếc Sở Thanh Linh một cái tức giận nói, sau đó, Y tiên cười, “Nha đầu, người có thật rồi.”

“A?” Sở Thanh Linh lqd sững sốt, tròn to mắt nhìn Y tiên chăm chăm, trong nháy mắt đầu trống rỗng quên suy nghĩ.

“Cái gì? Cái gì?” Một thanh âm rất kinh ngạc từ cửa lớn truyền đến, ngoài cửa là gương mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Thiểu Tư, thái độ rất phức tạp, có vui mừng cũng có phiền não. Vui mừng chính là bảo bối có đứa bé của mình, phiền não là sau khi đứa bé ra đời không phải muốn tranh cướp bảo bối với mình sao?

“Người sắp làm phụ thân, nha đầu sắp làm mẫu thân.” Y tiên cười híp mắt rồi sờ lên cái cằm nhẵn bóng của mình, nói vào trọng tâm.

Sở Thanh Linh hồi hồn lại, nhìn vẻ mặt phức tạp của Đông Phương Thiểu Tư ở cửa, lại cúi đầu nhìn cái bụng của chính mình. Còn chưa có tiếp thu việc này là thật, mình có đứa bé? Có đứa bé của Thiểu Tư?

“Thanh Linh” Đông Phương Thiểu Tư bước nhanh vào, ngồi bên cạnh Sở Thanh Linh, tròn tròn mắt nhìn bụng Sở Thanh Linh. Nơi đó có đứa bé rồi hả? Là đứa bé của mình và Thanh Linh?

“Chúng ta có con rồi.” Bỗng nhiên trên mặt Sở Thanh Linh hiện lên một nụ cười sáng lạn, từ từ sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình.

“Ừm ừm.” Đông Phương Thiểu Tư nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Sở Thanh Linh thì quên hết mọi thứ, chỉ một mực gặng sức gặt đầu phụ họa.

Ba người cười đùa một lúc, Đông Phương Thiểu Tư mới nhớ tới chuyện định đi biên quan đàm phán, vốn muốn mang theo Sở Thanh Linh đi cùng, bây giờ thì không thể nào.

“Thanh Linh, ta phải ra ngoài làm việc vài ngày, nàng ngoan ngoãn ở nhà biết không? Chỗ nào cũng không cần đi, cần thận thân thể.” Đông Phương Thiểu Tư dứt lời lại quay đầu lại cười híp mắt với Y tiên: “Tiền bối, lúc ta không có mặt ở đây làm phiền ngài chăm sóc cho Thanh Linh. Trông chừng nàng, đừng để cho nàng chạy loạn.”

“Tiểu tử, yên tâm có ta ở đây. Ngày mai bắt đầu dưỡng thai, à không, hiện tại bắt đầu luôn.” Y tiên gật gù đắc ý với kế hoạch vừa được vạch ra, đối với Sở Thanh Linh, hẳn thiết tình yêu thương từ tận đáy lòng. Không chỉ thương yêu hải tử của tiểu đồ đệ, lại càng yêu thích truyền nhân y bát đệ nhất của mình.

Sở Thanh Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người, bất đắc dĩ cười cười, mà trong nụ cười của nàng có cả hạnh phúc. Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, liền nghĩ tới Mặc Hiên. Không biết bây giờ Mặc Hiên thế nào rồi?

Trong hoàng cung Thành Hạ quốc.

Trong thượng thư phòng, Dạ Mặc Hiên cầm bút khoanh tròn điều gì đó.

“Hoàng thượng, nên lật bài rồi.” Thái giám nâng khay, trong khay là bài tử của rất nhiều phi tần Thái hậu đã chọn cho hoàng tử lúc mới đăng cơ trước kia.

Dạ Mặc Hiên không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Đã phái người đến Thiên Vận quốc chưa?”

“Bẩm báo hoàng thượng, đã đến nơi.” Thái giám cúi đầu đáp lời.

“Rất tốt.” Dạ Mặc Hiên cười buông bút xuống chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Hoàng thượng, nên lật bài rồi.” Thái giám nâng khay lên cao, nhắc nhở lần nữa.

“Người tùy tiện lật một cái.” Dạ Mặc Hiên ngáp một cái, có chút mệt mỏi nói.

“Đây ——” thái giám do dự một phen, vẫn thay Dạ Mặc Hiên lật bài. Kể từ khi Hoàng thượng gọi hắn lật bài tới nay, sau khi các vị phi tử biết, đều nhận được không ít báo tử. Chỉ là kỳ quái, sau một lần liền không đi tìm mình yêu cầu lật bài nữa, không biết đến cùng trong này có chuyện gì kỳ quặc xảy ra. Mặc dù hiếu kỳ, nhưng đây không phải là việc mà người làm nô tài nên đi hỏi.

“Bẩm báo hoàng thượng, hầu nữ tối nay là Nhã Vũ.” Thái giám bẩm báo, trong mắt hiện lên nụ cười, nhớ tới đồng vàng nặng trĩu trong ngực.

“A...” Dạ Mặc Hiên không yên lòng đáp một tiếng, “Bãi giá thôi.”

Thái giám hầu nữ và cung nữ đã đợi sẵn ngoài cửa, chờ đại giá hoàng thượng.

“Được rồi, tất cả các người lui xuống đi.” Dạ Mặc Hiên không kiên nhẫn phất tay để các vị thái giám cung nữ lui xuống hết, sau khi bước vào trong tấm cung, trở tay đóng cửa lại.

Từ từ đi vào, sau màn lụa trên giường lớn là Nhã Phi mặc một tầng sa mỏng đang ngồi. Dưới sa mỏng gần như trong suốt, dáng người yếu điệu như ẩn như hiện, khiến cho người ta không thể kiềm chế.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Nhã phi vừa thấy hoàng thượng tuổi trẻ tuổi trẻ tuần mỹ vội vàng đứng lên nhẹ nhàng hành lễ, một bộ dạng thẹn thùng. Lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng trẻ tuổi tuần mỹ này, lòng của nàng liền hoàn toàn ở trên người hắn rồi. Còn trẻ như vậy, tuần mỹ như vậy. Nếu có thể nhận được ân sủng của hắn, về sau hậu cung không phải là thiên hạ của mình rồi sao? Mầu nghi thiên hạ, vinh hoa phú quý, muốn cái gì có cái đó không phải sao?

“Miễn lễ.” Dạ Mặc Hiên nhìn Nhã phi ăn mặc hở hang, đáy mắt chán ghét thật sâu, nhưng Nhã phi không ngẩng đầu lên nhìn, vẫn một bộ dáng mềm mại như cũ, không nhìn thấy bộ dạng quân vương.

“Người, rất khát khao?” Trong thanh âm Dạ Mặc Hiên có mĩa mai mơ hồ.

Nhã phi ngẩn người, tiếp sau thẹn thùng gật đầu, có thể không khát khao sao? Rất khát khao được hoàng thượng sủng ái, an ủi đó.

“Vậy người từ từ hưởng thụ.” Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng vỗ tay, quay người đi sang một bên ngồi xuống.

Khi Nhã phi còn chưa lấy lại tinh thần thì đã có một gã trang phục thái giám đứng trước mặt, chính là cao thủ thái giám vẫn đi theo bên cạnh Dạ Mặc Hiên.

“Hoàng thượng?” Nhã phi có chút bối rối, mặc dù trước mặt là một thái giám, nhưng mình ăn mặc như vậy bại lộ trước mặt thái giám, cái này dường như không tốt lắm.

“Nhỏ giọng một chút.” Dạ Mặc Hiên lqđ ngáp một cái, đi qua bên giường êm liền nằm xuống để nguyên quần áo chuẩn bị ngủ.

Trong ánh mắt bối rối của Nhã phi, thái giám vươn tay điểm trúng á huyết của nàng ta, một tay nâng nàng ta lên, cười gằn nói: “Nương nương, để cho ta thương người thật tốt.”

Nhã phi liều mạng dấy dựa, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Một cô gái nhỏ yếu ớt làm sao có thể giãy dựa ra khỏi lòng bàn tay một cao thủ. Nàng chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu tới Dạ Mặc Hiên, mà Dạ Mặc Hiên đã nhắm nghiền hai mắt lạnh nhạt bắt đầu ngủ. Nhã phi tuyệt vọng nhìn về phía người đang càng ngày càng tiến gần giường, sao lại thế này? Sao hoàng thượng lại có thể để một hoạn quan đụng chạm mình, sao hẳn ta lại có thể đụng chạm vào mình?

“Nương nương, ta sẽ thương người thật tốt.” Đang lúc Nhã phi không hiểu gì hết, thái giám đã ném Nhã phi lên trên giường, từ bên hông rút ra một đoạn roi tinh xảo, từ từ nhích tới gần Nhã phi.

Đêm, rất dài mà thống khổ.

Không tiếng động tuyệt vọng tràn ngập.

Còn có một nơi tuyệt vọng giống vậy là tẩm cung Thái hậu, Thái hậu khổ sở kéo gãi yết hầu của chính mình. Cổ họng giống như bị lửa thiêu, đau đến mức khiến cho nàng ta nhanh chóng mất đi ý thức. Muốn gọi, nhưng không có cách nào phát ra âm thanh. Bên trong đơn thuốc bỏ thêm thuốc gây khàn giọng sao?

“Thái hậu, nên dùng thuốc rồi.” Một thái giám vẽ mặt vô tình đứng trước mặt Thái hậu đang khổ sở lạnh lùng nói, mà trong tay chính là cái hộp gấm trước kia, Dạ Mặc Hiên đưa cho người ta luyện thuốc.

Không dùng! Thái hậu há to mồm gào thét, nhưng không phát ra được âm thanh nào cả.

“Có ai không, mau để cho Thái hậu dùng thuốc.” Khoé miệng thái giám cười lạnh, phất tay để thái giám và cung nữ sau lưng tiến lên đè Thái hậu xuống, ép buộc ăn viên thuốc trơn bóng xanh đen kia.

Hoàng cung Thành Hạ quốc, bao phủ toàn bộ hơi thở tuyệt vọng.

“Tỷ tỷ ~” Dạ Mặc Hiên lqđ ngủ say, trên gương mặt tuần tú chân mày nhíu lại, nỉ non thật khẽ.

“Mặc Hiên?!” Sở Thanh Linh giật mình đột nhiên đứng dậy.

“Nha đầu, có chuyện gì vậy?” Y tiên nghi hoặc nhìn Sở Thanh Linh đột nhiên đứng dậy khó hiểu hỏi.

“Không, ta bỗng nhiên nhớ tới Mặc Hiên, hiện tại không biết hắn thế nào rồi.” Sở Thanh Linh cau mày, trong lòng có cảm giác bất an.

“Chờ tiểu tử trở lại, người kêu hắn đi điều tra lần nữa.” Y tiên ngáp dài, hai người vừa mới tiến Đông Phương Thiểu Tư đi, ở trong sân phơi nắng.

“Ừm.” Sở Thanh Linh nghiêng đầu, hơi lo lắng, “Ta mệt mỏi, ta trở về ngủ thôi.”

“Ừm, đi đi.” Y tiên híp mắt gật đầu, tiếp tục phơi nắng.

Khi Sở Thanh Linh vừa trở lại phòng, một bóng đen chợt thoáng qua, Sở Thanh Linh kinh hãi muốn hô to.

“Sở Mặc Hiên!” Vậy mà, ba chữ ngắn gọn cấp bách khiến cho Sở Thanh Linh an tĩnh lại.

58. Chương 58: Họa Vô Đơn Chí.

“Sở Mặc Hiên!” Thế mà, ba chữ ngắn nhưng dồn dập khiến cho Sở Thanh Linh lqđ an tĩnh lại.

Sở Thanh Linh bình tĩnh lại, nhìn thấy trong phòng mình đột nhiên xuất hiện một người, cách ăn mặc của thị vệ vương phủ, nhưng Sở Thanh Linh hiểu rõ, nếu thật sự là thị vệ của vương phủ thì không thể đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của mình. Chẳng lẽ là người của Mặc Hiên?

“Người là ai?” Sở Thanh Linh nhỏ giọng hỏi, “Tại sao biết Mặc Hiên?”

“Đây là thư chủ tử đưa cho người, chủ tử bệnh nặng, rất muốn gặp người một lần.” Người được cử tới trầm tĩnh cúi đầu nói, móc thư từ trong ngực ra.

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra?! Không phải Thiếu Tư nói hán không có việc gì sao?” Sở Thanh Linh kinh hãi, quên nhận thư. Rõ ràng Thiếu Tư nói qua Mặc Hiên không có chuyện gì, tại sao lại có thể như vậy?!

“Chủ tử bị ám sát, hiện bị thương rất nặng, không được tiết lộ ra ngoài. Bây giờ ngự y cũng bó tay hết cách.” Người thuộc hạ đưa tin thấp giọng nói, “Mời Sở cô nương xem xong thư rồi tự định đoạt, thuộc hạ lập tức rời đi. Nếu như bị người phát hiện liền nguy rồi. Nếu như Sở cô nương muốn đi, buổi trưa ngày mai đi Mãn Sơn tự ngoài thành, bọn thuộc hạ sẽ dốc toàn lực tiếp ứng. Cáo từ.” Dứt lời, người đưa tin vội vàng rời đi, không đợi Sở Thanh Linh kịp phản ứng.

Sở Thanh Linh cắn môi, vội vàng mở thư ra, vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc kia, nước mắt không thể không chế rơi xuống. Thật sự là Mặc Hiên, là chữ của Mặc Hiên! Lực mạnh yếu của chữ trong thư hạ không đồng nhất, xem ra thật sự là chữ viết của người không thể khống chế lực độ. Đã thương tổn tới mức này rồi ư? Lòng Sở Thanh Linh đã níu chặt, đứa bé kia, hiện tại một mình đối mặt với đau đớn. Mỗi một lời bên trong thư đều nói hán nhớ nhưng Sở Thanh Linh, cũng nói cho nàng biết trước không nhận nàng bởi vì hán chưa có năng lực bảo vệ nàng. Mà bây giờ thương thế vô cùng nặng, rất muốn nhìn thấy người trong lòng hán nhớ thương duy nhất, đó chính là Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh lặng lẽ cầm thư nhìn qua xem lại, như thế nào cũng không dời mắt được. Đi từ từ đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng vuốt ve bức thư trong tay, trong lòng càng thêm đau đớn không dứt. Làm sao có thể chịu đựng thương tổn nặng như vậy? Sở Thanh Linh hiểu rõ, quốc quân bị thương giấu diếm là chuyện bình thường, sợ một khi tiết lộ sẽ gây ra khủng hoảng, càng thêm cơ hội ột số người lợi dụng. Muốn gặp hán, rất muốn gặp hán! Nguyên vọng trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Hiện tại rất muốn gặp hán. Thiếu Tư hiện không có ở đây, nếu chàng ở đây đương nhiên sẽ không để ột mình mình đi. Nhưng hiện tại không thể chờ chàng, mình phải nhìn thấy Mặc Hiên. Nếu như thương thế Mặc Hiên ngày càng nặng thì làm như thế nào? Sở Thanh Linh vô cùng lo lắng nghĩ, nếu mình cũng không có cách nào chữa trị khỏi, có nên nói cho sư tổ biết không, để sư tổ và mình cùng nhau đi trước? Trong lòng Sở Thanh Linh có chút do dự, nếu sư tổ phản đối mình đi trước thì sao?

Sở Thanh Linh nhíu chặt chân mày, rốt cuộc không nghĩ ra biện pháp nào. Mình đi trước cùng người Mặc Hiên phái tới, chờ ra khỏi thành thì cho người báo lộ trình cho sư tổ biết, để cho sư tổ chạy tới sau.

Chủ ý đã định, Sở Thanh Linh bắt đầu thu thập đồ đạc. Đơn giản thu thập một phen, Sở Thanh Linh vội vàng mong đợi ngày thứ hai đến.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thanh Linh muốn xuất môn.

“Hả? Nha đầu muốn đi lễ tạ thần? Còn có ý nguyện không cho ta đi theo?” Y tiên bắt mắt lắm lắm.

“Sư tổ, ta sẽ trở lại rất nhanh. Hôm nay phòng bếp bên kia tiếp nhận mấy vò rượu ngon, người không đi xem một chút sao?” Sở Thanh Linh lặng lẽ mỉm cười nhíu mày, dùng thứ Y tiên thích nhất để dụ dỗ hán.

“Hả..., ta đi xem một chút, nha đầu sớm trở về. Còn mang theo vài người đi.” Y tiên nói to, miệng và ánh mắt đã nhẹ nhàng bay về phía phòng bếp bên kia.

“Biết, ta sẽ mau mau trở về.” Sở Thanh Linh cười lắc đầu, sư tổ sao có thể mê rượu như vậy? Thật là dễ dụ vô cùng.

Sở Thanh Linh được nha hoàn cẩn thận nâng đỡ lên xe ngựa, sau đó xe ngựa từ từ chạy rời khỏi vương phủ, trừ bỏ nha hoàn và thị vệ, chỗ tối vẫn còn nhiều tử sĩ đi theo.

Mãn Sơn tự ngoại thành, cách Kinh thành hơn mười dặm đường, cũng không quá xa, nhưng xe ngựa chạy chậm, cũng tốn tương đối thời gian.

“Vương phi, cẩn thận.” Nha hoàn xuống xe ngựa sau đó cẩn thận đỡ Sở Thanh Linh xuống, hiện tại vương phi là người mang thai, nếu xảy ra chút chuyện không may, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nha hoàn đỡ Sở Thanh Linh vào trong chùa, ở chỗ tối có vài ánh mắt mật thiết chú ý tất cả, đương nhiên cũng phát hiện một số tử sĩ ẩn trong bóng tối.

“Thủ lĩnh, đó chính là tử sĩ nổi tiếng nhất vương phủ sao?” Một nam tử mạnh mẽ hơi có chút kích động nhìn tử sĩ đang ẩn náu tại một chỗ khác.

“Không cần phức tạp, chúng ta chỉ cần ngăn cản bọn họ là được. Bọn hắn không giống chúng ta, không có tình cảm.” Thủ lĩnh lạnh lùng nhìn chăm chú mọi động tĩnh phía trước.

“Chắc, thật đáng tiếc, ta rất muốn đấu một trận cùng bọn họ.” Nam tử mạnh mẽ nói cực kỳ tiếc hận.

“Người trì hoãn bọn họ, có thể giữ được mạng sống của mình là được.” Thủ lĩnh lạnh lẽo nói, một chút tình cảm và thể diện cũng không để lại.

Nam tử mạnh mẽ bĩu môi, hiển nhiên không để lời của thủ lĩnh vào trong lòng.

Vậy mà sự thật sau đó chứng minh, thủ lĩnh có bao nhiêu trình độ.

Một mình Sở Thanh Linh lqđ thăm viếng điện thờ, cho đến sau cùng toàn bộ Thiên Điện tĩnh lặng, vẫn không có động tĩnh gì. Trong lòng Sở Thanh Linh có chút gấp gáp và nghi ngờ, chuyện này rốt cuộc là sao? Vì sao bây giờ còn chưa có người ra ngoài liên lạc với mình chứ?

Sở Thanh Linh phân phó nha hoàn cho tiền nhang đèn rồi xoay người chuẩn bị rời đi, ngay lúc nàng vừa mới chuyển người, trong nháy mắt nghe thấy sau lưng huych một tiếng, Sở Thanh Linh đột nhiên xoay người, thấy nha hoàn té xuống đất, ra tay chính là tiểu tăng thu tiền nhang đèn.

“Sở cô nương, mau đi theo ta.” Tiểu tăng nói thật nhỏ, ngẩng đầu cảnh giác nhìn ra cửa.

“Người là người của Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh không lập tức đi theo, mà trước tiên dò xét hỏi.

“Sở cô nương mời xem.” Tiểu tăng móc một miếng ngọc bội từ trong ngực ra đưa cho Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh nhận lấy ngọc bội cẩn thận xem, đây chính là ngọc bội Mặc Hiên vẫn đeo bên hông. Không suy nghĩ nhiều, Sở Thanh Linh đi theo tiểu tăng ra phía sau, từ cửa sau đi ra ngoài.

Phía sau chùa, một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn.

“Sở cô nương, mời mau mau khởi hành.” Tiểu tăng vội vàng nói, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Điện của ngôi chùa. Sợ rằng tử sĩ vương phủ đã phát hiện ra điều khác thường, các huynh đệ cầm cự không được bao lâu, phải mau chóng khiến người trước mắt lên xe ngựa rời đi.

Sau khi Sở Thanh Linh lqđ lên xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy đi, càng lúc càng nhanh, dần dần để ngôi chùa lại phía sau.

Xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh khiến Sở Thanh Linh rất khó chịu, vén màn cửa lên muốn nhìn nơi nào đó, lại chỉ thấy cảnh vật ven đường thay đổi rất nhanh.

“Sở cô nương, xin an tâm một chút chờ vội nóng nảy, đợi tiếp ứng phía trước tới, chúng ta liền đổi sang thuyền, sẽ không bị xóc nảy như thế này nữa.” Trong lòng phu xe cũng vô cùng gấp gáp, phải nhanh chóng rời xa kinh thành, càng nhanh càng tốt. Bởi vì chủ tử đã dặn dò trước, thủ hạ của Nhiếp chính vương chính là tử sĩ không thể khinh thường.

“Được.” Sở Thanh Linh kiểm chế thân thể khó chịu gật đầu một cái không nói gì thêm, thầm nghĩ lên thuyền lập tức cho người mang thư cho sư tổ, lại lưu lời nhắn cho Thiếu Tư.

Nhưng mà, Sở Thanh Linh vĩnh viễn cũng không nghĩ tới, Mặc Hiên thuần khiết dịu dàng trong lòng nàng cũng sẽ có ngày lừa gạt nàng.

Xe ngựa vẫn không ngừng đi về phía trước, cuối cùng đã tới bờ sông, đổi sang thuyền.

Trên thuyền có hai nha hoàn hầu hạ bước chân ổn trọng, vừa nhìn đã thấy đây là người có công phu.

“Sở cô nương, mời nghỉ ngơi tạm. Còn có chút lộ trình.” Nha hoàn cung kính nói.

“Có bút mực không? Các người có thể giúp ta đưa thư cho sư tổ không?” Sở Thanh Linh ngồi xuống xong trước tiên tự nhiên nghĩ đến điều này

“Mời Sở cô nương chờ một chút.” Nha hoàn cúi đầu đồng ý ra ngoài mang giấy bút tới cho Sở Thanh Linh. Vì chủ tử đã thông báo, nàng muốn gì đều cấp cho, trừ quay về Thiên Vận quốc. Đường nhiên thư nàng viết, không có nghĩa là phải giúp nàng đưa về. Chuyện đưa tới truy binh ngu xuẩn như vậy, tất nhiên sẽ không làm.

Dọc theo đường đi, người tiếp ứng không ngừng nghỉ, gấp rút lên đường, nhưng chăm sóc rất cẩn thận cho Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh nhìn bọn họ thay phiên khổ cực như vậy chạy đi, trong lòng không đành lòng ngược lại càng thêm sốt ruột, xem ra thương thể Mặc Hiên thật sự rất nặng.

Sau khi Sở Thanh Linh bị cướp đi không lâu, mặc dù tử sĩ tru diệt toàn bộ người trì hoãn, nhưng thủy chung không cách nào đuổi kịp nữa, còn cách duy nhất là thông báo cho Đông Phương Thiểu Tư và Y tiên.

Y tiên nhận được tin tức kinh hãi, càng thêm nhức đầu. Đông Phương Thiểu Tư dặn hẩn chăm sóc người, hiện tại người lại bị cướp đi, còn không biết là do ai làm. Bây giờ phải nhanh chóng phái người phân theo vài phương hướng đuổi theo. Hy vọng có thể tìm được đầu mối.

Mấy người Sở Thanh Linh lqđ lên đường mấy ngày đêm không ngừng, cuối cùng cũng tới biên giới Thành Hạ quốc.

“Sở cô nương, xin nghỉ ngơi thật tốt.” Trong gian phòng khách điểm, nha hoàn đã mỗi một nói qua với Sở Thanh Linh.

“Lúc nào thì có thể gặp Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh quan tâm nhất điều này.

“Rất nhanh là có thể, mời Sở cô nương nghỉ ngơi cho tốt trước.” Nha hoàn mệt sắp không mở mắt ra được.

“Ừm, người xuống trước nghỉ ngơi đi.” Sở Thanh Linh theo bản năng sờ lên bụng của mình, nhớ tới nơi này còn một tiểu sinh mệnh, mình cũng nên chú ý nghỉ ngơi.

Trong hoàng cung, Dạ Mặc Hiên đứng trước vách tường trong thư phòng, thường thức bức vẽ trên tường, vươn tay vuốt ve, sóng mắt lưu chuyển, nàng, chắc là nhanh đến chứ? Xem ra Nhân vương bên kia tiến hành cực kỳ thuận lợi rồi.

“Bẩm báo Hoàng thượng, Sở cô nương đã đến biên quan.” Thái giám quỳ trên mặt đất cung kính bẩm báo.

“Ha ha ——” Dạ Mặc Hiên cười nhẹ ra tiếng, cúi đầu nhìn thái giám đang quỳ, bỗng nhiên mất lạnh lùng, “Người gọi nàng là gì, chẳng lẽ không biết nên gọi là hoàng hậu nương nương sao?”

Thái giám cúi đầu mắt tròn to, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, nhưng Hoàng thượng nói rõ ràng là hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng muốn lập cô gái kia làm hoàng hậu?! Đây không phải là nói đùa chứ! Một cô gái nước khác, lại còn là phi tử của Nhiếp chính vương nước khác! Chuyện này sao thành chứ!

“Hoàng thượng, Sở cô nương là Vương phi của Nhiếp chính vương!” Thái giám nói xong lời này liền hối hận, vì thấy trong mắt Dạ Mặc Hiên lqđ bắn ra sát khí lạnh lẽo.

“Đúng, trầm lại quên mất, người biết quá nhiều rồi.” Dạ Mặc Hiên vỗ nhẹ nhẹ tay, lập tức xuất hiện hai người áo đen.

“Hoàng thượng, tha mạng, tha mạng.” Thái giám bi thương miệng liềm mạng cầu xin tha thứ.

“Trầm sẽ không để cho người chết, dù sao thì người vẫn đi theo bên người trầm đấy.” Dạ Mặc Hiên nhếch miệng lộ ra nụ cười tàn khốc, phân phó với người áo đen, “Đi, dẫn đi thử thuốc.”

Thái giám kêu khóc, tê tâm phế liệt cầu xin tha thứ, nhưng sau khi dùng được liền không có thanh âm.

Dạ Mặc Hiên đứng trong thư phòng vắng lặng, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất mệt cực kỳ mệt. Vì sao nàng chưa tới, chờ không kịp nữa, muốn lập tức gặp được nàng.

Biên quan Thiên Vận quốc, Đông Phương Thiểu Tư sắp phát điên.

Người đã giết! Nhưng là giả! Nhân vương là tên tiểu nhân hèn hạ, cư nhiên để cho người dịch dung thành hẩn tới nơi hện. Quả nhiên không có ý đàm phán hòa bình. Nhưng làm chuyện nhảm chán như vậy nhằm mục đích gì?

Đông Phương Thiểu Tư lqđ nắm chặt Long Vãn kiếm, ngược lại nghi ngờ. Bởi trong tâm hiểu biết của hẩn, Nhân vương tuyệt đối không phải là loại người làm chuyện nhảm chán như vậy, người kia vừa thâm trầm vừa sắc bén vô sỉ.

Nhưng mà tin tức tiếp theo từ Kinh thành truyền tới khiến cho hấn hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra! Bảo bối của mình đang ở kinh thành cư nhiên bị người ta cướp đi! Nhóm người tử sĩ gặp trở ngại chưa từng thấy. Đối phương lại dùng thêm hỏa lực như vậy khiến cho lực sát thương của vũ khí thêm khổng lồ.

Hỏa được? Trong lòng Đông Phương Thiệu Tư gấp gấp mà tức giận, nhưng lại nhanh chóng tỉnh táo phân tích. Kể từ sau khi trở lại kinh thành, mình đã phái người mật thiết giám thị từng cử động của Thương Châu quốc, không có động tĩnh gì lớn. Thám tử thăm dò quả thực Nhân vương đã rời kinh thành đi tới biên quan, nhưng rốt cuộc khi nào đánh tráo thì không biết. Chẳng lẽ hấn phái người cướp Thanh Linh đi? Không thể nào! Căn bản hấn không có biện pháp khiến Thanh Linh rời khỏi thủ vệ sâm nghiêm của vương phủ. Rốt cuộc là ai, ai có thể khiến cho Thanh Linh rời khỏi vương phủ. Bởi vì căn cứ theo tin tức sĩ tử truyền đến, dường như Thanh Linh chủ động đi theo người ta.

Có thể để cho Thanh Linh chủ động theo chân họ cũng chỉ có một người có thể làm được. Đông Phương Thiệu Tư neho mắt lại, trong mắt bắn ra tia lạnh như băng. Dạ Mặc Hiên! Mình đúng là đã đánh giá thấp hấn, hiện tại hấn không phải như trước kia, nhưng dường như Thanh Linh còn chưa ý thức được hấn không phải là đứa bé ngây thơ trước kia. Bây giờ hấn là quân chủ lòng dạ độc ác! Một bá chủ lòng dạ cực sâu!

Rốt cuộc hấn lấy biện pháp gì để lừa gạt Thanh Linh lqđ đi đây? Đông Phương Thiệu Tư cau mày. Khi Đông Phương Thiệu Tư đang suy tính, thì kinh thành lại truyền đến tin tức nhưc đầu. Văn võ bá quan trong triều cư nhiên biết Đường kim hoàng thượng là đứa bé si ngốc! Hiện ở trong triều biến động không chịu nổi, trong thư Lãnh Ngự Phong kêu lật trời, khiến Đông Phương Thiệu Tư ngay lập tức quay trở lại kinh thành.

Chân mày Đông Phương Thiệu Tư mau neho lại, đến cùng đã có chuyện gì xảy ra, tại sao chuyện của hoàng thượng lại bị người bên ngoài biết?

Hiện tại cũng chỉ có thể chạy tới kinh thành trước, mặc dù lo lắng cho Thanh Linh, nhưng Đông Phương Thiệu Tư hiểu, Dạ Mặc Hiên dù tàn khốc vô tình cũng sẽ không xuống tay với Thanh Linh, Thanh Linh cũng biết tự bảo vệ mình. Chỉ cần xử lý xong xuôi chuyện ở kinh thành, liền lập tức bí mật chạy tới Thành Hạ quốc đón nàng trở về.

Vậy mà chuyện cũng không đơn giản như vậy, một sự kiện khác không tưởng tượng được đã xảy ra.

Sau khi Đông Phương Thiệu Tư vội vàng chạy về kinh thành, tổng quản bẩm báo một tin tức khác khiến Đông Phương Thiệu Tư cau mày. Một nha hoàn trong vương phủ đào tẩu! Một nha hoàn mặt có vết sẹo, không phải là người khác, chính là Mỹ Chân công chúa ngày xưa vênh vào hồng hách!

Tin tức này không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Nếu như chuyện công chúa giả và Mỹ Chân công chúa biến thành nha hoàn bị quốc vương Bắc Thần biết, như vậy...

59. Chương 59: Ai Vô Sĩ Hơn?

Kinh thành trong triều rồi một nùì, lúc Đông Phương Thiệu Tư lqđ cấp tốc chạy về mới tạm thời ổn định lại cục diện. Nhưng chúng thần đều không ngừng dâng tấu cho Đông Phương Thiệu Tư, yêu cầu lập tân vương khác. Trong đó đa số ủng hộ Đông Phương Thiệu Tư, bao gồm cả Tả Thừa tướng vốn không hợp nhau. Bởi vì chúng đại thần cũng hiểu rõ, chỉ có Đông Phương Thiệu Tư mới có năng lực ngồi lên vị trí kia, khiến Thiên Vận quốc thịnh vượng hơn.

Trong ngự thư phòng Hoàng cung, Lãnh Ngự Phong chớp mắt nhìn về mặt cảm tức của Đông Phương Thiệu Tư.

Rầm một tiếng, Đông Phương Thiệu Tư gạt toàn bộ công văn trên thư án xuống đất, đột nhiên ngẩng đầu thờ ơ nhìn Lãnh Ngự Phong. Lãnh Ngự Phong nuốt nước miếng, chậm rãi di chuyển về phía sau.

“Định đi đâu?” Âm thanh lạnh lẽo mà nguy hiểm của Đông Phương Thiệu Tư càng làm cho Lãnh Ngự Phong nơm nớp lo sợ.

“Không có, không định đi đâu cả.” Lãnh Ngự Phong ngoài cười nhưng trong không cười lắm lắm.

“Người ở trong triều ăn không ngồi rồi hay sao? Người có lấy bổng lộc không?” Hỏa khí tích lũy đã lâu của Đông Phương Thiệu Tư bộc phát, cảm tức nhìn nụ cười khó coi của Lãnh Ngự Phong phát tiết, “Tin tức tiết lộ như thế nào ra ngoài người không biết? Ngay cả chút chuyện này cũng không làm được, người sống làm gì?”

“Điện hạ, thật không liên quan đến ta. Ta thật sự rất nghiêm túc làm việc.” Về mặt đau khổ của Lãnh Ngự Phong vẫn kêu oan, nhưng lại không dám nói khi mình xử lý công việc vẫn thông dong lưu lại một đồng sự vụ lớn. Nếu vậy thì không biết Đông Phương Thiệu Tư sẽ phát điên như thế nào.

Lãnh Ngự Phong cúi người nhặt công văn và tấu chương trên đất lên, thấy tất cả đều là ủng hộ Đông Phương Thiệu Tư ngồi lên ngôi vị hoàng đế, không khỏi xấu hổ. Ngay cả lão già ngoan cố Tả thừa tướng cũng biết rõ đạo lý như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc.

“Vậy điện hạ, hiện tại cần làm như thế nào? Huynh tính khi nào đăng cơ vậy?” Lãnh Ngự Phong thận trọng hỏi.

“Đăng cái đầu người, người nào thích làm Hoàng đế thì người đó làm đi.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nhìn Lãnh Ngự Phong, thâm trầm phun ra một câu. Làm hoàng đế, đùa gì chứ, mình không có hứng thú với điều này. Nếu muốn làm, đã ngồi lên cái vị trí đó từ sớm rồi.

“Điện hạ ~ huynh...” Lãnh Ngự Phong vẫn kịp dừng lại lời định nói bên khóe miệng, vốn định nói sao huynh lại trẻ con như vậy, Ai muốn làm hoàng thượng thì có thể làm được sao? Nhưng Lãnh Ngự Phong vẫn còn lý trí mà dừng lại, chỉ bất đắc dĩ nhặt tấu chương trên đất. Hiện tại nên làm như thế nào mới tốt đây?

“Đi, tìm Bình Thân vương tới.” Đông Phương Thiệu Tư vỗ bàn, nhớ tới ứng cử viên mình sớm dự định.

“Điện hạ, một ngày trước khi huynh trở về Bình Thân vương đã đi ra ngoài, đây là thư của ngài ấy gửi cho huynh.” Lãnh Ngự Phong thận trọng đặt thư lên thư án rồi lập tức nhảy ra, chạy tới khoảng cách an toàn.

Quả nhiên, ngay cả nhìn Đông Phương Thiệu Tư cũng không nhìn liền chụp một chương bóp nát thư. Khuôn mặt tuyệt mỹ rạng rỡ của Đông Phương Thiệu Tư sắp biến đổi, có can đảm, lại có thể chạy mất!

“Điện hạ, làm sao bây giờ?” Lãnh Ngự Phong lẳng lặng đứng gần cửa, hỏi từ xa.

Đông Phương Thiệu Tư nhìn Lãnh Ngự Phong đang đứng cách mình rất xa, mặt đen lại, lạnh lùng nói: “Đi, đi tìm Bình Thân vương trở lại cho ta! Ba ngày, cho người thời gian ba ngày! Nếu không tìm được, người ngồi lên vị trí này!”

Câu nói sau cùng khiến Lãnh Ngự Phong trắng bệch cả mặt, Lãnh Ngự Phong run rẩy nói: “Điện hạ, không phải huynh đang nói đùa chứ?”

“Ta và người từng nói đùa sao?” Giọng nói lạnh lẽo của Đông Phương Thiệu Tư khiến Lãnh Ngự Phong không rét mà run. Hẳn hiểu được người nam nhân trước mắt là kẻ điên không theo lẽ thường, vạn nhất đến lúc kêu mình dịch dung thành hắn hoặc Bình Thân vương để làm Hoàng đế cả đời, mình còn không bằng chết đi!

“Điện hạ, năm ngày có được không?” Lãnh Ngự Phong vẫn còn đấu tranh đến phút giây cuối cùng.

“Ba ngày, bây giờ người cút đi tìm người cho ta.” Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư bắn ra tia nhìn sắc bén, không cho thương lượng chút nào.

Lãnh Ngự Phong mãnh liệt che khóe miệng của mình lại, vội vàng lui ra ngoài. Lưu lại một mình Đông Phương Thiệu Tư cau mày trong phòng. Phải sớm xử lý xong chuyện này, sau đó tự mình đi tìm Thanh Linh của mình, đưa nàng trở lại!

Nhưng Đông Phương Thiệu Tư đã đánh giá thấp một chút, xem nhẹ tình yêu điên cuồng cố chấp của Dạ Mặc Hiên đối với Sở Thanh Linh.

— — — Puck.d.đ.l.q.đ — — —

Thành Hạ quốc, một chiếc xe ngựa tầm thường yên lặng chạy vào hoàng cung.

Sở Thanh Linh ngồi trong xe ngựa, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, hiện tại Mặc Hiên như thế nào rồi? Bây giờ thương thế đã được không chế chưa. Đang miên man suy nghĩ, xe ngựa từ từ dừng lại.

Sở Thanh Linh giật mình, một hồi lâu không thấy ai vén rèm xe, Sở Thanh Linh mới vươn tay chuẩn bị tự mình vén rèm lên, bàn tay trắng nõn xinh đẹp đưa ra. Sở Thanh Linh nhìn chăm chăm ra ngoài màn, một gương mặt quen thuộc đang mỉm cười nhìn mình. Toàn thân Dạ Mặc Hiên mặc áo bào vàng sáng, đầu buộc kim quan, rạng rỡ sáng sủa.

Mặc Hiên! Là Mặc Hiên! Nước mắt Sở Thanh Linh không được không chế rớt xuống, há mồm muốn gọi, nhưng không phát ra được âm thanh nào. Chỉ im lặng cười, nhưng nước mắt nơi khóe mắt không ngừng chảy xuống. Người mình luôn nhớ thương muốn gặp đang ở trước mặt mình! Hắn thật sự đang ở trước mặt mình, hải tử ngọc ngà, hải tử khiến cho người ta đau lòng đang ở trước mắt!

“Đừng khóc.” Dạ Mặc Hiên lqđ vươn tay, dặt Sở Thanh Linh, thận trọng dìu nàng xuống xe ngựa, cái gì cũng không để ý một tay kéo nàng vào trong ngực, lẩm bẩm, “Ta rất nhớ nàng.”

“Cái tên dần độn này!” Rốt cuộc Sở Thanh Linh khóc thành tiếng, trở tay ôm chặt Dạ Mặc Hiên, “Khiến cho ta rất lo lắng, cực kỳ lo lắng!”

“Đừng khóc... đừng khóc, là tại ta, chính là tại ta.” Dạ Mặc Hiên đau lòng nhẹ nhàng an ủi người trong ngực.

Cung nữ cùng thái giám chung quanh cúi đầu thật thấp, nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện này, lại khiến cho vị hoàng thượng lãnh khốc vô tình mềm mại dụ dỗ như vậy. Rốt cuộc nàng là ai?

“Mặc Hiên, ngươi... không phải người bị thương rất nặng sao?” Sau khi bình tĩnh lại Sở Thanh Linh chợt phát hiện ra vấn đề này.

“Nàng rất hy vọng thấy ta bị thương nặng sao?” Ánh mắt của Dạ Mặc Hiên rất bi thương, trên mặt cũng cực kỳ uất ức. Trong phút chốc dường như đã biến thành tiểu thiếu niên đáng yêu nũng nịu năm đó.

“Làm sao có thể, ngươi nói bậy bạ cái gì thế?” Sở Thanh Linh cau mày.

“Ta tốt lắm. Thích khách cũng đã bắt được, chỉ là khí huyết còn chưa thông thuận.” Mí mắt Dạ Mặc Hiên cũng không nháy, cực kỳ tự nhiên nói dối.

“Vậy để ta xem một chút.” Sở Thanh Linh lqđ nóng nảy muốn lập tức bắt mạch cho Dạ Mặc Hiên.

“Trước không cần gấp gáp, nàng đi đường cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi trước được chứ?” Dạ Mặc Hiên nhẹ giọng dụ dỗ.

“Thật sự không sao cả?” Sở Thanh Linh vẫn còn có chút lo lắng.

“Thật không có việc gì.” Dạ Mặc Hiên cười, tự nhiên ôm lấy bả vai Sở Thanh Linh đi vào trong cung.

Sở Thanh Linh cũng thật sự mệt mỏi, dùng xong đồ ăn sau đó tắm rửa liền ngủ luôn. Dạ Mặc Hiên vẫn qua quýt nói để sau khi Sở Thanh Linh tỉnh dậy thì bắt mạch ỳnh. Sở Thanh Linh xấu hổ nhưng đành phải thôi.

Trong cung điện vắng vẻ, Sở Thanh Linh nặng nề ngủ, bọn cung nữ thái giám canh gác ở bên ngoài. Trong lòng đều kinh ngạc khi thấy hoàng thượng thân mật với nữ tử này, trong lúc này, mọi người càng kinh ngạc hơn khi thấy bóng dáng của hoàng thượng, đang chuẩn bị hành lễ, Dạ Mặc Hiên dùng tay ra hiệu để mọi người miễn lễ chớ lên tiếng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi từ từ tới trước giường hẹp của Sở Thanh Linh, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh đang ngủ say của Sở Thanh Linh, Dạ Mặc Hiên cau mày, hắn rất rõ ràng Sở Thanh Linh đối với hắn đơn thuần chỉ là tỷ tỷ đối với đệ đệ, hoàn toàn không có chút tình yêu nam nữ nào. Nàng không hề phòng mình chút nào đồng thời cũng coi mình là đệ đệ của nàng. Nhưng đây cũng là điều mình thống hận nhất.

Cuối cùng sẽ có một ngày, nhất định sẽ khiến cho nàng hiểu, mình là nam nhân duy nhất mà nàng có thể dựa vào.

Dạ Mặc Hiên lẳng lẳng lui ra ngoài, đi tới thư phòng.

“Hoàng thượng, Nhân vương phái người đưa thư tới.” Vị thái giám cao thủ vẫn bên cạnh Dạ Mặc Hiên lqđ cung kính đưa thư cho Dạ Mặc Hiên.

Dạ Mặc Hiên khẽ cười nhận lấy, thư này tới thật nhanh. Tin tức của Nhân vương cũng rất nhanh nhen đó, đã biết hôm nay nàng tới hoàng cung rồi. Dạ Mặc Hiên từ từ mở thư trong tay ra, vừa nhìn thư giọng điệu nụ cười mĩa mai càng lộ rõ.

Nhân vương a Nhân vương, thiết thời cho người vẫn là lão hồ ly, lại bị mình sắp xếp vào bẫy. Dạ Mặc Hiên cười lớn, vo thư trong tay thành một nắm ném cho thái giám bên cạnh, tùy ý phun ra hai chữ: “Hủy sạch.”

Thái giám nắm thư trong tay, trong nháy mắt bóp nát thư.

Mà Dạ Mặc Hiên vẫn còn cười to, cười tới mức nước mắt cũng chảy ra. Khiến thái giám sinh lòng tò mò, rốt cuộc đã có chuyện gì khiến cho hoàng thượng vui vẻ như vậy.

Dạ Mặc Hiên ngồi xuống ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, nghĩ tới Nhân vương còn đang chờ kết thân. Trước mình viết thư cho hắn nói hắn giúp một tay ngăn chặn Đông Phương Thiếu Tư, bởi vì nói cho hắn biết quan hệ của mình và Thanh Linh, càng hứa hẹn nếu hắn giúp mình thuận lợi tiếp nhận Thanh Linh, liền phong Thanh Linh làm quận chúa gả cho hắn, hai nước kết thân, trọn đời giao hảo.

Kết thân, làm phi tử của Nhân vương? Ha ha, Dạ Mặc Hiên nghĩ đến đây lại cảm thấy buồn cười. Nhân vương ngàn tính vạn tính, đúng là tính đến tâm ý của bản thân mình? Công chúa? Cười đến chết người. Mình sẽ tự tay giao nữ nhân mình yêu mến đến tay người nam nhân khác sao? Thanh Linh không phải là vợ của bất kỳ người nam nhân nào, mà chỉ có thể là hoàng hậu của mình! Mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu duy nhất. Ai cũng không thể phản đối, ai phản đối giết không tha. Xem đám lão già kia ai dám phản đối!

“Thanh Cát.” Dạ Mặc Hiên lqđ nhàn nhạt gọi tên thái giám kia.

“Nô tài ở đây.” Thái giám được đặt tên Thanh Cát khom lưng đáp lời.

“Thuốc, thử như thế nào?” Dạ Mặc Hiên cau mày, dù sao thuốc kia cũng là cấm dược trong Hoàng thất Thành Hạ quốc lưu truyền lại, cho đến tận bây giờ cũng chưa từng sử dụng qua, đúng là có chút mạo hiểm.

“Kính mời hoàng thượng tự mình kiểm nghiệm hiệu quả.” Thanh Cát nheo mắt lại, hả hê nói.

“Ừm, đưa trầm đi xem một chút.” Dạ Mặc Hiên đứng dậy, đi về phía trước.

“Tuân chỉ.” Thanh Cát cúi đầu đi theo sau.

Dạ Mặc Hiên bắt đầu đi tới tẩm cung Thái hậu. Kỳ thực ngay từ đầu hắn đã biết, bọn họ lấy thái hậu thử thuốc. Thuốc thử nghiệm có thể tùy tiện tìm một cung nữ thái giám là được, nhưng mấy nô tài kia lại tìm Thái hậu. Điều không có sợ hãi gì cả, dù sao Thái hậu cũng sẽ bị mình xử tử. Nơi hoàng cung bần thủ này, lòng người cũng dơ bẩn như vậy. Đạo thấp treo cao, lúc đắc thế được tất cả mọi người lấy lòng nịnh bợ, một khi thất thế, người nào cũng muốn chà đạp một cước. Chỉ là, thử thuốc cần thêm vài người khác nữa.

“Tham kiến hoàng thượng.” Thanh âm cung kính hành lễ liên tiếp.

Dạ Mặc Hiên chỉ nhàn nhạt phát tay rồi đi vào tẩm cung Thái hậu.

Thái hậu mặc hoa lệ lộng lẫy nhưng có chút xốc xếch, nhìn ra là mới vội vàng thay cho nàng ta. Giờ phút này Thái hậu an tĩnh ngồi ở bên giường, hai mắt trống rỗng vô hồn, chỉ chờ đợi nhìn về phía trước.

“Cho trầm nhìn xem hiệu quả.” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nói.

“Dạ, hoàng thượng.” Thái giám vẫn phụ trách việc thử thuốc khom lưng cười nịnh hót, tiến lên phái trước, nhìn mặt thái hậu không chút thay đổi trầm thấp nói “Đứng lên”.

Trong ánh mắt thâm trầm của Dạ Mặc Hiên, Thái hậu chậm rãi đứng lên, mặt vẫn không chút biểu cảm như cũ.

“Đi về phía trước.” Thái giám tiếp tục hạ mệnh lệnh.

Thái hậu bước từng bước, đi từ từ về phía trước.

Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn một màn này, không nói gì, cũng không kêu thái giám dừng lại.

Thái hậu vẫn thật thà đi về phía trước như vậy, cho đến khi chuẩn bị đụng vào vách tường thì thái giám phát lệnh để nàng ta ngừng lại.

“Bẩm báo hoàng thượng, thuốc không có bất kỳ phản ứng xấu nào.” Thái giám cười nịnh hót.

Ánh mắt Dạ Mặc Hiên càng lúc càng lạnh, cũng không nói lời nào, chỉ phất ống tay áo lớn, xoay người đi ra cửa. Chúng thái giám cung nữ quỳ trên đất cung tiền hoàng thượng.

Dạ Mặc Hiên lqđ đi tới cửa, nhàn nhạt nói với Thanh Cát: “Trừ đi thôi.”

Câu nói nhàn nhạt này biểu thị tất cả thái giám cung nữ trong cung đều bị giết.

Dạ Mặc Hiên với ánh mắt thâm trầm rời đi, mình có thể hành hạ Thái hậu, không có nghĩa rằng người khác cũng có thể. Nữ nhân kia dù sao cũng là mẹ ruột của mình, cho dù muốn chết, cũng phải chết trong tay mình. Muốn vũ nhục chà đạp nàng cũng chỉ có mình, không cho phép người khác vũ nhục nàng dù chỉ là một chút xíu!

Thuốc không có bất kỳ vấn đề gì, vậy có thể luyện chế thuốc đặc biệt thuộc về riêng Thanh Linh. Khóe miệng Dạ Mặc Hiên lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Nên chuẩn bị cái gì nhỉ?” Dạ Mặc Hiên lẩm bẩm, lập gia đình, muốn cho nàng một hôn lễ long trọng nhất, để cho nàng trở thành tân nương xinh đẹp nhất rực rỡ nhất cả nước.

Ban đêm, từ từ phủ xuống, màu đen bao phủ hoàng cung.

Sở Thanh Linh tỉnh lại, nhìn cảnh tượng xa lạ chung quanh mới nhớ lại mình đã tới hoàng cung Thành Hạ quốc rồi, đi tới bên cạnh Mặc Hiên rồi.

Từ từ đứng dậy, Sở Thanh Linh lqđ mặc y phục chuẩn bị đi ra ngoài. Cung nữ canh giữ bên ngoài nghe được âm thanh lập tức đi vào phục vụ Sở Thanh Linh mặc y phục, còn cung nữ khác đi trước bẩm báo với Dạ Mặc Hiên, Sở Thanh Linh đã tỉnh lại.

“Thanh Linh ——” Dạ Mặc Hiên chạy tới rất nhanh, vừa vào tấm cung đã thấy Sở Thanh Linh còn có chút mơ hồ, dịu dàng mỉm cười gọi.

Nghe Dạ Mặc Hiên xưng hô, Sở Thanh Linh hơi nhú mồm, bây giờ mới nhớ ra, từ khi nhìn thấy Mặc Hiên, Mặc Hiên cũng chưa từng gọi mình một tiếng tỷ tỷ. Nghĩ cũng đúng, bây giờ hẳn đã là hoàng đế rồi, không thể gọi mình là tỷ tỷ ngay trước mặt cung nữ thái giám được. Gọi như vậy, mặt mũi vua một nước đặt ở chỗ nào chứ? Nghĩ đến đây, Sở Thanh Linh cũng tiêu tan, không nghĩ sâu xa.

“Mặc Hiên, rốt cuộc thương thế của ngươi như thế nào?” Sở Thanh Linh quan tâm nhất vẫn là điều này.

“Thật sự không có việc gì rồi.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười đáp lại.

“Để ta xem.” Sở Thanh Linh không yên lòng, không nói lời nào liền bắt mạch cho Dạ Mặc Hiên. Khi bắt mạch cho Dạ Mặc Hiên, sắc mặt Sở Thanh Linh đại biến.

“Nội thương nghiêm trọng! Sao lại thế này?!” Sở Thanh Linh thất thanh kêu lên, trong giọng nói đều là sốt ruột cùng quan tâm.

60. Chương 60: Thì Ra Là Thế!!!

“Nội thương nặng nề! Sao lại thế này?!” Sở Thanh Linh lqđ thất thanh kêu lên, trong giọng nói đều là nóng ruột và quan tâm.

“Không có việc gì.” Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng lắc đầu cười ý bảo bản thân không có việc gì.

Sở Thanh Linh cắn môi, nàng không tin, sao có thể không có chuyện gì, nội thương nghiêm trọng như vậy, nhất định phải điều tức thật tốt.

Thanh Cát nhìn nụ cười tự đắc của hoàng thượng cùng vẻ mặt ân cần lo lắng của Sở Thanh Linh, trong lòng không khỏi nổi lên hàn ý, lại len lén quan sát hoàng thượng trẻ tuổi lần nữa. * Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn * Thật là người ngoan độc! Thì ra lần trước để mình đã thương hấn chính là vì nữ nhân này! Hấn không chỉ ác độc với người khác, ác độc với mẹ ruột mình, mà còn ác độc với chính bản thân mình như vậy. Người như vậy, chắc chắn trong tương lai sẽ là bá chủ!

Dạ Mặc Hiên nhìn Sở Thanh Linh ở trước mặt đang lo lắng, nở nụ cười. Có lẽ, vốn không cần dùng thuốc cũng được.

Sở Thanh Linh không hổ đã học rất nhiều thứ từ Y tiên, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi liền điều chỉnh lại thân thể Dạ Mặc Hiên. Khi Dạ Mặc Hiên bận rộn chính sự, một mình Sở Thanh Linh an tĩnh lại chăm chú nhìn bầu trời, nhớ Đông Phương Thiệu Tư. Nhớ tới nam nhân kỳ cục tính khí con nít, không tìm thấy mình nhất định rất tức giận lo lắng rồi? Đã nhờ Mặc Hiên đưa thư cho Y tiên báo với chàng mình đang ở đây, để bọn họ không phải lo lắng. Qua ít ngày nữa sẽ trở về.

Bây giờ Thiệu Tư đang làm gì? Sở Thanh Linh ngồi trong đình ở Ngự Hoa Viên, mắt hờn nhìn hồ cá, còn có cái bóng của mình. Đột nhiên, trong nước có nhiều thêm một cái bóng, một nữ tử y phục hoa lệ đang lạnh lùng nhìn mình.

Sở Thanh Linh lqd quay đầu lại, thấy một nữ tử xinh đẹp đang lạnh lùng nhìn mình, mà các cung nữ quỳ trên mặt đất hành lễ hô khẩu kiến Quý phi nương nương. Sở Thanh Linh ngạc nhiên, nữ tử này là phi tử của Mặc Hiên? Nghĩ đến đây, trên mặt Sở Thanh Linh hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hài tử kia đã trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi.

Nhưng mình gọi nữ tử trước mắt như thế nào đây? Quý phi? Không đúng. Muội muội? Đường như cũng không đúng. Thật là đã làm khó Sở Thanh Linh rồi.

Khi Sở Thanh Linh đang khó xử không biết xưng hô với nữ tử trước mặt như thế nào thì nữ tử này lại thần nhiên ngồi trước mặt Sở Thanh Linh, lạnh nhạt nói: “Người chính là nữ nhân hoàng thượng mang về ngày hôm đó?”

Sở Thanh Linh gật gật đầu, mỉm cười: “Người chính là phi tử của Mặc Hiên?”

“Người có thể tùy ý gọi tục danh (tên húy) của Hoàng thượng, quả nhiên quan hệ của các người không bình thường.” Mai quý phi nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có cảm xúc gì.

“Bởi vì ~~” Sở Thanh Linh biết có một số chuyện có thể không nên nói ra miệng, cho nên chỉ nói hai chữ liền dừng lại.

“Bởi vì người đã cứu hoàng thượng, thật sao?” Mai quý phi khẽ cau mày, lạnh lùng nói cho nàng biết lý do.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên, giờ mới hiểu được, quả nhiên thân thể Dạ Mặc Hiên Puck.lqd đều là bí mật, tuyên bố với bên ngoài là chính mình đã cứu hấn, cho nên mình mới được nhận trọng đãi như vậy sao? Sở Thanh Linh lập tức tiêu tan, như vậy cũng tốt. Ít ra cũng không ảnh hưởng đến địa vị của hấn.

“Là vậy. Cho nên hoàng thượng mới trọng đãi ta như vậy.” Sở Thanh Linh mỉm cười thuận thế tiếp nhận nói.

“Trọng đãi như vậy? Cứu hoàng thượng một mạng liền lập người làm hậu, báo ân này có phải quá mức rồi không?” Mai quý phi cau mày thật chặt, trong giọng nói đã có phần châm chọc.

“Cái gì?!” Sở Thanh Linh đột nhiên đứng lên, không thể tin nổi nhìn vẻ mặt bình thản của Mai quý phi, vừa rồi nữ tử này nói cái gì? Mặc Hiên muốn lập mình làm hậu? Làm sao có thể?!

“Người không biết thật hay đang giả bộ?” Mai quý phi cau mày nhìn vào mắt Sở Thanh Linh, lại chỉ thấy kinh ngạc, không có bất kỳ sự giả tạo nào, lúc này mới thật sự tin tưởng người trước mắt không biết thật.

“Làm sao có thể?!” Sở Thanh Linh đột nhiên lắc đầu, phủ nhận.

“Người lại không biết thật!” Mai quý phi cũng đứng lên, trong mắt chợt có cảm xúc kỳ quái, “Ta vẫn cho rằng chàng sẽ lập ta làm hậu, nhưng không ngờ lại cho chúng ta một cái tin như vậy. Cũng bởi vì người đã cứu chàng, cho nên chàng muốn lập người làm hậu.”

“Điều này không có khả năng! Bởi vì ta và hắn -!” Sở Thanh Linh vừa muốn ra nói miệng, xa xa liền thấy bóng dáng của Dạ Mặc Hiên, đang từ từ đi về phía bên này.

Mai quý phi thấy sắc mặt của Sở Thanh Linh, cũng xoay người thấy Dạ Mặc Hiên lqđ đang đi tới hướng này, hơi nheo mắt, xoay người nói với Sở Thanh Linh: “Ta cáo từ trước, nếu chàng tới thấy ta ở cùng với người, sợ sẽ cho rằng ta đang gây khó khăn cho người.” Dứt lời, Mai quý phi cũng không quay đầu lại mà rời đi. Sở Thanh Linh nhìn bóng dáng của Mai quý phi, trong lòng phức tạp. Bởi vì bản thân nhìn ra, nữ tử này thật tâm với Mặc Hiên, tuy nàng vẫn lạnh nhạt, nhưng khi nhắc tới Mặc Hiên sâu trong đáy mắt nàng vẫn dịu dàng mơ hồ, còn có bị ai nhàn nhạt chột lóe lên

“Thanh Linh ~” Dạ Mặc Hiên đã đi vào, thấy Sở Thanh Linh đang đứng tại chỗ ngăn người có chút nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của Sở Thanh Linh, thấy bóng lưng kia, nhàn mảy lại. Một tay nắm lấy bả vai Sở Thanh Linh để nàng xoay người lại đối mặt với mình, nghiêm túc hỏi: “Có phải Mai quý phi nói cho nàng điều gì không?”

“Nàng ta là Mai quý phi?” Lúc này Sở Thanh Linh mới biết thân phận của nữ tử vừa rời. Mai quý phi sao? Hoa mai bất khuất đứng ngạo nghễ trong gió tuyết...

“Phải. Trong cung chỉ có một vị Quý phi, những người khác đều là Bình phi cùng phi tần.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt nói.

“Trong lòng người nàng ta không giống với những người khác?” Sở Thanh Linh bắt được tin tức trọng yếu.

“Không có gì bất đồng, nàng ta là nữ nhi của Thượng Quan tướng quân, phụ thân của nàng giúp ta đi lên ngôi vị hoàng đế.” Dạ Mặc Hiên hơi hột nói, cũng khiến Sở Thanh Linh minh bạch, thì ra Mai quý phi là nữ nhi công thần, cho nên được phong làm quý phi duy nhất. Nhưng chắc quan hệ giữa hai người cũng không đơn giản như vậy, nếu không nàng ta đã không nói câu kia vốn cho rằng Mặc Hiên lqđ sẽ lập nàng ta làm hậu.

Vừa nghĩ tới đó, Sở Thanh Linh chợt tỉnh ngộ, nhìn chằm chằm Dạ Mặc Hiên nói: “Mặc Hiên, ta vừa nghe nói, người định lập ta làm hậu, trò đùa này tuyệt đối không buồn cười.”

“Ta không nói đùa.” Dạ Mặc Hiên nói.

Nhìn vẻ mặt Dạ Mặc Hiên, cuối cùng Sở Thanh Linh hiểu rõ người trước mắt không phải đang nói đùa.

“Mặc Hiên, ta đã lập gia đình. Đệ là người ta quý trọng nhất, hiểu không? Đệ là người ta quan tâm nhất.”

* Đọc truyện nhanh nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn * Sở Thanh Linh nhú mảy, nghiêm túc nói.

“Căn bản người nam nhân kia cũng không yêu nàng, hắn sẽ chỉ hành hạ nàng. Ta đã hạ quyết tâm từ trước nhất định phải cứu nàng ra ngoài!” Dạ Mặc Hiên vội vàng nói.

“Mặc Hiên!” Sở Thanh Linh có chút tức giận, “Người phải nhớ! Người là đệ đệ của ta, còn ta là tỷ tỷ của người!” Sở Thanh Linh hơi nhức đầu nhìn hằm tử trước mắt, hắn không phân biệt được rõ ràng tình thân cùng tình yêu nam nữ khác nhau chỗ nào sao?

“Tỷ tỷ?” Dạ Mặc Hiên cười lạnh, vẻ mặt tuấn mỹ có chút vụn vẹo, chợt đưa tay nắm lấy tay Sở Thanh Linh gần từng chữ rõ ràng, “Nàng cũng đã biết, trước kia nội tâm ta dần vật, ta cho rằng ta là tên súc sinh tâng tận lương tâm, ta yêu tỷ tỷ ruột của mình.”

“Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Hiên đang không tự khống chế được ở trước mặt, mãnh liệt rút tay mình ra rồi lạnh lùng nói: “Mặc Hiên, bây giờ ngươi cảm môm, coi như ta chưa từng nghe.”

Dạ Mặc Hiên cười lạnh: “Lúc ta biết nàng không phải là tỷ tỷ ruột của ta thì nàng có biết ta vui vẻ, cao hứng đến thế nào không?”

“Cảm môm! Mặc Hiên, đừng nói nữa.” Sắc mặt Sở Thanh Linh ngày càng lạnh, rốt cuộc người được hơi thở không bình thường.

“Vì sao không để cho ta nói?” Ánh mắt lqđ Dạ Mặc Hiên cũng nghiêm túc, “Người nam nhân kia vẫn nhốt nàng, đừng tưởng rằng ta không biết! Khiến cho nàng đi gặp mặt cha mẹ lần cuối cũng không được. Không phải nàng hận hắn sao?”

“Cha... mẹ...” Sở Thanh Linh nghe thấy hai chữ đó, ánh mắt bắt đầu buông lỏng, thì thào lặp lại lời Dạ Mặc Hiên nói.

“Đúng, cha mẹ cứ đi như vậy, bọn họ muốn gặp nàng trước khi đi, nhưng vẫn không gặp được!” Trong mắt Dạ Mặc Hiên thâm trầm, từ từ nói, “Cha và mẹ muốn gặp mặt nàng một lần, nhưng mà, đến cuối cùng cũng không thấy nàng! Đều do lỗi của người nam nhân kia, đều do người nam nhân kia làm hại, không phải sao?”

Suy nghĩ của Sở Thanh Linh có chút hỗn loạn, nhìn chằm chằm người trước mắt, chợt cau mày: “Mặc Hiên! Người nào làm hại cha mẹ? Sư tổ nói có liên quan tới hoàng thất Thành Hạ quốc!”

Dạ Mặc Hiên sửng sốt, thật không ngờ Sở Thanh Linh lại nghĩ tới phương diện này, nhất thời trầm mặc, không dám đối diện với ánh mắt chất vấn của Sở Thanh Linh.

“Người nói đi! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao người lại tới Thành Hạ quốc làm Thái tử?” Sở Thanh Linh căng thẳng truy hỏi tới cùng.

Dạ Mặc Hiên lqđ ghen lời, không biết nên nói gì cho phải.

Sở Thanh Linh thấy sắc mặt có chút áy náy của Dạ Mặc Hiên, lo lắng trong lòng càng lúc càng lớn, mà suy đoán cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Cái chết của cha mẹ, có liên quan đến người phải không?” Sở Thanh Linh đột nhiên bắt lấy cổ áo của Dạ Mặc Hiên đang lộ vẻ mặt khó xử, nghiêm giọng chất vấn.

“Không, không phải ~” Dạ Mặc Hiên quay mặt, không dám nhìn tới ánh mắt hùng hổ của Sở Thanh Linh. Nhưng lời nói như vậy cũng không có sức thuyết phục.

Thân thể Sở Thanh Linh mềm nhũn, lão đảo lui về phía sau, Dạ Mặc Hiên vội vàng đưa tay ra đỡ, Sở Thanh Linh đột nhiên đẩy tay của hắn ra, bản thân đi qua một bên dựa vào cây cột. Thật sự có liên quan tới Mặc Hiên! Cái chết của cha mẹ thật sự liên quan đến Mặc Hiên! Sở Thanh Linh thở mạnh, vỗ vỗ lồng ngực của mình để cho bản thân bình tĩnh lại. Nhưng nước mắt không ngừng trào ra.

“Thanh Linh...” Dạ Mặc Hiên đau lòng hô, nhìn nàng như vậy, rất đau lòng thật sự rất đau lòng.

“Câm mồm đừng gọi ta!” Sở Thanh Linh lớn tiếng quát, ngẩng đầu oán hận nhìn Dạ Mặc Hiên, muốn mắng người trước mặt, nhưng thủy chung không có cách nào mắng ra miệng. Nàng hiểu mặc dù cha mẹ chết vì Mặc Hiên, nhưng không phải do Mặc Hiên làm. Mặc dù hiểu, nhưng trong lòng vẫn rất chú ý, hoàn toàn không bỏ được.

“Thanh Linh, ta cũng không muốn sự việc phát sinh như vậy.” Dạ Mặc Hiên nhăn mày, khuôn mặt khổ sở, “Cho tới bây giờ ta cũng không quên báo thù, ta cũng rất hận đã để chuyện phát sinh thành ra như vậy.”

“Người không cần nói, không cần nói bất kỳ cái gì!” Ánh mắt lqđ Sở Thanh Linh tràn đầy địch ý nhìn Dạ Mặc Hiên, biết mình không nên đổ lỗi cho người trước mặt, nhưng bản thân hoàn toàn không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

“Ta... được, ta không nói.” Dạ Mặc Hiên trầm mặc, đau lòng nhìn Sở Thanh Linh luống cuống.

“Ta, phải về Thiên Vận quốc. Đưa ta trở về.” Sở Thanh Linh yên lặng lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, hờ hững nhìn Dạ Mặc Hiên.

Dạ Mặc Hiên tiếp tục trầm mặc, không nói câu nào.

“Ta nói, ta muốn trở về.” Sở Thanh Linh cắn môi khó khăn nói, “Ta hiểu rõ ta không nên trách người, nhưng hiện tại ta không có cách nào đối mặt với người.”

“Không.” Thật lâu sau, Dạ Mặc Hiên kiên quyết phun ra một chữ sau đó tiếp tục chậm rãi nói: “Không thể để cho nàng trở về, người nam nhân kia không thể mang lại hạnh phúc cho nàng.”

“Không liên quan gì tới người.” Sở Thanh Linh cau mày lạnh giọng nói, “Hiện tại ta với chàng rất tốt, chàng đã thay đổi. Ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Dứt lời, sắc mặt của Dạ Mặc Hiên càng lúc càng trầm xuống, không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Thanh Linh, từng bước một từ từ tiến lại gần.

Sở Thanh Linh cắn răng chậm chậm lui về phía sau, nhìn vẻ mặt âm trầm của Dạ Mặc Hiên trước mặt mà kinh hãi, từ lúc nào Dạ Mặc Hiên đã tạo áp lực lớn cho người khác như vậy rồi? Hắn bây giờ thật xa lạ rất xa lạ! Đây là hài tử năm đó hồn nhiên ngây thơ sao?

“Nàng không thể đi bất cứ đâu, nàng chỉ có thể ở đây làm hoàng hậu của trẫm!” Âm thanh lạnh lẽo của Dạ Mặc Hiên vang lên, tay nhẹ nhẹ vung ra.

Tiếp theo, trước mắt Sở Thanh Linh bỗng nhiên tối sầm, đã mất đi tri giác. Cuối cùng ở bên tai cơ hồ vang lên tiếng cầu khẩn, thì thào, đau thương: ở lại bên cạnh ta, ở lại đây...

Khi Sở Thanh Linh tỉnh lại lần nữa, nhìn chung quanh một mảnh mờ mờ. Từ sau khi mang thai Sở Thanh Linh rất ít khi vận công vì sợ động thai khí, hiện tại giờ tay định vận công, lại phát hiện không dùng được khí lực nào! Cái này hoàn toàn khác khi ở biệt viện bị Nhân vương điểm đại huyết. Đan điền trong cơ thể trống rỗng, không tồn tại chút chân khí nào! Thật ác độc! Sở Thanh Linh cắn răng, cư nhiên phế toàn bộ tu vi Y tiên truyền ỳnh! Một chút cũng không lưu! Sợ mình chạy mất sao? Trong lòng Sở Thanh Linh sinh ra hàn ý, rốt cuộc nàng hiểu rõ, hiểu sâu sắc, Dạ Mặc Hiên hôm nay đã không còn là Dạ Mặc Hiên trước kia! Hắn là hoàng thượng!

Sở Thanh Linh chợt che bụng mình, đứa bé, mình đã có đứa bé của Thiếu Tư! Nếu bị Mặc Hiên phát hiện, như vậy - Sở Thanh Linh không dám nghĩ thêm. Nàng chợt hiểu, Mặc Hiên hôm nay đã không còn là đệ đệ ngây thơ của mình, mà là hoàng thượng lãnh khốc. Muốn rời khỏi nơi này, muốn dẫn qđ đứa bé trong bụng mình an toàn rời khỏi nơi này. Hắn sẽ không để ỳnh đi. Lưng Sở Thanh Linh chợt lạnh lẽo, bởi vì nàng đột nhiên ý thức được, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu đã là một âm mưu. Mặc Hiên không gặp thích khách, hắn hao tổn tâm cơ làm nhiều việc như vậy, chính là để đưa mình tới, để ỳnh cam tâm tình nguyện tới đây. Sở Thanh Linh càng nghĩ trái tim càng băng giá. Hắn không còn là tiểu Mặc Hiên kia ở trong lòng mình nữa, không còn là hài tử vẫn đuổi theo sau lưng mình làm nũng nữa!

Ánh mắt Sở Thanh Linh càng nghiêm túc. Không dám tưởng tượng nếu Thiếu Tư đuổi theo, Mặc Hiên sẽ đối đãi chàng như thế nào. Mà mình hiểu rất rõ, theo tính cách của Thiếu Tư, nhất định sẽ đuổi theo. * Truyện được đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn * Tay Sở Thanh Linh càng nắm chặt, cho đến khi đốt ngón tay trắng bệch cũng không buông ra.

Dạ Mặc Hiên! Mắt Sở Thanh Linh từ từ nhắm lại rồi mở ra, trong mắt hoàn toàn trắng tinh. Mình nhất định phải đi, hơn nữa còn phải để cho hắn cam tâm tình nguyện để mình đi!

61. Chương 61: Như Vậy Nàng Có Hài Lòng Không?

Thương Châu quốc, phủ Nhân Vương.

Hoàng Phủ Khinh Trần nắm bức mật thư trong tay, sắc mặt càng ngày càng khó coi, từ từ nắm chặt bức thư lại thành một cục, lòng bàn tay hơi run một cái, bức thư lập tức hóa thành tro bụi. Dạ Mặc Hiên! Trong mắt Hoàng Phủ Khinh Trần là một mảnh đáng sợ lạnh lẽo, cảm giác sỉ nhục điên cuồng mãnh liệt trào dâng trong lòng. Thật có can đảm! Đây là lần đầu tiên mình bị một người gài bẫy, hơn nữa còn dễ dàng như vậy! Hắn lại muốn lập Thanh Linh làm hậu!”

“Hừ.” Đột nhiên Hoàng Phủ Khinh Trần đứng dậy, muốn để cho nữ nhân mà mình coi trọng làm hoàng hậu của hắn, vậy phải xem hắn có số mệnh đó hay không. Hoàng Phủ Khinh Trần âm trầm từ từ đi ra khỏi phòng, nhìn bầu trời xanh thẳm, đáy mắt sâu không thấy đáy.

“Vương gia, khách đang đợi rồi.” Tổng quản cúi đầu cung kính nói.

“Ừ.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt ừ một tiếng, giấu hết tất cả cảm xúc, phất ống tay áo một cái rồi đi tới cửa. Món nợ này, nhất định phải trả, không nên nóng nảy, từ từ đi.

Xe ngựa trước cửa Vương phủ chậm rãi di chuyển, đi tới tít lâu. Dọc theo đường đi, Hoàng Phủ Khinh Trần nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Khi xe ngựa chạy nhanh đến một con đường thì ngừng lại. Hoàng Phủ Khinh Trần chậm rãi mở mắt ra, sau đó người đánh xe lập tức nóng nảy bẩm báo : “Vương gia, xin đợi chút, trước mặt rất đông, dường như đang cãi nhau.”

Sau đó một cơn ồn ào náo động truyền đến trong lỗ tai Hoàng Phủ Khinh Trần, có tiếng chửi mắng đánh đập, có giọng bi phẫn khiển trách xen lẫn tiếng khóc. Hoàng Phủ Khinh Trần khẽ cau mày, cũng không nói gì, chỉ nhắm nghiền hai mắt lại, chờ trước mặt mở đường. Sau đó có âm thanh loáng thoáng truyền vào xe ngựa.

“Kẻ điên, còn ảo tưởng mình là công chúa. Mau trở về làm việc đi.”

“Ta nhổ vào người, người có bộ dáng xấu xí như người mà là công chúa, là heo đực còn được!”

“Ha ha, phía trước là hàng rào còn muốn chạy! Lần sau cắt đứt chân chó của người.”

“Ta không có gạt người, ta chính là công chúa Bắc Thần quốc!”

Một âm thanh tức giận truyền vào, còn làm bộ khóc thút thít.

Công chúa Bắc Thần quốc? ! Hoàng Phủ Khinh Trần chợt mở mắt ra. Công chúa Bắc Thần quốc không phải đã kết hôn với Thân Vương của Thiên Vận quốc rồi sao? Hai nước đã kết thân. Tại sao ở đây lại có nữ nhân nói mình là công chúa?

Hoàng Phủ Khinh Trần vén màn cửa xe lên, bình tĩnh nói với người đánh xe: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bẩm Vương gia, hình như là nô tì của phủ nào chạy ra, nổi điên ở trên đường lớn đấy.” Người đánh xe nghi ngờ trả lời, không hiểu vì sao Vương gia lại để ý tới những chuyện nhỏ nhặt này.

“Đi, mang nữ nhân kia tới đây cho Bôn vương xem.” Hoàng Phủ Khinh Trần hơi híp mắt lại, ra lệnh khiến người đánh xe nghi ngờ không hiểu.

“Vâng” Người đánh xe tuân mệnh, nhưng trong lòng nghi hoặc không thôi, hành động của Vương gia cũng quá kỳ lạ.

Người đánh xe đi lên phía trước, đẩy mọi người vây xem ra đi vào. Khi đi vào giữa, mới nhìn thấy một nữ nhân mình đầy thương tích, càng làm cho người khác kinh hãi chính là trên mặt nữ nhân nhếch nhách kia đầy những vết sẹo dữ tợn.

“Đây là nô tì của nhà nào?” Người đánh xe nhìn sắc mặt hờ hững của những người vây xem thì cau mày hỏi.

“Nhà ta, thế nào?” Một người xấu xí ngạo mạn đi lên phía trước.

“Nô tì này ta muốn mua.” Người đánh xe móc ngân phiếu ra muốn đưa cho người nói chuyện.

“Người nói mua thì mua sao, người nghĩ bản đại gia là ai đây?” Người xấu xí ngạo mạn ngẩng đầu lên khinh thường nhìn người đánh xe.

“Người Nhân vương muốn, người dám không bán sao?” Người đánh xe chỉ về phía chiếc xe ngựa cao quý phía sau và nói.

Lúc này mọi người mới quay đầu lại nhìn xe ngựa của Nhân vương, trong đám người phát ra tiếng ồn ào, tự động nhường đường ra. Người xấu xí vừa nhìn thấy là xe ngựa của Nhân vương, trên mặt lập tức cười, lấy lòng ngượng ngừng nói với người đánh xe: “Nếu như Nhân vương muốn người này, thích thì lấy thôi, cần gì bạc chứ?”

Người đánh xe cũng không trả lời, mà chỉ cúi đầu nói với nữ nhân nhếch nhác này: “Đi theo ta.”

Nữ nhân nhếch nhác này không có chút do dự nào, lập tức đứng dậy đi theo phía sau người đánh xe. Sau lưng mọi người dần dần tản đi, Nhân vương hiển đức nhân từ mọi người đều biết, chắc là do không nỡ nhìn nữ nhân xấu xí này bị đối xử như vậy, cho nên mới cứu giúp thôi.

Đi tới trước xe, cô gái nhìn xe ngựa cao quý, lại nhìn quần áo rách rưới trên người mình, do dự không biết có nên lên hay là không lên.

“Đi lên.” Ngay vào lúc này, xe ngựa truyền đến âm thanh lạnh tanh, đó chính là giọng nói không có chút nhiệt độ nào của Nhân vương.

Cô gái không nói thêm gì nữa, lập tức bò lên xe ngựa.

Vào xe ngựa, cô gái ngồi ở bên cạnh, quan sát người trong xe. Người đàn ông này chính là Nhân vương của Thương Châu quốc? Ánh mắt rất lạnh lẽo! Cô gái chợt sợ run cả người, người trước mắt cứ nhiên có cùng ánh mắt lãnh khốc giống người nam nhân kia. Nhất thời, cô gái không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể cúi đầu thật thấp.

“Người, là công chúa Mỹ Chân?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt hỏi.

“Người tin sao? !” Đột nhiên công chúa Mỹ Chân ngẩng đầu, không thể tin nhìn nam nhân trước mắt.

“Tin.” Giọng nói của Hoàng Phủ Khinh Trần vẫn lạnh nhạt như cũ, “Vui mừng sao, sao người lại lưu lạc đến nơi này, rơi vào tình cảnh như vậy?”

Một câu hỏi khiến nước mắt của công chúa Mỹ Chân suýt nữa chảy ra.

Hoàng Phủ Khinh Trần cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng chờ. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để được đọc truyện nhanh nhất

Giọng nói của công chúa Mỹ Chân có chút nghẹn ngào, ngón tay từ từ vuốt ve khuôn mặt dữ tợn của mình, một hồi lâu vẫn không nói ra lời.

“Như vậy đi, công chúa Mỹ Chân, trước tiên Bồn vương phái người đưa người trở về Vương phủ, rồi truyền ngự y khám cho người. Sau đó Bồn vương quay về phủ rồi nói.” Hoàng Phủ Khinh Trần ra một quyết định. “Vâng ~ đa tạ Vương gia.” Công chúa Mỹ Chân cố gắng hết sức khống chế tâm tình kích động của bản thân để phun ra mấy chữ.

Sau khi người đánh xe đưa Hoàng Phủ Khinh Trần đến quán rượu thì lập tức đưa công chúa Mỹ Chân về Vương phủ, báo lại lời dặn dò của Nhân vương cho tổng quản.

Tổng quản rất là nghi ngờ sao Nhân vương lại quen biết nữ nhân xấu xí nhếch nhác này sao, nhưng hắn vẫn không nói gì, tuân theo lời dặn của Nhân vương mời ngự y tới khám bệnh cho công chúa Mỹ Chân.

Nha hoàn dẫn công chúa Mỹ Chân vào một căn phòng hoa lệ rồi lui về sau đi ra ngoài, có điều trong mắt mơ hồ có sự khinh thường và chán ghét không chạy trốn khỏi ánh mắt của công chúa Mỹ Chân. Đợi sau khi nha hoàn lui ra ngoài, công chúa Mỹ Chân gắt gao cắn môi của mình, cắn như muốn ra máu. Đã từng, những thứ nha hoàn đề tiện này thấy mình sẽ rất cung kính, hôm nay những thứ nha hoàn đề tiện này cứ nhiên dám dùng loại ánh mắt đó nhìn mình! Công chúa Mỹ Chân dùng sức siết chặt quả đấm, đột nhiên đau rồi vội vàng buông ra. Trên tay đã sớm chồng chất vết thương. Kể từ khi chạy ra khỏi nơi như địa ngục kia, vốn cho là mình có thể thuận lợi chạy về, không ngờ lại lạc vào một ổ sói khác.

Một lát sau ngự y đã tới rồi, lúc khám bệnh cho công chúa Mỹ Chân thì âm thầm kinh hãi, không hiểu sao cô gái trước mắt lại bị tra tấn như vậy.

“Ngự y, mặt của ta, có thể khôi phục lại không?” Công chúa Mỹ Chân quan tâm nhất chính là vấn đề này.

“Cô nương, tha lỗi cho lão phu nói thẳng, mặt của cô lão phu không thể giúp được.” Ngự y có chút tiếc hận nói, nhìn sắc mặt công chúa Mỹ Chân dần dần ảm đạm xuống, lại an ủi, “Nhưng mà, cô nương đừng lo lắng, trên thế gian này có một người có thể trị mặt của cô.”

“Là ai? Ai có thể?” Công chúa Mỹ Chân kích động tay nắm ngự y nóng nảy hỏi.

“Ha ha, cô nương đừng nóng vội, hãy nghe ta nói.” Ngự y rút tay của mình về, lúc này công chúa Mỹ Chân mới ý thức được sự luống cuống của mình, vội ngồi xuống rửa tai lắng nghe.

“Người có thể chữa trị mặt của cô nương, trên thế gian này chỉ có một người, đó chính là Y Tiên của Vạn Hoa Cốc.” Ngự y mỉm cười nói đáp án, sau đó lại có chút lo lắng nói: “Nhưng mà Y Tiên này không phải người nào cũng cứu giúp, cái này còn phải xem tạo hoá của cô nương nữa.”

“Ta hiểu rồi.” Công chúa Mỹ Chân gật đầu, trong mắt dâng lên hi vọng.

“Lão phu giúp cô nương kê một toa thuốc, để cô nương thoa ngoài da và uống thuốc. Cô nương hãy uống đều đặn, như thế, lão phu cáo lui.” Ngự y dứt lời viết một đơn thuốc rồi lui đi ra ngoài.

Công chúa Mỹ Chân từ từ đi đến trước gương, lẳng lặng nhìn khuôn mặt xấu xí trong gương, khóc không ra nước mắt. Minh thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy, mà lúc này ả công chúa giả đó được hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Không cam lòng, không cam lòng mà! Nhất định phải báo thù, phải khiến con ả Thanh Liên đó sống không bằng chết, còn có tên nam nhân ác độc đó! Muốn hắn phải trả giá thật lớn!

Công chúa Mỹ Chân chột đá mạnh vào bàn, phát ra tiếng vọng thê lương, bọn nha hoàn ngoài cửa sợ đến vỡ ngực. Sau khi giật mình thì hướng về phía phòng của công chúa Mỹ Chân phỉ nhổ.

Giờ phút này ở tửu lâu Hoàng Phủ Khinh Trần từ cửa sổ nhìn về phía bầu trời, khẽ nhấp ngụm rượu, nói thật nhỏ: “Trời, dường như sắp thay đổi rồi.”

“Hả, Vương gia, ngài đang nói cái gì, thời tiết rất tốt mà.” Vị khách ngồi ở một bên cũng tò mò nhìn về phía bầu trời, rõ ràng rất là sáng sủa mà. Vì sao Nhân vương cứ nói ra những lời khó hiểu tới như vậy?

Trong hoàng cung Thành Hạ quốc, cũng là sóng ngầm mãnh liệt.

Sở Thanh Linh bình tĩnh nhìn nam nhân cười dịu dàng ở trước mặt, trong lòng một hồi rối rắm. Mặc Hiên, đã sớm không còn là Mặc Hiên của trước kia, tại sao mình vẫn không quyết tâm hận hắn được?

“Thanh Linh, ta muốn để cho nàng gặp một người.” Dạ Mặc Hiên đi lên trước một bước, mà Sở Thanh Linh theo bản năng lui về phía sau một bước. Nhìn Dạ Mặc Hiên nhú mày.

“Gặp ai?” Sở Thanh Linh nhàn nhạt hỏi.

“Người giết cha mẹ nàng.” Dạ Mặc Hiên hơi hột nói.

Mắt Sở Thanh Linh chột trợn to, nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thản của Dạ Mặc Hiên, một hồi lâu không nói gì. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để được đọc truyện nhanh nhất

“, Thanh Linh ~” Dạ Mặc Hiên dịu dàng đưa tay về phía Sở Thanh Linh, mà Sở Thanh Linh lui về phía sau, không có đưa tay của mình ra.

Dạ Mặc Hiên hơi nheo mắt, nhưng không ép buộc, xoay người đi ra ngoài. Sở Thanh Linh nhìn bóng lưng của Dạ Mặc Hiên, do dự lần nữa, nhưng vẫn đi theo.

Không biết đi theo Dạ Mặc Hiên qua vài toà cung điện, quẹo mấy ngã quanh, cuối cùng đã tới trước một toà cung điện.

Ở chỗ này sao? Trong mắt Sở Thanh Linh có sự nghi ngờ, rốt cuộc người sát hại cha mẹ là ai?

“Thanh Linh” Dạ Mặc Hiên quay đầu mỉm cười với Sở Thanh Linh rồi gọi một câu sau đó dẫn đầu đi vào.

Sở Thanh Linh từ từ đi theo sau, trên tay đã siết chặt nắm đấm, trong lòng càng thêm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Kẻ thù sát hại cha mẹ đang ở trước mắt rồi! Rốt cuộc là ai đây?

“Tham kiến hoàng thượng.” Hai tiểu thái giám nhìn thấy Dạ Mặc Hiên thì vội vàng hành lễ, Dạ Mặc Hiên phát tay để cho hai người lui ra.

Sở Thanh Linh theo sát phía sau, đi vào toà cung điện u ám này.

“Mở cửa sổ.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt phân phó, lập tức có cung nữ đi vào mở cửa sổ ra, trong phòng sáng lên.

Đập vào mắt Sở Thanh Linh là một phụ nhân cao quý, nhưng khuôn mặt tiều tụy, ánh mắt trống rỗng chết lặng, trên người gầy trơ cả xương. Làm cho người ta nhìn thấy mà ghê!

“Bà ta là ai?” Ngón tay Sở Thanh chỉ về phía phụ nhân ngồi dưới đất run giọng hỏi, chẳng lẽ phụ nhân này chính là hung thủ đã sát hại cha mẹ mình? !

“Bà ta là Thái hậu, là mẹ ruột của ta.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt nói.

Sở Thanh Linh trợn to mắt, nhìn chăm chăm vào người tiều tụy ngồi trên đất. Nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, người này! Chính là kẻ đã sai khiến người tới giết hại cha của mình mẹ sao? Khiến Sở gia trong một đêm biến thành tro bụi!

“Ta sẽ không để cho bà ta được chết thoải mái, Thanh Linh, nàng xem ~” Dạ Mặc Hiên cười lạnh, dùng ngón tay chỉ vào người trên đất.

Sở Thanh Linh nhìn theo tay của Dạ Mặc Hiên, kinh hoàng. Trong lòng bàn tay của Thái hậu nắm thật chặt một mảnh vải bông, một tay khác vẫn đang xé rách vải trên giường. Xé rách xong thì nhét vào trong miệng, liềm mạng lặp lại. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để được đọc truyện nhanh nhất

Bà ta ăn vải sao? Tại sao? Sở Thanh Linh trừng lớn mắt, cứ nhìn Thái hậu như vậy.

“Bởi vì đói, cho nên ăn cái này.” Dạ Mặc Hiên cười giải đáp nghi ngờ của Sở Thanh Linh.

Mặt Sở Thanh Linh trắng bệch, quay đầu nhìn mặt Dạ Mặc Hiên cười đến khoan thai tự đắc.

“Bà ta thật sự đã quên mình là một con người, bắt được cái gì thì ăn cái đó, đây có lẽ là bản năng làm người duy nhất của bà ta rồi.” Dạ Mặc Hiên cười nhạt nhòa, ngay sau đó dịu dàng hỏi Sở Thanh Linh, “Thanh Linh, như vậy nàng có hài lòng không?”

Sở Thanh Linh há miệng, muốn nói cái gì, lại không phát ra được âm thanh nào. Chỉ là không thể tin nhìn gương mặt mỉm cười của Dạ Mặc Hiên. Hắn cư nhiên như vậy, đối xử với mẹ ruột của chính mình như thế? ! Cho dù bà ta đã từng sát hại cha mẹ của mình, sát hại cha nuôi mẹ nuôi của Mặc Hiên, nhưng mà, dù sao bà ta cũng là mẹ ruột của Mặc Hiên mà! Hắn cư nhiên đối xử với bà ta như thế, làm cho bà ta sống không bằng chết, sống khuất nhục tàn nhẫn như vậy.

“Thanh Linh, như vậy nàng có hài lòng không?” Dạ Mặc Hiên cười tà mị, tiếp tục hỏi.

Sở Thanh Linh cắn môi, nhìn Thái hậu trên đất còn đang nhai vải, một hồi lâu không nói ra lời nào. Đột nhiên chứng kiến thấy ánh mắt trống rỗng và sắc mặt tiều tụy vàng vọt của Thái hậu, đáy mắt Sở Thanh Linh đã hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lập tức biến mất, không để cho Dạ Mặc Hiên thấy được.

“Đủ rồi, ngươi hãy để cho bà ta được ra đi thoải mái đi.” Sở Thanh Linh xoay người không đành lòng nhìn người không ra người trên đất này, dứt lời, vội vàng đi ra ngoài.

“Nàng, không hận bà ta sao?” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên bay tới từ phía sau. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để được đọc truyện nhanh nhất

“Ta hận, ta vô cùng hận. Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, Dạ Mặc Hiên, ai cũng có thể hận bà ta, hành hạ bà ta, nhưng chỉ có ngươi là không thể!” Sở Thanh Linh đứng lại lạnh lùng nói, “Duy nhất chỉ có ngươi là không thể! Bởi vì bà ta là mẹ ruột của ngươi!” Nói xong, Sở Thanh Linh bước nhanh đi ra ngoài, không để ý tới mọi chuyện sau lưng nữa.

Dạ Mặc Hiên thu hồi ánh mắt từ trên người Sở Thanh Linh, nhìn Thái hậu tiều tụy rồi từ từ ngồi chồm hổm xuống, đưa tay ra dịu dàng vuốt mặt của Thái hậu. Vậy mà Thái hậu lại như không có cảm giác, vẫn dờ dẩn tiếp tục gặm vải trong miệng như cũ.

“Ta, không thể hận bà sao?” Trong mắt của Dạ Mặc Hiên có sự nghi ngờ, thở một hơi thật dài, đứng dậy đi ra ngoài, sâu xa nói “Thanh Hạm, cho bà ta ra đi sáng khoái.”

Tất cả trở nên yên tĩnh.

Sở Thanh Linh Nhất gấp gấp đi khỏi, lòng của nàng một mực trầm xuống. Minh tuyệt đối không có nhìn lầm, ánh mắt và sắc mặt kia của Thái hậu, còn có phản ứng dờ dẩn, nhất định là vì uống thuốc đó!

62. Chương 62: Hoàng Hậu Duy Nhất!

Một mình Sở Thanh Linh vội vã đi ở trong cung, trong lòng dâng lên từng trận lạnh lẽo. Mặc Hiên! Mặc Hiên! ! Lúc nào thì hắn trở thành một người ác độc như vậy? Cư nhiên dùng thủ đoạn này để đối phó với chính mẹ ruột của hắn! Cư nhiên cho bà ta dùng Khôi Lỗ hoàn!

Khôi Lỗ hoàn, là sư tổ đã từng cố ý dẫn dò qua một loại thuốc ác độc. Tên như ý nghĩa, Khôi Lỗ hoàn, sẽ làm người dùng nó trở thành con rối. Lấy máu của một người làm thuốc dẫn để luyện ra Khôi Lỗ hoàn cho người khác uống, như vậy người uống sẽ trở thành con rối nghe lệnh của người này, sẽ không có suy nghĩ và hành động riêng của mình. Đáng sợ hơn chính là, nếu như muốn giải loại độc này, cũng chỉ có thể dùng trái tim của người hạ độc mà giải. Đương nhiên, lấy trái tim của người hạ độc làm thuốc giải, người hạ độc cũng không sống nổi.

Sở Thanh Linh ngừng lại, vô lực tựa vào cây cột bên cạnh. Mặc Hiên có thuốc đó, sao hắn lại có loại thuốc kia! Hiện tại đến cùng hắn đã biến thành người như thế nào đây?

“Thanh Linh ~” tiếng kêu êm ái của Mặc Hiên truyền đến từ sau lưng, cơ thể của Sở Thanh Linh cứng đờ, từ từ xoay người lại, nhìn Dạ Mặc Hiên đang từ từ đi về phía mình, khẽ run rồi lập tức khôi phục sự bình tĩnh.

“Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh nhẹ giọng đáp lời.

“Sắc mặt nàng không tốt lắm, không có sao chứ?” Dạ Mặc Hiên nhìn mặt của Sở Thanh Linh hơi tái nhợt, lo lắng hỏi, ngay sau đó rũ mắt xuống, có chút buồn bã “ta không nên để cho nàng nhìn cảnh đó”

Sở Thanh Linh yên lặng, nhẹ nhàng lắc đầu không nói gì. Không muốn làm cho Mặc Hiên nhìn ra nàng đã phát hiện ra chuyện gì.

“Ta hơi mệt mỏi.” Sở Thanh Linh có chút mệt mỏi nói, “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ừ, được, chúng ta đi về trước.” Dạ Mặc Hiên đưa tay qua muốn đỡ Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh nhìn ngón tay thon dài đang đưa tới, ngừng một chút, vẫn đặt tay mình lên.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Mặc Hiên lập tức lộ ra nụ cười thỏa mãn mà ngạc nhiên, cuối cùng Thanh Linh cũng không có rút tay của mình về rồi.

Vậy mà Dạ Mặc Hiên không nhìn thấy đáy mắt của Sở Thanh Linh lướt qua một tia ẩn nhẫn.

Buổi trưa không ngủ được, Sở Thanh Linh ngồi ở trong đình Ngự Hoa Viên nhìn cảnh sắc cả vườn hoa đến mất hồn, xung quanh không có người. Nhưng mà Sở Thanh Linh hiểu rõ, ở những nơi nàng không thấy được, có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chú vào hết thấy hành động của mình. Phải làm thế nào mới đi khỏi đây được? Muốn Mặc Hiên cam tâm tình nguyện để mình đi chỉ sợ là không thể nào. Như vậy, còn có cách nào đây? Ở trong hoàng cung, mình cũng không biết ai, cũng không có bất kỳ ai để dựa vào.

Đời đã nào...! Sở Thanh Linh chợt giật mình, nhớ lại một người. Trong cung chỉ có một quý phi duy nhất Mai quý phi! Đó là một nữ tử lạnh nhạt, đáy mắt có sự đau thương và quyến luyến. Nếu như là nàng ấy, có lẽ thật sự có thể giúp mình chạy trốn! Phải làm như thế nào để tránh khỏi tai mắt của Mặc Hiên tìm được nàng ta nói chuyện đây? Đây là một chuyện rất khó.

Sở Thanh Linh suy nghĩ, ngoắc gọi cung nữ, nếu muốn tìm nàng ta, không bằng tìm trực tiếp. Từ giọng điệu của Mặc Hiên khi nhắc tới nàng ta có thể thấy được, địa vị của nàng ta ở trong cung không thấp. Suy nghĩ một chút cũng biết, phụ thân Tướng quân của nàng ta đã giúp Mặc Hiên đi lên ngôi vị hoàng đế, thế lực không thể khinh thường. Mà chính nàng ta cũng từng nói qua, nàng cho rằng Mặc Hiên sẽ lập nàng ta làm hoàng hậu.

” Tẩm cung của Mai quý phi ở đâu?” Sở Thanh Linh hỏi cung nữ.

“Bẩm báo nương nương, là ở Đông cung.” Cung nữ cung kính trả lời.

Đối với cách gọi của cung nữ, Sở Thanh Linh rất là bất đắc dĩ. Mình chưa từng đồng ý làm hoàng hậu của Mặc Hiên, nhưng mà Mặc Hiên lại khiến cho bọn cung nữ thái giám sửa lại cách gọi, mặc dù không trắng trợn gọi nàng là hoàng hậu nương nương, nhưng mà hai chữ nương nương này sao có thể tùy ý gọi? Mà câu

trả lời của cung nữ khiến Sở Thanh Linh càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng. Quả nhiên địa vị của nữ tử kia ở trong cung khác biệt. Cư nhiên ở ngay Đông cung cao quý nhất. Trong hoàng cung nào cũng thế, phía Đông cao quý nhất, tiếp theo là Tây.

“Người dẫn đường đi, ta muốn gặp Mai quý phi.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt nói.

“Vâng” cung nữ gật đầu đồng ý, chỉ vì hoàng thượng đã dặn dò, chỉ cần là nương nương yêu cầu thì phải đồng ý tất cả, chỉ trừ xuất cung ra ngoài là không thể.

Cung nữ dẫn Sở Thanh Linh đi đến Đông cung, Sở Thanh Linh tùy ý nhìn phong cảnh không nói gì.

“Nương nương, đến rồi.” Cung nữ ngừng lại, do dự một chút rồi ngập ngừng mà nói: “Xin nương nương chờ một chút, nô tỳ phải đi thông báo ngay.”

“Ừ.” Sở Thanh Linh không có làm khó nàng, mà đứng tại chỗ chờ.

Một lát sau, có cung nữ ra ngoài dẫn Thanh Linh đi vào. Sở Thanh Linh nhìn cung điện lạnh tanh, trong lòng thở dài. Trong lòng hiểu rõ, mặc dù Mai quý phi là Hoàng quý phi duy nhất trong cung, nhưng mà chỉ sợ cũng không được sủng. Mặc Hiên rất ít khi tới đây.

Vào cung điện lạnh tanh, các cung nữ lui xuống, mà cung nữ đi theo Sở Thanh Linh vẫn đi theo không rời.

“Thế nào, các người còn sợ Bồn cung ăn luôn nàng ta hay sao?” Chợt, giọng nói quen thuộc lạnh nhạt kia vang lên. Trong giọng nói nhàn nhạt hình như có một áp lực vô hình, đè nén khiến cung nữ không thở nổi, tất cả đều cúi đầu không dám nói lời nào.

“Thế nào, bị câm hay sao?” Trong giọng nói lạnh lùng này mơ hồ mang theo sự tức giận.

“Nô tài không dám!” Vừa mới nói xong, rốt cuộc các cung nữ không chống đỡ được cảm giác làm người ta hít thở không thông này, tất cả đồng loạt quỳ xuống.

Sở Thanh Linh hơi nheo mắt, quan sát bóng người mơ hồ phía sau bức rèm trước mặt, trong lòng cũng có chút bội phục. Nữ tử này, chỉ sợ sẽ không chỉ là một quý phi đơn giản như vậy. Sở Thanh Linh thậm chí phỏng đoán, Mặc Hiên có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, nữ tử này chắc cũng là một cánh tay đắc lực.

“Vậy còn không mau cút ra ngoài cho Bồn cung! Chẳng lẽ Bồn cung sẽ ngu ngốc xuống tay với nàng ta khi ở riêng như vậy sao?” Đột nhiên giọng nói phía sau bức rèm vang cao lên, làm các cung nữ quỳ dưới đất liên tiếp xin tha, từ từ lui ra ngoài.

Sở Thanh Linh vẫn không nói lời nói, lẳng lặng nhìn tất cả.

Đợi sau khi các cung nữ tất cả lui ra, trong cung điện yên tĩnh lại.

“Rốt cuộc người đã tới, ta vẫn luôn đợi người.” Giọng nói phía sau bức rèm che khô phục sự lạnh nhạt như trước, giọng nói không có bất kỳ cảm xúc nào, tựa như đang nói một chuyện hiển nhiên.

“Người, biết ta sẽ tới sao?” Sở Thanh Linh có chút kinh ngạc.

“Đi vào đây đi, người không cần phải lo lắng. Xung quanh tấm cung của ta có ám vệ phụ thân đưa cho ta, người của hoàng thượng không có cách nào đến gần nơi này.” Giọng nói phía sau bức rèm che chậm rãi vang lên.

Trong mắt Sở Thanh Linh lóe sáng, nàng biết, nàng đã thành công rồi. Quả nhiên nữ tử này không đơn giản!

Vén bức rèm che lên, Sở Thanh Linh tiến vào, thấy Mai quý phi đang lười biếng nằm ở trên giường nhàn nhạt nhìn mình.

“Vì sao người biết ta sẽ tới?” Sở Thanh Linh ngồi xuống nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì hôm đó ở Ngự Hoa Viên, trong mắt của người có sự nhớ thương, nhưng không phải dành cho hần.” Trên mặt Mai quý phi hiện lên nụ cười yếu ớt.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên, cẩn thận quan sát nữ tử trước mắt lần nữa. Nữ tử trước mắt mắt xéch xinh đẹp, quyến rũ mà không yêu mị, đôi môi mỏng mang theo ý cười nhợt nhạt. Nhưng trong lúc cười mơ hồ mang theo sự đau thương. Nàng cư nhiên nhìn hiểu ánh mắt của mình, Sở Thanh Linh thật kinh ngạc.

“Trong mắt ngươi cũng có sự nhớ thương, người người thương chính là hần.” Sở Thanh Linh trầm xuống mắt, “Người đối với hần là thật lòng.”

Mai quý phi ngẩn ra, ngay sau đó cười nhẹ, trong lúc cười có sự buồn bã và châm chọc. Sở Thanh Linh không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt. Nàng ta còn rất trẻ tuổi, xem ra chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi thôi, nhưng giữa lông mày nàng mang theo sự tang thương căn bản không giống với một nữ tử mới mười lăm mười sáu tuổi. Sống trong hoàn cảnh nào đã khiến cho nàng ta trưởng thành sớm như vậy đây? Nàng cũng lớn lên trong hoàn cảnh tranh giành quyền lực sao?

Hồi lâu, Mai quý phi mới ngưng cười nhẹ, đột nhiên mắt nhìn thẳng Sở Thanh Linh, lạnh lẽo nói: “Vậy thì như thế nào đây? Từ đầu tới đuôi trong mắt của hần căn bản không hề có ta! Ta cho rằng mình làm cho hần nhiều như vậy hần sẽ nhìn ta lâu một chút. Nhưng mà, vẫn không có.”

Sở Thanh Linh khẽ cau mày, nhìn nữ tử tịch mịch trước mắt, nhưng một câu an ủi cũng không nói ra được.

“Ta cho là tâm tư của hần đặt hết ở vị trí cao nhất, cho nên ta đem hết toàn lực giúp hần. Cho rằng khi hần đi lên địa vị cao nhất, hần sẽ cùng ta nắm tay cùng nhìn xuống thiên hạ này.” Trong giọng nói của Mai quý phi tràn đầy thâm lương, “Kết quả, hần không có. Sau đó ta mới biết, thì ra, trong lòng trong mắt hần đã có người khác.”

Chợt mắt Sở Thanh Linh mở to, nàng hiểu, người Mai quý phi nói là ai.

“Người đó chính là ngươi!” Mai quý phi than thở, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy hần đối với người dịu dàng như vậy, ta rất ghen tỵ. Đường như muốn nổi điên, ta chưa từng thấy qua hần nhân nhượng và dịu dàng với ai như thế. Lúc ấy, ta thật sự muốn giết ngươi! Chặt ngươi ra thành trăm mảnh, chết không có chỗ chôn!” Nói đến đây, Mai quý phi cắn răng nghiêng lợi, ác độc nhìn về mặt bình tĩnh của Sở Thanh Linh.

“Nhưng mà, ngươi không làm vậy.” Sở Thanh Linh không chút cử động, mà chit nhàn nhạt nói một câu.

“Đúng, ta không làm vậy.” Mai quý phi cười lạnh, nhìn về mặt bình tĩnh của Sở Thanh Linh, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ, “Mặc dù ta rất muốn làm như vậy, nhưng mà ta lại không làm.”

“Ngươi rất thông minh.” Sở Thanh Linh cũng cười.

“Đúng, bởi vì ta biết, ta cũng rất rõ ràng. Nếu ta làm như vậy rồi, ta sẽ thật sự không có biện pháp làm cho hần nhìn ta một cái, vĩnh viễn cũng không thể lấy được trái tim của hần.” Mai quý phi neho mắt lại lạnh lùng nhìn Sở Thanh Linh, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh.

Sở Thanh Linh nhìn nữ tử trước mắt, trong lòng thở dài. Mặc Hiên, có một nữ tử thâm tình như vậy, vì sao để không nhận ra đây?

“Ngươi tìm đến ta làm cái gì, nói đi.” Mai quý phi vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay lạnh lùng hỏi.

“Ngươi biết rõ.” Sở Thanh Linh trầm mặt xuống.

“Ta biết rõ thì như thế nào, ta sẽ không giúp ngươi chạy trốn.” Mai quý phi cúi đầu nhìn vòng tay trên cổ tay mình, lộ ra ánh mắt phức tạp. Có hoài niệm, có mê luyến, còn có đau lòng.

Sở Thanh Linh nhìn theo ánh mắt của Mai quý phi, thấy nàng ta nhìn vòng ngọc trên cổ tay đến ngơ ngẩn. Nữ tử trước mắt quý chiếc vòng tay này như vậy, chẳng lẽ là Mặc Hiên tặng cho?

“Chỉ có ngươi có thể giúp ta. Cũng chỉ có ngươi nguyện ý giúp ta.” Sở Thanh Linh nhìn chằm chằm vào Mai quý phi nói một cách nghiêm túc.

“Ta giúp ngươi, ta có lợi gì đây?” Mai quý phi nhàn nhạt cười lạnh, hỏi Sở Thanh Linh.

“Có!” Sở Thanh Linh kiên định trả lời, “Trở thành hoàng hậu duy nhất của hần!”

Dứt lời, đột nhiên Mai quý phi ngừng đầu, kinh ngạc nhìn về mặt nghiêm túc của Sở Thanh Linh.

63. Chương 63: Đổi Trắng Thay Đen, Giúp Ta Chạy Trốn

Dứt lời, đột nhiên Mai quý phi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh nói xong lời này liền không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt chờ câu trả lời của nàng.

Rất nhanh, Mai quý phi liền khôi phục sự bình tĩnh mới vừa rồi, cúi đầu vẫn nhẹ nhàng đùa giỡn chiếc vòng tay trên cổ tay mình như cũ, lạnh nhạt nói: “Người có biện pháp gì để cho ta lên làm thê tử duy nhất của hân?”

Sở Thanh Linh Nhất nghe Mai quý phi nói, trong lòng trầm xuống. Quả nhiên nữ tử này đối với Mặc Hiên không tầm thường. Thê tử của hoàng đế chính là hoàng hậu, duy nhất. Nàng ta không xem Mặc Hiên là Hoàng đế, mà xem là chồng của nàng.

“Đổi trắng thay đen. Giúp ta chạy trốn.” Sở Thanh Linh từ từ phun ra vài chữ đơn giản đã nói lên hết ý nghĩa.

Mai quý phi không nói gì, vẫn cúi đầu như cũ, làm cho người khác không nhìn rõ vẻ mặt của nàng ta.

Sở Thanh Linh cũng không nóng nảy, chỉ lẳng lặng ngồi chờ đợi.

Trong tấm cung yên tĩnh, chung quanh không một tiếng động, hai nữ nhân cứ ngồi yên lặng không nói lời nào như vậy.

Hồi lâu, rốt cuộc Mai quý phi ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Sở Thanh Linh nói thật nhỏ: “Người muốn đi đâu?”

“Về Thiên Vận quốc.” Sở Thanh Linh nói ra nơi mình muốn đến.

“Nơi đó, có người chờ người sao?” Mai quý phi nghi hoặc nhìn khóe miệng của Sở Thanh Linh lộ ra nụ cười dịu dàng, là hạng người gì mà làm cho nàng ta lộ ra nụ cười như vậy?

“Ừ, đúng vậy” Sở Thanh Linh nhàn nhạt gạt đầu cười.

“Người rất thích hân sao? Là một người như thế nào?” Chợt, Mai quý phi muốn biết rốt cuộc người trong lòng của nữ tử trước mắt này là người như thế nào. Vì sao Mặc Hiên ưu tú như vậy cũng không lay động được lòng của nàng.

“Là một người rất không đứng đắn, tính tình trẻ con.” Khóe miệng Sở Thanh Linh hiện lên nụ cười dịu dàng, sâu trong mắt cũng là ý cười nhợt nhạt, “Hân rất ngốc, trước kia không hiểu yêu một người là thế nào, hiện tại, đã từ từ học được.”

Mai quý phi sửng sốt, nàng không hiểu, một người tính trẻ con rất không đứng đắn đáng giá để nàng ta nhớ thương như vậy sao? Thái độ của người trước mắt khi vừa nhắc tới người đó thì vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

“Thật không hiểu nổi người.” Mai quý phi cong miệng, lơ đãng nói.

“Vậy, đáp án của người là đồng ý hay là?” Sở Thanh Linh quay lại đề tài trước đó.

“Để cho ta suy nghĩ một chút. Người trở về trước đi.” Mai quý phi nhẹ nhàng phát tay, trong mắt chợt có sự bất đắc dĩ, “Đoán chừng hiện tại người của hân đang rất khẩn trương, hân cũng đã biết người ở chỗ của ta, cũng sắp chạy đến đây.”

Sở Thanh Linh tức cười, nghe thấy trong giọng nói của Mai quý phi đầy sự đau lòng không biết làm sao, không nói gì nữa.

Nhìn vẻ mặt chán nản này của Mai quý phi, Sở Thanh Linh cáo từ xoay người rời đi. Nàng hiểu, nhất định nàng sẽ đợi được câu trả lời mình muốn, nhất định!

Vào lúc Sở Thanh Linh vừa rời đi không lâu, bóng dáng của Dạ Mặc Hiên vội vã xuất hiện ở trước cung điện của Mai quý phi.

Các cung nữ còn chưa kịp bấm báo, Dạ Mặc Hiên đã vội vã vọt vào. Mà trong tấm cung không có bóng dáng của Mai quý phi.

“Người đâu?” Bên trong giọng của Dạ Mặc Hiên không che giấu được sự giận dữ và lo lắng.

Các cung nữ không dám thở mạnh, còn chưa kịp nói gì, Dạ Mặc Hiên càng thêm nổi giận.

“Trẫm hỏi các người, người đâu? Mai quý phi đâu?” Dạ Mặc Hiên không khống chế được rằng giận với các cung nữ.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương đang tắm ~” lời nói của cung nữ còn chưa dứt, Dạ Mặc Hiên đã đi về hướng một căn phòng. Bên đó chính là nơi Mai quý phi tắm rửa.

Chợt mở cửa ra, trước mặt toàn là hơi nước mông lung. Trong ao nước phía trước chính là thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện của Mai quý phi. Nghe được tiếng vang, Mai quý phi nghiêng đầu, thấy được vẻ mặt âm trầm của Dạ Mặc Hiên ở ngay cửa. Trong mắt hiện lên nhàn nhạt đau thương. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hắn chủ động tới tìm mình, nhưng lại không phải là vì mình. Mà là vì lo lắng cho nữ nhân khác mà đến!

“Người nói với nàng cái gì?” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn người trong ao lạnh nhạt hỏi.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Mai quý phi không có trả lời vấn đề của Dạ Mặc Hiên, mà chỉ chậm rãi đi lên từ trong ao nước, dần dần lộ ra dáng người hoàn mỹ của nàng. Mà đáy mắt của Dạ Mặc Hiên thủy chung không có bất kỳ gợn sóng nào, chỉ lạnh lùng nhìn mặt của Mai quý phi.

Các cung nữ vội vàng tiến lên giúp Mai quý phi lau mình thay y phục. Mai quý phi không nhanh không chậm đi tới trước mặt của Dạ Mặc Hiên, nhìn đáy mắt của Dạ Mặc Hiên ẩn nhẫn sự tức giận, hai mắt Mai quý phi nhắm nghiền. Người đàn ông này, vì sao lại thế này? Sao không thể nhìn thẳng mình một lần? Không thấy tấm chân tình của mình sao?

“Trẫm hỏi người, rốt cuộc nói với nàng cái gì?” Dạ Mặc Hiên cau mày tức giận hỏi.

“Không có gì.” Giọng điệu của Mai quý phi chợt lạnh xuống, “Người yên tâm, cái gì ta cũng chưa nói.

“Vậy là tốt nhất.” Dạ Mặc Hiên phát ống tay áo một cái, lạnh lùng xoay người rời đi, không tiếp tục nhìn Mai quý phi một cái.

Mai quý phi nhìn Dạ Mặc Hiên nhẫn tâm xoay người, trong mắt đau xót, nhẹ nhàng nói: “Hiên, ở lại ăn cơm được chứ?”

Cơ thể của Dạ Mặc Hiên cứng đờ, dừng lại một chút, một hồi lâu phun ra vài chữ: “Không được, trẫm rất bận.” Dứt lời, Dạ Mặc Hiên vội vàng rời đi, để lại cho Mai quý phi một bóng lưng quyết tuyệt.

Mai quý phi lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, vẫn nhìn bóng lưng của Dạ Mặc Hiên biến mất ở cửa. Nước mắt, từ từ chảy xuống dưới khuôn mặt xinh đẹp này của nàng. Bắt đầu từ khi nào, hắn không còn gọi tên của mình rồi. Thật là nhớ thật là muốn nghe hắn gọi một lần nữa: Mai nhi, thật là muốn lặng lẽ ngồi ở vườn hoa ngắm hoa với hắn một lần nữa, hai người cùng cười đùa đánh cờ một lần nữa.

Chẳng lẽ, thời gian đó không trở về được nữa rồi sao?

Cái gì cũng không còn tồn tại nữa sao? Tất cả đều đã thay đổi sao?

Tim của hắn đã không ở nơi này. Đột nhiên Mai quý phi lắc đầu, không đứng, từ lúc vừa mới bắt đầu tim của hắn đã chưa từng ngừng lại vì mình. Trước kia tất cả đều là giả, chỉ là vì để ỉnh thuyết phục cha ủng hộ hắn. Nhưng mà, vừa bắt đầu tuy trong lòng của mình đã hiểu rõ, vì sao vẫn bất chấp quên mình làm tất cả cho hắn?

Mai quý phi lộ ra nụ cười khổ, lúc đầu chỉ cười nhẹ, sau đó từ từ lớn tiếng dần, cuối cùng trở nên cười to điên cuồng. Có điều nước mắt ngay khoé mắt làm thế nào cũng không ngừng được chảy xuống.

Chung quanh các cung nữ nhìn chủ tử nhà mình mất khống chế như vậy, đều cúi đầu nhìn nhau không dám nói lời nào. Đây là lần thứ nhất nhìn thấy chủ tử gần như điên cuồng như vậy.

Trong mắt Mai quý phi dần dần hiện lên ý lạnh, nếu hắn không chủ động tìm đến mình, không nhìn mình, như vậy mình sẽ có biện pháp làm cho trong mắt của hắn chỉ có mình, để cho hắn chỉ muốn tìm đến mình.

Trong cung điện một mảnh lạnh lẽo.

Mà Dạ Mặc Hiên rời khỏi tấm cung của Mai quý phi liền trực tiếp đi đến chỗ của Thanh Linh, vừa vào phòng liền nhìn thấy Sở Thanh Linh đang ném mứt quả trên bàn.

“Thanh Linh ~” Dạ Mặc Hiên gọi nhẹ nhàng, bước nhanh đi lên phía trước.

“Mặc Hiên ~” Sở Thanh Linh mỉm cười.

Dạ Mặc Hiên thấy Sở Thanh Linh nở nụ cười, trong lòng vui mừng, nhưng vẫn có chút không yên lòng: “Nàng đến chỗ Mai quý phi làm cái gì vậy? Nàng ta có nói gì với nàng hay không?”

“Ta chán thôi, nên đến đó chơi một chút.” Sở Thanh Linh mỉm cười, “Ngày đó ở Ngự Hoa Viên gặp qua nàng một lần nên biết, cho nên hôm nay đi gặp thôi. Nói gì vậy? Nàng ta không nói gì hết. Sao vậy?” Sở Thanh Linh nghi hoặc nhìn Dạ Mặc Hiên.

“À, không có gì, vậy thì tốt.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười ngồi xuống.

“Không có gì? Giữa ngươi và nàng ấy có chuyện gì sao?” Sở Thanh Linh không hiểu hỏi.

“Không có! Ta và nàng ta không có gì cả. Ta chưa từng chạm qua nàng ta, chưa từng. Thật đấy!” Dạ Mặc Hiên lại hiểu thành ý khác, vội vàng giải thích.

“À.” Sở Thanh Linh gật đầu một cái, không tiếp tục hỏi tới.

“Thanh Linh —— ta đã chiêu cáo thiên hạ. Ba tháng sau nàng sẽ là hoàng hậu của ta.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười, đưa tay ra nắm tay Sở Thanh Linh.

Nụ cười trên mặt Sở Thanh Linh hơi cứng lại, ánh mắt nhìn về phía trước, không có rút tay của mình về, chỉ là lạnh nhạt nói: “Người kia, cũng sẽ biết rõ sao?”

“Đúng! Ta sẽ khiến cho tất cả mọi người đều biết!” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên lạnh xuống, rất là bất mãn vào lúc này Sở Thanh Linh lại nhắc tới lên người nam nhân kia.

“Lúc nào thì hắn biết, không có tới tìm ta sao?” Sở Thanh Linh cau mày, cắn môi của mình.

Dạ Mặc Hiên ngẩn ra, trong lòng chợt có chút vui mừng. Đáy mắt lộ ra ý cười không dễ dàng phát giác, trong miệng lại lạnh lùng nói: “Ta đã cho người báo tin cho hắn, nói cho hắn biết người nàng yêu là ta, sẽ thành thân với ta. Hơn nữa là tự nàng gật đầu.”

“Sao ngươi có thể làm như vậy!” Sở Thanh Linh kinh hãi, rút tay mình về tức giận nhìn Dạ Mặc Hiên

“Thanh Linh, đừng kích động.” Dạ Mặc Hiên vươn tay cầm chặt tay của Sở Thanh Linh lần nữa, vội vàng nói “Nàng nghĩ xem, hắn nhận được tin sẽ như thế nào? Rất tức giận, sẽ cảm thấy nàng lại là người như vậy, đúng không?”

Sở Thanh Linh cắn môi, tức giận nhìn Dạ Mặc Hiên không nói lời nào.

“Nhưng mà, Thanh Linh, nàng thử đổi lại góc độ mà suy nghĩ xem sao, nếu như hắn làm như vậy, hoàn toàn chưa từng tin tưởng nàng qua có phải hay không? Nam nhân như vậy nàng còn nhớ hắn làm cái gì? Ngay cả sự tin tưởng cơ bản cũng không có.” Dạ Mặc Hiên nói ra suy nghĩ của mình cho Sở Thanh Linh.

“Nếu như hắn không tin, hắn sẽ tự tới đây tìm ta?” Sở Thanh Linh tức giận muốn rút tay của mình trở về, tuy nhiên rút thế nào cũng không rút ra được.

“Thanh Linh, chúng ta đánh cược. Nếu như nàng thắng, ta thả nàng đi. Nếu như nàng thua, thì hãy làm hoàng hậu của ta, để cho ta chăm sóc nàng thật tốt, yêu nàng.” Dạ Mặc Hiên nhìn Sở Thanh Linh trịnh trọng nói.

“Đánh cược gì?” Sở Thanh Linh do dự mở miệng hỏi.

“Chờ hẩn nhận được tin, nếu như hẩn giận chó đánh mèo lên người nàng, không tin tưởng nàng, vậy là ta thắng. Nếu như hẩn tới tìm nàng, chính là nàng thắng. Đến lúc đó ta sẽ thả hai người rời đi.” Dạ Mặc Hiên trịnh trọng nói.

Sở Thanh Linh cau mày, không trả lời.

“Nàng sợ sao?” Dạ Mặc Hiên hơi nheo mắt, cảm nhận tay của Sở Thanh Linh hơi run rẩy.

“Ta không có!” Sở Thanh Linh kiên quyết gật đầu một cái, “Đánh cuộc thì đánh cuộc! Nếu như đến lúc đó ta thắng, hi vọng người tuân thủ lời hứa, thả chúng ta đi.”

“Tốt.” Dạ Mặc Hiên nở nụ cười. Có điều trong nụ cười thâm trầm kia có ý gì, cũng chỉ có mình hẩn mới biết.

Sở Thanh Linh nhìn Dạ Mặc Hiên trước mắt cười lạnh, trong lòng sáng tỏ. Đánh cược, ha ha. Dạ Mặc Hiên, người thật sự cho rằng người ở trong lòng ta vẫn là Mặc Hiên của trước đây sao?

64. Chương 64: Hẩn Đã Đến Rồi Sao?

Hoàng cung Thành Hạ quốc.

“Bẩm báo hoàng thượng, quốc sư đang chờ trong Thượng thư phòng.” Thái giám đứng ở trong đình ngự hoa viên bẩm báo với Dạ Mặc Hiên.

“Hả? ! Thật sao? Hắc Vũ đã trở lại?” Dạ Mặc Hiên nghe xong thái giám bẩm báo, đáy mắt bình tĩnh lộ vẻ xúc động. Người đó trở lại rồi? Nhanh như vậy, ngoài sức tưởng tượng của mình!

“Bẩm hoàng thượng, là thật.” Thái giám cung kính trở lời.

“Vậy thì tốt, tốt lắm!” Dạ Mặc Hiên nở nụ cười, vội vàng đi tới thư phòng.

“Hắc Vũ! Hắc Vũ!” Còn chưa bước vào Thượng thư phòng, Dạ Mặc Hiên đã hưng phấn kêu ra tiếng. Bước vào thư phòng, chính giữa thư phòng có một nam tử trẻ tuổi toàn thân hắc y đang đứng, mái tóc dài đen óng phiêu dật tùy ý khoác sau lưng, bên hông có một cây sáo xanh ngọc, phong thái lôi lạc. Nghe được giọng nói của Dạ Mặc Hiên, nam tử từ từ xoay đầu lại. Trên gương mặt tuấn dật nhàn nhạt mỉm cười.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Hắc Vũ khom người hành lễ.

“Hắc Vũ, ngươi làm gì đấy!” Dạ Mặc Hiên hừ lạnh một tiếng liền đỡ Hắc Vũ, “Không phải đã nói, lúc không có người thì cứ gọi tên của ta sao?”

“Mặc Hiên ——” rõ ràng Hắc Vũ có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn cười gọi tên Dạ Mặc Hiên.

“Trong khoảng thời gian này ở trên đường có mệt hay không? Thân thể như thế nào?” Dạ Mặc Hiên cẩn thận quan sát Hắc Vũ.

“Không mệt, rất khỏe.” Hắc Vũ cười, trong lòng có chút cảm động. Bây giờ Mặc Hiên đã trở thành hoàng thượng nhưng trước hết vẫn hỏi han thân thể của mình, mà không phải cách điều chế đó. Không uống công mình không hề nghỉ ngơi, không gẽ gập ai đã trực tiếp chạy tới hoàng cung.

“Vậy thì tốt. Ta rất nhớ ngươi.” Dạ Mặc Hiên cười ôm Hắc Vũ, “Đi, buổi tối chúng ta uống rượu.”

“Ha ha, tốt. Đúng rồi, Mặc Hiên, đã cảm được cách điều chế trên tay.” Từ trong lòng ngực Hắc Vũ móc ra một cuộn giấy đưa cho Dạ Mặc Hiên.

“Lấy được rồi? Bọn Diêu quốc đồng ý cho sao?” Dạ Mặc Hiên kinh ngạc nhận lấy cuộn giấy Hắc Vũ đưa tới, lập tức mở ra xem.

“Không có, ha ha, ta trộm.” Hắc Vũ cười lên, trong mắt có chút lo lắng. Nhìn Mặc Hiên không kịp chờ đợi nhìn cách điều chế như vậy, trong lòng cảm giác bất thường. Chẳng lẽ, thật sự không có cách nào tránh khỏi chiến tranh sao?

“Thật không tệ, vậy chúng ta có thể sản xuất.” Trong mắt của Dạ Mặc Hiên dâng lên kích động.

“Mặc Hiên, ngươi thật sự muốn” Hắc Vũ có chút do dự hỏi.

“Tốt lắm, không nói nữa, ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta uống rượu, không say không nghỉ!” Dạ Mặc Hiên vỗ bả vai của Hắc Vũ rồi cười lên.

“Tốt.” Hắc Vũ không nói gì thêm, gật đầu đồng ý rồi cáo lui.

Đợi bóng dáng của Hắc Vũ biến mất ở cửa, Dạ Mặc Hiên từ từ đi đến trước bàn đọc sách, từ từ mở cuộn giấy trong tay ra, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh lẽo cuồng vọng. Liên thủ với Thiên Vận quốc khai chiến sao? Ha ha, vậy thì làm sao đủ? Mình muốn không phải chỉ là một Thiên Vận quốc! Cũng không chỉ là Thương Thủ quốc! Mà là khắp thiên hạ! Là toàn thiên hạ!” Giẫm tất cả mọi người ở dưới chân, để cho tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn mình. Đây mới là thứ mình muốn! Dĩ nhiên, mình muốn người kia cùng mình có tất cả.

Ban đêm, Dạ Mặc Hiên sai người chuẩn bị tiệc rượu ở Ngự Hoa Viên, cũng chỉ có hai người hân với Hắc Vũ. Sau khi cho cung nữ thái giám lui xuống, hai người trêu chọc nhau rồi uống rượu.

“Hắc Vũ, lần này vất vả ngươi rồi. , ta mời ngươi.” Dạ Mặc Hiên giơ ly rượu lên cười nói với Hắc Vũ nói.

“Cũng may, không tính là khổ cực.” Hắc Vũ cũng cười, giơ ly lên.

Hai người vẫn uống, trò chuyện lúc trước.

“Hắc Vũ, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?” Dạ Mặc Hiên đã có mấy phần men say.

“Làm sao không nhớ rõ được.” Hắc Vũ cười, “Lần đầu tiên ở dưới gốc cây đa nhìn thấy ngươi.” Hắc Vũ nhìn rượu bên trong ly ánh mắt thần thờ, dường như đang trở lại khi đó. Về mặt của thiếu niên quật cường lạnh như băng ở dưới gốc cây đa, nhìn như rất kiên cường, nhưng không biết vì sao, khi bản thân nhìn vào ánh mắt của hắn, đã cảm thấy thiếu niên ở trước mắt thật ra là người rất yếu ớt.

“Ừ, đó cũng là lần đầu tiên ta gặp ngươi.” Dạ Mặc Hiên từ từ gục xuống bàn, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, “Lần đầu tiên gặp đệ nhất công tử của Thành Hạ quốc. Nghe đồn là người tác phong nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh, cứ như vậy đột ngột vỗ bờ vai của ta nói, tiểu tử, ngươi ở đây khóc à?”

“Ha ha” Hắc Vũ cười lớn.

“Ta khóc cái đầu của ngươi, về sau ta chỉ làm người khác khóc.” Dạ Mặc Hiên uống rượu bên trong chén xong rồi lau bầu.

“Thời điểm đó ngươi rõ ràng đang khóc thầm.” Hắc Vũ nở nụ cười nhạt nhòa , nhìn Dạ Mặc Hiên sắp uống say, “Vốn tửu lượng của ngươi không tốt, đừng uống nữa.” Người thiếu niên lạnh lẽo quật cường, trên mặt không hề khóc. Nhưng mà, mình cũng hiểu được, lòng của người thiếu niên kia đang khóc. Trong nháy mắt đó, mình có kích động. Muốn đi theo bên cạnh giúp đỡ hắn, đem hết toàn lực phụ trợ hắn.

“Không được, ta nói rồi, hôm nay không say không nghỉ.” Dạ Mặc Hiên có chút say rồi, nhưng vẫn cầm bầu rượu lên rót rượu ừng. Nhưng chưa cầm chắc, rượu đã tràn ra ngoài, rót hồi lâu, vẫn chưa có rót đầy.

“Xem đi, ngươi đã say rồi. Tốt lắm, đừng uống nữa.” Hắc Vũ bắt đắc dĩ lắc đầu, vươn tay cầm lấy bầu rượu trong tay Dạ Mặc Hiên.

“To gan! Trăm ra lệnh cho ngươi, mau trả lại bầu rượu cho trăm ” Dạ Mặc Hiên chỉ vào Hắc Vũ không rõ ràng lắm lắm, “Ra lệnh cho ngươi, mau rót rượu cho trăm, nhanh lên một chút!” Dạ Mặc Hiên lắc đầu một cái, lại lắm lắm lần nữa.

“Ngươi a ——” Hắc Vũ bắt đắc dĩ lắc đầu cười, chỉ có thể rót đầy rượu cho Dạ Mặc Hiên.

Dạ Mặc Hiên hài lòng nhìn rượu trong cốc từ từ đầy, cười khúc khích, trong miệng thao thao bất tuyệt, “Hắc Vũ, người biết không? Người là một trong số những người ta không hề phòng bị. Ta sẽ không mất đi cảnh giác ở trước mặt người nào, nhưng người thì khác, nàng cũng khác.”

“Nàng?” Hắc Vũ nghi hoặc nhìn Dạ Mặc Hiên nhắm nửa con mắt, kinh ngạc phát hiện trên mặt Dạ Mặc Hiên lại nở nụ cười thoả mãn nhàn nhạt.

“Ừ, nàng ” Dạ Mặc Hiên cười lên, lắc lắc cái ly trong tay, “Nhanh lên một chút, rót vào!”

Hắc Vũ rót thêm rượu cho Dạ Mặc Hiên lần nữa, bất đắc dĩ cười cười: “Mặc Hiên, người say rồi.”

“Ta thích say, hôm nay ta thích ~ rục rờ” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên càng ngày càng nhỏ, từ từ nằm xuống bàn, dần dần mất đi tri giác.

Hắc Vũ tức giận cười, lên tiếng gọi thái giám cung nữ, ra lệnh cho người đỡ Dạ Mặc Hiên xuống rửa mặt nghỉ ngơi. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ hàng chính chủ

“Quốc sư đại nhân, vậy còn ngài?” Thái giám nhìn một bàn bữa bãi có chút không biết làm sao.

“Không cần phải để ý đến ta, chăm sóc hoàng thượng cho tốt.” Hắc Vũ phát tay ý bảo thái giám lui xuống đi.

“Vâng” thái giám gật đầu lui xuống. Người hầu trong cung đều biết địa vị của quốc sư trong lòng hoàng thượng như thế nào, là người duy nhất có thể tùy ý đi lại ở hoàng cung!

Hắc Vũ quay đầu nhìn một bàn bữa bãi, khẽ than thở. Trộm cách điều chế ra giao cho Mặc Hiên rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Chiến tranh vĩnh viễn là điều tàn khốc nhất. Có thể tưởng tượng, nếu như Mặc Hiên vận dụng cách điều chế, như vậy quân lực của Thành Hạ quốc sẽ tăng lên mạnh mẽ. Đánh đâu thắng đó không gì cản nổi tuyệt không khoa trương. Đây rốt cuộc là đúng hay sai?

Hắc Vũ càng nghĩ càng phiền lòng, tiện tay lấy cây sáo bên hông ra, chậm rãi đặt ở khóe miệng, mở miệng thổi.

Tiếng sáo yếu ớt dần dần vang lên trong Ngự Hoa Viên, theo hướng gió truyền đến nơi xa.

Tây Cung, chính là chỗ ở của Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh yên lặng tựa vào bên cây cột, nhìn bầu trời đêm tối tăm lạnh lẽo. Tay xoa bụng của mình, giữa hàng mi là một mảnh cô đơn. Bây giờ Thiếu Tư đang làm cái gì đây? Có nghĩ tới mình hay không? Nghĩ tới đây, Sở Thanh Linh cười tự giễu. Đây đúng là một vấn đề ngu xuẩn, cái tên nam nhân gốc nghèo tính tình trẻ con, giờ phút này chắc trong đầu của hắn tất cả đều là mình! Đây là tuyệt đối là chuyện không thể hoài nghi.

Đứa nhỏ trong bụng là con trai hay con gái đây? Trong mắt của Sở Thanh Linh hiện lên sự dục dằng, cúi đầu nhìn cái bụng còn bằng phẳng của mình. Không khỏi cười ra tiếng, bây giờ còn sớm, mình đã suy nghĩ tới cái vấn đề này. Lúc nào thì, mình cũng bắt đầu trở nên nghèo rách rồi?

Đang mê mang, chợt một tiếng sáo xa thẳm truyền đến.

Đột nhiên Sở Thanh Linh ngẩng đầu, trong mắt không thể tin. Tiếng sáo! Cái âm thanh này? ! Là Thiếu Tư, hắn tới, hắn đã đến rồi sao?

Tay của Sở Thanh Linh khẽ run lên, mở to hai mắt nhìn bóng đêm, nhưng không thấy gì cả.

Thiếu Tư, Thiếu Tư! Giờ phút này trong lòng Sở Thanh Linh chỉ có một suy nghĩ, chợt nhắc chân chạy về phía tiếng sáo.

“Nương nương ——! !” Cách đó không xa các cung nữ vừa thấy Sở Thanh Linh đột nhiên khác thường, sợ hết hồn, cũng vội vàng nhắc chân đuổi theo. Nếu như nương nương có chuyện gì, họ đều không thể sống.

Ban đêm gió lạnh thổi qua, đèn lồng trên hành lang thoát sáng thoát tối. Sở Thanh Linh không quan tâm cái gì, dùng hết sức chạy về hướng tiếng sáo. Giờ phút này nàng hoàn toàn không còn suy nghĩ gì, chỉ biết chạy đi tìm tiếng sáo.

Ngự Hoa Viên! Tiếng sáo phát ra từ Ngự Hoa Viên. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ hàng chính chủ

“Nương nương, ngài chậm một chút a ~” giọng nói gấp gáp của cung nữ truyền đến ở phía sau. Mà Sở Thanh Linh mất diết tại ngơ, chỉ lo chạy về phía trước.

Gần, gần. Sở Thanh Linh thở hổn hển chạy tới gần đình, thấy được người đang thổi sáo ở trong đình.

“Thiếu” Sở Thanh Linh kích động mở miệng lại im bất, ánh mắt chợt ảm đạm xuống. Không phải! Không phải hần!”

Tiếng sáo ngưng lại, Hắc Vũ đã sớm nghe được âm thanh ở sau lưng, chỉ cho rằng là cung nữ nên không để ý đến. Nhưng mà, hình như người ở phía sau nhận lầm mình thành người nào nên mới chạy tới. Thật tò mò sao trong cung lại có cung nữ không hiểu quy củ như vậy, cứ nhiên chạy tới nơi này quấy rầy mình. Hắc Vũ từ từ xoay người lại, tò mò nhìn về người ở phía sau.

Liếc mắt nhìn qua, Hắc Vũ sửng sốt. Trong mắt cô gái trước mặt là sự thất vọng sâu đậm và đau thương, ánh mắt dừng ở trên cây sáo trong tay mình. Bờ vai gầy yếu ở trong gió lạnh có vẻ nhu nhược như thế, làm cho người khác có sự kích động muốn ôm nàng vào lòng che chở ngay lập tức. Sự ưu thương trong mắt càng làm cho người khác như muốn hòa tan vào. Đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ hàng chính chủ

Sở Thanh Linh nhìn nam tử tuần dật trước mắt, chậm rãi cúi đầu. Không phải hần! Suy nghĩ một chút là biết ngay, nếu Thiếu Tư tới sao lại có thể thổi sáo trong Ngự Hoa Viên đây? Có điều tiếng sáo của hai người rất giống. Triền miên xót xa, trống rỗng, giống như người thổi không có linh hồn. Thiếu Tư, người có biết không, ta thật sự rất nhớ người. Sở Thanh Linh từ từ xoay người, nhẹ nhàng than thở, chuẩn bị rời đi.

Hắc Vũ nhìn cô gái trước mắt không nói một lời cứ rời đi như vậy, không khỏi lên tiếng: “Đợi đã...!”

65. Chương 65: Người Muốn Chết Sao?

Mà Sở Thanh Linh lại mất diết tại ngơ, không quay đầu lại cũng không nói gì, chỉ yên lặng không tiếng động đi về.

Hắc Vũ kinh ngạc hơn, ở trong hoàng cung mà có người dám tỏ thái độ này với mình? Cô gái trước mặt là ai? Cung nữ? Không giống, mặc dù nàng ta ăn mặc không cao quý, nhưng mà tuyệt đối không phải là y phục cung nữ. Phi tử của Mặc Hiên? Lúc ở đại điện chọn phi, mình chưa từng thấy qua nữ tử như vậy. Đối với Hắc Vũ mà nói đã gặp qua sẽ không quên được.

“Nương nương không có sao chứ?” Vào lúc Hắc Vũ nghi ngờ, đã có mấy cung nữ đuổi tới đình, nóng nảy hỏi.

Nương nương? ! Hắc Vũ cau mày, nữ tử này là phi tử của Mặc Hiên sao? Mới lập phi sao? Nhưng theo mình biết, Mặc Hiên không phải người ham sắc đẹp, hần căn bản không có ý định để ý đến hậu cung. Có điều, đúng là mấy cung nữ kia đang gọi nữ tử này là nương nương. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây?

Các cung nữ cũng nhìn thấy Hắc Vũ, rồi rít khom người hành lễ: “Bái kiến quốc sư đại nhân.”

“Miễn lễ.” Hắc Vũ nhàn nhạt nói xong, ánh mắt vẫn rơi vào trên bóng lưng của Sở Thanh Linh đang từ từ đi xa.

“Nô tỳ cáo lui.” Các cung nữ phải rời đi, đều nhanh chóng nhìn phương hướng Sở Thanh Linh rời đi.

“Đi đi, đợi chút, người ở lại.” Hắc Vũ tùy ý chỉ một cung nữ, các cung nữ còn lại lo lắng đuổi theo Sở Thanh Linh.

“Quốc sư đại nhân có gì phân phó?” Cung nữ hơi nóng nảy, nếu là lúc trước, quốc sư đại nhân để một mình mình ở lại, mình sẽ rất vui mừng. Phải biết, quốc sư đại nhân là đệ nhất công tử của Thành Hạ quốc, tác phong nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh không nói, phong thái của hần không một nam tử nào ở Thành

Hạ quốc có thể so sánh với. Nhưng mà hôm nay không được, nếu như nương nương xảy ra chuyện gì, cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Hắc Vũ nhìn dáng vẻ cung nữ nóng nảy càng nghi ngờ hơn, rốt cuộc nữ tử kia là ai, khiến cung nữ này khấn nguyện như vậy.

“Vị nữ tử vừa rồi, là ai ?” Hắc Vũ hỏi nghi vấn trong đáy lòng ra.

Cung nữ hơi kinh ngạc: “Quốc sư đại nhân không biết sao, đó là hoàng hậu nương nương tương lai.”

“Hoàng hậu? !” Hắc Vũ kinh ngạc, Mặc Hiên lại muốn lập hoàng hậu, không phải là Mai quý phi, mà là nữ tử vừa rồi.

“Đúng vậy. Quốc sư đại nhân, nếu như không còn chuyện gì, nô tỳ xin được cáo lui trước.” Cung nữ nhanh chóng cáo lui rồi đuổi theo Sở Thanh Linh.

Ánh mắt của Hắc Vũ hơi nheo lại, hoàng hậu, cư nhiên người mà Mặc Hiên muốn lập hoàng hậu không phải nàng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Xem ra, trực tiếp hỏi nàng thì hơn. Nghĩ đến đây, Hắc Vũ trực tiếp đi về hướng Đông cung.

Một lát sau, trong Đông Cung, sau màn che truyền tới giọng nói cộc nhễ lười biếng của Mai quý phi: “Ta nói Hắc Vũ, đã trẻ thế này người còn chạy tới đây, vậy còn ra thể thống gì đây?”

“Được rồi được rồi, ta có chuyện hỏi người. Đại tài nữ của ta.” Hắc Vũ cắt lời lơ đãng nói.

“Có gì hỏi mau.” Mai quý phi ở sau màn che không nhin được.

“Hôm nay, ta ở Ngự Hoa Viên gặp được một nữ tử, có cung nữ nói cho ta biết, đó là hoàng hậu tương lai. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nữ tử kia là ai?” Hắc Vũ không tiếp tục nói lời vô nghĩa, trực tiếp sáng khoái hỏi ra miệng.

Dứt lời, trong phòng trở nên yên lặng. Người sau màn che không lên tiếng, nhưng Hắc Vũ có nội công thâm hậu vẫn nghe được tiếng hít thở dồn dập.

“Người tới đây chỉ vì hỏi chuyện này sao? Vì sao không tự mình đi hỏi hoàng thượng?” Chợt giọng nói của Mai quý phi trở nên lạnh lẽo, “Đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi, người trở về đi. Có chuyện gì hôm khác hãy nói.”

“Mai Khê Tâm” Hắc Vũ nhẹ nhàng gọi tên Mai quý phi, trong giọng nói đầy phức tạp, trong lòng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Rốt cuộc là cái gì thay đổi, làm cho ba người bọn họ hiện tại biến thành cái bộ dáng này. Không, phải nói là hai người bọn họ Mai Khê và Mặc Hiên biến thành bộ dáng bây giờ. Nhớ lại trước kia, Mai Khê nổi danh toàn thành, là đệ nhất tài nữ của Thành Hạ quốc, tài mạo song toàn, có bao nhiêu người ngưỡng mộ. Mà mọi người rất thích ghép mình với nàng thành một đôi. Mà chỉ có mình và nàng mới hiểu được, giữa hai người quá quen thuộc quá lẫn nhau, căn bản không có bất kỳ tình yêu nam nữ nào. Mà Mặc Hiên xuất hiện, trong nháy mắt liền bắt sống tim của nàng. Vốn mình cho rằng hai người yêu nhau vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ, nhưng mà hình như mình sai lầm rồi.

“Quốc sư đại nhân, bốn cung một mối.” Giọng nói sau màn che không còn độ ấm nữa, giống như người xa lạ.

“Vi thần cáo lui.” Ở trong lòng Hắc Vũ thở dài một hơi, bất đắc dĩ lui ra ngoài. Đường như hắn cảm nhận được, trong giọng nói lạnh như băng của Mai Khê mang theo sự đau thương. Lòng của nàng, hiện tại đã bị thương thành như thế nào?

Một mình Hắc Vũ chậm rãi bước đi ở trong Ngự Hoa Viên yên tĩnh, chợt nhớ tới trước đó Mặc Hiên uống rượu say từng nói. Ta sẽ không mất đi cảnh giác ở trước mặt người nào, nhưng người thì khác, nàng cũng khác.

Chẳng lẽ nàng chính là nữ tử mới vừa rồi mình gặp ở trong ngự hoa viên sao? Hắc Vũ cau mày, thoát nhìn chuyện này rất là phức tạp. Rốt cuộc nữ tử kia là ai? Nhưng mà, mặc kệ nàng là ai, cũng không thể trở thành hoàng hậu của Mặc Hiên. Bởi vì, hoàng hậu của Mặc Hiên chỉ có thể là Mai Khê! Mặc kệ là xuất phát từ tình cảm hay là trong chính trị, đều phải là Mai Khê. Hắn không thể phụ Mai Khê! Mà ở phương

diện khác, chính là phụ thân của Mai Khê, Mai tướng quân. Nếu ông ta có thể giúp Mặc Hiên đi lên ngôi vị hoàng đế, tự nhiên cũng có thực lực kéo hẳn xuống!

Nghĩ đến điều này, trong lòng Hắc Vũ có so đo. Sau khi hỏi cung nữ hoàng hậu tương lai ở đâu thì hơi kinh ngạc. Cư nhiên ở Tây Cung! Đi tới trước Tây Cung, cung nữ đứng ở ngoài cửa coi chừng. Nhìn thấy Hắc Vũ đến, cũng có chút ngoài ý muốn.

“Tham kiến quốc sư đại nhân.” Các cung nữ đi qua hành lễ.

“Cái đó ——” Hắc Vũ dừng lại, chỉ vì hẳn không muốn gọi nữ tử đó là hoàng hậu tương lai.

“Quốc sư đại nhân có chuyện gì sao?” Các cung nữ đều nghi hoặc nhìn Hắc Vũ trước mắt đang do dự.

“Ta, muốn tìm ~ người” Hắc Vũ chỉ vào trong tấm cung.

“Quốc sư đại nhân muốn tìm nương nương? Nhưng nương nương đã buồn ngủ.” Các cung nữ nghi ngờ làm khó nói.

“Như thế à” Hắc Vũ chợt hiểu, đang ở lúc các cung nữ cho rằng Hắc Vũ muốn rời đi, Hắc Vũ lại nói tiếp, “Nhưng ta tìm nàng có chuyện rất quan trọng, có thể thông báo thử hay không?”

“Chuyện này?” Các cung nữ nhìn mặt nhau, khổ sở nhìn vào trong tấm cung.

“Thật sự có việc gấp.” Hắc Vũ không hề có ý nhượng bộ.

“Được rồi, xin quốc sư đại nhân chờ một chút.” Các cung nữ vẫn gật đầu một cái. Mặc dù hoàng thượng rất coi trọng nương nương, nhưng cũng rất coi trọng quốc sư đại nhân, đặc tội người nào cũng không thể sống yên ổn được.

Một lát sau, cung nữ đi ra thông báo có thể đi vào.

Hắc Vũ gật đầu một cái, lững thững đi vào tấm cung.

“Người, là ai, tìm ta có chuyện gì?” Trong phòng, giọng nói của Sở Thanh Linh nhàn nhạt vang lên.

Hắc Vũ không có trả lời ngay, mà đột ngột xoay người, điểm trúng huyệt đạo sau lưng hai cung nữ, hai cung nữ lập tức mềm nhũn ngã xuống, Hắc Vũ nhẹ nhàng đặt hai người ở trên đất.

Sở Thanh thông minh qua màn che nhìn thấy tất cả, khẽ nhíu mày, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Người, không sợ sao?” Hắc Vũ nhìn người sau màn che không có phản ứng gì thì hơi ngạc nhiên hỏi.

“Sợ thì sao?” Sở Thanh Linh lạnh nhạt nói: “Nếu như một người muốn giết người, người sợ hẳn cũng sẽ không giết người sao? Lo sợ hãi hùng không thay đổi được bất cứ chuyện gì.”

“Ha ha, người thật đúng là người kỳ quái.” Hắc Vũ nhàn nhạt cười, tiếp đổi đề tài “Nhưng mà, người không thể trở thành hoàng hậu của Mặc Hiên. Mặc Hiên chỉ có thể là của một mình Mai Khê!”

“À.” Sở Thanh Linh vẫn nhàn nhạt đáp một tiếng, “Cho nên, người phải thay người trừ khử ta?” Giọng nói của Sở Thanh Linh không có bất kỳ cảm xúc và dao động, cho dù cảm thấy người bên ngoài có nhàn nhạt sát khí.

“Ừ, rất muốn giết chết người ngay lập tức.” Hắc Vũ nghiêm túc gật đầu, “Nhưng mà ta lại không biết đến cùng người ở trong lòng Mặc Hiên quan trọng bao nhiêu, ta sợ ta giết chết người, hẳn sẽ rất đau lòng.”

“Ha ha.” Sở Thanh Linh cũng nhàn nhạt nở nụ cười, đứng lên, vén màn che lên đi ra.

Hắc Vũ nhìn người trước mắt thì lập tức sửng sốt. Người trước mắt mặc y phục lụa trắng đơn giản, chân trần, bàn chân trắng nõn xinh xắn hấp dẫn ánh mắt của người khác. Trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười nhạt. Trong con người trong suốt lại có chút châm chọc nhìn mình.

“Nếu như, ta nói người giết ta, có lẽ hẳn sẽ giết chết người để báo thù cho ta?” Sở Thanh Linh nhạo báng nhìn nam tử áo đen trước mắt.

“Người quan trọng đối với hẳn như vậy sao? Người có phải quá coi trọng mình hay không?” Hắc Vũ cau mày, trong lòng có chút khó chịu.

“Ta đã xem mình rất nhẹ rồi, nhưng mà, ta vẫn không có cách nào bay đi.” Ánh mắt Sở Thanh Linh nhìn về phía mái nhà, nói ra một câu khó hiểu. Giọng nói phiền muộn và bất đắc dĩ khiến Hắc Vũ nghi ngờ. Trở thành hoàng hậu, là chuyện khổ sở như vậy sao?

“Người có ý gì?” Trong lòng Hắc Vũ có chút thất bại, đây là lần đầu tiên không hiểu một người có ý gì.

“Người cho rằng ta rất muốn trở thành hoàng hậu sao?” Sở Thanh Linh châm chọc cười khê một tiếng, “Người muốn làm, không bằng người tới làm đi?”

Hắc Vũ cau mày, cô gái trước mắt đang đùa giỡn mình sao?

“Người, rốt cuộc là ai?” Hắc Vũ theo bản năng sờ về phía cây sáo bên hông mình. Cây sáo xinh đẹp này không phải chỉ là một nhạc cụ đơn giản như vậy, đó còn là vũ khí của Hắc Vũ.

Ánh mắt của Sở Thanh Linh rơi vào cây sáo bên hông của Hắc Vũ, nhớ lại chính là tiếng sáo của người này đã dẫn mình đi, làm mình còn tưởng rằng chính là Thiếu Tư thôi.

“Ta sao? Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, nhưng không có cách nào rời đi thôi.” Giọng nói của Sở Thanh Linh sâu kín.

“Ý của người là người không muốn làm hoàng hậu, mà là bị buộc. Bây giờ muốn rời khỏi nơi này?” Rốt cuộc Hắc Vũ hiểu rõ ý của người trước mắt.

“Xem ra, người không phải là ngu ngốc đến mức không có thuốc nào cứu được.” Sở Thanh Linh cười lạnh.

“Người!” Hắc Vũ lại cảm thấy thất bại một lần nữa, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên có người dùng chữ ngu ngốc để nói mình.

“Nếu như người không có việc gì, thì đi ra đi. Thì ra quốc sư của Thành Hạ quốc là như vậy.” Giữa lông mi của Sở Thanh Linh hiện rõ sự miệt thị.

Sau một giây, trong nháy mắt cây sáo màu xanh lá đã đặt trên cổ họng của Sở Thanh Linh.

“Thẹn quá thành giận?” Sở Thanh Linh cười lên, “Muốn giết ta diệt khẩu sao?”

“Nữ nhân, người cố ý kích ta sao.” Trong mắt Hắc Vũ lộ ra ánh sáng lạnh, “Người muốn chết sao? Thật ra thì người chết là tốt nhất. Như vậy ngôi vị hoàng đế của Mặc Hiên mới có thể vững chắc, Mai Khê mới hạnh phúc!”

66. Chương 66

“Nhưng người sẽ không giết ta.” Sở Thanh Linh nở nụ cười nhạt nhòa, vươn tay nắm lấy cây sáo của Hắc Vũ, từ từ kéo ra khỏi cổ của mình.

“Đúng, hiện tại ta sẽ không giết người.” Hắc Vũ lạnh lùng thu hồi cây sáo, “Nhưng mà, nữ nhân, có phải người đã đánh giá bản thân quá cao rồi hay không? Có lẽ hiện tại Mặc Hiên chỉ coi trọng sắc đẹp của người nên cố ý muốn lập người làm hậu, người thật sự cho rằng hắc thật lòng với người sao?” Ở trong lòng Hắc Vũ không thể không thừa nhận, nữ tử trước mắt có một loại hơi thở có thể đã động lòng người, đây không phải là làm bộ, mà là bẩm sinh.

“Hà?” Sở Thanh Linh nghiêng đầu nhìn người trước mắt, chợt nói, “Người gọi thẳng tên của hắc, xem ra quan hệ của người và hắc không tầm thường. Nhưng mà hình như hắc không có nói chuyện của ta cho người biết.”

“Rốt cuộc người là ai?” Hắc Vũ hỏi vấn đề trong lòng mình muốn biết lần nữa. Ở sâu trong đáy lòng, hoàn toàn không tin Mặc Hiên là người ham mê sắc đẹp. Muốn lập nữ tử trước mắt làm hậu nhất định có nguyên nhân của hắc.

” Chẳng phải tự đi hỏi Mặc Hiên là biết rồi sao.” Sở Thanh Linh cười khê muốn xoay người vào trong nội thất.

“Đội đã...!” Hắc Vũ nóng nảy, dùng sức kéo tay của Sở Thanh Linh về phía sau. Sở Thanh Linh bất ngờ không kịp đề phòng ngã về phía sau, Hắc Vũ kinh ngạc, vội vươn tay đỡ Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh cứ rơi vào trong ngực Hắc Vũ như vậy.

“Người làm gì đấy? Buông ta ra!” Sở Thanh Linh tức giận, sau khi đứng vững lập tức đẩy Hắc Vũ ra, trên mặt đều là tức giận.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý.” Hắc Vũ có chút xấu hổ, mà cảm giác mềm mại trong ngực biến mất không khỏi làm cho hắn cảm thấy mất mát. Nữ tử trước mắt thật sự rất mềm mại, cảm giác thật nhu nhược.

“Người có thể đi được rồi. Ta muốn nghỉ ngơi.” Sở Thanh Linh không khách khí nói.

“Nếu như người không trả lời vấn đề của ta, ta sẽ không đi.” Hắc Vũ tỏ vẻ vô lại.

“Vậy người có quan hệ thế nào với Mặc Hiên?” Sở Thanh Linh cau mày, hết cách với người trước mắt rồi, bèn ngồi xuống hỏi.

“Ta với hắn là bạn thân.” Hắc Vũ nhìn xung quanh một lượt, cũng ngồi xuống.

“Vậy Mai quý phi chính là Mai Khê trong miệng người? Các người có quan hệ gì?” Sở Thanh Linh tiếp tục hỏi, trong lòng cũng có đầu mối.

“Đúng, ba người chúng ta đều là bạn rất thân.” Hắc Vũ gật đầu một cái.

“Bạn rất thân?” Khóe miệng của Sở Thanh Linh hiện lên nụ cười mỉa mai, “Hoàng thượng không có bạn, cũng không cần bạn.”

“Lời này của người có ý gì?” Hắc Vũ có chút không vui, cau mày nhìn Sở Thanh Linh. Nữ tử trước mắt nói chuyện luôn mang theo mũi nhọn, làm cho người ta không vui.

“Ý ngay trên mặt chữ.” Sở Thanh Linh híp mắt, “Mới vừa rồi người muốn giết ta là bởi vì Mặc Hiên muốn lập ta làm hoàng hậu, nếu như mà ta trở thành hoàng hậu, hoàng vị của hắn sẽ không ổn hay sao?”

“Mai tướng quân sẽ không bỏ qua.” Hắc Vũ trầm giọng nói, “Mặc Hiên có thể đi lên ngôi vị hoàng đế là nhờ Mai tướng quân ủng hộ toàn lực.”

“Nhưng mà Mặc Hiên cố ý muốn lập ta làm hậu, bởi vì hắn biết rõ cho dù Mai tướng quân không muốn, nhưng Mai quý phi cũng không nhẫn tâm.” Sở Thanh Linh rất nhanh hiểu được quan hệ phức tạp trong đó.

“Đúng” Hắc Vũ có chút kinh hãi người trước mắt nhanh như vậy đã sắp xếp rõ ràng tất cả quan hệ phức tạp.

“Hay ột cái không đành lòng.” Sở Thanh Linh cười lạnh, “Hiện tại Mặc Hiên đúng là đã lớn rồi. Biết cách lợi dụng chỗ yếu ớt nhất trong lòng người khác rồi. Mai quý phi thật lòng đối với hắn, thế nhưng hắn lại

” Sở Thanh Linh không nói tiếp, mà sắc mặt của Hắc Vũ càng trầm xuống.

“Người, nói hắn đúng là đã lớn rồi là có ý gì?” Hắc Vũ bèn nhảy bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của Sở Thanh Linh.

“Người cứ nói đi? Trước kia ở trong hoàng cung người đã gặp qua hắn chưa?” Sở Thanh Linh hừ lạnh một tiếng.

“Người! Người chính là ~” Trong nháy mắt Hắc Vũ hiểu được. Thì ra người trước mắt chính là người thân ở dân gian của Mặc Hiên, nhưng mà không phải Mặc Hiên đã nói chết hết rồi sao?

Nhìn dáng vẻ Hắc Vũ kinh ngạc, tự nhiên Sở Thanh Linh hiểu đối phương đang suy nghĩ gì: “Ta không có chết, nhưng mà cha mẹ chết rồi. Người, có phải không muốn ta trở thành hoàng hậu hay không, vậy giúp ta được không?”

Hắc Vũ kinh ngạc, một hồi lâu cũng chưa kịp phản ứng. Hoàn toàn không nghĩ tới người trước mắt cứ nhiên trực tiếp nói ra thỉnh cầu như vậy.

“Không, không chỉ là giúp ta, mà còn giúp Mặc Hiên, cũng là giúp Mai quý phi.” Sở Thanh Linh nhìn kỹ nam tử áo đen trước mắt. Tiền đánh cuộc dĩ nhiên là càng lớn càng tốt!

“Giúp người chạy trốn?” Hắc Vũ lạnh lùng nhìn người trước mắt, chậm rãi hỏi ra miệng.

“Người có phải đang suy nghĩ nếu giúp ta chạy ra khỏi hoàng cung, thì giết ta diệt khẩu tốt hơn không? Như vậy Mặc Hiên sẽ không tìm được ta. Sẽ không phiền nào?” Ngón tay Sở Thanh Linh nhẹ nhàng gõ lên bàn cười tủm tỉm hỏi.

Hắc Vũ tức cười, mới vừa rồi quả thật trong lòng hắn có suy nghĩ này, có điều chỉ chợt lóe lên. Trong đáy lòng hắn hiểu, mình không thể xuống tay. Chẳng biết tại sao, chính là không đành lòng tổn thương nữ tử trước mắt.

“Không cần phiền phức như vậy, người chỉ cần giúp ta liên lạc với một người, sau đó để cho hắn tiếp ứng, đưa ta đi ra ngoài là tốt rồi.” Sở Thanh Linh cau mày, nhớ lại tên gốc làm cho người khác đau lòng, nhận được lá thư của Mặc Hiên nhất định hắn sẽ như nổi điên mà chạy tới.

“Ai?” Hắc Vũ không hiểu.

“Đông Phương Thiếu Tư.” Sở Thanh Linh nói từng chữ rõ ràng.

“Đông Phương Thiếu Tư là ” Hắc Vũ lầm bầm, chợt mở to mắt, cái tên này, chẳng lẽ là?

“Đúng, chính là hắn, hắn sẽ tới tìm ta. Trước khi hắn xông vào cung xin người nhất định phải tìm được hắn. Làm cho hắn bình tĩnh không được nóng nảy.” Sở Thanh Linh nói đến đây thì trong mắt vô cùng lo lắng.

Hắc Vũ cũng sờ nhìn nữ tử trước mắt đang lo lắng, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Nàng, đang lo lắng cho người nam nhân kia sao?

“Hắn là gì của người?” Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng Hắc Vũ vẫn che giấu kinh ngạc ở trong lòng hỏi ra miệng.

“Hắn là phu quân của ta.” Sở Thanh Linh nói tới chỗ này, trên mặt lộ ra cười dịu dàng. Hắc Vũ nhìn thấy nhất thời ngây người, từ lúc nói chuyện với nàng đến giờ vẫn chưa thấy qua nụ cười thật lòng của nàng. Bây giờ nhìn nàng cười dịu dàng như vậy, trong lòng lại ảm áp. Có điều, người khiến nàng cười, không phải là Mặc Hiên, cũng không phải là mình, mà là nam nhân khác.

“Người, là vương phi Nhiếp Chính vương của Thiên Vận quốc? !” Hắc Vũ nói ra đáp án này, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

“Phải hắn nhất định sẽ tới tìm ta. Hắn cũng có năng lực dẫn ta đi, từ đó biến mất ở trong tầm mắt của Mặc Hiên. Cho nên, người đừng lo lắng ta xuất hiện ở Thành Hạ quốc nữa.” Sắc mặt của Sở Thanh Linh khôi phục lại sự lạnh lẽo.

“Được, ta giúp người.” Hắc Vũ cắn răng, “Nhất định sẽ làm cho người rời đi.”

“Vậy thì, đa tạ.” Sở Thanh Linh chợt đứng dậy, trịnh trọng cúi người với Hắc Vũ.

“Không cần cảm ơn ta...ta chỉ giúp Mặc Hiên và Mai Khê.” Giọng điệu của Hắc Vũ cũng khôi phục sự lạnh lẽo như trước, “Ta sẽ đặc biệt chú ý những người vào biên quan, nhất định trước khi Mặc Hiên phát hiện liên lạc với Đông Phương Thiếu Tư. Đêm khuya, cáo từ.” Hắc Vũ chấp tay từ biệt, xoay người rời đi.

Sở Thanh Linh yên lặng nhìn Hắc Vũ rời đi, trong lòng có chút mệt mỏi. Từ từ xoay người trở lại bên giường nằm xuống, thở dài nặng nề. Không biết còn có thể chịu đựng bao lâu, Mặc Hiên bên kia chỉ sợ cũng đợi không kịp. Khôi Lỗi hoàn, Mặc Hiên thật sự sẽ dùng thuốc đó với mình sao? Khi nào thì dùng đây? Sở Thanh Linh chậm rãi nhắm mắt lại, tay từ từ vuốt ve bụng của mình. Nơi này, có đứa bé của mình và Thiếu Tư, nhất định phải bảo vệ thật tốt.

Hôm sau, tại Thượng Thư phòng trong hoàng cung, Dạ Mặc Hiên và Hắc Vũ đang cùng nhau tham khảo cuộn giấy cách điều chế phức tạp.

“Hoàng thượng, mời uống trà. Quốc sư đại nhân, mời uống trà.” Thái giám cẩn thận bưng trà đến trước mặt hai người.

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi Hắc Vũ.” Dạ Mặc Hiên ngẩng đầu mỉm cười, nhận lấy trà thái giám đưa tới.

Hắc Vũ cười nhận lấy trà, hai người ngồi xuống.

“Hắc Vũ.” Sau khi Dạ Mặc Hiên nhấp một ngụm trà liền để ly trà xuống, chợt mở miệng nói: “Đêm qua, người đi gặp Mai Khê?”

“Đúng, đã lâu không gặp, nên đến thăm.” Hắc Vũ cũng để ly trà xuống đáp lời.

“Người đi thăm nàng ta thì không có gì, có điều, tối hôm qua người còn đi gặp nàng?” Giọng điệu của Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt, nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Người nói là, nữ tử người muốn lập làm hoàng hậu?” Ánh mắt của Hắc Vũ chợt trở nên sắc bén.

“Về sau, người đừng đến gần nàng.” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên không có bất kỳ gợn sóng.

“Người, tại sao đối xử với Mai Khê như vậy, người biết rõ.” Hắc Vũ có chút bất mãn, nhìn về mặt hồ hững của Dạ Mặc Hiên thì trong lòng càng thêm tức giận.

“Ta chưa từng nói qua ta yêu Mai Khê.” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng cắt đứt lời nói của Hắc Vũ.

“Người yêu nữ nhân kia?” Hắc Vũ cau mày.

“Đúng, rất yêu.” Dạ Mặc Hiên nói lời này thì gương mặt từ từ dịu dàng hẳn.

Hắc Vũ nhìn biểu hiện của Dạ Mặc Hiên, không nhịn được bật thốt lên: “Vậy người cũng nên biết, nàng là ai, nàng là Nhiếp Chính vương phi của Thiên Vận quốc!”

“Hả?” Dạ Mặc Hiên nhìn Hắc Vũ, ánh mắt lạnh xuống, “Người biết rồi sao?”

“Ừ” Hắc Vũ có chút lo lắng gật đầu.

“Vậy thì như thế nào?” Dạ Mặc Hiên bưng ly trà lên nhẹ nhàng nói.

Hắc Vũ ngạc nhiên, nhìn Dạ Mặc Hiên trước mắt, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta mặc kệ trước kia nàng là phi của ai, người chỉ cần nhớ, về sau nàng là hoàng hậu duy nhất của ta là được.” Dạ Mặc Hiên không muốn nói thêm nữa, phất tay ngăn Hắc Vũ muốn nói lại, lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, đừng nói nữa, chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi.”

Hắc Vũ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Dạ Mặc Hiên, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hẳn càng thêm kiên định nhất định phải đưa Sở Thanh Linh ra khỏi hoàng cung.

Mà ở Thiên Vận quốc, Đông Phương Thiệu Tư đã nhận được thư của Dạ Mặc Hiên.

“Nè, tiểu tử, bình tĩnh, bình tĩnh đi. Chẳng phải còn chưa cử hành đại điển phong hậu sao?” Y Tiên nhúc nhúc nhìn căn phòng bữa bãi, giống như bị cuồng phong quét qua. Thư phòng hoàn toàn bị phá hủy, mà Đông Phương Thiệu Tư đang hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ lấy Long Văn kiếm xuống chuẩn bị đi ra ngoài.

“Cử hành thì tốt rồi.” Lãnh Ngự Phong ở một bên nhỏ giọng thăm thì.

“Tắt cả im miệng cho ta, hiện tại, lập tức, lập tức lên đường!” Đông Phương Thiệu Tư rống giận, hơi thở phần nộ như muốn lật bay nóc nhà.

“Hả, không tham gia nghi thức tân hoàng lên ngôi à?” Lãnh Ngự Phong há to mồm.

“Người tìm người dịch dung ta.” Đông Phương Thiệu Tư không nhịn được đem củ khoai lang phồng tay ném cho Lãnh Ngự Phong, “Dịch dung xong thì đi theo ta, người cũng phải đi.”

“Hả.” Lãnh Ngự Phong khổ sở kêu ra tiếng.

Mà Nhân vương của Thương Châu quốc cũng nhận được thiệp mời.

“Tham gia đại điển phong hậu?” Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh lùng nhìn thiệp mời trong tay, từ từ đọc từng chữ trên thiệp mời. Lửa giận dưới đáy mắt của hắn càng ngày càng nhiều.

67. Chương 67: Sự Phẫn Nộ Của Thiệu Tư

Nhân vương lẳng lẳng nhìn thiếp mời trong tay, trong mắt càng lúc càng lạnh lẽo. Nên nói Dạ Mặc Hiên không có não hay không hề sợ hãi đây? Sau khi lừa mình một vỏ bấy giờ còn phát thiếp mời tới khiêu khích. Thật là có ý tứ, không ngờ hắn có tâm tư này với tỷ tỷ của mình. Còn muốn lập làm hoàng hậu! ! ! Văn võ bá quan Thành Hạ quốc sẽ đồng ý sao? Người nam nhân kia sẽ bỏ qua sao?

Lòng bàn tay của Nhân vương hơi chấn động một cái, làm nát thiếp mời trong tay, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt lạnh lẽo. Mình biết được tin tức này, như vậy khẳng định người nam nhân kia cũng đã nhận được tin tức rồi. Nhất định hắn sẽ tới đây, nên chặn đường hắn ở Thương Châu quốc hay là nhìn màn kịch vui trước đây?

Kịch hay sẽ trình diễn. Nhân vương từ từ đứng dậy, đi tới bên cửa sổ rồi nở nụ cười. Nhất định người nam nhân kia sẽ mang Thanh Linh đi ra, như vậy. Trong mắt Nhân vương càng thêm thú vị.

“Truyền lệnh, nếu Đông Phương Thiệu Tư nhập cảnh, lập tức thông qua.” Nhân vương ý vị sâu xa ra lệnh với thuộc hạ sau lưng. Có điều, theo năng lực của người nam nhân kia, không cần kinh động thủ vệ của Thương Thủ quốc hắn cũng có thể rời đi.

Hoàng cung Thành Hạ quốc.

“Thanh Linh, nàng đang làm gì?” Dạ Mặc Hiên mỉm cười đi vào Tây Cung, chỗ ở của Sở Thanh Linh, lập tức nhìn thấy Sở Thanh Linh đang nói gì đó với cung nữ, mà trên bàn đều là đồ thêu thùa.

“Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh ngẩng đầu, các cung nữ xung quanh vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Được rồi, tất cả lui xuống.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt phất tay để mọi người đi xuống, đợi tất cả các cung nữ đi xuống, Dạ Mặc Hiên mới ngồi xuống đối diện Sở Thanh Linh, nhìn gì đó trên bàn thì hơi kinh ngạc.

“Đây là cái gì?” Dạ Mặc Hiên chỉ vào đồ thêu thùa kinh ngạc hỏi.

“Cả ngày không có việc gì làm, nhàm chán, nên muốn học một ít thủ công.” Sở Thanh Linh nở nụ cười.

“Hả?” Dạ Mặc Hiên có chút nghi ngờ, từ nhỏ đến lớn, Thanh Linh vẫn không có hứng thú với nữ công, sao bây giờ lại chủ động học cái này.

“Mặc Hiên, hôm nay ngươi hết bận rồi à?” Sở Thanh Linh thu hồi may vá hỏi.

“Ừ.” Dạ Mặc Hiên gật đầu, “Đúng rồi, nàng ở đây cũng không được ỉn lắm, sau này nàng hãy dọn đến Đông cung đi.”

“Mặc Hiên? !” Sở Thanh Linh kinh ngạc ngẩng đầu, “Đông cung là chỗ ở của Mai quý phi, còn nữa, ngươi không được quên, giữa ta và ngươi còn đang đánh cược.”

Dạ Mặc Hiên cau mày, trầm mặc chốc lát rồi chậm rãi nói: “Được, như vậy thì chờ ta thắng nàng xong thì chuyển qua.”

Sở Thanh Linh không nói gì thêm, đối với việc Dạ Mặc Hiên tự tin hắn sẽ thắng như vậy, đương nhiên mình hiểu là vì sao. Từ lúc bắt đầu Mặc Hiên cũng chưa từng nghĩ tới muốn đánh cược với mình. Mà chỉ muốn dẫn dụ Thiệu Tư tới rồi giết hắn thôi. Mặc Hiên thật ác độc, rốt cuộc là do hoàn cảnh gây ra, hay là do bản sinh Đế Vương vốn lạnh khốc, Sở Thanh Linh đã không còn rõ nữa.

“Mặc Hiên” Sở Thanh Linh chợt nhẹ nhàng mở miệng.

“Cái gì?” Dạ Mặc Hiên quay đầu nhìn Sở Thanh Linh.

“Rốt cuộc khi đến Thành Hạ quốc ngươi đã trải qua chuyện gì? Vì sao ngươi thay đổi trở nên xa lạ như thế?” Ánh mắt của Sở Thanh Linh tối sầm xuống, có chút đau lòng hỏi. Rốt cuộc là cái gì đã khiến đứa nhỏ thuần khiết trước đây biến thành như vậy?

“Cũng không có gì, chỉ bị ám sát vài lần, nhưng mà ta không có chết. Sau đó ta đã có chỗ đứng vững vàng.” Dạ Mặc Hiên hơi hợt nói xong, hình như không muốn nhiều lời. Có điều chỉ mấy câu như vậy đã làm cho Sở Thanh Linh rõ ràng, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như lời Mặc Hiên nói như vậy. Vốn đang ở trong vòng xoáy tranh đấu giành quyền lợi đột nhiên xuất hiện thêm một hoàng tử, những hoàng tử khác nhất định sẽ không bỏ qua.

“Đêm đó nam tử tới tìm ta là quốc sư sao? Hắn và người rất thân à? Mai quý phi và người thì sao?” Sở Thanh Linh tiếp tục hỏi.

“Ta và Mai quý phi không có gì, giao dịch mà thôi. Cha nàng giúp ta đi lên ngôi vị hoàng đế, ta phong nàng làm quý phi.” Dạ Mặc Hiên khác với thái độ bình thản vừa rồi, vội vàng phủ nhận.

Trong lòng Sở Thanh Linh càng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Nữ tử luôn có khuôn mặt bình tĩnh đó, hiện tại trong lòng mình rất thông cảm cho nàng ta. Từ đầu đến cuối, Mặc Hiên đều đang lợi dụng nàng ta. Giao dịch, sợ rằng chỉ có Mặc Hiên cho rằng đây là giao dịch mà thôi.

Chợt, từ trên người Dạ Mặc Hiên toả ra một mùi hương nhàn nhạt. Nếu như không cẩn thận sẽ không ngửi được. Sở Thanh Linh cẩn thận ngửi thì sắc mặt lập tức biến hoá, là mùi của Khôi Lỗi hoàn. Mặc Hiên mang theo Khôi Lỗi hoàn làm cái gì? Chẳng lẽ hắn thật sự dùng thuốc này với mình sao?

Nhưng Dạ Mặc Hiên không có dùng thuốc với Sở Thanh Linh dùng thuốc, chỉ đứng dậy nhìn đàn hương trên bàn: “Hương này là cái gì?”

“Ngự y nói là an thần.” Sở Thanh Linh trả lời.

“A, chờ ta cho người đưa một loại hương an thần mới được tiến cống tới” Dạ Mặc Hiên quay đầu mỉm cười nhìn Sở Thanh Linh nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ân.” Sở Thanh Linh gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn bóng lưng của Dạ Mặc Hiên biến mất ở cửa mới thở dài một hơi. Nhưng trong lòng vẫn nóng nảy như cũ, hiện tại Thiếu Tư đã tới chưa? Nam tử áo đen đó có tìm được Thiếu Tư hay không đây? Thật sợ, sợ Mặc Hiên đợi không kịp sẽ dùng thuốc với mình.

Sau khi Dạ Mặc Hiên rời đi không lâu, lập tức có thái giám tổng quản đưa đàn hương tới.

“Tham kiến nương nương, đây là đàn hương an thần hoàng thượng đưa tới cho nương nương.” Giọng nói của thái giám tổng quản quá lễ, nhưng lại hết sức cung kính. Dù sao trong cung người có đầu óc đều biết nữ tử trước mắt là người mà hoàng thượng muốn lập làm hậu. Mặc dù còn chưa cử hành đại điển phong hậu, nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy được sự sủng ái của hoàng thượng đối với nàng ta.

“Đặt ở đó đi.” Sở Thanh Linh lạnh nhạt nói xong, tiếp tục chuẩn bị thêu đồ trong tay, thật ra thì Sở Thanh Linh muốn thêu túi thơm. Thêu cho đứa nhỏ trong bụng.

“Nương nương, hoàng thượng nói phải lập tức đốt lên.” Thái giám tổng quản vẫn không nhúc nhích, nói tiếp, “Kính xin nương nương không nên làm khó nô tài.”

“Về đốt lên đi.” Sở Thanh Linh phất tay, không hề để ý.

“Vâng” Thái giám tổng quản gạt đầu một cái, đi lên phía trước cẩn thận đốt hương lên. Nhưng vẫn chưa rời đi.

“Người còn có chuyện gì sao?” Sở Thanh Linh không nhin được.

“Bẩm nương nương, nô tài chỉ tuân theo dặn dò của hoàng thượng, xem thử hiệu quả của hương an thần như thế nào.” Thái giám tổng quản vẫn lì lợm như cũ.

“Hiệu quả rất tốt, người trở về bẩm báo là như vậy được.” Sở Thanh Linh phất tay ý bảo thái giám tổng quản lui ra.

“Dạ, nương nương, nô tài cáo lui.” Thái giám tổng quản hành lễ, lui xuống.

Đợi sau khi thái giám tổng quản rời đi, ánh mắt của Sở Thanh Linh rơi vào lư hương đang bốc khói lên. Sao Mặc Hiên cho người đưa hương an thần tới, còn cố ý cho người đốt lên rồi mới đi. Sở Thanh Linh để đồ

thêu trong tay xuống, từ từ đi tới gần lư hương, cau mày nhìn trong nhang trong lư hương. Trong lư hương bay ra mùi thơm nhàn nhạt, Sở Thanh Linh ngồi cẩn thận, vẫn không phát hiện có gì khác thường.

Chẳng lẽ là do mình đa tâm? Sở Thanh Linh nghiêng đầu nhìn lư hương không hiểu. Không có gì khác thường, chẳng lẽ là mình quá nghi ngờ Mặc Hiên?

“Nương nương, ngài sao vậy?” Cung nữ nhìn Sở Thanh Linh ngẩn người thì hơi lo lắng hỏi.

“À, không có gì.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng lắc đầu, “Tiếp tục dạy ta đi.”

“Dạ, nương nương.” Cung nữ cúi đầu đáp lời.

Trong cung điện to như vậy, hương nhang trong lò hương từ từ bốc lên, trôi lơ lửng ở giữa không trung, từ từ tràn đầy cả tấm cung.

Mà bên đây, Đông Phương Thiểu Tư đang nóng lòng lên đường. Lãnh Ngự Phong lại nhàn nhã phe phẩy cây quạt nhìn phong cảnh ngoài xe. Lúc này thời tiết ở Thiên Vận quốc rét lạnh, mà Thương Châu quốc và Thành Hạ quốc vẫn còn là mùa hè nóng bức.

Đông Phương Thiểu Tư vuốt Long Văn bội trong tay, trong mắt thâm trầm bạo ngược khiến nhiệt độ trong xe giảm xuống. Dạ Mặc Hiên! Thật to gan, dám lừa gạt nữ nhân của mình đi, còn muốn lập hậu.

Y Tiên nhìn gương mặt như muốn ăn thịt người của Đông Phương Thiểu Tư, không dám nói lời nào. Dù sao ban đầu Thanh Linh bị lừa đi hẳn cũng có trách nhiệm, không ở bên cạnh Sở Thanh Linh.

Mấy ngày sau, biên quan Thành Hạ quốc.

Hắc Vũ ngồi lẳng lặng uống trà trong đại sảnh của một khách sạn yên tĩnh. Từ trong miệng của nàng biết được, tính toán ngày, cũng đến lúc người nam nhân kia nên tới rồi.

“Sở Thanh Linh ~” Hắc Vũ thì thầm, đây chính là tên của nàng. Quả nhiên người cũng như tên, nàng tạo cho người khác cảm giác sạch sẽ linh hoạt kỳ ảo. Đang trong lúc Hắc Vũ đắm chìm trong suy nghĩ về đêm đó gặp Sở Thanh Linh, chợt có ba người đi vào cửa. Một cơn nhẹ gió nhẹ thổi vào đại sảnh, Hắc Vũ ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn ba người đi vào cửa. Ba người đều là người trẻ tuổi, mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng khí thế lại khiến người khác cảm thấy áp bức. Bước đi trầm ổn có lực, nhìn một cái biết ngay là người luyện võ.

Có lẽ là giang hồ hiệp khách thôi, Hắc Vũ không có để ý, đang chuẩn bị quay đầu, chợt thấy bên hông một nam tử đeo Long Văn bội? ! Tại sao trên người một nam tử bình thường lại đeo thứ này. Hắc Vũ cẩn thận quan sát bội kiếm của nam tử, nam tử đó có trông mất sắc bén mà bạo ngược, không hợp với lông mày không có sức sống. Nháy mắt, Hắc Vũ đã hiểu ra. Nam tử diện mạo bình thường trước mắt không phải là ai khác, mà chính là Nhiếp Chính vương của Thiên Vận quốc Đông Phương Thiểu Tư! Năm đó, Đông Phương Thiểu Tư vẫn chỉ là một hoàng tử của Thiên Vận quốc mà thôi, mười bốn tuổi năm ấy bằng vào dung mạo tựa như yêu nghiệt và Long Văn kiếm pháp độc nhất vô nhị mà một lần thành danh. Có điều dù sao hắn cũng là hoàng tử, không thể như mình đi ngao du giang hồ, nên sau đó danh tiếng võ nghệ của hắn đã phai nhạt.

Hắc Vũ đưa mắt nhìn ba người lên lầu, bình tĩnh nhớ kỹ phòng của bọn họ.

“Thiểu Tư, tiểu tử kia vẫn nhìn chúng ta.” Sau khi lên lầu vào phòng Lãnh Ngự Phong bĩu môi.

“Không cần phải để ý đến.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói xong rồi sờ Long Văn bội trong tay mình.

“Ta thấy hắn không giống người bình thường, hình như bên hông của hắn có một cây sáo.” Lãnh Ngự Phong nhớ lại, ” bộ dạng bánh bao và ánh mắt thô bỉ, chẳng lẽ hắn là đệ nhất công tử của Thành Hạ quốc được xưng sáo ngọc công tử Hắc Vũ?

Đông Phương Thiểu Tư không để ý đến, tựa vào giường, quả thật lên đường mấy ngày liên tiếp hơi mệt mỏi. Nắm chặt thời gian nghỉ ngơi mới là chuyện quan trọng.

“Hả, người biết tiểu tử kia sao?” Ngược lại Y Tiên hơi nhiều chuyện.

“Một nam nhân rất bảnh bao. Nghe nói bây giờ hắn là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, cũng được phong làm quốc sư rồi, xuất hiện tại đây, muốn làm gì đây?” Đường như Lãnh Ngự Phong rất bất mãn với Hắc Vũ, lời nói ra đều là khi dễ.

“Tiểu tử, có phải ngươi ghen tỵ người ta bảnh bao hơn ngươi hay không?” Y Tiên nhạo báng.

“Ta và hắn không cùng một cấp bậc.” Lãnh Ngự Phong trợn mắt, “Hắn thì tính là cái gì? Có cơ hội ta sẽ tìm hắn, đập bẹp hắn.”

.

Ban đêm, yên tĩnh hiu quạnh.

Một bóng dáng cường tráng lướt về phía phòng của Đông Phương Thiểu Tư.

68. Chương 68: Nam Nhân Táo Bạo

Hắc Vũ nhẹ nhàng mở cửa sổ lộn vòng vào phòng của Đông Phương Thiểu Tư, trong nháy mắt mới vừa vào phòng, một vật thể lạnh lẽo đặt lên cổ họng của hắn, tiếp theo là một âm thanh lạnh lẽo: “Đừng nhúc nhích.”

Sau đó, trong phòng sáng lên. Trong phòng có hai người ngồi ở trước bàn lạnh lùng nhìn Hắc Vũ, mà Lãnh Ngự Phong cầm kiếm kề sát cổ họng của Hắc Vũ. Nếu như Hắc Vũ nhúc nhích một chút, mũi kiếm sắc bén kia sẽ phá vỡ cổ họng của hắn.

“Ngươi là ai?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nhìn Hắc Vũ.

“Đông Phương Thiểu Tư, có người bảo ta tới tìm ngươi.” Hắc Vũ không trả lời vấn đề của Đông Phương Thiểu Tư mà nhàn nhạt phun ra một câu.

Dứt lời, sắc mặt mọi người khê biến đổi, Lãnh Ngự Phong càng kề sát kiếm trong tay vào cổ họng của Hắc Vũ.

“Các ngươi dùng thái độ như vậy đối với người giúp đỡ các ngươi sao?” Hắc Vũ hừ lạnh một tiếng.

“Quốc sư đại nhân, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?” Lãnh Ngự Phong không tiếp tục vòng vo, mà trực tiếp làm sáng tỏ thân phận của đối phương.

“Nàng bảo ta tới tìm các ngươi, các ngươi tiếp ứng ở bên ngoài, ta sẽ đưa nàng ra ngoài.” Hắc Vũ cũng không nói nhảm nữa, nói thẳng mục đích ra.

“Cái gì? Nàng?” Lãnh Ngự Phong kinh ngạc.

Mà Đông Phương Thiểu Tư chợt luống cuống đứng lên, nhìn chằm chằm vào Hắc Vũ: “Thanh Linh sao?”

“Ngươi vẫn chưa đến nỗi ngu ngốc.” Hắc Vũ khịt mũi, nhớ lại chuyện Sở Thanh Linh nói hắn ngu ngốc.

“Ngự Phong, buông hắn ra.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt ra lệnh, tiếp đó nói với Hắc Vũ: “Ngồi xuống rồi nói.”

“Các ngươi ở ngoài cung tiếp ứng, ta sẽ đưa nàng bình an ra cung. Phải nhanh một chút.” Hắc Vũ trầm giọng nói.

“Tại sao bọn ta phải tin tưởng ngươi?” Lãnh Ngự Phong hừ lạnh một tiếng, nhíu mày, “Bây giờ hình như ngươi là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng? Có lý do gì hơn nữa đêm tới đây nói muốn giúp chúng ta, chúng ta phải tin ngươi thế nào đây? ”

“Ngươi sai lầm rồi, ta không phải giúp ngươi, mà là giúp Mặc Hiên.” Hắc Vũ cau mày nhìn nam tử trước mắt tràn đầy sự thù địch.

“Nói thời gian địa điểm.” Đông Phương Thiểu Tư không quan tâm đến sự kì lạ của Lãnh Ngự Phong, mà trực tiếp hỏi Hắc Vũ.

Hắc Vũ cau mày, nhìn ánh mắt lạnh lẽo này của Đông Phương Thiểu Tư chợt hơi hiểu sao hắn có thể ngồi lên vị trí Nhiếp Chính vương, tâm tư của nam nhân này quá sâu!” Sau khi đến Kinh Thành, ta sẽ sắp xếp.” Hắc Vũ trầm giọng nói, “Nếu như muốn liên lạc với ta, đến gian hàng thứ năm trong kinh thành tìm chủ tiệm là được.”

“Được. Người đi đi.” Đông Phương Thiểu Tư phát tay cho Hắc Vũ rời đi.

Hắc Vũ nhìn Đông Phương Thiểu Tư vẫn đeo mặt nạ như cũ, thật ra thì hắn rất muốn nhìn thử gương mặt dưới lớp mặt nạ kia, có yêu nghiệt như trong tin đồn hay không.

Đợi sau khi bóng dáng của Hắc Vũ biến mất ở cửa sổ, Lãnh Ngự Phong thu vũ khí lại với lẩm bẩm Đông Phương Thiểu Tư: “Thiểu Tư, sao thả hắn đi? Người tin tưởng hắn sao? Bây giờ hắn là người của Hoàng thượng mà.”

“Người thử suy nghĩ tình trạng của Thành Hạ quốc bây giờ đi.” Đông Phương Thiểu Tư chỉ lạnh nhạt nói một câu, vươn tay lật mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt đến kinh ngạc.

Lãnh Ngự Phong di chuyển con người, suy tư một hồi lâu mới giựt giựt khoe miệng: “Đúng vậy, nếu như lập một nữ tử không rõ thân phận làm hậu, cục diện này đối với hoàng thượng mới lên ngôi mà nói khẳng định rất rối loạn.”

“Người vừa rồi không hề xưng Hoàng thượng, mà gọi thẳng tên của người đó.” Đông Phương Thiểu Tư tiếp tục nhàn nhạt nói, vậy mà chỉ hai câu nhàn nhạt đã nói rõ ra hết tình hình thực tế.

Lãnh Ngự Phong tức cười, người có thể trực tiếp gọi tên hoàng thượng, nhất định thân phận không đơn giản, có quan hệ không giống bình thường với hoàng thượng. Lãnh Ngự Phong nhìn Đông Phương Thiểu Tư bằng ánh mắt kì lạ, tại sao lần nào nam nhân này cũng suy nghĩ nhanh hơn mình, nghĩ sâu xa hơn mình đây? Chỉ có thể nói hắn là là một nam nhân táo bạo. Đúng! Táo bạo hơn! Ở trong lòng Lãnh Ngự Phong tự an ủi mình.

“Tốt lắm, chúng ta nghỉ ngơi. Chờ đến Kinh Thành rồi nói.” Đương nhiên Đông Phương Thiểu Tư không biết suy nghĩ trong lòng của Lãnh Ngự Phong, đứng dậy đi tới chậu nước rửa mặt mình rồi nói, “Các người cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Thiểu Tư, người tin tưởng người kia sao?” Cuối cùng Y Tiên cũng mở miệng.

“Không tin.” Đông Phương Thiểu Tư trả lời.

“Vậy người còn. . . .” Lãnh Ngự Phong thất thanh kêu lên.

“Tuỳ cơ ứng biến (*).” Đông Phương Thiểu Tư ném ra một câu.

(*): Tuỳ cơ ứng biến: hành sự theo hoàn cảnh, xem tình hình mà hành động

“Tiểu tử, người có chừng mực là tốt rồi.” Y Tiên gật đầu một cái tán thưởng nói xong cũng đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài.

Hắc Vũ ra khỏi khách sạn rồi lao đi trong bóng đêm, khoe mắt khe nhìn về phía sau, ánh mắt âm trầm. Lên xuống, đến một ngõ tối tĩnh lặng.

“Đi ra đi.” Hắc Vũ vất tay chéo sau lưng nhàn nhạt nói trong bóng đêm.

“Tham kiến quốc sư đại nhân.” Mấy người áo đen xuất hiện ở sau lưng Hắc Vũ.

“Lá gan rất lớn, dám theo dõi đến trên đầu ta.” Giọng nói của Hắc Vũ không mang theo một tia cảm xúc khiến mọi người hơi lo lắng.

“Quốc sư đại nhân tha tội, chúng tiểu nhân chỉ phụng mệnh của Hoàng thượng” Người áo đen cầm đầu khỏ sở nói.

“Như vậy, ta cũng không nên làm khó dễ các người.” Hắc Vũ quay đầu mỉm cười nhìn mọi người, “Các người cũng cực khổ rồi, đứng lên đi.”

“Quốc sư đại nhân ~” các người áo đen tỉnh táo lại, cũng chuẩn bị đứng dậy, sau một giây tất cả đều trừng lớn mắt. Cổ họng phát ra âm thanh khan nhẹ, giữa không trung là một vòng cung đỏ tươi chói mắt. Trong nháy mắt vũ khí lạnh lẽo xẹt qua cổ họng của mọi người, không cho bọn họ có cơ hội phản ứng.

Các người áo đen trừng lớn mắt, duỗi ngón tay ra chỉ về phía quốc sư, khi bọn họ ngã xuống, con mắt trợn to kia không hề nhắm lại. Cứ chết không nhắm mắt như vậy, cuối cùng cũng không hiểu được tại sao quốc sư đại nhân lại đánh lên vào phút cuối. Coi như phụng mệnh hoàng thượng theo dõi quốc sư đại nhân, nhưng quốc sư đại nhân biết được bọn họ chỉ là do tuân mệnh của hoàng thượng, tội không đáng chết.

Hắc Vũ thu hồi sáo ngọc trong tay, lạnh lùng nhìn mấy người nằm trên đất chết không nhắm mắt, xoay người, dưới chân nhẹ nhàng lướt đi. Nhưng trong lòng thì nặng nề, Mặc Hiên phái người theo dõi hắn! Hiên tại hắn cảm thấy không còn tin tưởng mình sao? Hắc Vũ cau mày, mặc kệ ra sao, cũng làm cho người khác không thể yên tâm.

Trong phủ Nhân vương của Thương Châu quốc.

“Vương gia, khi nào đưa ta trở về Bắc Thần quốc? Vì sao còn chưa tìm được Y Tiên?” Đứng ở trước mặt Hoàng Phủ Khinh Trần là công chúa Mỹ Chân, trên mặt nàng không che giấu được sự nóng nảy. Mặc dù vết sẹo trên mặt không còn rõ ràng như trước kia, nhưng vẫn làm cho người nhìn kinh hãi.

“Không vội, kịch hay vẫn còn ở phía sau. Chẳng lẽ không phải ngươi muốn cho nam nhân kia một kích trí mạng sao? Hắn làm cho ngươi sống không bằng chết, chẳng lẽ ngươi dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhấp một ngụm trà thơm thả ung dung nói.

“Ta sắp đợi không nổi nữa rồi.” Công chúa Mỹ Chân ngoan độc cắn môi, vừa nghĩ tới con tiện nhân thể thân đang hưởng thụ tất cả những gì mình nên có, lòng của nàng không nhịn được bốc hỏa. Hận hiện tại không thể cào nát mặt con tiện nhân đó, đổ nước tương để cho ả ta vĩnh viễn trở thành mặt đen, rồi dày ả ta ra biên ải làm nô suốt đời, còn phải tìm một bầy súc sinh cường bạo ả ta! Con tiện nhân kia dám phản bội mình, còn làm mặt của mình thành như vậy. Công chúa Mỹ Chân từ từ sờ lên mặt của mình, trong mắt càng hung ác. Còn tên nam nhân lãnh khốc đó, đối với mình như thế. Chỉ là đã thương nữ nhân kia mà thôi, đã làm ỉn trở nên người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười nhìn sắc mặt của công chúa Mỹ Chân này âm tình bất định, đương nhiên hiểu được nàng ta đang suy nghĩ gì. Nhưng đây chính là kết quả hắn muốn, nữ nhân trước mắt này càng hận hắn ta, màn kịch phía sau lại càng đặc sắc. Xem ra Dạ Mặc Hiên có chỗ dựa rồi, đắc tội mình, cũng không muốn liên minh với mình. Rốt cuộc hắn ý vào cái gì đây? Không có bất kỳ tin tức hữu dụng nào truyền đến. Bên Bắc Thần quốc, nữ nhân ngu xuẩn trước mắt này là lá bài chủ chốt ngoài ý muốn của mình, nhất định phải lợi dụng thật tốt.

“Y Tiên đã đến Thành Hạ quốc, công chúa yên tâm, rất nhanh Y Tiên sẽ tới. Chỗ phụ vương của ngươi ta đã sớm phái người đưa tin qua. Nhưng mà, không tự mình bản thân ngươi nói cho hắn biết mọi chuyện, chỉ sợ hắn sẽ không tin tưởng.” Hoàng Phủ Khinh Trần cười ôn hòa.

“Cái này dễ thôi, ta sẽ viết một phong thư, chỉ có ta với phụ vương mới biết chuyện.” Công chúa Mỹ Chân cau mày gật đầu, vốn định trị lạnh cả khuôn mặt mới thông báo cho phụ vương, nhưng mà bây giờ mình không thể chịu đựng được nữa rồi !

“Người giả mạo ngươi là Thanh Liên nha hoàn thân cận của ngươi đúng không?” Hoàng Phủ Khinh Trần từ từ nhấp một ngụm trà rồi nói, “Ngươi phải xác định điều ngươi viết xác thực chỉ có ngươi và người phụ vương mới biết. Hắn nàng ta hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay?”

Công chúa Mỹ Chân lộ tức biến sắc, có chút chán chường ngồi xuống. Thanh Liên không chỉ biết mọi chuyện của nàng, có chuyện thậm chí còn là do Thanh Liên thay mặt mình làm mà mình còn không biết.

“Suy nghĩ cẩn thận.” Hoàng Phủ Khinh Trần không hề nóng nảy nhắc nhở công chúa Mỹ Chân.

“Nếu bây giờ phụ vương ở trước mặt của ta, ta vừa nói chuyện hắn nhất định có thể nghe ra giọng nói của ta.” Công chúa Mỹ Chân cắn môi không cam lòng nói.

“Vậy nha hoàn Thanh Liên của ngươi có thể bắt chước giọng nói của ngươi không?” Hoàng Phủ Khinh Trần hỏi vấn đề khiến công chúa Mỹ Chân nhức đầu.

“Có. Trước đây rất lâu ta trốn ra cung chơi đều để cho ả ta giả dạng ta nằm trên giường bệnh, tất cả mọi người đều bị gạt.” Công chúa Mỹ Chân cắn môi gần như không còn chút máu, từ từ do dự nói “Thậm chí cũng lừa gạt phụ vương.”

Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn vẻ mặt không cam lòng của công chúa Mỹ Chân thì trong lòng khinh bỉ, nữ nhân ngu xuẩn như vậy, khó trách bị người khác tính kế đánh tráo.

“Có!” Công chúa Mỹ Chân chợt vui mừng nhường mây đứng lên, “Có một việc con tiện nhân đó tuyệt đối không biết.”

“Vậy thì rất tốt, mời công chúa viết thư thôi.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt gạt đầu ý bảo người hầu đi lấy giấy viết tời.

Hoàng Phủ Khinh Trần đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc. Đông Phương Thiệu Tư, bây giờ chắc người đã đến Thành Hạ quốc rồi? Người sẽ mang nàng ra ngoài như thế nào đây?

“Vương gia, ta viết xong rồi.” Một lát sau công chúa Mỹ Chân buông bút xuống, mừng rỡ nói với Hoàng Phủ Khinh Trần.

“À. Làm phiền công chúa rồi.” Hoàng Phủ Khinh Trần xoay người đi tới bên cạnh công chúa Mỹ Chân, mỉm cười nói, “Xin công chúa yên tâm, ta sẽ lập tức sai người đưa thư ra ngoài. Xin công chúa đợi tin tức tốt.”

“Đa tạ Vương gia.” Công chúa Mỹ Chân nhẹ nhàng gạt đầu một cái, trong mắt đầy hi vọng, “Còn phải đa tạ Vương gia mấy ngày nay đã chăm sóc cẩn thận.”

“Chuyện nên làm mà thôi.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười gạt đầu, “Như vậy, công chúa nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ nhanh chóng phái người tìm được Y Tiên.”

“Ừ. Làm phiền Vương gia.” Trong mắt công chúa Mỹ Chân đều là cảm kích, nam tử tuấn mỹ trước mắt này đối với tướng mạo xấu xí của mình không có bất cứ ghét bỏ gì, mà dung hết sức giúp đỡ mình. Nếu như, chờ mặt của mình lành lại, mình nhất định lấy hết dũng khí nói với hắn.

69. Chương 69: Ý Định Của Công Chúa Mỹ Chân

Trong Thượng Thư phòng hoàng cung Thành Hạ quốc.

Dạ Mặc Hiên đứng ở trước bàn đọc sách, nhìn hộp gấm xinh đẹp trên bàn, trong mắt đều là sự do dự mâu thuẫn và khổ sở. Trong hộp là Khôi Lỗi hoàn dùng máu của mình làm thuốc dẫn luyện chế. Không muốn dùng với Thanh Linh! Yêu nàng, muốn nàng, muốn hoàn toàn phải có nàng. Nhưng lại không muốn một con rối gỗ không có suy nghĩ hoàn toàn nghe lệnh của mình!

“Bẩm báo hoàng thượng, Mai quý phi cầu kiến.” Thái giám thận trọng khom người bẩm báo .

“Không gặp.” Dạ Mặc Hiên không nhẹn được phát tay, đầu cũng không ngẩng lên.

“Hoàng thượng không muốn gặp nô tì như vậy sao?” Nhưng một giây sau, cửa đã vang lên giọng nói của Mai quý phi.

Dạ Mặc Hiên ngẩng đầu khẽ cau mày, nhìn nữ tử xinh đẹp nữ tử bước từ cửa vào thì sắc mặt lạnh xuống: “Người có chuyện gì?”

“Thần thiếp không có việc gì thì không thể tới thăm hoàng thượng, quan tâm tới long thể của hoàng thượng sao?” Mai quý phi không để sắc mặt của Dạ Mặc Hiên ở trong lòng, mà chỉ cười tủm tỉm đi lên phía trước. Cung nữ đi theo phía sau bưng một cái khay, trong khay là một chén canh.

“Lui xuống đi.” Mai quý phi xoay người nhận lấy khay trong tay cung nữ rồi nhỏ giọng phân phó, sau đó lạnh lùng nói với thái giám bên cạnh Dạ Mặc Hiên: “Người cũng lui xuống đi.”

Thái giám không nói gì, chỉ khỏ sở nhìn Dạ Mặc Hiên. Dạ Mặc Hiên khẽ gật đầu, lúc này thái giám mới khom người lui ra ngoài. Trong thư phòng to như vậy chỉ còn lại hai người Dạ Mặc Hiên và Mai quý phi.

“Có chuyện gì mau nói đi.” Dạ Mặc Hiên quay mặt qua một bên rồi nhàn nhạt nói.

Tay đang bưng khay của Mai quý phi khẽ run, trong mắt đều là giãy giụa và mâu thuẫn, nhưng mà trên mặt lại mỉm cười, lời đến khóe miệng cũng chỉ lạnh nhạt nói: “Thần thiếp sợ hoàng thượng vất vả vì chính sự, cho nên mang canh đến thăm hoàng thượng.”

“Đặt ở đây, người về đi.” Dạ Mặc Hiên không hề dao động, giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ.

Tay của Mai quý phi cầm khay chặt hơn, trong mắt lóe lên sự đau đớn, tiếp theo là kiên định.

“Hoàng thượng, lâu rồi ngài chưa ném thử tay nghề của thần thiếp, hôm nay có thể ném một chút không?” Trong giọng nói của Mai quý phi mang theo sự van xin.

Dạ Mặc Hiên nghe giọng nói này thì hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn Mai quý phi trước mắt. Đây vẫn là nữ tử kiêu ngạo đó sao? Trên mặt người trước mắt là sự cô đơn yếu ớt, trong mắt là sự van xin. Dạ Mặc Hiên cau mày, nhìn canh trong tay Mai quý phi, suy nghĩ trở lại trước kia. Từ lúc nào, buổi tối nào nữ tử trước mắt này cũng len lén hầm canh đưa tới ỳnh, sau đó hai người ngồi xỏm ở bên cửa sổ lắng lẽ trò chuyện. Kí ức phũ đầy bụi đã lâu được mở ra, Dạ Mặc Hiên nhìn nữ tử trước mắt hơi tiêu tụy thì chợt không nhận được. Trước kia nàng xinh đẹp kiêu ngạo đến nhường nào, bây giờ nàng lại bị hoàng cung ngọt ngào này vây khốn vĩnh viễn.

“Đưa trầm đi.” Trong lòng Dạ Mặc Hiên khẽ than thở, đưa tay nhận lấy canh trong tay Mai quý phi, mở nắp ra, một mùi thơm xông vào mũi.

Mai quý phi không chớp mắt nhìn Dạ Mặc Hiên.

“Vẫn thơm giống như trước như vậy.” Trên mặt Dạ Mặc Hiên hơi lộ ra tươi cười, cầm cái muỗng lên định uống một hớp hết sạch.

“Mặc Hiên!” Trong nháy mắt Dạ Mặc Hiên kè cái muỗng trong tay sát miệng, rốt cuộc Mai quý phi ghen ngào hét to lên.

“Sao vậy?” Dạ Mặc Hiên dừng tay lại, khó hiểu nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Mai quý phi.

“Người sẽ lập nàng ta làm hậu sao? Ta chỉ muốn hỏi, người thật sự rất thích nàng ấy sao? Không có bất kỳ người nào có thể thay thế nàng ấy sao?” Mai quý phi cắn môi chuyển đề tài, đúng là vẫn không có cách nào trở mặt nhìn Dạ Mặc Hiên uống chén canh này, chén canh vong tình này!

“Không có ai có thể thay thế được.” Đột nhiên ánh mắt của Dạ Mặc Hiên trở nên lạnh lẽo, giọng nói lạnh lạnh đáp trả.

“Dù là ta, cũng không thể sao?” Mai quý phi cắn môi khó khăn nói ra lời.

“Cho dù người cũng không thể! Không người nào có thể thay thế nàng!” Dạ Mặc Hiên nhấn tâm đáp trả như đinh đóng cột.

Cơ thể của Mai quý phi lão đảo một cái đứng không vững, vịn ở trên bàn sách. Rõ ràng trong lòng đã biết, nhưng từ chính miệng Mặc Hiên nói ra lại đau lòng như vậy. Trái tim như bị xé rách, thật là đau. Đau đến nỗi không thể hít thở.

“Được, người có thể lui xuống, trầm còn phải phê một số tấu chương.” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn Mai quý phi đang mất hồn, tiếp đó cầm cái muỗng lên uống qua loa hai ngụm, “Trầm cũng đã uống canh rồi, người lui xuống đi.”

Mai quý phi kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Hiên để cái muỗng xuống, trong nháy mắt thái độ phức tạp, giống như khóc vừa giống như cười.

“Lui xuống đi.” Dạ Mặc Hiên cau mày không nhận được, ngẩng đầu mở miệng nói: “Người đâu, đưa Mai quý phi hồi cung.”

Sau khi cung nữ đi vào đỡ Mai quý phi đang mất hồn lui xuống, còn Dạ Mặc Hiên nhìn bóng lưng Mai quý phi biến mất ở cửa thì hơi nhũn mảy, ngồi xuống.

Mai quý phi lão đảo đi dọc theo con đường, hoàn toàn thất hồn lạc phách.

“Cút ngay!” Chợt Mai quý phi đẩy cung nữ đỡ nàng ra, lão đảo nghiêng ngã chạy về phía trước như nổi điên.

“Nường nường ~” Cung nữ sau lưng vội vàng đuổi theo.

“Ai dám đuổi theo, Bồn cung muốn mạng chó của kẻ đó!” Trong giọng nói của Mai quý phi tràn đầy sự dữ tợn và điên cuồng, khiến các cung nữ sau lưng ngừng lại bước chân.

Mai quý phi cứ lão đảo chạy tới Ngự Hoa Viên, rốt cuộc ngừng lại ở trong đình. Vô lực tựa vào trên cây cột, nhìn bầu trời âm u chợt cười lên ha hả, nước mắt khổ sở không ngừng chảy xuống từ khoé mắt.

“Dạ Mặc Hiên ơi Dạ Mặc Hiên, đáng đời ngươi.” Mai quý phi vẫn cười, cười điên cuồng, liều mạng đánh vào cây cột, đánh đến tay sưng đỏ dính đầy máu cũng không ngừng lại.

“Dạ Mặc Hiên, cái tên ngu xuẩn này, cái tên ngốc này ~——” Mai quý phi vừa khóc vừa cười, từ từ ngồi xuống. Trong chén canh đó có thuốc vong tình! Người uống nó sẽ hoàn toàn quên đi tình cảm, bao gồm tình thân tình bạn và tình yêu, trở thành một người lạnh lùng không hiểu được tình yêu. Vào phút cuối bản thân đã do dự, không nghĩ tới, ngay cả cơ hội cuối cùng để ngăn cản cũng không có. Áo tưởng một ngày nào đó Mặc Hiên sẽ nở nụ cười với mình, còn có thể dịu dàng thì thầm bên tai mình. Ít nhất còn có hi vọng. Nhưng mà, cuối cùng thái độ của Mặc Hiên đã làm ình hiểu ra, tình yêu của hắn vĩnh viễn không dành ình! Thái độ đối với mình cũng giống như lúc uống chén canh kia! Trong lòng của hắn chỉ có nữ nhân kia, mà mình không hề có chút xíu vị trí nào!

Dạ Mặc Hiên! Dạ Mặc Hiên!” Trong lòng Mai quý phi liều mạng gọi thầm tên Dạ Mặc Hiên, trên gương mặt đầy khổ sở. Dạ Mặc Hiên, người có từng nghĩ tới, người tàn nhẫn với người khác, tàn nhẫn đối với mình, có một ngày sẽ bị người thương yêu người nhất đối xử tàn nhẫn đây? Ha ha, đáng đời! Là người tự mình bóp chết tất cả, là người tự tay mai táng tình yêu của chính mình.

Mai quý phi từ từ đứng lên, sắc mặt đã không còn rõ ràng như lúc này, trên mặt hung dữ sắc bén. Tiếp đó, kịch hay mới bắt đầu, ngược lại mình muốn xem thử, rốt cuộc Dạ Mặc Hiên sẽ hành hạ nữ nhân mình thích nhất như thế nào, lãnh khốc như thế nào. Mai quý phi lẩm nhẩm ở trong lòng: Dạ Mặc Hiên, đừng có trách ta, muốn trách thì trách chính ngươi! Tất cả đều là tự mình ngươi tạo thành! Thật muốn xem thử sau khi ngươi tự tay hành hạ nữ nhân mà ngươi yêu nhất, sau này có một ngày tỉnh lại ngươi sẽ đau lòng đến thế nào!”

Vào lúc này, trong thư phòng Dạ Mặc Hiên chợt cảm thấy đầu choáng váng, cứ té xỉu ở trên bàn sách như vậy.

“Hoàng thượng? ! Hoàng thượng?” Thái giám vừa thấy Dạ Mặc Hiên hôn mê bất tỉnh, lập tức hoang mang sợ hãi kêu to lên, “Người đâu, hoàng thượng té xỉu, mau truyền ngự y!”

Kế tiếp trong hoàng cung đầy hoảng loạn, đương nhiên cũng có người đi báo cho Sở Thanh Linh. Dù sao hiện tại Sở Thanh Linh là người hoàng thượng coi trọng nhất.

Khi Sở Thanh Linh nghe nói thì lo lắng chạy tới tấm cung của Dạ Mặc Hiên, trong tấm cung đã loạn lên hết. Mà Mai quý phi chỉ lạnh lùng ngồi ở bên giường, nhìn thấy Sở Thanh Linh đi vào thì sắc mặt có chút kì lạ, tiếp đó đầy mắt hiện lên nụ cười thần nhiên.

“Ngồi đi, ngươi là đại phu, ngươi tới chẩn bệnh cho hoàng thượng đi.” Mai quý phi dịu dàng cười nói với Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh gật đầu một cái, bước nhanh đi tới, thấy Dạ Mặc Hiên trên giường không còn chút máu.

“Có chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên hắn lại hôn mê?” Sở Thanh Linh cau mày hỏi thái giám đi theo bên cạnh Dạ Mặc Hiên.

“Bẩm báo nương nương, nô tài cũng không biết. Đột nhiên Hoàng thượng hôn mê.” Trên trán thái giám đều là mồ hôi lạnh, run rẩy đáp trả.

Sở Thanh Linh cau mày không tiếp tục hỏi nhiều, mà đưa tay bắt mạch cho Dạ Mặc Hiên. Không có gì khác thường, Sở Thanh Linh nghi ngờ nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của Dạ Mặc Hiên. Mạch tượng không có gì khác thường, nhưng sắc mặt của Mặc Hiên tái nhợt như thế, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Mai quý phi nhìn Sở Thanh Linh đang khó hiểu, trong mắt lóe lên sự châm chọc. Thuốc vong tình, trên thế gian này không có người nào có thể chẩn đoán ra ! Bao gồm Y Tiên nổi tiếng trên thế gian! Mà người đưa thuốc này ỉnh còn không biết thuốc giải là cái gì, sao nữ tử trước mắt có thể chẩn ra được, sao có thể tìm được thuốc giải?

Sở Thanh Linh nghi ngờ cắn môi, vươn tay sờ trán của Dạ Mặc Hiên. Lúc tay Sở Thanh Linh sắp tiếp xúc với cái trán của Dạ Mặc Hiên thì Dạ Mặc Hiên chợt mở mắt ra. Sở Thanh Linh giật mình, thu tay về.

“Mặc Hiên, ngươi không sao chứ?” Sở Thanh Linh lo lắng nhìn Dạ Mặc Hiên đột nhiên tỉnh lại, cảm thấy Mặc Hiên có điều là lạ, nhưng lại không nói ra được rốt cuộc kì lạ ở đâu.

“Không có gì.” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên lạnh lùng, trống rỗng. Từ từ đứng dậy nhìn thấy Mai quý phi ngồi ở mép giường và Sở Thanh Linh thì lạnh nhạt nói: “Trẫm không có việc gì, các người tới đây làm gì?”

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Sở Thanh Linh nhìn sắc mặt còn hơi tái nhợt của Dạ Mặc Hiên thì không yên tâm.

“Trẫm nói không có việc gì, đừng để cho trẫm lặp lại lời của mình lần thứ hai.” Dạ Mặc Hiên cau mày không kiên nhẫn nói, ” trẫm muốn nghỉ ngơi một lát, các người lui xuống trước.”

“Được.” Sở Thanh Linh không hiểu thái độ của Dạ Mặc Hiên, nhưng không có hỏi nữa, chỉ từ từ đứng dậy lui ra ngoài.

Mai quý phi cũng đứng lên đi qua hành lễ rồi lui ra ngoài, có điều đáy mắt chợt loé lên sự tàn khốc, làm cho người ta nhìn không rõ lắm.

Gió tanh mưa máu, chỉ mới bắt đầu. Chúng ta từ từ hưởng thụ thôi. Trong lòng Mai quý phi cười điên cuồng, muốn xuống địa ngục cũng muốn kéo theo Mặc Hiên đi cùng!

70. Chương 70

Sau khi bóng dáng của Sở Thanh Linh và Mai quý phi đều biến mất ở cửa, Dạ Mặc Hiên đứng dậy lạnh lùng nhìn ra cửa.

“Hoàng thượng.” Cung nữ mang giày vào cho Dạ Mặc Hiên.

Dạ Mặc Hiên khẽ cau mày, thoáng chút dăm chiêu. Sau đó không nói lời nào, đi thẳng tới thư phòng.

Vừa vào thư phòng, Dạ Mặc Hiên ngồi xuống. Trong lòng vẫn luôn cảm thấy kì lạ, nhưng không nói được là chỗ nào. Thanh Cát ở bên cạnh thấy Dạ Mặc Hiên vẫn nhứ chặt mày, không khỏi lên tiếng nói: “Hoàng thượng, ngài có chuyện phiền lòng sao?”

“Thanh Cát.” Dạ Mặc Hiên sờ lồng ngực của mình có chút nghi ngờ nói: “Người nói trẫm bị sao vậy ? Tại sao lại muốn lập tử tử làm hậu? Cho dù nàng có ơn cứu mạng ta, nhưng sao ta lại muốn lập nàng làm hậu được?”

“Chuyện này. . . .” Thanh Cát cứng họng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Hoàng thượng thật kỳ quái, trước kia biểu hiện ra tình yêu cuồng nhiệt say đắm với nữ tử kia đã nói rõ nguyên nhân tại sao muốn lập nàng ta làm hậu. Nhưng bây giờ lại hỏi như thế, thật sự là hết sức kỳ quái. Rốt cuộc Hoàng

thượng muốn hỏi hay là thử dò xét cái gì đây? Nhất thời Thanh Cát không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể ở trong lòng cảm thán lòng vua khó dò.

“Trẫm cảm giác thiếu thứ gì đó.” Dạ Mặc Hiên cau mày, nhìn bàn tay của mình, trong lòng hết sức cô đơn, nhưng lại không biết được nguyên do.

“Chắc là Hoàng thượng quá vất vả, quá mệt mỏi. Xin Hoàng thượng bảo trọng long thể.” Cát Thanh cúi đầu khuyện răn.

Dạ Mặc Hiên không nói gì, chỉ nhàn nhạt phát tay.

“Bẩm báo hoàng thượng, Mai tướng quân cầu kiến.” Thái giám cung kính đi vào bẩm báo.

“Truyền.” Trong lòng Dạ Mặc Hiên hiểu, nhất định Mai tướng quân đến vì chuyện lập hậu.

Một lát sau, một nam tử trung niên mặc áo giáp uy phong vững bước đi vào, đó chính là đương kim Hộ Quốc Đại Tướng quân Mai Ứng Hùng.

“Tham kiến hoàng thượng.” Mai Ứng Hùng hành lễ đúng mực, giữa lòng mây mơ hồ tức giận.

“Mai tướng quân không cần đa lễ.” Dạ Mặc Hiên gật đầu một cái, sau đó quay đầu nói với thái giám: “Đi pha trà cho Mai tướng quân.”

“Hoàng thượng, mặt tướng tới vì chuyện gì chắc hẳn hoàng thượng còn rõ ràng hơn so với mặt tướng.” Mai Ứng Hùng không hề vòng vo, trực tiếp tiến vào chủ đề.

“Trẫm biết.” Dạ Mặc Hiên nhìn nam tử trung niên lạnh lùng trước mắt, trong lòng hơi chùng xuống. Người này, bây giờ có uy hiếp quá lớn đối với mình, sớm muộn gì cũng phải trừ hẩn đi. Có điều bây giờ còn chưa đến lúc.

“Nếu hoàng thượng cũng biết, mặt tướng cũng không muốn nói nhiều. Xin hoàng thượng ạt tướng một lời giải thích.” Dường như trong giọng nói của Mai Ứng Hùng mang theo tức giận, gương mặt căng thẳng, giống như sẽ lập tức bùng nổ.

“Mai tướng quân chớ nóng nảy.” Dạ Mặc Hiên cười nhạt, “Người chỉ biết là ta muốn lập nàng ta làm hậu, nhưng Mai tướng quân có biết nữ tử kia là ai không?”

“Là ai? Cũng chỉ là đã cứu hoàng thượng một mạng, nàng muốn vinh hoa phú quý hoàng thượng cũng có thể cho nàng ta, không cần thiết phải báo ơn tới mức lập nàng ta làm hậu như thế chứ? Như thế sao có thể khiến mặt tướng tâm phục, sao có thể khiến thủ hạ của mặt tướng chính là mười vạn tướng sĩ tin phục?” Mai Ứng Hùng nhíu chặt mày, lời nói sắc bén, mơ hồ có ý uy hiếp Dạ Mặc Hiên. Nhắc nhở Dạ Mặc Hiên có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế là nhờ hẩn ủng hộ toàn lực, bây giờ đột nhiên cố ý muốn lập nữ tử không rõ lai lịch này làm hậu, sau này mình cũng có bản lĩnh thống lĩnh 10 vạn đại quân của mình kéo hẩn xuống vị trí này!

Trong mắt Dạ Mặc Hiên chợt lóe lên ánh sáng lạnh, nhưng mà trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên như cũ: “Kính xin Mai tướng quân nghe trẫm nói xong đã. Trẫm đối với Mai Khê như thế nào Mai tướng quân vẫn còn không rõ sao? Nữ tử này tuy đã cứu trẫm, nhưng mà trẫm cũng không có thật sự muốn lập nàng làm hậu.”

“Vậy hoàng thượng chiêu cáo thiên hạ là chuyện gì.” Mai tướng quân cau mày, hiển nhiên không tin tưởng lời nói của Dạ Mặc Hiên.

“Bởi vì trẫm muốn lập nữ tử kia, có người nhất định sẽ tới cứu nàng. Người kia là nam nhân chúng ta vẫn luôn muốn trừ đi.” Giữa lòng mày của Dạ Mặc Hiên hoàn toàn lạnh lẽo tàn khốc.

“Vậy luôn muốn trừ đi sao?” Mai Ứng Hùng cũng cau mày, nhất thời chưa kịp hiểu rõ lời nói của Dạ Mặc Hiên.

“Không chỉ là hẩn, trẫm muốn, còn có cả Nhân vương.” Dạ Mặc Hiên cười nhẹ, “Mai tướng quân, người nói xem, đến lúc đó một mũi tên trúng hai con chim, sẽ thú vị như thế nào?”

“Cái gì? !” Mai Ứng Hùng luống cuống đứng lên, kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười của Dạ Mặc Hiên. Thiếu niên ở trước mắt có phải điên rồi hay không? Lại muốn ám sát Nhân vương sao? Nhân vương và bốn quốc vẫn luôn có mối quan hệ liên minh hữu nghị! Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì, nếu như ám sát Nhân vương, cục diện hai nước sẽ như thế nào, rốt cuộc người trước mắt có suy nghĩ qua hay không? Hoàng thượng điên rồi sao?

“Mai tướng quân xem thử cái này.” Dạ Mặc Hiên đứng dậy lấy từ giá sách ra một cái hộp, từ trong hộp lấy ra một cuộn giấy bình thường đưa cho Mai Ứng Hùng. Khi Mai Ứng Hùng nhìn gì đó trên cuộn giấy thì kinh hãi tới đỉnh. Hoàng thượng có loại vật này! Khó trách hoàng thượng lại có thể nói ra lời như vậy. Nếu như có một vạn người trang bị vũ khí này, không, chỉ cần năm ngàn người là đủ, mình cũng tuyệt đối nắm chắc có thể đánh tan Thương Thù quốc!

Trên mặt Mai Ứng Hùng hưng phấn và kinh ngạc, hồi lâu ngẩng đầu nhìn Dạ Mặc Hiên nói: “Hoàng thượng, ngài tùy tiện đặt vật quan trọng như vậy ở trên giá sách sao?”

“Vật này không ai biết nó quan trọng.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười, “Lần này nhất định Nhân Vương sẽ đến, người nam nhân kia cũng nhất định sẽ đến. Mai tướng quân, người có bằng lòng giúp trẫm chinh chiến thiên hạ, cuối cùng đứng với trẫm ở chỗ cao nhất hay không?”

Mai Ứng Hùng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào Dạ Mặc Hiên một hồi lâu không nói ra lời.

Dạ Mặc Hiên cũng không vội vàng nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Mai Ứng Hùng đang kinh ngạc.

“Hoàng thượng vẫn luôn nói người nam nhân kia là ai?” Mai Ứng Hùng xụ mặt xuống, Nhân vương sẽ đến, đó là do hoàng thượng mời hắn đến tham gia đại điển phong hậu, như vậy còn nam nhân khác là ai? Vẫn luôn muốn trừ đi. Chẳng lẽ? ! Trong nháy mắt con người của Mai Ứng Hùng phóng đại, không thể tin nhìn gương mặt bình tĩnh của Dạ Mặc Hiên.

Dạ Mặc Hiên cười to một tiếng, gật đầu một cái: “Chính là người nam nhân kia. Cái tên nam nhân làm cho người khác nhức đầu, Nhiếp Chính vương của Thiên Vận quốc Đông Phương Thiếu Tư.”

“Không thể nào!” Mai Ứng Hùng lập tức thất thanh kêu lên phủ nhận, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, “Sao hắn có thể tới đây, hiện tại tân hoàng Thiên Vận quốc lên ngôi, sao hắn rảnh rỗi tới đây? Huống chi hắn sẽ ngu ngốc, mạo hiểm tới địch quốc sao?”

Dạ Mặc Hiên ngồi xuống, ngón tay trắng nõn xinh đẹp nhẹ nhàng sờ lên cằm của mình nở nụ cười: “Người nói đúng rồi, hắn chính là ngu như vậy, nhất định sẽ tới.”

“Có ý gì?” Mai Ứng Hùng cau mày.

“Nữ tử kia chính là người hắn yêu nhất. Cho dù chết hắn cũng sẽ tới.” Khóe miệng của Dạ Mặc Hiên hiện lên nụ cười tàn nhẫn.

Mai Ứng Hùng ngạc nhiên, vẫn không có cách nào tin tưởng: “Nữ tử kia là nữ nhân của Đông Phương Thiếu Tư sao? ! Hoàng thượng kia cố ý giả vờ lập nàng làm hậu để dụ Đông Phương Thiếu Tư tới sao?” Thật là cách làm hoang đường điên cuồng!

“Không sai.” Dạ Mặc Hiên gật đầu.

“Vậy sau này thì sao? Hoàng thượng hoàng hậu. . . . ?” Mai Ứng Hùng trầm giọng hỏi thăm.

“Nhạc phụ đại nhân, người cho là vị trí hoàng hậu trừ Mai Khê còn có người khác sao? Đợi ngày chúng ta có được thiên hạ, Mai Khê sẽ trở thành hoàng hậu trăm sủng ái nhất.” Dạ Mặc Hiên cũng trầm giọng nói.

“Được.” Mai Ứng Hùng đứng lên, “Mạt tướng sẽ giúp hoàng thượng chinh chiến thiên hạ, cũng hi vọng hoàng thượng nói lời giữ lời.”

“Đây là đương nhiên.” Dạ Mặc Hiên gật đầu một cái, “Chuyện hôm nay.”

“Hoàng thượng vẫn chưa yên tâm đối với mạt tướng sao?” Mai Ứng Hùng trả lại cuộn giấy trong tay cho Dạ Mặc Hiên, “Chuyện hôm nay, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết.”

Dạ Mặc Hiên cười không ra tiếng, Mai Ứng Hùng cũng cười. Tất cả đều không nói lời nào.

Đợi sau khi Mai Ứng Hùng rời đi, Dạ Mặc Hiên lẳng lặng trầm tư ngồi ở trước bàn đọc sách. Mới vừa rồi nói cho Mai Ứng Hùng nghe kế hoạch của mình. Dụ Nhân vương và Đông Phương Thiếu Tư tới. Nhưng vẫn cảm giác có chỗ không thích hợp, hơi khác biệt với suy nghĩ ban đầu của mình. Nhưng cũng không tìm được nguyên nhân. Thiên hạ, mình muốn. Nhưng mà lập hậu, hình như là ai cũng được. Có điều trong lòng cứ cảm giác thiếu thứ gì đó. Khiến mình cảm thấy khó chịu phiền lòng, Dạ Mặc Hiên phiền não đứng lên đi ra ngoài. Rốt cuộc mình quên mất cái gì đây?

Ban đêm yên tĩnh.

Sở Thanh Linh mặc áo lụa thật mỏng, tựa vào đầu giường, tay nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng thỏa mãn.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Chợt một âm thanh vang lên ở bên tai của Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh kéo cái mền qua che lại cơ thể, cau mày tức giận nói: “Đường đường là quốc sư của Thành Hạ quốc thì ra cũng là tên háo sắc không biết xấu hổ, buổi tối tùy tiện vào phòng của nữ nhân.”

Lúc này Hắc Vũ mới thấy Sở Thanh Linh kéo cái mền qua, có điều bờ vai trắng nõn vẫn không hề che đậy.

“Thật xin lỗi, ta không nghĩ tới người không có mặc y phục. Còn nữa, ta chỉ có thời điểm này mới có thể tới gặp người. Ban ngày người khác sẽ sinh nghi, hiện tại Mặc Hiên không cho ta tới gặp người.” Hắc Vũ có chút xấu hổ cúi đầu nói, nhưng khóe mắt lại không cầm được nhìn bờ vai trắng nõn của Sở Thanh Linh. Nhìn một chút vội lại dời đi tầm mắt, giờ phút này Hắc Vũ mình cũng không hiểu được mình bị sao. Lần đầu tiên y hết như tên háo sắc vậy.

“Mặc Hiên không cho người gặp ta?” Sở Thanh Linh không có chú ý tới ánh mắt của Hắc Vũ, chỉ cần môi nghĩ tới vấn đề này. Chẳng lẽ Mặc Hiên đã cảm giác được gì?

“Hắn không biết. Chỉ là để phòng ngừa ngộ nhỡ.” Hắc Vũ nhìn thấu lo lắng của Sở Thanh Linh liền vội lên tiếng an ủi, “Còn nữa, ta đã liên lạc với Đông Phương Thiếu Tư.”

“Cái gì? Thật sao? Hiện tại hắn ở đâu?” Sở Thanh Linh kích động đứng lên, cái mền rơi xuống, Sở Thanh Linh Tài chợt bừng tỉnh vội vàng kéo chăn lại đắp lên, ngồi dậy, vội vàng nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ nhất thời ngơ ngẩn nhìn cơ thể uyển chuyển như ẩn như hiện, một hồi lâu không nói gì.

“Hỏi người đó, bây giờ bọn họ đang ở đâu? Lúc nào thì có thể đưa ta đi ra ngoài?” Sở Thanh Linh nóng nảy nhìn Hắc Vũ, cho rằng hắn có cái gì khó nói.

“Cũng đã đến kinh thành. Người bình tĩnh đừng nóng vội, trong vòng hai ngày nhất định ta sẽ đưa người ra ngoài.” Hắc Vũ trầm giọng nói: “Ngày mai ta sẽ liên lạc với hắn.”

“Cảm ơn người.” Trên mặt Sở Thanh Linh lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hắc Vũ nhìn nữ tử mỉm cười trước mắt, chợt nói một câu: “Hai ngày nay người cẩn thận chút.”

“Có ý gì?” Sở Thanh Linh ngạc nhiên, không hiểu nhìn Hắc Vũ.

“Hôm nay phụ thân của Mai Khê đến gặp nàng. Ta cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy.” Hắc Vũ cau mày nói ra lo lắng của mình.

Sở Thanh Linh cũng khẽ cau mày, trong lòng lo lắng.

“Đừng lo lắng, ta sẽ sớm đưa người ra.” Hắc Vũ nhìn Sở Thanh Linh lo lắng thì không nhịn được, mở miệng an ủi.

“Cảm ơn.” Sở Thanh Linh cắn môi, “Ta không biết nên cảm ơn người như thế nào.”

“Ha ha, sau khi người bình an rời khỏi đây hãy nhớ, khi nào ta muốn đến lấy thù lao, ta sẽ tới đòi lấy nha.” Hắc Vũ cười, nhìn Sở Thanh Linh, “Được rồi, ta đi trước.”

“Ừ, nhớ cẩn thận.” Sở Thanh Linh nhìn bóng lưng của Hắc Vũ, đột nhiên cảm thấy người này cũng không khiến người ta chán ghét.

Sau khi Hắc Vũ rời đi, trong chỗ tối có một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào bên này hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

71. Chương 71: Rốt Cuộc Quên Mất Cái Gì

“Thế giới này, còn có điều gì đáng giá cho ta tin tưởng đây?” Dạ Mặc Hiên đứng trong bóng đêm tối đen, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười yếu ớt lạnh lẽo. Có lẽ, cho tới bây giờ cũng chưa có bất kỳ kẻ nào đáng giá để tin tưởng. Muốn nhất là gì chứ? Tại sao trong tim lại trống không? Dạ Mặc Hiên nhìn bóng đêm lạnh bạc, tự nhiên cười một tiếng, rũ ống tay áo rộng, xoay người biến mất ở cuối hành lang.

“Thanh Cát, đi tìm quốc sư đến cho trẫm.” Dạ Mặc Hiên một mình đi trong hành lang trống rỗng nhàn nhạt nói qua với không khí yên lặng trước mắt.

“Dạ, Hoàng thượng.” Từ chỗ tối là âm thanh trả lời của Thanh Cát, tiếp sau đó là một tiếng gió rất nhỏ rồi không có động tĩnh gì nữa.

“Hắc Vũ, ngay cả ngươi cũng phản bội trẫm rồi sao?” Đôi mắt Dạ Mặc Hiên dần trẫm xuống, quả đấm dần dần nắm chặt, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Dạ Mặc Hiên từ từ đi tới thư phòng, trên hành lang ánh đèn kéo bóng lưng của hắn rất dài rất dài. Đêm đã khuya, nhưng tinh thần Dạ Mặc Hiên vẫn rất tốt, không có chút buồn ngủ nào.

Từ từ đi tới trước cửa thư phòng, chợt nghe được một chút tiếng cười nhẹ, thì ra là hai cung nữ đang cười đùa ở cửa. Dạ Mặc Hiên không nói gì, chỉ từ từ đi tới gần hai người, khi hai người thấy bóng mờ dưới chân mới chấn động, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn hai người đang sợ hãi, không để cho hai người bình thân mà vẫn yên lặng nhìn hai người. Mới vừa rồi nụ cười rạng rỡ trên mặt hai người đó sao chói mắt!

“Các người, mới vừa rồi rất vui vẻ?” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt hỏi.

Hai cung nữ vui đùa cực kỳ thấp, thân thể đã run lấy lấy, ngoài miệng cầu xin được tha thứ: “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng thứ tội.” Vui cười đùa giỡn trước cửa thư phòng vốn là cấm kỵ rồi, hiện tại còn bị hoàng thượng bắt gặp! Giọng nói lạnh lẽo của hoàng thượng hỏi vấn đề này thật là quỷ dị.

“Trẫm hỏi các người nói, thành thật trả lời.” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên vẫn không có gợn sóng như cũ.

“Dạ vâng.” Hai cung nữ run rẩy gật đầu một cái.

“Vậy các người nói cho trẫm, các người muốn cái gì nhất?” Dạ Mặc Hiên có chút khổ não khẽ cau mày.

Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau, một hồi lâu không nói gì. Hoàn toàn không hiểu hoàng thượng đang suy nghĩ gì, lại hỏi vấn đề như vậy. Là nói giỡn sao? Không giống. Là định xử phạt nặng nề sao? Cũng không đúng. Nếu muốn xử phạt cũng không cần hỏi hai nô tỳ nhỏ bé vấn đề như vậy.

“Trẫm đang hỏi các người nói.” Dạ Mặc Hiên hờ hững nhìn hai người.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô tỳ muốn đến lúc hai mươi lăm tuổi xuất cung, thành thân cùng A Lâu ca trong thôn, sau đó sinh cho hắn một đôi nam nữ, vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Một cung nữ tăng thêm can đảm nói ra lý tưởng của mình, nói xong trên mặt nàng ta không tự chủ mà hiện lên nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Dạ Mặc Hiên nghe xong mặt không chút thay đổi hỏi một cung nữ khác đang quỳ: “Thế đấy, người thì sao?”

“Nô tỳ, nô tỳ muốn áo cơm không lo qua ngày. Dành nhiều tiền, về sau ra ngoài tìm một tướng công có tiền cũng tốt.” Cung nữ khác sau khi nói xong cũng mỉm cười.

“Như vậy, các người đều có lý ước muốn, đều rất vui vẻ đi.” Sau khi Dạ Mặc Hiên nghe xong chợt thốt ra một câu.

Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy tối nay hoàng thượng rất kỳ quái. Đã trễ vậy còn đến thư phòng, hơn nữa còn hỏi vấn đề cực kỳ lạ.

Vừa lúc đó, sau lưng Dạ Mặc Hiên vang lên tiếng bước chân nhỏ nhẹ, là Hắc Vũ tới.

“Tham kiến hoàng thượng.” Hắc Vũ đi qua làm lễ.

Dạ Mặc Hiên không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng phẩy tay: “Người đâu, chôn sống hai nô tài này.” Giọng nói hơi hệt giống như vốn không phải muốn mạng người, mà là uống một hớp trà.

“Hoàng thượng, tha mạng.” “Hoàng thượng, tha mạng ——” trong nháy mắt hai cung nữ tái nhợt, liều mạng dập đầu. Họ không hiểu mới vừa rồi hoàng thượng còn bình thản hỏi chuyện, vì sao đột nhiên biến sắc mặt muốn giết các nàng.

“Hoàng thượng?” Hắc Vũ cau mày, vừa đi đến đây liền thấy Dạ Mặc Hiên làm khó dễ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Kéo xuống.” Dạ Mặc Hiên nhẹ giọng nói, lập tức có thị vệ đi lên kéo hai cung nữ về mặt tuyệt vọng đang liều mạng cầu xin tha thứ.

“Hắc Vũ, người đã đến rồi, chúng ta vào thôi.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt phẩy phẩy vạt áo, cất bước đi vào thư phòng.

“Vì sao hoàng thượng phải chôn sống hai cung nữ đó, họ phạm tội gì sao?” Hắc Vũ nhìn đáng vẻ lạnh lùng của Dạ Mặc Hiên, trong lòng có chút cảm giác không đúng.

“Cũng không có gì, trẫm chỉ không muốn thấy có người vui vẻ hơn trẫm. Trẫm không biết mình muốn cái gì, mà các nàng lại biết. So với trẫm, chẳng lẽ các nàng không đáng chết sao?” Giọng nói Dạ Mặc Hiên trống rỗng lạnh nhạt không có chút gợn sóng.

Hắc Vũ ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía hai cung nữ bị kéo đi, thật lâu không nói được câu nào. Mặc Hiên vì lý do đó mà giết người?

“Được rồi, mau vào đi.” Giọng nói nhàn nhạt của Dạ Mặc Hiên truyền đến.

Hắc Vũ đi vào theo phía sau, nhưng trong lòng không có cách nào bình tĩnh. Mặc Hiên ra sao rồi? Mặc dù trước kia cũng thỉnh thoảng phát tiết bạo ngược, nhưng hôm nay lại vì một lý do hoàng đường như vậy mà giết người!

“Hắc Vũ, người nói đi, trẫm đối đãi với người như thế nào?” Vào thư phòng, Dạ Mặc Hiên không hề ngồi xuống, mà đứng trước kệ sách tùy ý lật một bộ sách.

“Hoàng thượng đối đãi với thần đương nhiên khỏi phải nói.” Trong lòng Hắc Vũ quái dị. Trước kia, lúc hai người ở một chỗ, cho tới bây giờ Dạ Mặc Hiên nói với mình luôn xưng ta, ngày hôm nay thái độ lạnh lùng thật sự rất kỳ quái. Hắn tự xưng trẫm, cũng hỏi vấn đề rất kỳ quái.

“Người muốn, trẫm đều đã cho người. Quyền lợi, vinh hoa phú quý, mỹ nữ, người muốn cái gì trẫm đều cho người.” Dạ Mặc Hiên cười yếu ớt, lật sách trong tay tùy ý nhìn.

“Vâng, hoàng thượng rất ưu ái với vi thần, vi thần khắc trong tâm khảm.” Hắc Vũ gật đầu trình nói nói. Dạ Mặc Hiên ỉnh rất nhiều, phong làm quốc sư, ban thưởng ruộng tốt phủ đệ, mỹ nữ cũng tặng rất nhiều, mặc dù mình không muốn.

“Người hiểu là tốt rồi.” Dạ Mặc Hiên cười lạt đặt sách trong tay lại kệ.

Hắc Vũ khẽ cau mày, không hiểu hôm nay sao Dạ Mặc Hiên lại quái dị như vậy. Chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì?

“Hắc Vũ, người muốn cái gì nhất?” Dạ Mặc Hiên tiếp tục hỏi vấn đề kỳ quái.

“Tự tại, sinh hoạt tự tại.” Hắc Vũ không có do dự, trực tiếp trả lời.

“Các người đều có ước muốn, tại sao trẫm lại không có?” Dạ Mặc Hiên khổ não tiếp tục tìm kiếm sách trên kệ. “Hiện tại trẫm chỉ có điểm hứng thú duy nhất chính là muốn thiên hạ này.”

Hắc Vũ ngạc nhiên, rốt cuộc tối nay Mặc Hiên sao vậy. Cảm giác rất quái dị, cực kỳ quái dị. Hắc Vũ khiến người ta có cảm giác giống như là – đúng rồi, giống như một khối băng. Chỉ có một điểm hứng thú duy nhất là thiên hạ sao?

“Người, sẽ giúp trẫm đoạt được thiên hạ này sao?” Dạ Mặc Hiên cười tủm tỉm quay đầu nhìn Hạ Vũ.

“Phải.” Hắc Vũ kiên định gật đầu trả lời, “Vi thần đã sớm thề, sẽ vĩnh viễn đi theo bên cạnh hoàng thượng.”

“Vậy thì tốt. Người giúp trẫm đoạt được thiên hạ, trẫm tặng nữ nhân kia cho người.” Dạ Mặc Hiên cười âm trầm.

Hắc Vũ sửng sốt, có ý gì? Cái gì mà đưa nữ nhân ỉn?

“Người còn giả bộ, trẻ như vậy, người vừa mới đi gặp người nào?” Dạ Mặc Hiên nở nụ cười, đi tới vỗ vỗ bả vai Hắc Vũ, “Đừng không thừa nhận, trẫm tận mắt nhìn thấy người từ tấm cung của nàng ra ngoài.”

“Hoàng thượng!” Hắc Vũ có chút bối rối, nhất thời trong lòng nao động, thì ra Dạ Mặc Hiên đã sớm thấy mình đi tìm Sở Thanh Linh sao?

“Không cần phủ nhận. Khó có được một nữ nhân mà quốc sư coi trọng, sao trẫm có thể không thành toàn đây?” Dạ Mặc Hiên nở nụ cười, còn Hắc Vũ hoàn toàn ngây người, trong đầu hoàn toàn trống không. Sở Thanh Linh không phải là nữ nhân mà hoàng thượng có tình cảm chân thành nhất sao? Mặc kệ văn võ bá quan dị nghị cũng muốn lập nàng làm hậu, hiện tại lại có thể dễ dàng nói ra muốn tặng nàng ỉn! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đang thử dò xét mình? Không! Không thể nào, hắc tuyệt đối không dùng nữ tử kia đến dò xét.

“Hoàng thượng, đừng nói đùa, nàng là nữ nhân mà người có tình cảm chân thành nhất.” Trong đáy mắt Hắc Vũ đã hiện lên vẻ kinh ngạc, cảm giác Mặc Hiên có điểm gì không đúng.

“Tình cảm chân thành nhất?” Dạ Mặc Hiên trợn to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hắc Vũ, rồi cười lớn, “Hắc Vũ người mới đang nói đùa. Trẫm có tình cảm chân thành với nữ nhân sao? Nữ nhân cũng chỉ là đồ thuộc về trẫm mà thôi. Hôm nay Hắc Vũ người tới cùng là làm sao vậy, sáo lại nói mê sảng như thế?”

Hắc Vũ tức cười, nhìn Dạ Mặc Hiên không giống đang nói đùa thật mà gây ngẫn cả người. Hiện tại rốt cuộc Mặc Hiên đã xảy ra chuyện gì? Giống như mất hồn vậy. Làm cho người ta có cảm giác rất lo lắng.

“Cứ như vậy mới tốt.” Dạ Mặc Hiên cười rộ lên, “Nữ nhân kia để lại cho người, chỉ là bây giờ nàng còn cần làm giúp trẫm chút chuyện. Người cũng không muốn một tượng gỗ, trẫm sẽ không hạ thuốc với nàng.”

Sau khi nghe xong Hắc Vũ càng thêm kinh hãi, Mặc Hiên lại còn muốn hạ thuốc Khôi Lỗi (con rối) với Sở Thanh Linh sao? Hôm nay thấy mình đi vào nên hiểu nhầm quan hệ của mình và Sở Thanh Linh nên mới tính toán tha cho nàng một lần sao? Rốt cuộc thì hắc làm sao, cư nhiên đối xử nhẫn tâm với Sở Thanh Linh như vậy!

“Hoàng thượng, thân thể vi thần không thoải mái, cáo lui trước.” Sắc mặt Hắc Vũ có chút tái nhợt.

“Được, người lui xuống trước đi, chỉ là phương pháp kia người suy nghĩ nhiều một chút.” Dạ Mặc Hiên phát tay.

“Vâng, vi thần cáo lui.” Hắc Vũ cúi đầu lui ra ngoài.

Đợi sau khi Hắc Vũ lui xuống, Dạ Mặc Hiên cau mày nhìn cửa nói lầm bầm: “Tỷ tỷ? Nữ nhân như vậy có gì tốt, ngay cả Hắc Vũ cũng bị mê hoặc.”

Dạ Mặc Hiên nhìn ánh nến yêu dị (yêu quái khác thường) chớp chớp, không có chút buồn ngủ. Bỗng nhiên muốn đi nhìn người nữ nhân khiến cho ngay cả Hắc Vũ cũng không khống chế nổi, “Tỷ tỷ, nàng gả cho người khác rồi, sao Hắc Vũ vẫn còn coi trọng nàng chứ? Kỳ quái hết sức”. Nghĩ đến đây, Dạ Mặc Hiên xoay người rời khỏi thư phòng, đi tới Tây cung.

Cung nữ canh giữ ở cửa đã buồn ngủ, thấy hoàng thượng tới định hành lễ, lại bị Dạ Mặc Hiên vươn tay ngăn lại. Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng đi vào tấm cung, từ từ đi vào bên trong, chung quanh tĩnh lặng không

có bất kỳ âm thanh gì. vén rèm cửa lên, thấy được người trên giường kia. Dưới ánh đèn mờ lung, mái tóc đen nhánh của Sở Thanh Linh đổ xuống một bên bả vai trắng nõn trần trụi, khuôn mặt xinh đẹp điềm tĩnh. Tóc đen nhánh làm nổi bật da thịt trắng nõn, một loại yêu dị hấp dẫn không rõ.

Dạ Mặc Hiên đứng lảng lảng ở bên giường Sở Thanh Linh, nhìn chăm chú vào người ở trên giường. Cực kỳ hấp dẫn tim gan người, khó trách Hắc Vũ đã bị mê hoặc. Lúc Dạ Mặc Hiên đang nhìn đến xuất thần, Sở Thanh Linh ở trong mộng phát ra tiếng nỉ non, lật người, mềm tơ chảy xuống, lộ ra hơn phân nửa phần lưng trắng nõn. Dạ Mặc Hiên đột nhiên cảm thấy khí huyết xông lên, thân dưới liền có phản ứng. Đặc biệt là người trên giường phát ra âm thanh nỉ non kia, quả thực là làm ra hấp dẫn không tiếng động.

Dạ Mặc Hiên ngồi xuống, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng trắng như tuyết của Sở Thanh Linh. Da thịt mềm mại khiến tâm thần Dạ Mặc Hiên càng rung động. Không có ý nghĩ gì khác, Dạ Mặc Hiên cúi đầu, môi che trên môi Sở Thanh Linh, còn tay bắt đầu thô bạo chiếm đoạt.

Sở Thanh Linh cau mày, phần môi có cảm giác hít thở không thông cùng bộ ngực hơi đau đớn khiến cho nàng đột nhiên thức tỉnh. Vừa mở mắt liền thấy một gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, còn có một bàn tay cực nóng trước ngực.

“Mặc Hiên!” Sở Thanh Linh kinh ngạc đột nhiên đẩy Dạ Mặc Hiên ra, hoảng sợ ngồi dậy, dùng môi che kín bản thân thật chặt chẽ, tức giận nhìn ánh mắt đã có chút đỏ lên của Dạ Mặc Hiên.

Một tiếng Dạ Mặc Hiên cũng không thốt ra, nhanh chóng cúi long bào của chính mình.

“Mặc Hiên, người ở đây làm gì? Đi ra ngoài!” Sở Thanh Linh hoảng sợ nhìn động tác của Dạ Mặc Hiên thất thanh kêu.

“Tên tuổi của trẫm để người tùy ý gọi?” Dạ Mặc Hiên cười lạnh, “Người đã không còn là tấm thân xử nữ, giả bộ cái gì?”

Trong nháy mắt con ngươi của Sở Thanh Linh không có tiêu cự, người trước mắt đang nói cái gì? Hắn lại còn nói ra như vậy. Hơn nữa thái độ của hắn thật kỳ quái, kêu tên của hắn mà phản ứng của hắn cứ nhiên lqđ là như thế này. Bị người hạ thuốc sao? Xuân dược sao?

“Mặc Hiên, người làm sao vậy, có phải bị người hạ thuốc không?” Sở Thanh Linh nóng nảy, vì Dạ Mặc Hiên đã cởi bỏ y phục đến sát bên giường.

“Hạ thuốc? Ai dám hạ thuốc trẫm? Đúng là trẫm chưa từng thử qua hương vị của tỷ tỷ. Trước khi tặng cho người, để cho trẫm ném thử một chút, rốt cuộc người có cái gì khác, mà có thể mê hoặc Hắc Vũ.” Dạ Mặc Hiên cười lạnh, mãnh liệt đè lên Sở Thanh Linh, đặt hai tay của nàng lên đầu giường, cúi đầu liền cắn bả vai Sở Thanh Linh.

“Mặc Hiên! Mặc Hiên!” Sở Thanh Linh vừa nóng vừa giận vừa xấu hổ. Mặc Hiên chắc chắn là bị người hạ thuốc, nhưng là thuốc gì mà mình lại có thể không nhìn ra.

“Người giả bộ cái gì? Có phải Hắc Vũ cũng đè người dưới thân như thế này, người ở dưới thân hắn trần trọc phục vụ? Hả?” Dạ Mặc Hiên ác liệt liếm liếm vành tai Sở Thanh Linh châm biếm.

“Cút ngay!” Sở Thanh Linh nóng nảy, lại càng tức giận. Rốt cuộc Mặc Hiên bị hạ thuốc gì, cứ nhiên nhục nhã mình như vậy.

“Cút? Không có nữ nhân nào có tư cách kêu trẫm cút.” Dạ Mặc Hiên cười lớn, động tác trên tay thô bạo hơn, đột nhiên xé lụa mỏng mặc trên người Sở Thanh Linh, không chút kiêng kỵ quan sát thân thể trắng nõn của Sở Thanh Linh.

“Người cầm thú, kẻ điên!” Sở Thanh Linh liều mạng vùng vẫy, dùng chân đạp. Nhưng tất cả đều phí công, ngay sau đó chân đã bị Dạ Mặc Hiên gắt gao đè lại.

“Dám mắng trẫm, lá gan không nhỏ.” Trong mắt Dạ Mặc Hiên bắn ra ánh lạnh lẽo, không nghĩ ngợi đưa tay cho Sở Thanh Linh một bạt tai, điềm nhiên nói “Trẫm xem trọng người, sủng hạnh người, là vinh hạnh của người. Không tán thưởng!”

Một vệt máu đỏ thẫm chậm rãi chảy xuống từ khoeo môi Sở Thanh Linh, Sở Thanh Linh bị sức mạnh này đánh đến đầu váng mắt hoa, ngoài miệng vẫn mắng như trước: “Người chính là cầm thú! Năm ấy chính ta ngu xuẩn, chọn cầm thú!” Sở Thanh Linh xấu hổ nhắm mắt lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Dạ Mặc Hiên lại có thể đối xử với mình như vậy! Mặc kệ hắn bị hạ thuốc gì, mình cũng tuyệt đối không tha thứ cho hành động việc làm của hắn tối nay!

Ngay sau đó, cầm Sở Thanh Linh bị nắm chặt chẽ, Sở Thanh Linh quay đầu đối diện với con người như muốn phóng hỏa của Dạ Mặc Hiên.

72. Chương 72: Chương 72.

“Không ai có thể nhục mạ trầm như vậy.” Dạ Mặc Hiên cắn răng nghiến lợi từ từ phun ra một câu.

“Dạ Mặc Hiên, ta nói cho người biết, bây giờ mặc kệ người bị hạ được gì mà đối xử với ta như vậy, sau này ta tuyệt đối không tha thứ cho người, tuyệt đối không! Chết cũng không tha thứ, ta sẽ hận người cả đời, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn viễn!” Sở Thanh Linh gắt gao cắn môi mình, từng chữ từng chữ dứt khoát cắn ra. Toàn bộ trong mắt đều là thù hận cùng tức giận.

Dạ Mặc Hiên ngớ ra, nhất thời quên mất động tác trên tay, ngây ngốc nhìn nữ nhân dưới thân đã bị cắn nát môi. Sau khi nghe lời nói ngoan tuyệt của nữ nhân dưới thân thì trong lòng bỗng nhiên đau đớn không lý do. Đã xảy ra chuyện gì?

“Mất hứng!” Dạ Mặc Hiên đứng dậy tùy ý mặc y phục lên, hừ lạnh một tiếng: “Người là nữ tử không hiểu phong tình, không hiểu Hắc Vũ coi trọng người vì cái gì.”

Sở Thanh Linh nhanh chóng kéo mền tơ đắp kín, mặt lqđ nghiêng qua một bên không quay đầu liếc Dạ Mặc Hiên một cái.

“Người thành thật ở đây đợi cho trầm.” Dạ Mặc Hiên mặc xong quần áo, quay đầu nhìn Sở Thanh Linh, lại phát hiện người trên giường quay đầu không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Dạ Mặc Hiên rất muốn tiến lên bóp cầm Sở Thanh Linh, xem xem vẻ mặt hiện tại của nàng là như thế nào, nhưng vẫn do dự cuối cùng nhịn được, xoay người ra cửa.

Các cung nữ ở cửa khom lưng cung tiễn hoàng thượng, mà trong lòng kinh hãi tốt đỉnh. Mới vừa rồi âm thanh bên trong biểu đạt rõ ràng, hoàng thượng lại muốn dùng sức mạnh với nương nương, mà nương nương tức giận mắng hoàng thượng là cầm thú. Khi các cung nữ còn đắm chìm trong kinh ngạc thì bên tai truyền tới âm thanh lạnh lẽo thản nhiên của Dạ Mặc Hiên.

“Đều diệt trừ đi.” Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng phất tay, trong giây lát đã đoạt đi sinh mạng tươi sáng của mấy cung nữ, chỉ vì họ nghe được chuyện không nên nghe.

Dạ Mặc Hiên có chút mệt mỏi tiêu sái đi lqđ trên hành lang trống trải, tay không tự giác mà đặt lên ngực. Ở đó hơi đau đớn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao thấy gương mặt tức giận cùng thù hận của nữ nhân kia, mình sẽ đau lòng. Trong lòng mơ hồ có âm thanh, nếu mình tiếp tục nhất định sẽ hối hận. Dạ Mặc Hiên cũng không hiểu bản thân như thế nào, nghe được lời nói kiên quyết đoạn tuyệt từ trong miệng nữ nhân kia thốt ra trong lòng lại có chút sợ hãi. Dạ Mặc Hiên cau mày sải bước đi về phía trước, lắc đầu không suy nghĩ tiếp chuyện phiền lòng này nữa.

Bên trong Tây Cung, Sở Thanh Linh cắn thật chặt môi nằm ở trên giường không nhúc nhích. Vốn đang là ngày hè nóng bức, Sở Thanh Linh lại cảm thấy dường như mình đang trong mùa đông giá rét. Cả người rét run, trái tim cũng lạnh lẽo. Trên mặt hơi đau đớn còn đang tố cáo hành vi man rợ vừa rồi của Dạ Mặc Hiên. Sở Thanh Linh từ từ đưa tay sờ lên bụng của mình, tay vẫn còn khê run, nghĩ lại mà sợ toàn bộ chuyện vừa rồi. Mặc Hiên lại có thể biến thành như vậy, rốt cuộc người phương nào hạ thuốc gì cho hắn? Chân mày Sở Thanh Linh nhíu chặt, trong lòng càng thêm nhớ nhung mong Đông Phương Thiệu Tư tới.

“Thiếu Tư, chàng đang ở đâu? Ta rất nhớ chàng.” Sở Thanh Linh nhìn tấm cung yên tĩnh mà trống trải, tự mình lẩm bẩm. Buổi tối ngày mai, cơn ác mộng này sẽ kết thúc. Sở Thanh Linh âm thầm tự an ủi mình, ngày mai, nhất định Thiếu Tư sẽ đến đón mình, nhất định sẽ dẫn mình đi.

Hôm sau, toàn bộ trong hoàng cung vẫn như cũ. Khác biệt duy nhất chính là thay đổi toàn bộ cung nữ trong cung của Sở Thanh Linh. Ngày hôm nay Sở Thanh Linh an tĩnh ngồi trong tấm cung, trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã rất nóng vội, ngóng nhìn trời đêm phủ xuống. Hắc Vũ đã cam kết tối nay nhất định sẽ đưa mình ra khỏi cung.

Đối với Sở Thanh Linh mà nói mỗi một giây phút mỗi một giây trong ngày này đều rất dài, rồi cuộc màn đêm cũng từ từ phủ xuống. Hoàng cung vàng ngọc huy hoàng bao phủ trong màn đêm đen. Sở Thanh Linh đứng bên cửa sổ nhìn bóng đêm lạnh bạc mà mất hồn. Bóng đêm càng lúc càng tối tăm, trái tim Sở Thanh Linh càng lúc càng vội vàng.

“Quá sốt ruột sao?” Đêm khuya, sau lưng Sở Thanh Linh truyền đến giọng nói mong đợi đã lâu.

“Hắc Vũ.” Đột nhiên Sở Thanh Linh xoay người, vui mừng nhỏ giọng hô lên.

Nghe âm thanh mong đợi vui mừng của Sở Thanh Linh, trong lòng Hắc Vũ rung động. Biết rõ không phải nàng vì mình mà kích động như vậy, nhưng trong lòng vẫn dâng lên cảm giác khác thường. Bỗng nhiên, Hắc Vũ thấy khuôn mặt sưng lên của Sở Thanh Linh mà giật mình.

“Mặt của người, chuyện gì xảy ra?” Hắc Vũ kinh ngạc không thể tin nhìn mặt của Sở Thanh Linh mà hỏi.

“Không có gì. Đường như Mặc Hiên bị người ta bỏ thuốc, ta cũng không nhìn ra là thuốc gì.” Sở Thanh Linh nói, trong đầu hiện lên hành vi thô bạo của Dạ Mặc Hiên đêm qua, nhấn mày thật sâu.

“Cái gì?” Hắc Vũ càng kinh ngạc, “Hắn đánh người? Bị người bỏ thuốc?”

“Ừm, nhưng tất cả chuyện này chẳng liên quan hệ tới ta nữa. Dẫn ta đi thôi.” Sở Thanh Linh vội vàng nói, “Dẫn ta đi, một khắc cũng không muốn đợi ở đây.”

Hắc Vũ có chút không đành lòng cùng đau lòng nhìn mặt sưng của Sở Thanh Linh, rất muốn đưa tay ra vuốt ve nhẹ nhàng, nhưng vẫn còn nhịn được.

“Được, ta dẫn người đi, bây giờ liền đi.” Hắc Vũ trịnh trọng gật đầu một cái. Mặc dù không hiểu rõ gần đây Mặc Hiên xảy ra chuyện gì, nhưng Hắc Vũ hiểu thật sâu, hiện tại hành động của Mặc Hiên tuyệt đối không tầm thường, căn bản không giống như hắn thật sự. Có lẽ đúng như lời Thanh Linh nói hắn bị bỏ thuốc, nhưng nếu không đưa Thanh Linh đi, trước khi giải thuốc cho hắn thì Thanh Linh đã bị tổn thương tích đây mình.

“Có đồ muốn mang theo không?” Hắc Vũ nhìn Sở Thanh Linh thân không có một vật gì mở miệng hỏi: “Đông Phương Thiếu Tư đang chờ ở bên ngoài cung rồi.”

“Không có.” Sở Thanh Linh không suy xét quá lâu lắc đầu một cái, “Không có thứ gì muốn mang đi, dẫn ta đi ra ngoài thôi, bây giờ ta muốn trở về bên người Thiếu Tư.” Sở Thanh Linh nói xong, sờ sờ túi thơm trong ngực mấy ngày trước thêu. Cũng chỉ có thứ này khiến bản thân mình tình nguyện mang đi, hoàng cung lạnh lẽo này không có thứ đồ hay người nào để ỉn lưu luyến.

“Được, chúng ta đi.” Hắc Vũ khẽ gật đầu một cái, xoay người đi về phía trước, “Đi theo ta.”

Sở Thanh Linh không nói gì, chỉ kiên định gật đầu đi theo sau lưng Hắc Vũ.

Cung nữ ở cửa đã sớm bị Hắc Vũ điểm huyết bất tỉnh nhân sự, Hắc Vũ mang theo Sở Thanh Linh ra cửa đi tới chỗ thường thường heo lánh. Tránh khỏi từng tốp thị vệ, Hắc Vũ thận trọng mang theo Sở Thanh Linh đến phía dưới tường cao hoàng cung.

“Từ nơi này đi ra ngoài là được rồi.” Hắc Vũ lẳng chỉ vào bức tường cao giải thích cho Sở Thanh Linh, “chúng ta nhảy qua đây.”

“Ừm.” Sở Thanh Linh gật đầu.

“Nhắm mắt lại, ta ôm người qua.” Hắc Vũ gãi gãi đầu, xấu hổ nói.

Sở Thanh Linh gạt đầu hai mắt nhắm nghiền. Ngay lúc này, trong nháy mắt chung quanh sáng trưng, từ bốn phương tám hướng dưng mãnh tiến ra rất nhiều thị vệ mang theo đuốc, tất cả đều cầm đao trong tay bao bọc xung quanh hai người. Tiếng bước chân dày đặc khiến lòng Hắc Vũ chìm sâu xuống dưới, xem ra người không ít. Sở Thanh Linh mở mắt ra, có chút kinh hoàng nhìn hết thấy trước mắt. Bị Mặc Hiên phát hiện sao? Hắc Vũ sớm có dự tính chờ lúc mình trốn đi?

Dưới ánh đuốc vũ khí của bọn thị vệ lóe sáng lạnh lẽo, chung quanh cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng đuốc cháy lộp bộp. Hắc Vũ giận tái mặt nhìn đám người không nhúc nhích trước mắt.

Từ từ, phía sau đám người vang lên tiếng bước chân, bọn thị vệ cũng chuyển bước nhường ra một con đường. Người từ từ đi tới trước mắt chính là Dạ Mặc Hiên mặc long bào màu vàng. Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn hai người đang bị vây, trong mắt bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo, quét tới quét lui trên người hai người mà không nói gì.

Một hồi lâu, rốt cuộc Dạ Mặc Hiên chậm rãi mở miệng, giọng điệu cũng lạnh lẽo: “Hắc Vũ, ngay cả người cũng phản bội trẫm sao?”

“Ta không có.” Hắc Vũ nhàn nhạt mở miệng.

“Còn không có?!” Dạ Mặc Hiên nổi giận, nhìn Sở Thanh Linh ở phía sau lưng Hắc Vũ nói: “Trẫm đã nói, sau khi chuyện thành sẽ đưa nàng cho người, bây giờ người đã chờ không kịp muốn đưa nàng ra khỏi cung sao?”

“Ta chỉ đưa nàng đến nơi nên đi.” Hắc Vũ lạnh lùng nói, không có chút ý tứ nhượng bộ nào.

“Được, rất tốt. Trẫm cũng đưa hai người các người đến nơi nên đi.” Dạ Mặc Hiên lui về phía sau hai bước, thái độ hung dữ, nhẹ nhàng phát tay: “Bắt lại cho trẫm.”

“Hoàng thượng, nếu như người làm tổn thương nàng, người nhất định sẽ hối hận.” Hắc Vũ nhìn đám người đang ủa lên, nóng nảy hô về phía Dạ Mặc Hiên.

“Trên thế giới này trẫm chưa hề có hai chữ hối hận!” Dạ Mặc Hiên cười lớn, “Bắt lại cho trẫm, không cần lưu tình, chỉ cần không chết là được.”

“Hoàng thượng!” Giọng nói của Hắc Vũ chìm ngập trong tiếng bước chân âm ỹ.

Hắc Vũ rút sáo ngọc bên hông, bảo hộ Sở Thanh Linh ở sau lưng, bình tĩnh ứng đối với đám thị vệ không ngừng tiến lên công kích. Sở Thanh Linh nóng nảy nhìn tất cả trước mắt. Hiện tại Hắc Vũ vẫn còn thành thạo, nhưng thật sự người quá nhiều, có thể duy trì tới mức nào vốn không ai biết.

Mà đứng ở phía sau Dạ Mặc Hiên nhìn động tác của Hắc Vũ cẩn thận bảo hộ Sở Thanh Linh ở sau lưng, đột nhiên cảm thấy sao chói mắt.

“Bắt lấy cho trẫm, một đám phế vật, nhiều người như vậy mà ngay cả một người cũng không bắt lại được sao?” Dạ Mặc Hiên gầm thét điên cuồng.

Trong lòng bọn thị vệ cảm thấy bất đắc dĩ cùng uất ức, người đối kháng cùng bọn hắn trước mắt là ai chứ, là đương kim quốc sư đại nhân, cũng từ công tử đệ nhất Thành Hạ quốc nha. Tuy đối phương không ra tay độc ác, nhưng xuống tay không nhẹ. Không lấy tính mệnh, nhưng từng chiêu đều khiến người ta choáng váng ngất xỉu.

Hắc Vũ cau mày nhìn thị vệ không ngừng tiến lên, trong lòng cũng cảm giác không ổn. Tiếp tục như vậy thể lực của mình sẽ tiêu hao liên tục cho tới khi nào hết thì thôi. Vậy phải làm sao cho tốt? Chẳng lẽ năng lực đưa Thanh Linh ra ngoài mình cũng không có sao?

Sở Thanh Linh núp ở sau lưng Hắc Vũ trong lòng lại càng khẩn trương, hiện tại nên như thế nào cho tốt?

“Thanh Linh!” Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc đến mức khiến Thanh Linh rơi lệ xuất hiện trên đầu hai người.

“Thiếu Tư! Thiếu Tư ——!” Sở Thanh Linh luống cuống kêu lớn, ngẩng đầu nhìn bóng dáng quen thuộc trên tường cao. Nước mắt cứ đột nhiên chảy ra, ầm ập trong lòng sắp hòa tan xuống. Trong lòng có âm thanh điên cuồng gào thét, chàng đã tới, chàng tới rồi, rốt cuộc chàng đã tới!

“Ta tới đón nàng rồi.” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Sở Thanh Linh, cái gì cũng không để ý liền kéo nàng vào trong ngực. Cảm thụ thân thể mềm mại trong ngực, Đông Phương Thiểu Tư thỏa mãn không muốn suy nghĩ gì nữa.

Lãnh Ngự Phong cùng y tiên cũng nhảy lqđ xuống, còn có một nhóm người áo đen thân thủ mạnh mẽ. Lãnh Ngự Phong vừa chống đỡ công kích của nhóm thị vệ vừa trầm tĩnh liếc mắt nhìn hai người đang ôm chặt nhau, liều mạng nhếch miệng: “Ta nói các ngươi, muốn thân thiết cũng nên xem trường hợp một chút được không? Hiện tại cần chạy trốn trước.”

Vậy mà hai người lại mắt đĩc tai ngơ ôm nhau thật chặt. Sở Thanh Linh vừa khóc vừa cười liều mạng ôm chặt hông Đông Phương Thiểu Tư, sợ mình đang nằm mơ, sau một khắc Đông Phương Thiểu Tư không cẩn thận sẽ biến mất. Còn Đông Phương Thiểu Tư nhìn người trong ngực lại càng không dám nháy mắt, sợ trong nháy mắt người trong lòng đã không thấy tăm hơi.

Cách đó không xa, Dạ Mặc Hiên nhìn toàn bộ trước mắt, trong ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo.

73. Chương 73

Cách đó không xa, Dạ Mặc Hiên nhìn tất cả trước mắt, trong ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo. Dạ Mặc Hiên không hiểu vì sao khi vừa nhìn thấy Sở Thanh Linh say sưa ôm lấy người nam nhân kia như vậy, trong lòng liền nổi cơn giận dữ, hận không thể lập tức ngăn cản hai người.

Cục diện càng lúc càng hỗn loạn, người bên Dạ Mặc Hiên đông đảo, mà Đông Phương Thiểu Tư mang tới dù ít người nhưng thân thủ không tầm thường, nhất thời đánh giằng co.

“Trước tiên đưa nha đầu đi, chuyện thân thiết để làm sau.” Y tiên đánh bay một người thị vệ sau đó quay đầu tức giận nói với Đông Phương Thiểu Tư.

“Được, tiền bối, ta lên trên lqđ trước, bản thân cẩn thận.” Đông Phương Thiểu Tư ôm lấy Sở Thanh Linh định bay lên. Lãnh Ngự Phong nhếch miệng lắm bầm: “Tại sao không kêu ta cẩn thận chút?”

“Bắn tên!” Đang lúc Đông Phương Thiểu Tư chuẩn bị ôm Sở Thanh Linh nhảy lên ra thôn ngoài, giữa trời đêm vang lên âm thanh lãnh khốc của Dạ Mặc Hiên.

Mũi tên ùn ùn bắn tới, Đông Phương Thiểu Tư cau mày, lướt qua một bên, một tay ôm Sở Thanh Linh, một tay vung kiếm Long Văn chặn mũi tên đang bay tới. Mưa tên không ngừng bắn về phía người Đông Phương Thiểu Tư, ngay cả thị vệ hoàng cung ở gần cũng bị bắn trúng. Hắc Vũ chặn tên, phức tạp nhìn về phía Dạ Mặc Hiên cách đó không xa. Hắn lại có thể làm được đến trình độ này?

“Hừ, thật có điểm giống gã hoàng đế.” Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh bảo hộ Sở Thanh Linh ở trong ngực. Sở Thanh Linh tựa vào trong lòng Đông Phương Thiểu Tư, thờ ơ nhìn Dạ Mặc Hiên không nói gì.

“Bắt lại.” Dạ Mặc Hiên phát tay, càng thêm thị vệ ủa lên. Mà chỉ cần Đông Phương Thiểu Tư định mang Sở Thanh Linh nhảy lên tường cao, nghênh đón bọn họ chính là mưa tên mãnh liệt không phân biệt được địch ta.

Đông Phương Thiểu Tư nắm chặt kiếm Long Văn trong tay, xem ra Dạ Mặc Hiên chuẩn bị làm tiêu hao hết thể lực của mọi người rồi. Không thể kéo dài thêm! Đông Phương Thiểu Tư đưa Sở Thanh Linh cho Lãnh Ngự Phong nói: “Ngự Phong, qua đây trông giữ Thanh Linh.”

“Để làm gì?” Lãnh Ngự Phong lqđ đã có chút chật vật, sau khi ngăn cản kiếm sắc bén của một người liền nghiêng mình đến bên cạnh Đông Phương Thiểu Tư.

“Bắt giặc phải bắt vua trước. Ta đi bắt Dạ Mặc Hiên lại, nếu không hôm nay chúng ta đừng nghĩ tới đi khỏi đây.” Đông Phương Thiểu Tư trầm giọng nói, “Chăm sóc Thanh Linh cho tốt dùm ta, mất một cọng tóc ta cạo trọc đầu ngươi.” Lãnh Ngự Phong chết lặng giựt giựt khóe miệng, rơi xuống một cọng tóc liền

lấy mái tóc đen nhánh của mình tới bồi thường, có phải hơi quá đáng? Mặc dù trong lòng hơi oán trách, nhưng Lãnh Ngự Phong vẫn cẩn thận bảo hộ Sở Thanh Linh ở sau lưng.

“Thiếu Tư, cẩn thận. Chàng phải nhớ, ta không thể không có chàng.” Sở Thanh Linh lo lắng nhìn Đông Phương Thiếu Tư.

“Yên tâm.” Đông Phương Thiếu Tư cười rạng rỡ với Sở Thanh Linh, dưới chân điểm nhẹ, cả người nhẹ nhàng bay lên giữa không trung, trên không kiếm Long Văn phát ra tiếng vang vù vù, lóe ánh sáng bạc khiếp đảm lòng người. Hắc Vũ nhìn bóng dáng Đông Phương Thiếu Tư giữa không trung mà ngơ ngẩn, không nghĩ tới ở đây lại có thể thấy được kiếm pháp Long Văn của Đông Phương Thiếu Tư trong tin đồn! Quả nhiên là danh bất hư truyền, kiếm khí dường như có thể chém không khí.

“Bảo vệ hoàng thượng!” Mọi người đột nhiên thấy trên không trung xuất hiện bóng người, đầu tiên bị ánh sáng của kiếm Long Văn làm rung động, sau thấy ánh sáng này nhắm thẳng vào Dạ Mặc Hiên thì lúc này mới hốt hoảng muốn đến bên cạnh Dạ Mặc Hiên. Trong mắt Đông Phương Thiếu Tư tràn ngập tự tin bá đạo, kiếm Long Văn vung lên, ánh sáng bạc phát triển mạnh mẽ. Dạ Mặc Hiên vẫn không nhúc nhích, chỉ yên lặng đứng tại chỗ chờ Đông Phương Thiếu Tư trong nháy mắt tiến tới gần mình.

“Hoàng thượng, đi mau.” Thanh Cát vung chưởng về phía Đông Phương Thiếu Tư, ý định ngăn cản thể tấn công bén nhọn của Đông Phương Thiếu Tư

“Cút ngay.” Đông Phương Thiếu Tư quát một tiếng, dốc hết toàn lực xuất chiêu, Thanh Cát cũng toàn lực đưa tay lên đón. Hai khối kinh khí gặp nhau giữa không trung, Thanh Cát bị đánh lui liên tiếp mười bước, đột nhiên phun ra ngụm máu rồi không nhúc nhích nữa.

“Dạ Mặc Hiên.” Ngay sau đó, kiếm Long Văn lạnh lẽo của Đông Phương Thiếu Tư liền nhắm ngay cổ họng Dạ Mặc Hiên. Trong nháy mắt chung quanh lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng nắm chặt vũ khí trong tay căng thẳng nhìn Dạ Mặc Hiên.

“Đông Phương Thiếu Tư, đã lâu không gặp.” Dạ Mặc Hiên cười lạnh.

“Là rất lâu không thấy.” Đông Phương Thiếu Tư cũng cười lạnh, “Đường đường là quốc vương Thành Hạ quốc mà lại hèn hạ vô sỉ đến mức này, lừa gạt nữ nhân của người khác.”

Đông Phương Thiếu Tư vừa dứt lời, xung quanh vang lên tiếng nghị luận nho nhỏ.

“Các người muốn hoàng thượng của các người sống hay chết đây?” Đông Phương Thiếu Tư đưa kiếm Long Văn dè dặt lên cổ Dạ Mặc Hiên, âm thanh trầm thấp nói với bọn thị vệ đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, trong giọng nói tràn đầy đe dọa nguy hiểm.

Đám người Lãnh Ngự Phong mang theo Sở Thanh Linh đi tới bên cạnh Đông Phương Thiếu Tư, bĩu môi nói với đám người chung quanh: “Muốn hoàng thượng chết hay sống?”

Bọn thị vệ cũng không vọng lqđ động, đều đang đợi mệnh lệnh của Dạ Mặc Hiên. Mà khuôn mặt lạnh lẽo của Dạ Mặc Hiên không nói gì. Hai bên lại bắt đầu giằng co.

Đông Phương Thiếu Tư cau mày, xem ra thật đúng là xem thường Dạ Mặc Hiên. Đông Phương Thiếu Tư cũng không nói thêm gì, trong nháy mắt vung kiếm đâm vào bả vai Dạ Mặc Hiên, khiến Dạ Mặc Hiên kêu rên một tiếng, nhưng vẫn không nói gì. Máu tươi theo kiếm Long Văn nhỏ trên mặt đất, chung quanh cực kỳ an tĩnh. Một bầu không khí khiến cho người ta sắp hít thở không thông bao phủ xung quanh.

“Ngay sau đó chính là đầu của hoàng thượng các người.” Đông Phương Thiếu Tư rút kiếm Long Văn ra lạnh lùng quát một câu, Dạ Mặc Hiên đau đến mức cau mày vẫn không lên tiếng. Sau khi kiếm Long Văn rút ra, máu chảy càng thêm nhiều.

“Nhường đường!” Bỗng nhiên trong bóng đêm truyền đến một tiếng kêu khê.

Mọi người quay đầu liền nhìn thấy Mai quý phi toàn thân cao quý đang bước nhanh về phía trước. Sở Thanh Linh nhìn thấy ánh mắt phức tạp vô cùng của Mai quý phi, nữ nhân này chỉ sợ là người quan tâm Dạ Mặc Hiên nhất.

“Lệnh bài ở đây, ai dám lqđ không nghe lệnh, giết không tha.” Mai quý phi mạnh mẽ lấy ra khối kim bài ánh vàng rực rỡ. Mọi người xôn xao, cũng tự giác lui về phía sau, nhường một con đường cho nhóm người Đông Phương Thiểu Tư. Dạ Mặc Hiên khẽ cau mày. Lá gan Mai Khê khi nào thì lớn như vậy, lại dám trộm lệnh bài ở ngự thư phòng.

Mai quý phi lo lắng nhìn về phía Dạ Mặc Hiên, lại đối diện trực tiếp với ánh mắt lạnh lẽo vô tình của Dạ Mặc Hiên, Mai quý phi cắn môi nghiêng mặt đi. Không sao, tất cả đều không sao cả. Chỉ cần hấn có thể sống, hận mình thì đã là gì?

“Bản thân đã có nữ nhân tốt lại còn cướp đoạt của ta?” Đông Phương Thiểu Tư hài hước hạ thấp giọng trêu tức bên tai Dạ Mặc Hiên. Dạ Mặc Hiên nghe nói thế, trong lòng tức giận không lý do, trên tay đã siết chặt.

Có Dạ Mặc Hiên làm bùa hộ thân quý giá mọi người rất dễ dàng ra khỏi cung, cách đó không xa bọn thị vệ vẫn đi theo, đi đầu là Mai quý phi. Lúc Đông Phương Thiểu Tư định mang Dạ Mặc Hiên lên xe ngựa, Mai quý phi giống như nổi điên chạy lên, kéo xe ngựa lại: “Ta cũng đi, dẫn ta cùng đi.”

Đông Phương Thiểu Tư vừa định cự tuyệt thì trong xe lại truyền đến giọng nói của Sở Thanh Linh: “Lên đây đi, ta biết người không yên lòng về hấn.”

Đông Phương Thiểu Tư lqđ không nói thêm gì, mà mặc cho Mai quý phi bò lên xe ngựa.

“Yên tâm, ta sẽ trả một hoàng thượng còn sống cho các người.” Lãnh Ngự Phong nhìn về phía đám người ngựa đông nghẹt phía sau trêu ghẹo. Chuyện này thật sự quá kích thích, lần đầu tiên có nhiều người với trang bị vũ khí đầy đủ “Tiễn đưa” mình như vậy.

Xe ngựa chạy rất nhanh trên đường, trong xe yên tĩnh hết mức. Mai quý phi xe rách ống tay áo của mình định băng bó vết thương trên bắp vai cho Dạ Mặc Hiên, Dạ Mặc Hiên lại thô bạo đẩy Mai quý phi ra, lạnh lùng nói: “Cút ngay.” Mai quý phi há miệng, cuối cùng vẫn không thốt được lời nào.

Mai quý phi quay đầu nhìn về phía Sở Thanh Linh, chợt từ từ mở miệng nói, “Sở cô nương, cầu xin cô một chuyện, mặc kệ Mặc Hiên đối với cô như thế nào, nhưng tình cảm tỷ đệ giữa hai người sau nhiều năm như vậy là không cách nào phai mờ, cho nên~.”

“Được rồi, im miệng.” Đông Phương Thiểu Tư khinh bỉ cắt đứt lời nói của Mai quý phi, lạnh lẽo nói: “Đó là do trước kia Thanh Linh ngu ngốc, nhặt lấy tiểu súc sinh.”

Dứt lời, sắc mặt Dạ Mặc Hiên trầm xuống, mà trên mặt Mai quý phi dâng lên tuyệt vọng. Chẳng lẽ bọn họ thật sự không có ý định bỏ qua cho Mặc Hiên sao?

“Nhưng mà trước kia ta lại đồng ý với Thanh Linh, tiểu súc sinh này mà rơi vào tay ta, ta sẽ bỏ qua cho hấn một lần. Nhưng rơi vào tay ta lần tiếp theo” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng một tiếng mà không nói ra nốt câu. Sắc mặt Sở Thanh Linh từ đầu đến cuối phức tạp, vẫn trầm mặc không nói gì.

“Cảm ơn, thật sự cảm ơn.” Mai quý phi vui mừng nói năng lộn xộn câu cảm tạ.

Đột nhiên, trong xe ngựa vang lqđ lên một âm thanh thanh thúy. “Bốp” một tiếng, Dạ Mặc Hiên dùng sức tát Mai quý phi một cái bạt tai.

Mai quý phi kinh ngạc nhìn sắc mặt Dạ Mặc Hiên càng lúc càng âm trầm.

“Tiện nhân, lúc nào thì trầm cần nữ nhân cầu tình vì trầm rồi hả?” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn đầy bạo ngược. Mai quý phi cắn môi, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ.

“Đúng, cho tới bây giờ người cũng không cần. Cái gì người cũng không cần.” Trong giọng nói của Mai quý phi tràn đầy hờn giận.

“Người biết là tốt rồi.” Dạ Mặc Hiên lạnh lùng nói xong nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên nhìn hết thấy trước mắt, một hồi lâu không nói ra lời.

Đông Phương Thiểu Tư cười lạnh một tiếng, cũng không nói.

Chỉ có tiếng bánh xe chạy trên mặt đất

“Mai quý phi.” Đột nhiên, Sở Thanh Linh chậm rãi mở miệng.

Mai quý phi ngắc đầu khó hiểu nhìn Sở Thanh Linh, không hiểu vì sao hiện giờ nàng bỗng nhiên lại gọi mình.

“Mặc Hiên bị hạ thuốc gì?” Sở Thanh Linh chăm chú nhìn Mai quý phi lạnh lùng hỏi. Dạ Mặc Hiên nghe được câu hỏi của Sở Thanh Linh, nhắm mắt lại khẽ run lên, vẫn không mở mắt ra.

“Ta không hiểu người đang nói lqđ cái gì ở đây.” Mai quý phi lập tức phủ nhận, chỉ là trong mắt có chút bối rối nhanh chóng lóe lên nhưng không tránh được ánh mắt của Sở Thanh Linh.

“Là người hạ thuốc?” Trong giọng nói của Sở Thanh Linh có một nửa khẳng định một nửa nghi vấn.

“Ta nói, ta không biết người đang nói gì ở đây!” Mai quý phi không kiên nhẫn lớn tiếng nói lại một câu rồi quay mặt đi không hề để ý nữa.

“Người, người xác định làm như vậy sẽ không hối hận?” Giọng nói của Sở Thanh Linh sâu xa, trống rỗng.

Mai quý phi không nói tiếng nào, trong xe ngựa hoàn toàn tĩnh mịch.

“Có điều, lúc người hối hận thì tất cả đều đã muộn.” Sở Thanh Linh nhàn nhạt cười ném ra một câu rồi không nói thêm gì nữa, mà tựa vào trong ngực Đông Phương Thiệu Tư nhắm nghiền mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Mai quý phi quay đầu nhắm hai lqđ mắt, nhưng đôi môi đã cắn bật máu. Dạ Mặc Hiên khẽ mở mắt, nhìn người đang tựa vào trong ngực Đông Phương Thiệu Tư. Cảm giác kỳ quái trong lòng dâng lên. Dạ Mặc Hiên lại phiến não hai mắt nhắm nghiền.

Xe ngựa ra khỏi thành, tiếp tục chạy như điên.

“Cần tới đâu các người mới thả Mặc Hiên?” Đi được thật lâu, rốt cuộc Mai quý phi không nhịn được mở miệng hỏi, “Trên bả vai hắn có vết thương, có thể xử lý dùm hắn một chút?”

“Không chết được.” Đông Phương Thiệu Tư hừ lạnh một tiếng.

“Nhưng mà, vẫn còn chảy máu.” Mai quý phi cau mày lo lắng nhìn bả vai Dạ Mặc Hiên.

Đông Phương Thiệu Tư không nói một lời, vươn tay điểm huyết để Dạ Mặc Hiên ngừng chảy máu.

Cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, ngựa đã mệt mỏi không chịu nổi, không có cách nào tiếp tục đi về phía trước.

“Xuống xe.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nói.

74. Chương 74

“Xuống xe.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nói.

Bốn người xuống xe ngựa, dưới bóng đêm mờ lung nhìn ra chung quanh là một vùng thôn quê tương đối hoang vắng.

“Tách ra ngay tại đây. Các người tự mình trở về đi.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nói với Dạ Mặc Hiên cùng Mai quý phi: “Chỉ là muốn lấy mấy vật sở hữu tượng trưng cho thân phận của các người, y phục cũng cần phải đổi.” Đông Phương Thiệu Tư suy tính rất chu toàn, như vậy khi hai người đó đi đến nơi có người ở cũng không có ai tin tưởng đương kim hoàng thượng cùng quý phi lưu lạc đến, trên người hai người đó không có thứ gì để có thể chứng tỏ thân phận. Y phục hoàn toàn đổi thành trang phục đơn giản, đợi đến khi hai người đó về đến hoàng cung thì mọi người đã ở chỗ an toàn rồi.

Mai quý phi không nói tiếng nào, giao lqđ toàn bộ vòng tay, đồ trang sức trên đầu cùng lệnh bài lúc trước mang ra ngoài. Lãnh Ngự Phong tiến lên, quăng ra hai bộ y phục đơn giản, thu hồi mấy thứ Mai quý phi giao ra. Mà Dạ Mặc Hiên chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì cũng không có động tác gì.

Đông Phương Thiểu Tư khẽ cau mày, vươn tay điểm trúng huyệt đạo Dạ Mặc Hiên, Dạ Mặc Hiên không có cách nào nhúc nhích, chỉ có cặp mắt cảm tức nhìn chằm chằm Đông Phương Thiểu Tư.

“Cởi ra.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói với Mai quý phi.

Mai quý phi không lên tiếng, mà yên lặng vươn tay lấy ngọc bội bên hông Dạ Mặc Hiên xuống, chiếc nhẫn trên tay, tất cả toàn bộ đồ vật chứng tỏ thân phận lấy đi hết. Con mắt Dạ Mặc Hiên giống như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn Mai quý phi, lạnh lùng phun ra hai chữ khiến Mai quý phi đau lòng: “Tiện nhân!” Mai quý phi cắn chặt môi, không nói một lời chỉ đẩy nhanh động tác trên tay. Bỏ toàn bộ đồ trên người Dạ Mặc Hiên xuống, Mai quý phi cởi toàn bộ áo khoác bên ngoài của Dạ Mặc Hiên, chỉ để lại nội y đơn thuần, lại nhanh chóng thay y phục do Lãnh Ngự Phong ném qua cho Dạ Mặc Hiên.

“Người cũng thay.” Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh một tiếng.

Mai quý phi không nói gì, chỉ lẳng lặng cởi áo khoác trên người, mặc y phục Lãnh Ngự Phong ném qua.

Đông Phương Thiểu Tư nhìn y phục đơn thuần không có đồ tùy thân của hai người khẽ gật đầu: “Các người có thể đi được rồi.”

“Xin giải huyệt đạo cho Mặc Hiên lqđ có được không?” Mai quý phi cẩn thận ra yêu cầu.

Đông Phương Thiểu Tư đưa tay giải khai huyệt đạo cho Dạ Mặc Hiên, Dạ Mặc Hiên giật giật, đưa tay mạnh mẽ muốn tát vào mặt Mai quý phi.

“Dừng tay!” Sở Thanh Linh quát lớn một tiếng, vươn tay tát một cái vào mặt Dạ Mặc Hiên.

Tiếng bạt tai vang dội khiến mọi người chung quanh cũng sửng sốt, Dạ Mặc Hiên kinh ngạc nhìn Sở Thanh Linh đang giận dữ, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần: “Người dám đánh trẫm!”

“Đây là trả lại cho người!” Sở Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, “Ngoại trừ biết đánh nữ nhân ra, người còn có thể làm gì? Phế vật!”

“Người muốn chết!” Sắc mặt Đông Phương Thiểu Tư trầm xuống.

“Bây giờ người muốn tìm cái chết, tiểu tử.” Y tiên bu lại nói một câu hài hước.

“Chuyện không liên quan đến các người.” Mai quý phi cắn răng nói, “Hắn đánh ta, không liên quan gì đến các người.”

Sắc mặt mọi người khác nhau, con lqđ mắt sắc bén của Dạ Mặc Hiên càng trầm xuống, Sở Thanh Linh nhìn Mai quý phi bỗng nhiên nở nụ cười thần nhiên: “Không có quan hệ gì với chúng ta, ta cũng nói, cái tát kia là ta trả lại cho hắn. Hắn đánh người không có quan hệ gì với ta, bởi vì tất cả mọi chuyện chính là do người gieo gió gặt bão. Nhớ lời nói của ta, chờ đến lúc người hối hận tất cả đều đã muộn.”

Mai quý phi mạnh mẽ nghiêng mặt đi không nói gì nữa. Dạ Mặc Hiên khẽ cau mày, nhìn Sở Thanh Linh cùng Mai quý phi có vẻ dăm chiêu.

“Chúng ta đi, Mặc Hiên, tự giải quyết cho tốt.” Sở Thanh Linh nhìn Dạ Mặc Hiên rồi xoay người đi tới bên cạnh Đông Phương Thiểu Tư chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, tỷ tỷ!” Đột nhiên, Dạ Mặc Hiên hô lên hai chữ phức tạp đã lâu.

Sở Thanh Linh đứng yên, từ từ quay người lại, thấy vẻ mặt mờ mịt cùng phức tạp của Dạ Mặc Hiên, có thêm cả bất lực.

“Có thể, nói riêng mấy câu với tỷ tỷ không?” Dạ Mặc Hiên cau mày có chút do dự, “Ta, rất muốn hiểu rõ một số chuyện.”

Sở Thanh Linh ngơ ngẩn, hai chữ tỷ tỷ Dạ Mặc Hiên vừa nói đã rất lâu rất lâu rồi thật sự khiến cho người ta đau lòng chua xót. Ánh mắt Sở Thanh Linh thần thờ, nhìn Dạ Mặc Hiên trong bóng đêm mờ lung, giống như trở về lúc đứa bé ngây thơ chạy theo sau mình. Đưa cánh hoa đẹp đẽ ỳnh, muốn mình giữ lại đứa bé đáng yêu đó, trong nháy mắt dường như trở lại bên cạnh mình.

“Không được. Không có gì hay lạ để nói cùng người.” Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh một tiếng, ôm chặt lấy bả vai Sở Thanh Linh muốn đưa Sở Thanh Linh rời đi.

“Tỷ tỷ, đừng đi, ta... ta rất muốn hỏi tỷ một số chuyện.” Dạ Mặc Hiên vội vàng đi lên trước, nhìn chằm chằm vào Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh nhìn Dạ Mặc Hiên một hồi lâu không nói gì, chỉ là đau đớn cùng mâu thuẫn trong ánh mắt sao rõ ràng thế, mà dưới chân Sở Thanh Linh không có động, Đông Phương Thiểu Tư nhìn đáng về Sở Thanh Linh, khẽ than thở, hiểu quyết định của Sở Thanh Linh là gì.

“Thiểu Tư, chỉ một chút thôi, chàng ở phía trước chờ ta là được. Ta không sao.” Ngón tay Sở Thanh Linh chỉ về phía trước cách xa năm thước nói có chút khẩn cầu với Đông Phương Thiểu Tư.

“Haizzz, ta biết nàng sẽ như vậy.” Đông Phương Thiểu Tư yêu thương sờ sờ mái tóc của Sở Thanh Linh, “Ta ở ngay bên cạnh nàng, nói nhanh một chút, biết không?” Trong lòng Đông Phương Thiểu Tư than thở, cũng biết mình không lay chuyển được bảo bối của mình, lại không nhận được nhìn đến vẻ mặt đau thương kia của bảo bối của mình.

“Người, cút sang bên kia.” Dạ Mặc Hiên quay đầu lạnh lùng nói với Mai quý phi ở bên cạnh.

Mai quý phi lo lắng nhìn Sở Thanh Linh, trong mắt rất phức tạp, không hề rời đi.

“Người nghe không hiểu lời nói của trẫm phải không? Trẫm bảo người cút đi!” Dạ Mặc Hiên mặt âm trầm lạnh lùng quát Mai quý phi, “Người muốn chết phải không?”

Mai quý phi cắn răng, rút cuộc lẹ bước ra phía trước mặt không xa, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn sang bên này.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai người.

“Mặc Hiên, người muốn nói gì?” Sở Thanh Linh nhìn thật sâu nam tử trước mắt, bây giờ đường nét Mặc Hiên đã rõ ràng, trên mặt kiên nghị trầm ổn. Trưởng thành, đúng là hắn đã thật sự trưởng thành.

“Ta rất kỳ quái, người nam nhân kia sao lại ngu ngốc đến vậy, biết nguy hiểm đến tính mạng mà vẫn muốn tới cứu người. Vì sao?” Dạ Mặc Hiên cau mày nghi hoặc nhìn Sở Thanh Linh không giải thích được hỏi.

“Bởi vì hắn rất yêu ta, mà ta cũng rất thương hắn.” Sở Thanh Linh nở nụ cười dịu dàng, ôn nhu nói.

“Yêu?” Dạ Mặc Hiên cười, “Thứ này có trên thế gian sao?”

“Có, tất cả mọi người có, người cũng có, chỉ có điều tạm thời người quên yêu thôi.” Sở Thanh Linh có chút bất đắc dĩ nói.

“Thứ buồn cười đó ta không cần.” Dạ Mặc Hiên hừ lạnh một tiếng, tiếp theo bỗng nhiên có chút mê man nói: “Người vẫn nói ta bị hạ thuốc, thuốc gì?”

“Ta không rõ là thuốc gì, nhưng lạ người giống như đã quên mất nhiều thứ.” Sở Thanh Linh nói sự thật, “Nhưng mà ta không muốn suy nghĩ tiếp nữa, ta muốn trở về cùng Thiểu Tư. Người bảo trọng thân thể, làm một hoàng thượng tốt.”

“Người dựa vào đâu mà dạy dỗ ta?” Dạ Mặc Hiên khó chịu hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn trâm cài đầu trên đầu Sở Thanh Linh đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ muốn đi, vậy lưu lại trâm cài đầu cho ta làm kỷ niệm được không?”

Sở Thanh Linh giật mình, vẫn vươn tay rút trâm cài đầu ra đưa cho Dạ Mặc Hiên.

Ở nơi xa Đông Phương Thiểu Tư thấy động tác của Sở Thanh Linh, khẽ cau mày lại, cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng bây giờ lại nhìn không ra. Còn Mai quý phi ở bên cạnh nhìn rõ ràng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chẳng lẽ tính để cho hắn quên tình quên ái, nhưng sâu trong nội tâm hắn vẫn nhớ rõ cảm giác với Sở Thanh Linh sao?

“Người nam nhân kia rất quan tâm người, người nói xem nếu hắn không có người sẽ như thế nào đây?” Dạ Mặc Hiên nghịch cây trâm cài đầu trong tay bỗng nhiên hỏi sâu xa Sở Thanh Linh.

Sở Thanh Linh cau mày: “Mai quý phi cũng rất yêu người, nếu nàng mất người nàng sẽ đau đến mức không muốn sống.”

“Đông Phương Thiểu Tư, Nhiếp chính lqđ vương Thiên Vận quốc, toàn bộ đều do hần lập kế hoạch sau màn trướng. Hần là nam nhân cường đại như thế hoàn mỹ như thế. Thế nhưng hần lại yêu người như vậy, để ý người như vậy, chỉ vì người mà dám xâm nhập vào địch quốc nguy hiểm.” Dạ Mặc Hiên nói xong, nhưng trong mắt là châm chọc, “Nên nói hần là ngu xuẩn hay si tình?”

“Những điều đó không quan hệ gì với người.” Sở Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, thật sự rất ghét giọng điệu của Dạ Mặc Hiên lúc này.

“Hần là trở ngại để ta san bằng thiên hạ, trở ngại lớn nhất, người nói có biện pháp gì khiến cho hần không gượng dậy nổi đây?” Dạ Mặc Hiên cúi đầu cười rộ lên, lạnh lùng nhìn Sở Thanh Linh.

Đột nhiên, trong bóng đêm truyền tới tiếng vó ngựa dày đặc từ xa xa. Có truy binh! Sở Thanh Linh cau mày, Đông Phương Thiểu Tư biến sắc, lập tức phải rời đi thôi.

“Thanh Linh, đi mau.” Đông Phương Thiểu Tư liền muốn nhanh chóng tiến lên, định bắt Dạ Mặc Hiên, chỉ có hần mới có thể bình yên rời khỏi Thành Hạ quốc.

“Người cũng không đi được rồi.” Dạ Mặc Hiên chợt lộ ra nụ cười lạnh lẽo quỷ dị, châm cài đầu trong tay chợt đâm về phía lồng ngực Sở Thanh Linh. Châm cài đầu bén nhọn dễ dàng đâm xuyên qua y phục trước ngực Sở Thanh Linh, đâm thẳng vào trong ngực Sở Thanh Linh. Phương pháp khiến nam nhân đáng sợ Đông Phương Thiểu Tư đó vĩnh viễn không thể gượng dậy nổi vô cùng đơn giản, chính là giết chết nữ nhân trước mắt! Trong lòng Dạ Mặc Hiên cười điên cuồng, điên cuồng trong con mắt lộ ra khiến khuôn mặt Sở Thanh Linh kinh hãi cùng cực kỳ đau lòng.

“Thanh Linh!” Đông Phương Thiểu Tư như điên xông lên phía trước, dường như trên thế gian giờ khắc này cũng dừng lại. Hình ảnh dừng lại lúc Dạ Mặc Hiên cầm cây châm cài đầu đâm vào trong ngực Sở Thanh Linh.

Mai quý phi thấy thế không hề suy nghĩ lqđ bất cứ điều gì, liền nhào tới trước, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là không để cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn Dạ Mặc Hiên!

Dạ Mặc Hiên cười như điên, rút cây châm cài đầu trước ngực Sở Thanh Linh ra.

Máu tươi phun như suối, giữa không trung tạo ra một đường cong yêu dị phun lên mặt lên người Dạ Mặc Hiên.

Thân thể mềm nhũn của Sở Thanh Linh từ từ ngã xuống. Đông Phương Thiểu Tư đã đỏ cặp mắt, xông lên trước ôm lấy thân thể mềm nhũn của Sở Thanh Linh: “Thanh Linh! Không!” Y tiên nhúu chặt đôi chân mày, thi triển khinh công nhanh chóng đi tới trước mặt hai người.

Mà Dạ Mặc Hiên đứng tại chỗ không có động tác gì, Mai quý phi cũng như nổi điên nhanh chóng đến trước mặt Dạ Mặc Hiên, đưa đôi tay chặn trước mặt Dạ Mặc Hiên.

75. Chương 75

Mọi thứ xung quanh cũng dường như ngừng lại, trong nháy mắt nhịp tim của Đông Phương Thiểu Tư gần như dừng lại, máu như suối không ngừng trào ra từ trong ngực Sở Thanh Linh, nhuộm đỏ phần y phục trước ngực của Sở Thanh Linh.

“Không!! Thanh Linh.” Đông Phương Thiểu Tư tuyệt vọng gào thét, trong đầu rối một mủi. Trước mắt chỉ có Sở Thanh Linh đang từ từ nhắm mắt lại cùng y phục nhuộm máu đỏ. Gió thổi qua, ngọn lửa trong đèn lồng đang đưa điên cuồng. Y tiên tỉnh táo lập tức điểm huyết cầm máu cho Sở Thanh Linh, nhanh chóng móc ra từ trong ngực viên thuốc màu xanh nhạt cho Sở Thanh Linh ăn vào.

“Đi mau, nha đầu không chết. Truy binh sắp đến.” Y tiên quát khê một tiếng, nhắc nhở Đông Phương Thiểu Tư. “Nếu còn không đi, tính mạng nha đầu sẽ thật sự gặp nguy hiểm.”

Đông Phương Thiểu Tư đột nhiên lqđ nhìn sắc mặt của Y tiên, gương mặt Y tiên nặng nề. Đông Phương Thiểu Tư cắn răng, dịu dàng ôm lấy Sở Thanh Linh đang máu me đầy người. Chợt khóe mắt nhìn thấy Dạ Mặc Hiên vẫn đứng đó cúi đầu không nhúc nhích, lạnh lùng nói với Lãnh Ngự Phong: “Giết hẳn đi.”

Lãnh Ngự Phong không nói một lời nhanh chóng rút kiếm ra, nhưng trong lòng lại muốn cất đi. Tên nam nhân biến thái không để ý hậu quả này chính là người điên. Bây giờ muốn giết Dạ Mặc Hiên, muốn chuồn khỏi Thành Hạ quốc thật sự chính là đã khó lại càng thêm khó rồi. Truy binh phía sau càng lúc càng tới gần, mà Đông Phương Thiểu Tư chẳng những chẳng muốn mang theo phù thân hộ mạng Dạ Mặc Hiên này, còn định giết hẳn ngay lập tức. Nhưng mà, Lãnh Ngự Phong nhún vai, mặc kệ người nam nhân này đưa ra quyết định gì, mình nhất định sẽ ủng hộ vô điều kiện vô lý do và đi thực hiện. Cho dù phía trước là vách đá vạn trượng mình tuyệt đối không lùi bước.

Đối với mọi thứ chung quanh Dạ Mặc Hiên mắt diếc tai ngơ, chỉ cúi đầu không có bất kỳ phản ứng gì. Lãnh Ngự Phong cầm kiếm mặt không chút thay đổi tiến tới gần.

“Chúng ta đi mau.” Y tiên nóng nảy khi nghe thấy tiếng vó ngựa dày đặc càng lúc càng gần.

Đông Phương Thiểu Tư ôm lấy Sở Thanh Linh nói với Lãnh Ngự Phong ở sau lưng: “Bản thân tự theo kịp.” Dứt lời ôm Sở Thanh Linh nhảy lên rồi biến mất trong bóng đêm lạnh nhạt. Y tiên than thở vội vàng theo sau, các tử sĩ cũng theo sát phía sau, biến mất trong bóng đêm.

Lãnh Ngự Phong bĩu môi, đây lqđ chính là tính để lại công việc ỉnh. Lãnh Ngự Phong nhíu mày nhìn Mai quý phi đang đưa tay chắn trước mặt Dạ Mặc Hiên, lạnh lùng quát ra hai chữ: “Cút ngay!”

“Không! Ta tuyệt đối không để cho bất kỳ ai làm tổn thương Mặc Hiên.” Mai quý phi không hề có ý nhượng bộ nhìn thẳng Lãnh Ngự Phong.

“Ta không giết nữ nhân.” Lãnh Ngự Phong giứt giứt khóe miệng, “Nhưng đôi khi cũng phải có ngoại lệ. Ví dụ như bây giờ.”

“Không! Không cho phép làm tổn thương Mặc Hiên.” Mai quý phi ngăn Dạ Mặc Hiên ở phía sau gào thét với Lãnh Ngự Phong.

Mà Dạ Mặc Hiên vẫn không có động tĩnh gì, cúi đầu để cho người khác không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

“Vậy người chết đi.” Trong nháy mắt con mắt Lãnh Ngự Phong thay đổi thành lạnh lẽo, thương hương tiếc ngọc cũng phải xem trường hợp. Nữ nhân này mặc dù rất đáng thương, yêu một người không nên yêu. Nhưng người nam nhân phía sau lưng nàng ta phải chết. Ai bảo hắn đã thương bảo bối Thiểu Tư yêu mến nhất chứ.

Lãnh Ngự Phong vung kiếm chém về phía Mai quý phi, không sử toàn lực, tốc độ cũng chậm, muốn nữ nhân trước mắt mình sợ mà cút đi. Nhưng Mai quý phi ngay cả mắt cũng không nhắm lại, vẫn không nhúc nhích gắt gao ngăn ở phía trước Dạ Mặc Hiên.

“Giết!” Lãnh Ngự Phong phun lqđ ra một tiếng, kiếm trên tay không lưu tình chém về phía Mai quý phi nữa. Một nửa lưỡi kiếm nghiệt ngã rạch vào từ bả vai cho đến trước ngực Mai quý phi. Trong đôi mắt Lãnh Ngự Phong không hề dao động mà lạnh lùng rút kiếm ra. Máu, trong trời đêm phát ra âm thanh tóc tóc để nghe rơi xuống. Mai quý phi chỉ rên lên một tiếng, không thét chói tai, mềm mại ngã trên đất. Máu tươi từ từ chảy về phía đất dưới thân.

“Phiền toái. Người chưa chết được.” Lãnh Ngự Phong phiền não gầm nhẹ một tiếng, trong lòng cực kỳ buồn bực. Đây là lần đầu tiên chém giết một nữ nhân như vậy. A! Thanh danh một đời của mình. Trong lòng Lãnh Ngự Phong oán trách vậy thôi, kiếm trên tay vẫn nhấn tâm chém về phía cổ của Dạ Mặc Hiên. Đột nhiên, dưới chân có một sức lực khó tin khiến động tác của Lãnh Ngự Phong liên tiếp dừng lại. Lãnh Ngự Phong cau mày nhìn xuống dưới, đã thấy Mai quý phi đang học máu nhưng vẫn ôm chặt chân mình không buông, còn liều mạng kéo mình về phía sau. Trong miệng trầm thấp khó khăn nói: “Không được, dù là ai, ai đi chẳng nữa cũng không được làm tổn thương Mặc Hiên... khụ...”

“Muốn chết như vậy?” Lãnh Ngự Phong đưa chân đá bay Mai quý phi, thấy thân thể tàn yếu run rẩy của Mai quý phi không hề động đậy. Mà vì Mai quý phi dùng hết hơi sức toàn thân kéo chân Lãnh Ngự Phong về phía sau, vết thương trên người lại càng chảy máu nghiêm trọng.

“Cầu xin người, cầu xin người ~ không cần giết hấn nếu muốn cứ giết ta đây.” Mai quý phi đau đến mức hàm răng cắn chặt, lại vẫn không có ý buông tay.

“Sự điên cuồng của người cũng không kém cạnh nam nhân biến thái kia. Ha ha ~” Lãnh Ngự Phong lại cười, vùng kiếm đâm về phía Dạ Mặc Hiên. Mà ngay lúc này, một mũi tên bay nhanh như sao chổi xé rách bầu trời đêm, chính xác mà hung mãnh bay về phía tay Lãnh Ngự Phong, khiến cho lòng bàn tay đang cầm vũ khí cũng tê dại.

“Nhanh như vậy.” Lãnh Ngự Phong lqđ cau mày, nơi này không nên ở lâu. Năng lực cùng độ chính xác của người bắn tên làm cho người ta kinh hãi, sợ rằng tên tiếp theo chính là đầu của mình rồi! Lãnh Ngự Phong hừ lạnh một tiếng, đá văng Mai quý phi ở dưới chân, xoay người lên xuống dần biến mất trong màn đêm.

Lưu lại chính là Dạ Mặc Hiên vẫn cúi đầu không nói gì cũng không cử động, máu Sở Thanh Linh vẫn còn nhỏ giọt trên mặt Dạ Mặc Hiên. Trên đất là Mai quý phi đang thoi thóp.

Rốt cuộc tiếng vó ngựa dày đặc đã tới trước mặt hai người.

“Khê nhi!” Người chạy tới trước tiên tay cầm cung lớn trừ Mai Ứng Hùng còn có ai nữa. Cây đuốc chiếu sáng xung quanh, Mai Ứng Hùng thấy Mai quý phi đang thoi thóp trên đất thì đau lòng tột đỉnh. Nhanh chóng xuống ngựa vọt tới trước mặt Mai quý phi.

“Hoàng thượng, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, kính xin hoàng thượng thứ tội.” Một nhóm người đông nghịt quỳ xuống, âm thanh chỉnh tề vang dội cả bầu trời đêm.

Mà Mai Ứng Hùng không liếc mắt sang bên này, mà khấn trương lạ thường thận trọng ôm lấy Mai quý phi: “Khê nhi, đừng sợ, phụ thân dẫn con đi gặp ngự y, sẽ không có chuyện gì.”

“Phụ thân ——” Mai quý phi cười yếu ớt, “Nữ nhi biết mà, biết phụ thân nhất định sẽ đến. Mau nhìn Mặc Hiên, từ vừa nãy hấn vẫn có cái gì không đúng.”

“Con!” Mai Ứng Hùng suýt nữa tức giận thổ huyết, “Đến lúc này con vẫn còn nghĩ cho hấn!”

“Tướng quân, thích khách chạy lqđ tới bên kia rồi, thuộc hạ có truy kích không?” Lúc này, người Mai Ứng Hùng đưa tới mở miệng hỏi.

Mai Ứng Hùng vừa muốn mở miệng định nói gì, lại bị một âm thanh vang lên tận mây xanh cắt ngang.

“Không...!” Dạ Mặc Hiên chợt ngẩng đầu, trong con mắt hoàn toàn đỏ ngầu, giống như một con dã thú điên cuồng bị thương gầm đầu kêu lớn. Giận dữ, tuyệt vọng cùng đau lòng trong âm thanh khiến ọi người ở đây cả kinh. Đây là tuyệt vọng bi ai đến mức độ nào!

“A... A...!” Dạ Mặc Hiên kêu lớn, quỳ trên mặt đất, tay liều mạng đâm lên mặt đất. Không hề cảm thấy đau đớn cứ liều mạng đánh, đánh tới mức quả đấm trên tay đầy huyết nhục mơ hồ, xương cốt vang lên âm thanh gãy lìa cũng không dừng tay lại.

Mọi người chung quanh cũng sợ choáng váng, chỉ sững sờ nhìn hoàng thượng đột nhiên mất khống chế.

“Mặc Hiên, dừng tay, Mặc Hiên —— khụ...” Mai quý phi vội vàng kêu quýnh lên, khí huyết càng thêm dâng trào, ho ra máu.

“Khê nhi, không cần nói!” Mai Ứng Hùng đau lòng nhìn Mai quý phi máu me đầy người.

“Tại sao? Tại sao...!! A!!” Dạ Mặc Hiên lqđ vẫn còn điên cuồng đâm lên mặt đất, còn tiếp tục đâm như vậy chỉ sợ đôi tay kia sẽ phải vĩnh viễn phế bỏ.

Mà mọi người cũng đã sợ choáng váng, đã có ai từng thấy hoàng thượng tuyệt vọng đến luống cuống như vậy?

“Phụ thân, mau, khiến cho hấn dừng tay lại, nữ nhi van người ~~” Khóe mắt Mai quý phi tràn nước mắt ra, đau lòng nhìn Dạ Mặc Hiên đang không ngừng hành hạ bản thân. Nàng đột nhiên hiểu được, Dạ Mặc

Hiên đã giải được thuốc rồi. Cái gì hấn cũng muốn, nghĩ tới hấn yêu Sở Thanh Linh, hấn càng muốn làm tổn thương Sở Thanh Linh, thương tổn trí mạng kia không lưu tình.

Mai Ứng Hùng cau mày, gầm lên với thuộc hạ: “Ngu xuẩn, còn đứng ngây ra đó làm gì, đi, điểm huyết hoàng thượng, hiện tại hồi cung. Lập tức truyền ngự y!”

Lúc này những người bên cạnh mới khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng tới điểm huyết Dạ Mặc Hiên. Ban đêm đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng lộp bộp của cây đuốc đang cháy.

“Hồi cung!” Mai Ứng Hùng lớn tiếng quát, cẩn thận ôm lấy Mai quý phi, đi lên xe ngựa mà Đông Phương Thiếu Tư vút lại, đổi mấy con ngựa khác rồi trở về cung.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có người tăng thêm can đảm hỏi: “Tướng quân, vậy thích khách kia”

”

“Phái một đội nhân mã đảm nhiệm lqđ là được, những người còn lại nhanh chóng theo ta hồi cung.” Mai Ứng Hùng nóng nảy nhìn Mai quý phi trong ngực, đau lòng muốn chết.

“Phụ thân, cảm ơn người.” Mai quý phi lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Đứa nhỏ ngốc này! Sao còn nói cái gì mà tạ ơn với ta.” Mai Ứng Hùng than thở, “Được rồi, không cần nói nữa. Thương thế của con nặng như vậy.”

“Nữ nhi không có việc gì, vết thương không sâu.” Mai quý phi yếu đuối cười cười, từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, “Cảm ơn phụ thân đã bao dung nữ nhi như vậy.”

“Nhỏ ngốc nghếch, không cần nói nữa. Lập tức hồi cung tìm ngự y cho con.” Mai Ứng Hùng thương tâm mà bất đắc dĩ nói.

“Vâng – vậy tay Mặc Hiên~~” Mai quý phi nhắm mắt lại vẫn còn lo lắng cho tay của Dạ Mặc Hiên.

Trong lòng Mai Ứng Hùng thở thật dài, đứa bé ngốc này, người nam nhân kia vốn không đáng giá cho nữ nhi bỏ ra như vậy. Vì sao nữ nhi cứ khăng khăng một mực chứ?

Trở lại hoàng cung, sau khi ngự y chẩn đoán vết thương Mai quý phi quả thật không sâu, không nguy hiểm đến tính mạng. Rửa sạch bằng bó dùng thuốc ngự y liền dặn dò Mai quý phi nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng đâu? Bây giờ hoàng lqđ thượng như thế nào?” Mai quý phi vội vàng nói chuyện mà lại khê động vào vết thương, đau nhói mảy.

“Đứa ngốc này! Chính con đã như vậy rồi, con còn nghĩ cho hoàng thượng.” Mai Ứng Hùng đau lòng, cũng tức giận.

“Phụ thân, hoàng thượng hấn thế nào, người nói cho nữ nhi biết đi, nếu người không nói cho nữ nhi, nữ nhi sẽ tự đi.” Mai quý phi làm bộ muốn đứng lên.

“Nhanh nằm xuống, đứa nhỏ ngốc nghếch này, ngộ nhờ vết thương trên người con rách ra thì làm sao?” Mai Ứng Hùng bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng không có việc gì, chỉ có điều hình như tâm tư bị kích thích rất lớn, giờ còn chưa tỉnh lại. Vết thương trên tay ngự y đã xử lý rồi, không có chuyện gì.”

Mai quý phi ngơ ngẩn, từ từ nằm xuống. Tâm tư bị kích thích rất lớn sao? Quả nhiên là cái gì hấn cũng đã nghĩ tới. Thật không ngờ, thuốc giải vong ái lại là máu tươi của người mình yêu nhất!

“Con ấy, đừng nghĩ ngợi lung tung, hoàng thượng không có việc gì, con dưỡng thương cho tốt biết không?” Mai Ứng Hùng có chút trách cứ dặn dò.

Mai quý phi gật gật đầu, mỗi mảy nhắm nghiền hai mắt.

“Chăm sóc cho quý phi thật tốt, nếu lqđ xảy ra chút sai lầm gì, cẩn thận cái đầu của các người.” Mai Ứng Hùng đứng dậy quát khê mấy cung nữ. Các cung nữ vội vàng gật đầu liên tục đáp lời.

Mai Ứng Hùng phức tạp liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Mai quý phi, thở dài lui ra ngoài.

“Các người, ra bên ngoài cả đi.” Sau khi Mai quý phi nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng biến mất liền phân phó với mấy cung nữ “lưu lại một người ở bên cạnh là được rồi.”

“Dạ, nương nương.” Các cung nữ nghe lệnh, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Mai quý phi chợt nhớ tới câu nói kia của Sở Thanh Linh, chuyện lúc hồi hận, tất cả đã muộn. Hành động điên cuồng tuyệt vọng của Dạ Mặc Hiên trong đêm trước đã khắc sâu trong đầu nàng, không ngừng hiện ra. Mặc Hiên yêu nữ nhân kia như vậy sao? Làm tổn thương nàng khiến cho Mặc Hiên thống khổ đến mức không muốn sống. Nếu như, nếu như Mặc Hiên vô ý đã thương mình, Mặc Hiên sẽ đau lòng sao? Mai quý phi nghĩ tới đây thì chán nản hao tổn tinh thần. Chuyện đó vĩnh viễn không thể xảy ra. Mặc Hiên, bây giờ người thế nào, bây giờ người có tốt không? Mặc dù biết trong lòng hắn chỉ có nữ nhân Sở Thanh Linh kia, nhưng mà bản thân mình lại không bỏ hắn xuống được. Trong lòng mình, vĩnh viễn đều là hắn. Rốt cuộc Mai quý phi mê man mà đi ngủ.

Liên tiếp ba ngày, Dạ Mặc Hiên không tỉnh lại. Các ngự y vội vàng vây quanh, cả ngày canh chừng bên giường chăm sóc, châm cứu, đút thuốc. Nhưng tất cả cố gắng tựa như không có tác dụng gì. Dạ Mặc Hiên không có chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại. Đến ngày thứ tư, Mai quý phi dù như thế nào cũng không chịu nghe khuyên bảo, kêu cung nữ đỡ tới tấm cung của hoàng thượng. Vị lqđ thuốc Bắc nồng nặc khắp nơi, Mai quý phi bảo các ngự y tạm thời lui ra phòng ngoài canh chừng, kêu cung nữ đỡ mình ngồi bên cạnh giường.

“Người cũng lui ra đi.” Mai quý phi phất tay kêu cung nữ.

“Nhưng mà, nương nương, thương thể của người...” Cung nữ khổ sở nói.

“Bổn cung không có việc gì, cần ở đây chăm sóc hoàng thượng, người lui ra đi.” Mai quý phi cố ý để cho cung nữ lui xuống.

“Vâng, nương nương, nhưng có chuyện gì người phải khẩn trương kêu nô tỳ.” Cung nữ nói xong liền nhẹ nhàng lui xuống.

Trong tấm cung chỉ còn lại Mai quý phi cùng Dạ Mặc Hiên đang hôn mê bất tỉnh.

“Mặc Hiên, người thật không có ý định tỉnh lại sao?” Mai quý phi chậm rãi cúi đầu, si ngốc nhìn khuôn mặt Dạ Mặc Hiên người mà mình yêu, lẩm bẩm nói, “Người định vĩnh viễn nhốt mình khép lại sao?”

Câu trả lời của hắn là hoàn toàn yên lặng.

“Mặc Hiên, người thật sự không có ý định tỉnh lại? Không đi gặp nàng ta, nói xin lỗi với nàng ta sao? Nàng ta không có việc gì. Nhưng người không phải tự mình đi xin lỗi nàng ta sao?” Sắc mặt Mai quý phi khổ sở, “Ta hiểu rõ, người vĩnh viễn không bao giờ vì ta mà tỉnh lại. Nhưng mà người phải suy nghĩ một chút cho nàng ta. Nàng ta bị người đã thương về sau chính là là khổ sở biết chừng nào. Người khổ sở nàng ta cũng khổ sở, người không định nói rõ ràng cho nàng ta, người không cố ý sao?”

Vẫn yên lặng như cũ, yên tĩnh khiến cho người ta hít thở không thông.

“Mặc Hiên, chẳng lẽ không muốn tự tay trả thù những người làm thương tổn nàng ta sao? Người thật sự không muốn gặp lại nàng ta một lần sao?” Hai mắt Mai quý phi bắt đầu mờ hồ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Dạ Mặc Hiên.

Đột nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của Mai quý phi, lông mi Dạ Mặc Hiên hơi rung rung.

76. Chương 76

“Mặc Hiên!” Mai quý phi luống cuống kích động kêu lên.

Dạ Mặc Hiên chậm rãi mắt mở ra, con ngươi thâm thúy tĩnh mịch như băng, không còn sức sống, trống rỗng.

“Mặc Hiên Mặc Hiên” Mai quý phi nằm ở trên người của Dạ Mặc Hiên nhẹ giọng gọi, giọng nói không che giấu được sự vui mừng và kích động.

“Tiện nhân ——” Dạ Mặc Hiên yếu đuối mở miệng, giọng nói khàn khàn nói ra hai chữ khiến Mai quý phi tan nát cõi lòng.

“Mặc Hiên, ngươi tỉnh lại là tốt rồi.” Mai quý phi thống khổ mỉm cười. Ở trong lòng, trong mắt của Mặc Hiên, mình chính là một người hạ tiện. Cũng thế, hấn đối đãi với bản thân như vậy, mà mình cũng giống như hấn, đúng là mình ti tiện. Tiện đến hết thuốc chữa, tiện đến không cách nào bù đắp lại. Nhưng mà, là do mình cam tâm tình nguyện, không oán không hối hận!

“Tiện nhân, ngươi lại dám dùng thuốc với trẫm.” Dạ Mặc Hiên muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới động dậy thì nhũn chặt chân mày. Ngủ mê man ba ngày, vừa tỉnh lại đã muốn cử động mạnh dĩ nhiên là không được.

“Mặc Hiên, ngươi không sao chứ?” Mai quý phi khấn trương nhìn Dạ Mặc Hiên.

“Cút!” Cả người Dạ Mặc Hiên dùng hết hơi sức rống giận ra một chữ, vươn tay đẩy Mai quý phi ra. Mai quý phi bị đẩy ngã trên mặt đất, đau đớn hít một hơi.

Người ở bên ngoài nghe được tiếng động, vội vàng xông vào. Nhìn thấy hoàng thượng đã tỉnh lại với vẻ mặt u ám, và Mai quý phi té xuống đất cực kì khổ sở.

“Hoàng thượng ——” “Nương nương ——”

Nhất thời, trong tầm cung trở nên xôn xao, ngự y rất nhanh xuất hiện ở trước mắt mọi người. Chia ra chẩn bệnh giúp hoàng thượng và Mai quý phi.

Dạ Mặc Hiên nhắm hai mắt lại không nói lời nào, mặc cho ngự y tiếp tục bắt mạch. Còn Mai quý phi được cung nữ đỡ ra cửa.

“Thanh Linh ~” Dạ Mặc Hiên nhắm hai mắt, hồi lâu từ trong miệng yếu ớt nói ra hai chữ khiến hấn đau lòng .

“Hoàng thượng?” Ngự y nhìn vẻ mặt khổ sở của Dạ Mặc Hiên thì hơi giật mình, “Hoàng thượng khó chịu chỗ nào sao? Có chỗ nào đau sao?”

“Tim trẫm đau, là tim” Dạ Mặc Hiên cau chặt lông mày, bộ mặt thống khổ và hối tiếc.

Các ngự y nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì. Trên người Hoàng thượng không hề bị nội thương, chỉ có cánh tay bị thương nghiêm trọng mà thôi! Hiện tại hoàng thượng lại nói đau tim. Chẳng lẽ có bệnh gì không tiện nói ra?

“Ra ngoài hết đi.” Dạ Mặc Hiên chán nản nói, vô lực tựa vào đầu giường.

Mọi người tuân mệnh lui xuống.

Sự yên tĩnh trong tầm cung làm cho người ta khó thở, Dạ Mặc Hiên chậm rãi mở mắt ra, cúi đầu nhìn hai tay của mình đã được băng bó tốt. Chính là đôi tay này, tự tay mình đã làm tổn thương nữ nhân mà mình yêu thương quý trọng nhất. Tại sao? Tại sao ông trời đối xử với mình như vậy? Trong lòng Dạ Mặc Hiên vô cùng thống hận và tuyệt vọng. Thanh Linh, Thanh Linh ơi, bây giờ nàng ra sao rồi? Khi mình đột nhiên tỉnh lại, lúc nhớ lại tất cả, thật hận không thể lập tức chết đi. Mỗi lần nghĩ tới, mình tổn thương Thanh Linh thế nào. Đêm hôm đó thì lẳng nhục và bạo hành nàng, còn có đêm đó cắm trâm cài đầu vào lồng ngực của nàng, toàn bộ đều hiện lên rõ ràng như vậy. Thật sự muốn không bao giờ tỉnh lại nữa, không muốn đối mặt với sự thật tàn nhẫn tuyệt vọng này nữa. Còn mặt mũi nào đi gặp nàng, đối mặt với nàng đây?

Nhưng mà, trong lúc hôn mê, giọng nói của con tiện nhân Mai Khê làm ình tỉnh lại. Nếu như mình cứ bất tỉnh như vậy, làm sao có thể tỉnh sở với con tiện nhân kia. Hơn nữa làm sao có thể tìm Thanh Linh, để nói xin lỗi, để cầu xin sự tha thứ của nàng, đền bù những tổn thương do mình gây ra. Mặc dù vết thương đó vĩnh viễn cũng không bù đắp được. Nhưng mà, mình cũng muốn đi đối mặt.

Dạ Mặc Hiên khổ sở, đau lòng muốn chết đi. Thanh Linh, bây giờ nàng ở đâu? Bây giờ nàng có an toàn không? Thương thế của nàng sao rồi? Có lẽ mình đã sớm không còn tư cách quan tâm nàng, nhưng mà. . .

. . .

Giờ phút này Sở Thanh Linh đang nằm trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh.

Thay đổi đột ngột trong đêm đó đã khiến Đông Phương Thiệu Tư mất đi tất cả lý trí, ôm chặt Sở Thanh Linh vẫn không nhúc nhích, chỉ suy nghĩ Thanh Linh đi rồi, như vậy, mình cũng nhất định sẽ đi theo.

Mà Hắc Vũ đi theo dọc đường, mang mọi người đến ở trong tiểu viện đơn sơ của một huyện thành nhỏ, tạm thời bố trí ổn thoả. Sau khi thu xếp xong, Y Tiên lập tức bắt tay vào chữa thương cho Sở Thanh Linh.

Mà câu nói của Y Tiên thiếu chút nữa khiến Đông Phương Thiệu Tư phát điên. Chỉ vì câu nói: "Nha đầu này không chết được, nhưng cũng không sống nổi. Có thể tỉnh lại hay không toàn dựa vào ý trời."

"Cái ý trời chó má gì." Ba ngày nay Đông Phương Thiệu Tư vẫn cực nhọc ngày đêm chờ đợi ở bên giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt quen thuộc của Sở Thanh Linh, "Thanh Linh, nàng nhất định phải tỉnh lại. Nàng phải nhớ kỹ, ta vẫn ở đây chờ nàng, ta và con đều ở đây chờ nàng trở về với chúng ta." Đông Phương Thiệu Tư khổ sở nhẹ nhàng nắm tay của Sở Thanh Linh. Ba ngày nay, Sở Thanh Linh cứ nằm không còn sức sống như vậy.

Hắc Vũ đứng ở trước cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn Đông Phương Thiệu Tư đang thống khổ và chờ đợi. Tên nam nhân cường đại này, vì một nữ nhân mà xâm nhập vào địch quốc, mạo hiểm to lớn như vậy, thật sự đáng giá sao? Hắc Vũ có thể có nhiều hơn như vậy, nhưng hình như trong mắt hắc chỉ có nữ nhân nằm ở trên giường kia. Mà Sở Thanh Linh vẫn mê man chưa tỉnh lại, nếu như sau này nàng không tỉnh lại nữa, nam nhân này sẽ như thế nào đây?

"Thanh Linh, nàng nhất định phải tỉnh lại." Đông Phương Thiệu Tư đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt trắng bệch của Sở Thanh Linh, bỗng nhiên nở nụ cười, gương mặt tuyệt mỹ vô cùng xinh đẹp, mỉm cười nói: "Có điều cũng không sao, nếu như nàng không tỉnh lại, ta đi cùng với nàng là được. Chúng ta có thể đoàn tụ ở một nơi khác, ở cùng với nhau mãi mãi."

Hắc Vũ nghe lời nói của Đông Phương Thiệu Tư, trong lòng rét lạnh, đúng là một nam nhân điên cuồng. Có điều, trong lòng chợt có chút nhẹ nhõm. Nam nhân này, mới đúng là người yêu nàng nhất trên đời. Không thể phủ nhận, mình có tình cảm với nàng, có lẽ đã thích nàng mất rồi. Có thể làm việc vì nàng, có thể cứu nàng, cũng có thể đồng ý làm rất nhiều việc cho nàng. Nhưng nếu như nàng chết rồi, chắc chắn mình sẽ không chết đi vì tình.

"Người nghe đủ hay chưa?" Chợt Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng mở miệng, giọng nói rất nhỏ, hình như sợ làm phiền đến Sở Thanh Linh.

Hắc Vũ hơi xấu hổ đi vào, Đông Phương Thiệu Tư quay đầu lạnh lùng nhìn Hắc Vũ: "Ta rất biết ơn người. Nhưng mà, nghe lời người khác nói chuyện là sở thích của người hay là phương thức người đòi báo đáp?" Ánh mắt của Đông Phương Thiệu Tư sắc bén nhìn Hắc Vũ.

"Ngượng ngùng." Hắc Vũ lúng túng gãi đầu, "Ta không phải cố ý. Ta có lúc rất tò mò, nàng là một người thế nào, đáng giá để người mạo hiểm hy sinh lớn như thế. Mà Mặc Hiên cũng ~"

"Không nên so sánh ta với hắn." Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng cắt đứt lời nói của Hắc Vũ, "Hắn căn bản không xứng đáng nói yêu với Thanh Linh nữa."

"Hắn, rất kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ." Hắc Vũ cau mày không hiểu, "Lúc trước hắn vẫn rất thích nàng, thậm chí muốn bắt chấp tất cả để lập nàng làm hậu. Nhưng đảo mắt lại nhẵn tâm ác độc tự tay tổn thương nàng như vậy. Chẳng lẽ hắn thật sự bị bỏ thuốc như lời nàng nói sao?"

"Hắn có bị bỏ thuốc hay không chẳng liên quan tới ta, ta chỉ biết hắn đã làm tổn hại người không nên bị tổn thương nhất! Tên gốc Ngự Phong này không giết hắn, nhưng ta sẽ tính món nợ này với hắn!" Trong mắt Đông Phương Thiệu Tư dần dần hiện lên ánh mắt của sói.

Hắc Vũ tức cười, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Vì sao người giúp chúng ta như vậy, mà không nói hành tung của chúng ta cho hắn biết?" Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng nhìn Hắc Vũ, nam nhân ở trước mắt là quốc sư. Ở góc độ của hắn mà nói, hiện tại chính là cơ hội tốt trừ đi người đứng đầu của địch quốc.

“Đừng nghĩ ta xấu xa như vậy.” Hắc Vũ giựt giựt khóe miệng, “Ta vẫn luôn phản đối hai nước khai chiến. Giữa hai nước xảy ra chiến tranh, chịu khổ nhất vẫn là dân chúng. Thực lực của một nước cũng sẽ bị tổn thất rất lớn.”

“Quan hệ của ngươi và hắn là sao, ta nhớ ngươi gọi thẳng tên của hắn.” Trong lòng của Đông Phương Thiếu Tư vẫn chưa tin tưởng nam nhân ở trước mắt .

“Vốn là bạn rất thân. Nhưng trước đó vài ngày hắn thay đổi trở nên rất kì lạ, rất xa lạ.” Hắc Vũ nhún vai, “Ngươi yên tâm, nếu ta giúp các ngươi trốn ra được, nhất định sẽ không bỏ đá xuống giếng vào lúc này. Nếu như vào lúc này có người tới quấy rầy, sợ rằng nàng thật sự không tỉnh lại nữa?”

Sau khi Đông Phương Thiếu Tư nghe xong, trong mắt lóe lên sự đau đớn, quay đầu nhìn người trên giường, nhẹ nhàng nói: “Ngươi đi ra ngoài đi. Thương thế của Thanh Linh đỡ hơn một chút, chúng ta lập tức nghĩ biện pháp xuất quan.”

“Chỉ sợ lần này các ngươi muốn bình an đến Thiên Vận quốc thì khó càng thêm khó rồi.” Hắc Vũ than thở, “Ngươi cũng biết, vốn Nhân vương của Thương Châu quốc muốn tới tham gia đại điển phong hậu.”

“Ta biết rồi.” Sắc mặt của Đông Phương Thiếu Tư lạnh lẽo, “Bây giờ chỉ sợ hắn đã thiết kế cạm bẫy ở biên quan chờ chúng ta.”

“Ngươi đã biết! Vậy ngươi còn.” Hắc Vũ kinh ngạc kêu thành tiếng.

“Ta biết rõ nên xử lý như thế nào, không làm phiền ngươi.” Đông Phương Thiếu Tư không muốn nói thêm nữa, chăm chú nhìn Sở Thanh Linh .

Hắc Vũ tức cười, từ từ lui ra ngoài. Có điều nhìn bóng lưng cô đơn Đông Phương Thiếu Tư, trong lòng có chút không đành lòng. Nam nhân này, là một người như thế nào đây? Hoàn toàn không nhìn ra.

Đông Phương Thiếu Tư nắm tay của Sở Thanh Linh, nhẹ nhàng tựa vào đầu giường.

“Tiểu tử, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta trông chừng là được rồi, đã ba ngày ba đêm ngươi chưa chớp mắt.” Lúc này Y Tiên đi vào nói.

“Ta không mệt.” Đông Phương Thiếu Tư lắc đầu.

“Không mệt ngươi cũng phải nghỉ ngơi.” Y Tiên hừ lạnh “ Ngươi tự đi mà soi gương xem lại bộ dạng của bản thân bây giờ đi. Nếu như nha đầu này tỉnh lại nó sẽ vui mừng sao?”

Đông Phương Thiếu Tư không nói gì, vẫn nhẹ nhàng nắm tay Sở Thanh Linh không nói lời nào như cũ.

“Ngươi yên tâm, nha đầu đang cố gắng.” Y Tiên thương tiếc nhìn người hôn mê bất tỉnh trên giường, “ Nhất định nha đầu này sẽ tỉnh lại. Bởi vì nàng biết ngươi đang đợi nàng, đứa bé trong bụng của nàng cũng đợi nàng. Nếu như lúc nàng tỉnh lại, ngươi đã gục ngã, tất cả cố gắng của nó không phải đều uổng phí sao?”

Đông Phương Thiếu Tư trầm mặc, hồi lâu, rốt cuộc đứng dậy.

“Trông chừng nàng thật kỹ, đừng để cho những người khác đến gần nàng.” Rốt cuộc Đông Phương Thiếu Tư quyết định đi nghỉ ngơi chút.

“Biết rồi.” Y Tiên gật đầu một cái, “Ngươi đi nghỉ ngơi đi. Ngươi cũng sắp trở thành cha rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Đông Phương Thiếu Tư ngẩn ra, chợt nở nụ cười. Đúng vậy, mình sắp thành cha rồi, phải tin tưởng Thanh Linh, nàng nhất định sẽ tỉnh lại.

Khi một người có mục tiêu, như vậy làm chuyện gì hắn cũng sẽ có động lực.

Dạ Mặc Hiên khôi phục nhanh vô cùng, rất phối hợp cho ngự y trị liệu, tất cả mọi người đều yên lòng. Mà mấy ngày nay, Dạ Mặc Hiên vẫn chưa từng hỏi đến Mai quý phi cũng không có nhắc đến chuyện lập hậu.

Mai quý phi đang dưỡng thương trong Đông Cung, mỗi ngày đều lo lắng cho vết thương của Mặc Hiên, mỗi ngày truyền ngự y chẩn bệnh cho hoàng thượng tới đây thăm hỏi.

“Tay của hoàng thượng đã không sao rồi à?” Mai quý phi mừng rỡ hỏi ngự y.

“Bẩm nương nương, tay phải của hoàng thượng chỉ bị gãy xương ở ngón út, rất nhanh sẽ khỏi hẳn.” Ngự y trình trọng bẩm báo, tiếp đó nói thêm, “Ngược lại vết thương của nương nương”~”

“Vết thương của ta cũng không có gì đáng lo.” Mai quý phi nhàn nhạt nói.

“Có điều, trên người nương nương sẽ để lại sẹo.” Ngự y thận trọng mở miệng nói ra lo lắng của mình.

Mai quý phi lắc đầu một cái không nói gì thêm, ý bảo mình không để ý, phát tay cho ngự y lui xuống. Sau khi ngự y mới vừa lui ra, cửa vang lên giọng nói the thé của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm.”

Dứt lời, bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa khiến Mai quý phi đau lòng.

“Tham kiến hoàng thượng.” Các cung nữ đều hành lễ.

Dạ Mặc Hiên mắt diếc tai ngơ, ánh mắt nhìn về phía Mai quý phi nằm ở đầu giường.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Mai quý phi khẽ quỳ xuống, đè nén cảm giác không thoải mái trong cơ thể.

“Tất cả lui xuống.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt phát tay ý bảo người trong phòng lui xuống.

Mai quý phi lẳng lặng nhìn Dạ Mặc Hiên lạnh lùng mà bình tĩnh. Nàng biết, thật ra thì vẫn luôn biết, ngày nay sớm muộn đều sẽ tới.

“Người nói xem, trăm nên cảm ơn người như thế nào?” Dạ Mặc Hiên hơi phiền não ngồi ở bên giường, nhìn chằm chằm vào sắc mặt ảm đạm của Mai quý phi.

Mai quý phi không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn người mình yêu sâu đậm trước mắt.

“Trăm nên làm gì với người đây? Người nghĩ sao đây? Có phải cho rằng chắc chắn trăm sẽ chặt người thành trăm mảnh, chết không có chỗ chôn, để cho người vạn kiếp bất phục hay không?” Dạ Mặc Hiên chợt nở nụ cười nhạt.

Mai quý phi gắt gao cắn môi, không nói gì.

“Nếu như người nghĩ vậy, người đã sai lầm rồi.” Dạ Mặc Hiên than thở, “Người cho là trăm sẽ dễ dàng như vậy sao?”

Mai quý phi nghe xong lời này, trong lòng đột nhiên run lên, ngẩng đầu nhìn về mặt bình tĩnh và ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo của Dạ Mặc Hiên. Trong lòng chợt lạnh.

“Có phải trăm bảo người làm cái gì người đều làm hay không?” Dạ Mặc Hiên cười lên, vươn tay nắm lấy cằm của Mai quý phi, cẩn thận quan sát mặt của Mai quý phi, phát ra tiếng than, “Thật đẹp mà. Không hổ danh là đệ nhất nữ tử tài mạo song toàn của Thành Hạ quốc.”

“Mặc Hiên, chàng muốn ta làm gì ta cũng sẽ đồng ý.” Mai quý phi cắn môi nói lời thật lòng với Dạ Mặc Hiên.

“Hả, vậy sao?” Dạ Mặc Hiên buông cằm Mai quý phi ra, cười nhẹ, âm thanh giống như ma quỷ nhẹ nhàng vang lên ở bên tai Mai quý phi “Chuyện gì cũng đồng ý sao? Cho dù trăm muốn người tự tay giết chết cha ruột thương yêu người nhất sao?”

Dứt lời, trong nháy mắt con ngươi của Mai quý phi phóng đại, đôi môi không còn một giọt máu.

“Như thế nào, muốn trăm tha thứ người, để trăm thương yêu người...người phải tự tay giết phụ thân của người.” Giọng nói của Dạ Mặc Hiên lạnh lẽo tàn khốc. Sau đó hoàn toàn yên lặng, mà Dạ Mặc Hiên cũng không nóng nảy, lẳng lặng chờ Mai quý phi trả lời.

77. Chương 77

Mai quý phi không thể tin nhìn Dạ Mặc Hiên, sắc mặt trắng bệch, chỉ biết sững sờ nhìn Dạ Mặc Hiên.

“Trẫm không vội, trẫm chờ đáp án của ngươi.” Dạ Mặc Hiên cười như ma quỷ, chợt kề sát vào mặt của Mai quý phi, nhẹ nhàng hôn ở trên mặt của nàng sau đó rời đi.

Mai quý phi kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Hiên, trong đầu trống rỗng.

Hai người đều là người mình thích nhất, một là nam nhân mình yêu nhất, một là phụ thân mình thương nhất!

Hiện tại nam nhân mình yêu nhất muốn mình tự tay giết chết phụ thân mình thương nhất!”

“Mặc Hiên, phụ thân tuyệt đối sẽ không tạo thành địa vị uy hiếp chàng. Tại sao?” Mặt của Mai quý phi tràn đầy đau đớn, vội vàng nói.

“Ông ta có năng lực lật đổ vị trí của trẫm.” Dạ Mặc Hiên nhếch miệng lên mỉm cười tàn nhẫn, “Yên tâm, trẫm sẽ chờ câu trả lời của ngươi, cũng không để cho ngươi lập tức giết chết ông ta. Chuyện luôn phải tiến hành theo từng bước.” Dứt lời, Dạ Mặc Hiên không nhìn Mai quý phi nữa, xoay người rời đi, để lại cho Mai quý phi một bóng lưng quyết tuyệt.

Mai quý phi kinh ngạc nhìn bóng lưng của Dạ Mặc Hiên, vô lực từ từ ngã xuống giường.

“Trên thế giới này, ta còn có thể có cái gì đây?” Dạ Mặc Hiên đứng ở trong đình Ngự Hoa Viên, lẳng lặng nhìn đàn cá vui sướng bơi lội trong ao lấm bầm nói.

“Hoàng thượng có thể có tất cả.” Bỗng nhiên Thanh Cát xuất hiện ở trong đình trịnh trọng nói.

“Thanh Cát, vết thương của ngươi, không sao chứ?” Dạ Mặc Hiên quay đầu lại nhìn sắc mặt Thanh Cát còn chưa khỏe.

“Hoàn hảo.” Thanh Cát cười, “Tạ hoàng thượng quan tâm.”

Dạ Mặc Hiên xoay người tiếp tục nhìn đàn cá trong ao, lộ ra nụ cười kì lạ “Thanh Cát, cha ruột của trẫm là một người như thế nào?”

Thanh Cát ngơ ngẩn, sững sờ nhìn Dạ Mặc Hiên một hồi lâu không có phản ứng.

“Ngươi đừng giả vờ, trẫm biết. Năm đó ngươi là người cha ruột của trẫm tin tưởng nhất, cho nên hiện tại mới có thể bảo vệ trẫm như vậy.” Dạ Mặc Hiên cười yếu ớt, vẫn nhìn cá trong ao không nhúc nhích.

“Hoàng thượng anh minh.” Thanh Cát không tiếp tục phủ nhận, “Năm đó chủ tử là một đại anh hùng.”

“Tất nhiên, ha ha, nếu không sao lại sinh ra người như trẫm vậy.” Dạ Mặc Hiên cười tự tin, “Thanh Cát, năm đó chỉ sợ ngươi cũng không phải là thái giám?”

“Vâng, năm đó nô tài không phải là thái giám, mà là đệ nhất cao thủ bên cạnh chủ tử. Sau khi chủ tử bị người khác hãm hại, mẹ ruột của hoàng thượng bị người khác đoạt đi, lúc ấy đã mang bầu.”

“Ha ha, nghi ngờ của trẫm là đúng. Mà người cướp đi mẹ ruột của trẫm chính là tiên hoàng, đúng không? Sau đó bà ta vì muốn đứng vững trong hậu cung, hơn nữa không thể để cho hoàng thượng phát hiện con bà ta sinh ra không phải là long tử, cho nên thiết kế hãm hại những phi tử khác, rồi cuộc bỏ lên vị trí hoàng hậu.” Dạ Mặc Hiên nhàn nhạt nói sơ lược về tình huống năm đó ra.

Đáy mắt Thanh Cát thoáng qua sự bội phục, quả nhiên, năm đó chủ tử là một anh hùng, hoàng hậu cũng không phải là nhân vật đơn giản, mà người trước mắt hoàn toàn hơn hẳn bọn họ. Cũng chỉ có hắn, mới có thể dẫn dắt Thành Hạ quốc bước vào một chương sử mới thôi.

“Nô tài sẽ chết theo hoàng thượng vĩnh viễn.” Thanh Cát trịnh trọng thề.

“Cám ơn ngươi, Thanh Cát.” Dạ Mặc Hiên nở nụ cười, “Trẫm sẽ nhớ ngươi.”

“Hoàng thượng, nô tài sẽ làm tất cả vì chủ tử, vì hoàng thượng. Nếu như hoàng thượng muốn nô tài làm bất cứ chuyện gì, nô tài tuyệt không từ chối. Cho dù hoàng thượng muốn mạng của nô tài” Sắc mặt của Thanh Cát vô cùng lo lắng, vậy mà chưa nói xong đã bị Dạ Mặc Hiên cắt đứt.

“Thanh Cát, không cần phải nói những chuyện này. Người chỉ cần biết, trẫm muốn người theo trẫm, nhìn trẫm giành lấy thiên hạ này, giẫm tất cả mọi người ở dưới chân.” Dạ Mặc Hiên cười rục rờ.

“Vâng, hoàng thượng, nô tài tin tưởng nhất định sẽ có ngày đó.” Thanh Cát kiên định nhìn bóng lưng của Dạ Mặc Hiên.

“Rất nhanh, ngày này sẽ đến rất nhanh.” Dạ Mặc Hiên cười lớn, “Nhân vương được trẫm tặng lễ, cơn giận còn chưa tan đâu. Hiện tại, phải giải quyết rồi.”

“Hoàng thượng muốn?” Thanh Cát không hiểu.

“Khai chiến.” Dạ Mặc Hiên quay đầu nhìn Thanh Cát, lời nói lạnh lẽo, “Khai chiến với Thương Châu quốc. Đầu tiên trẫm muốn giang sơn của Thương Châu.”

“Hoàng thượng? !” Thanh Cát kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Hiên, muốn nhìn ra sự khác thường từ trên mặt của hắn. Nhưng trên mặt Dạ Mặc Hiên hoàn toàn nghiêm túc.

“Đi thôi.” Dạ Mặc Hiên phất tay áo một cái đi tới thư phòng, “Phái người mời Mai tướng quân tới, và đại thần Quân Kỳ.”

“Dạ, hoàng thượng.” Đáy mắt Thanh Cát nổi lên sự hưng phấn. Thiên hạ, rốt cuộc sắp mở ra kỷ nguyên mới rồi !

Lúc Đông Phương Thiệu Tư sắp xếp ổn thoả trong viện, sau khi Hắc Vũ nhìn mật báo được đưa tới từ Kinh Thành, trong lòng kinh hãi thật lâu không có cách nào bình tĩnh. Mặc Hiên cái tên điên này, thật sự chuẩn bị khai chiến. Đã chế tạo những hoá khí đó xong rồi sao? Nếu quả thật đã chế tạo xong, đây không còn là một cuộc chiến tranh bình thường, mà là một trận giết chóc, một bên độc ác chà đạp!

Hắc Vũ than thở, nếu như chuyện phát triển tiếp như vậy, nhất định Thương Châu quốc sẽ sụp đổ, như vậy đến lúc đó sẽ tới Thiên Vận quốc sao? Nghĩ đến đây, Hắc Vũ vẫn quyết định nói hết tất cả cho Đông Phương Thiệu Tư. Nhét mật thư vào trong tay áo, Hắc Vũ cất bước đi tới căn phòng của Sở Thanh Linh. Sở Thanh Linh vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng Y Tiên nói mạch tượng đã không còn suy yếu giống như trước.

Hắc Vũ đi tới cửa nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nói thật nhỏ của Đông Phương Thiệu Tư.

Hắc Vũ đi vào, thấy Đông Phương Thiệu Tư ngồi ở trước giường chăm chú nhìn Sở Thanh Linh. Hắc Vũ than thở trong lòng, đúng là tên nam nhân biến thái si tình mà.

“Có chuyện gì sao?” Đông Phương Thiệu Tư nhẹ nhàng nắm tay của Sở Thanh Linh, dịu dàng nhìn Sở Thanh Linh không quay đầu lại.

“Mặc Hiên chuẩn bị khai chiến với Thương Châu quốc.” Hắc Vũ nhàn nhạt ném ra một câu, “Nếu như Thương Châu quốc bại trận. . . .”

“Mục tiêu kế tiếp chính là Thiên Vận quốc đúng không?” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lùng đáp.

“Không sai.” Hắc Vũ gật đầu, “Ta không nghĩ tới Mặc Hiên sẽ không kịp chờ đợi phát động chiến tranh như vậy.

“Nói cách khác kế hoạch của người là muốn chậm chút, đúng không?” Đông Phương Thiệu Tư nói chuyện vô cùng sắc bén.

“Ta ——” Hắc Vũ cứng họng, dù sao cách điều chế đó là do hắn mang về.

“Lúc nào khai chiến?” Đông Phương Thiệu Tư tỉnh táo hỏi.

“Không lâu nữa.” Hắc Vũ cau mày, nhìn Sở Thanh Linh nằm trên giường vẫn chưa tỉnh lại. Bộ dáng này mà muốn dẫn về Thiên Vận quốc thì quá mạo hiểm rồi. Không nói tới Mặc Hiên đã hạ lệnh truy nã, muốn

mang Sở Thanh Linh an toàn về hoàng cung, còn có Nhân vương ở biên quan nhìn chăm chăm chờ đợi bọn họ xuất quan.

“Mấy ngày nữa, chúng ta đi.” Đông Phương Thiểu Tư suy nghĩ một chút lại đổi lời nói, “Chờ chiến tranh xảy ra, chúng ta đi.”

“Được, đến lúc đó ta sẽ phái người che chở các ngươi. Phái những người này giả dạng làm bộ dáng của các ngươi, chia ra thành nhiều đường.” Hắc Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

“Vậy thì, đa tạ.” Đông Phương Thiểu Tư hiếm khi thật lòng nói cảm ơn với người khác.

Hắc Vũ há miệng, còn muốn nói điều gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Ngươi, muốn nói cái gì sao?” Đông Phương Thiểu Tư nhìn ra đầu mối.

“Lần này, nếu như khai chiến, Thương Châu quốc sẽ bại trận rất nhanh. Thiên Vận quốc ——” Hắc Vũ không nói ra được câu kế tiếp, sắc mặt vô cùng trầm trọng.

“Dạ Mặc Hiên rốt cuộc ý vào cái gì?” Đông Phương Thiểu Tư trầm giọng hỏi, “Nhất định có điều gì, ngươi mới có thể khẳng định nói như vậy.”

“Hắn, hắn có một loại hỏa khí rất lợi hại.” Hắc Vũ cắn môi, khó khăn nói ra.

“Biết vậy là đủ rồi. Cảm ơn ngươi.” Đông Phương Thiểu Tư quay đầu nhìn Sở Thanh Linh trên giường rồi nói: “Mấy ngày nay làm phiền ngươi rồi.”

Hắc Vũ nhẹ nhàng than thở: “Ngươi, suy nghĩ biện pháp đối phó đi, ta đi ra ngoài trước.”

Đông Phương Thiểu Tư gật đầu một cái không nói gì thêm, chỉ nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Sở Thanh Linh đến mất hồn.

“Thanh Linh, Thanh Linh ——” Đông Phương Thiểu Tư hơi mệt mỏi tựa đầu vào bên gối của Sở Thanh Linh, “Thật mệt mỏi, chiến tranh sắp tới rồi.”

Đông Phương Thiểu Tư không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng dựa vào bên cạnh Sở Thanh Linh, lắng nghe tiếng hít thở đều đặn của Sở Thanh Linh.

“Thiểu iểu Tư” —— một giọng nói rất yếu ớt truyền vào trong lỗ tai Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư từ từ mở mắt ra, không dám ngẩng đầu nhìn về phía Sở Thanh Linh, chỉ sợ tiếng kêu vừa rồi là ảo giác của mình.

“Thiểu iểu” vậy mà giọng nói suy yếu khàn khàn rõ ràng truyền vào trong lỗ tai của Đông Phương Thiểu Tư lần nữa.

“Thanh Linh! Thanh Linh! !” Đột nhiên Đông Phương Thiểu Tư ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Thanh Linh. Vừa đối diện nụ cười yếu ớt của Sở Thanh Linh.

“Ta...ta không sao” Sở Thanh Linh cứ yếu đuối mỉm cười như vậy, nhìn nam nhân tiêu tụy trước mắt thật kỹ.

“Thanh Linh, rốt cuộc nàng đã tỉnh.” Đông Phương Thiểu Tư mừng rỡ như điên, nắm thật chặt tay của Sở Thanh Linh không biết làm sao cho phải.

“Nếu ta bất tỉnh nữa, có người sẽ khóc đến chết rồi.” Sở Thanh Linh mỉm cười, nhìn Đông Phương Thiểu Tư vui mừng như một đứa trẻ.

“Nói vậy, ta khóc hồi nào?” Ánh mắt của Đông Phương Thiểu Tư bắt đầu mơ hồ, rốt cuộc, rốt cuộc cũng đợi được bảo bối của mình tỉnh.

“Chàng không có khóc, là ta nghe lầm.” Sở Thanh Linh cười, chột mặt biến sắc, muốn giơ tay lên nhưng giờ không nổi.

“Sao vậy?” Đông Phương Thiểu Tư hoảng loạn.

“Đứa bé đâu, con của chúng ta đâu?” Sở Thanh Linh như sắp khóc lên.

“Đứa ngốc.” Sau khi Đông Phương Thiểu Tư nghe xong thì nở nụ cười, cầm tay Sở Thanh Linh, “Dĩ nhiên con của chúng ta không sao. Không cho phép nàng lộn xộn.”

“Ừ.” Sở Thanh Linh nghe câu trả lời của Đông Phương Thiểu Tư thì mới yên lòng, “Ta mệt quá, ta muốn nghỉ ngơi”

Không đợi Đông Phương Thiểu Tư trả lời, Sở Thanh Linh đã ngủ lịm đi.

Đông Phương Thiểu Tư cười, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Sở Thanh Linh, trong lòng thỏa mãn. Bảo bối của mình đã tỉnh, bảo bối không sao.

Hiện tại, rốt cuộc không cần cố kỵ Dạ Mặc Hiên, Nhân vương.

Đông Phương Thiểu Tư cười lạnh.

Ai có thể cười đến cuối cùng, bây giờ còn chưa biết đâu!

78. Chương 78

Thương Châu quốc, phủ Nhân Vương.

Sau khi công chúa Mỹ Chân đưa tin đến, quốc vương Bắc Thần quốc lập tức âm thầm phái người tới nhận công chúa Mỹ Chân. Nhưng mà công chúa Mỹ Chân lại không lập tức trở về.

“Công chúa, người thật sự không trở về sao?” Hoàng Phủ Khinh Trần nhẹ nhàng cau mày.

“Ta... mặt của ta còn chưa chữa khỏi. Còn chưa tìm được Y Tiên, chờ ta trị lành khuôn mặt ta lập tức trở về.” Biểu tình của công chúa Mỹ Chân có chút không tự nhiên, đâu phải chỉ là bởi vì nguyên nhân này. Thật ra là vì không bỏ được nam tử dịu dàng này. Luôn muốn ở chung một chỗ với hắn.

“Công chúa, người ~~” Hoàng Phủ Khinh Trần than thở, “Được rồi, vậy công chúa muốn giao phó với quốc vương Bắc Thần quốc như thế nào đây?”

“Tự ta sẽ nói rõ ràng với phụ hoàng, không có sao.” Công chúa Mỹ Chân thấy Hoàng Phủ Khinh Trần đồng ý cho nàng ở lại, vui vẻ gạt đầu một cái bảo đảm mình sẽ xử lý tốt.

“Vậy thì tốt.” Hoàng Phủ Khinh Trần không có nhiều lời vào vấn đề này, “Y Tiên vẫn còn ở Thành Hạ quốc, chờ hắn vừa vào biên quan, ta lập tức phái người đi mời.”

“Cám ơn Vương gia.” Công chúa Mỹ Chân thỏa mãn cười lên. Lần đầu tiên cảm giác được người khác quan tâm và che chở như vậy, trong lòng thật ấm áp.

Sau khi công chúa Mỹ Chân rời đi, Hoàng Phủ Khinh Trần đứng lên dạo bước ở trong sân, nhìn cái bóng của mình trong ao thì thở thật dài một cái, bây giờ Thanh Linh đang ở đâu? Có bình an hay không? Đông Phương Thiểu Tư cái người điên kia thật sự đã cứu nàng ra ngoài. Nhưng sau đêm đó lại không biết tung tích. Vẫn chưa xuất quan, nói cách khác vẫn còn ở trong Thành Hạ quốc. Rốt cuộc tại sao vậy chứ? Sau khi cứu người vẫn chưa rời đi. Theo tính tình của tên nam nhân Đông Phương Thiểu Tư kia, cho dù có hắn biết rõ mình ở biên quan mai phục hắn, hắn cũng sẽ dứt khoát tới đây. Nhưng mà, bây giờ không có một chút động tĩnh nào, rốt cuộc là tại sao?

Chẳng lẽ? ! Đột nhiên trong lòng Hoàng Phủ Khinh Trần giật mình một cái, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ. Chẳng lẽ Thanh Linh đã xảy ra chuyện? Không, sẽ không. Người nam nhân kia cho dù để cho bản thân chết một trăm lần cũng sẽ không để cho Thanh Linh chịu một chút tổn thương nào. Như vậy đến cùng là xảy ra chuyện gì đây?

Vậy mà, sau khi một bức thư khẩn cấp được đưa đến Kinh Thành Thương Châu quốc, rốt cuộc Nhân vương đã hiểu rõ tại sao Dạ Mặc Hiên lại có thái độ phách lối như vậy.

Không có bất kỳ diềm báo nào, Thành Hạ quốc đã phát động chiến tranh.

Biên quan thất thủ, hai tòa thành liên tiếp thất thủ!

Tướng sĩ Thành Hạ quốc mạnh như vũ bão, quân Thương Châu quốc không thể ngăn cản, liên tục thất bại, chết thảm trọng.

“Các vị khanh gia mau nghĩ ra biện pháp.” Trên đại diện, hoàng thượng kinh hoàng, nóng nảy đứng ở phía dưới thỉnh cầu đám quần thần.

Mọi người nhìn nhau, thì thầm với nhau nhưng không ai có thể đưa ra giải pháp.

“Trời ơi, thật là một đám phé vật.” Hoàng thượng nhanh chóng xoay quanh, miệng nói bừa, quay đầu một cái nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Nhân vương, “Nhân vương, người nói xem, bây giờ chúng ta nên làm cái gì? Đối phương dùng hỏa khí mà chúng ta chưa từng thấy qua. Hiện tại tướng sĩ chết rất nghiêm trọng.”

Nhân vương khẽ than thở ở trong lòng, hoàng thượng vẫn là cái bộ dáng này, vừa gặp chuyện liền hoảng loạn không thôi, như vậy sao có thể khiến quần thần tin phục?

“Theo ý kiến của vi thần, trước tiên phải biết rõ hỏa khí của Thành Hạ quốc có nhược điểm gì, không thể kích động, nhất định sẽ nghĩ ra đối sách.” Nhân vương đứng dậy, nhìn đám quần thần nghị luận âm ỉ, chợt quát to, “Lưu tướng quân, Chu tướng quân bước ra khỏi hàng!”

“Có mặt tướng!”

“Có mặt tướng!”

“Hai người các ngươi lập tức thống lĩnh năm vạn đại quân tiến về phía trước nghênh địch, nhưng hãy nhớ lấy chỉ có thể thủ không thể vũ” Nhân vương lạnh lùng phân phó.

Hai vị Tướng quân liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên có chút không hiểu mệnh lệnh của Nhân vương, nhưng vẫn chấp tay đồng ý.

“Bốn vương cũng sẽ cùng đi.” Nhân vương cau mày, hắn ngược lại muốn nhìn thử rốt cuộc là cái vũ khí gì khiến Thành Hạ quốc phách lối ương ngạnh như vậy.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Hoàng thượng xoa cái trán đỏ mồ hôi, như trút được gánh nặng ngồi xuống, “không có việc gì thì bãi triều đi.”

Nhân vương nhìn hoàng thượng vội vã bãi triều, nhẹ nhàng than thở. Hoàng thượng vẫn như vậy thì sao có thể.

Cứ như vậy, Nhân vương và hai vị Tướng quân thống lĩnh năm vạn đại quân tiến về phía biên quan nghênh chiến quân đội của Thành Hạ quốc.

Thành Hạ quốc, trong biệt viện của Hắc Vũ.

“Hừ, rốt cuộc đã khai chiến sao?” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Thiểu Tư là vẻ sắc lạnh, hừ nhẹ một tiếng, trong lời nói có lẽ mờ sự giễu cợt.

“Ừ, đã khai chiến. Quân đội Thành Hạ quốc mạnh như vũ bão, liên tiếp đánh bại hai tòa thành trì.” Hắc Vũ trầm giọng nói.

“Không phải nằm trong dự tính của ngươi sao?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói.

Hắc Vũ nhất thời im lặng, nhìn động tác của nam nhân lãnh khốc trước mắt càng thêm im lặng. Nam nhân tuyệt mỹ lãnh khốc trước mắt đang cầm một con dao nhỏ gọt táo. Gọt xong thì cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ đút cho người tựa vào đầu giường ăn. Còn Sở Thanh Linh mỉm cười cắn miếng táo, trên mặt là nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc.

“Khoảng bao lâu nữa Thương Châu quốc sẽ thất thủ, ngươi tính thử xem.” Đông Phương Thiểu Tư cầm khăn tay cẩn thận lau miệng cho Sở Thanh Linh.

“Ngắn thì tháng ba, lâu thì nửa năm.” Hắc Vũ trầm giọng nói. Nếu như theo tình huống bây giờ, có thể ba tháng Thương Châu quốc sẽ thất thủ.

“Ha ha.” Đông Phương Thiểu Tư cười lạnh, “Người đã đánh giá cao Dạ Mặc Hiên, đánh giá thấp Nhân vương.”

Hắc Vũ ngơ ngẩn, nhìn Đông Phương Thiểu Tư không nói ra lời.

“Có muốn đánh cuộc một lần hay không?” Đông Phương Thiểu Tư cười lạnh, “Dạ Mặc Hiên tồn hơn 3 năm cũng không có cách nào hoàn toàn chiếm được Thương Châu quốc.”

“Vì người chưa biết sự lợi hại của hỏa khí đó.” Hắc Vũ cau mày.

“Ta hỏi người, người nói muốn tạo ra hỏa khí cần phải mất bao nhiêu thời gian, mà muốn sử dụng hỏa khí đó thì sao? Có hỏa khí có thể sử dụng liên tục không hạn chế hay sao? Lúc đối mặt với một thành lũy kiên cố, cũng có thể hoàn toàn công phá hay sao?” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt hỏi một chuỗi vấn đề, Hắc Vũ bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

” Công tử Hắc Vũ.” Lúc này, Sở Thanh Linh nhẹ nhàng mở miệng, “Những ngày này, đa tạ người chăm sóc.”

“Các người, phải đi sao?” Hắc Vũ kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Đông Phương Thiểu Tư gật đầu một cái, “Cơ thể của Thanh Linh đã ổn định rồi, ta muốn trở lại Thiên Vận quốc sớm.”

“Cũng tốt. Hiện tại Nhân vương cũng không còn thời gian để ý đến các người.” Hắc Vũ hơi phức tạp nhìn Sở Thanh Linh mỉm cười, đi lần này chẳng biết lúc nào mới có thể gặp mặt nhau nữa.

“Hoan nghênh người tới Thiên Vận quốc.” Lúc này Sở Thanh Linh mỉm cười mở miệng.

Hắc Vũ sửng sốt, đây là đang mời hắn sao? Nói như vậy, còn có cơ hội gặp nàng sao?

Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh một tiếng, đúng là vẫn không nói ra lời. Đương nhiên Sở Thanh Linh biết tâm tư của Đông Phương Thiểu Tư, buồn cười vỗ tay của hắn an ủi.

Cứ như vậy, Hắc Vũ phái hai nhóm người ra, giúp đỡ đám người Đông Phương Thiểu Tư thuận lợi rời khỏi biên quan.

Mà Nhân vương đang nhức đầu với chiến tranh Thành Hạ quốc, không rảnh chú ý đến bọn họ. Đoàn người Đông Phương Thiểu Tư thuận lợi trở về Thiên Vận quốc.

Khi xe ngựa dừng ở trước cửa lớn quen thuộc của Vương phủ thì Sở Thanh Linh chợt có sự kích động muốn khóc.

“Chúng ta về nhà rồi, Thanh Linh.” Đông Phương Thiểu Tư cẩn thận ôm Sở Thanh Linh xuống xe ngựa, mỉm cười dịu dàng nói với người trong ngực.

“Ừ, về nhà.” Sở Thanh Linh tựa vào trong ngực Đông Phương Thiểu Tư, giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Về sau nàng còn đi lung tung nữa, ta sẽ đánh vào mông nàng đấy.” Đông Phương Thiểu Tư giả bộ tức giận nói.

“Ta sẽ không rời khỏi chàng nữa, không bao giờ nữa.” Sở Thanh Linh nghiêm túc bảo đảm.

“Ta cũng sẽ không bao giờ để nàng rời khỏi ta nữa.” Đông Phương Thiểu Tư bá đạo nói.

Lãnh Ngự Phong trợn mắt nhìn hai người sến muốn chết người này, coi thường đi ra ngoài.

“Vương gia ~” Ngài trở lại rồi! Tổng quản tiến lên đón, thiếu chút nữa đã khóc.

“Sao vậy?” Đông Phương Thiểu Tư cau mày, tổng quản không nhớ mình đến mức đó chứ?

“Hoàng thượng đã triệu kiến ngài nhiều lần.” Tổng quản nói năng lộn xộn, “Hoàng thượng luôn luôn tìm ngài, nói có chuyện muốn thương lượng. Nói ngài trở về lập tức đi gặp hắn.”

“Hả?” Đông Phương Thiểu Tư khê cau mày, có chuyện gì khiến Thiểu Kỳ hốt hoảng như vậy?

Sở Thanh Linh nhìn sắc mặt của Đông Phương Thiểu Tư, nhẹ nhàng kéo y phục của hắn một cái rồi nói: “Chàng đi đi. Ta ở nhà đợi chàng, ta không sao. Hoàng thượng tìm chàng gấp như vậy, nhất định có chuyện rất quan trọng.”

Đông Phương Thiểu Tư gật đầu một cái, ôm Sở Thanh Linh trở về phòng, hôn một cái ở trên trán Sở Thanh Linh rồi dặn dò Y Tiên chăm sóc Sở Thanh Linh lúc này mới rời đi.

“Nha đầu, sau khi sinh con ra hãy cho nó bái ta làm sư phụ, giao cho ta đi.” Y Tiên đánh chủ ý lên bụng của Sở Thanh Linh, tư chất của nha đầu tốt như vậy, mà người nam nhân kia cũng hoàn mỹ, đứa bé sinh ra không cần nói cũng biết.

“Sư tổ, người nói cái gì vậy? Cha ta gọi người là sư phụ, người còn muốn thu con của ta làm đồ đệ?” Sở Thanh Linh buồn cười nhìn ánh mắt xoay tròn của Y Tiên.

“Vậy ta mặc kệ, dù sao con của người sinh ra phải giao cho ta.” Y Tiên giựt giựt khóe miệng, hơi có ý ăn vạ.

“Sau này hãy nói.” Sở Thanh Linh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Y Tiên.

“Ta mặc kệ ——” Y Tiên nhất quyết không tha.

.....

Đông Phương Thiểu Tư vào hoàng cung đi đến Thượng Thư Phòng.

Khi hoàng thượng nhìn thấy hắn thì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

“Vương huynh, người trở lại rồi, làm ta vội muốn chết.” Đông Phương Thiểu Kỳ đã làm hoàng thượng lại có thói quen gọi Đông Phương Thiểu Tư là Vương huynh như cũ.

“Hoàng thượng!” Đông Phương Thiểu Tư nhẹ nhàng ho khan một cái, liếc nhìn thái giám cung nữ xung quanh.

Đông Phương Thiểu Kỳ hiểu được, phát tay cho bọn cung nữ thái giám lui xuống, thấy Đông Phương Thiểu Tư đang muốn nói gì, Đông Phương Thiểu Kỳ liên tục nói không ngừng: “Vương huynh, ta biết người muốn nói gì, người muốn nói ta làm hoàng thượng nên có uy nghiêm của hoàng thượng. Cũng không phải là ta muốn ngồi vị trí này. Cái này hãy nói sau, hiện tại có phiền toái lớn rồi.” Sắc mặt của Đông Phương Thiểu Kỳ hơi tái nhợt.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Đông Phương Thiểu Tư cau mày.

“Tự người nhìn đi.” Đông Phương Thiểu Kỳ đưa một phong thư cho Đông Phương Thiểu Tư.

Đông Phương Thiểu Tư nhận lấy, mở ra xem, càng xem sắc mặt càng chùng xuống. Lá thư này là của quốc vương Bắc Thần quốc đưa tới, lời nói bên trong sắc bén, khiển trách Thiên Vận quốc đối đãi tàn nhẫn với công chúa Mỹ Chân, còn thay đổi thân phận. Vì vậy chuyện liên minh vô hiệu, muốn Thiên Vận quốc đưa ra một lời giải thích, nếu không sẽ dùng vũ lực lấy lại công đạo cho công chúa Mỹ Chân. Nói theo cách khác, nếu như không phối hợp, như vậy sẽ khó tránh khỏi chiến tranh.

Đông Phương Thiểu Tư nhíu chặt lông mày.

Xem ra, chuyện phiền phức không chỉ có một cái.

79. Chương 79

“Vương huynh, người nói làm sao bây giờ?” Đông Phương Thiểu Kỳ cau mày, “Bây giờ công chúa giả còn đang ở trong hoàng cung. ”

Đông Phương Thiểu Tư hơi trầm ngâm rồi lạnh nhạt nói: “Người trả lời cho quốc vương Bắc Thần quốc, người nói công chúa Mỹ Chân bị cận thân nha hoàn của nàng ta hãm hại, chuyện hai người đổi thân phận chúng ta không hề hay biết. Tuyệt đối không ngờ rằng công chúa bây giờ là giả.”

“Vậy cũng được sao?” Đông Phương Thiểu Kỳ kinh ngạc, “Nhất định quốc vương Bắc Thần quốc đã gặp được công chúa Mỹ Chân thật, cho nên mới biết được chuyện này. Ý kiến của Vương huynh được sao?” Trong mắt của Đông Phương Thiểu Kỳ hoàn toàn không tin tưởng.

“Bắc Thần quốc cũng không phải thật sự muốn khai chiến với nước ta. Mặc dù quốc vương Bắc Thần quốc thương yêu công chúa Mỹ Chân, nhưng có thể vì một mình nàng ta mà khiến hai nước khai chiến hay không, đây là một chuyện khác.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt nói, “Người hãy trả lời theo như ta nói. Hơn nữa bồi thường mười vạn lượng hoàng kim, mười nghìn tấm tơ lụa, bồi thường việc chúng ta không bảo vệ tốt cho công chúa Mỹ Chân.”

Đông Phương Thiểu Kỳ trừng mắt nhìn, có chút mê mang, có thể như vậy thật sao?

“Được rồi, không còn việc gì, ta đi về trước đây.” Đông Phương Thiểu Tư tùy ý phát tay rời đi.

“Trời ơi, Vương huynh, cứ như vậy sao?” Đông Phương Thiểu Kỳ giựt giựt khoe miệng, “Chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Trước hết người hãy làm theo lời ta nói, quốc vương Bắc Thần quốc cự tuyệt thì nói tiếp. Ta rất mệt mỏi, hơn nữa ta phải đi về gặp Thanh Linh.” Đông Phương Thiểu Tư nói không chút nào khó hiểu.

” Có phải Vương tẩu mang thai hay không?” Đông Phương Thiểu Kỳ cười ha ha, “Về sau người bị thảm rồi.”

“Cái gì?” Đông Phương Thiểu Tư quay đầu lại lạnh lùng quét mắt nhìn Đông Phương Thiểu Kỳ, Đông Phương Thiểu Kỳ bĩu môi, nuốt lời muốn nói xuống.

Đông Phương Thiểu Tư không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Phía sau là tiếng cười nói thầm của Đông Phương Thiểu Kỳ: “Thật sự là thảm mà, đánh vợ như vậy, chờ sinh con ra, trong mắt vợ người còn có người sao?”

Giọng nói rõ ràng truyền đến trong tai của Đông Phương Thiểu Tư, Đông Phương Thiểu Tư đột ngột dừng lại. Đông Phương Thiểu Kỳ kinh hãi, cho rằng Đông Phương Thiểu Tư muốn phát tác, liền tiếp lui về phía sau. Nhưng Đông Phương Thiểu Tư chỉ nhìn trời, vuốt cằm của mình suy nghĩ một chút, bước nhanh rời đi. Đông Phương Thiểu Kỳ nhẹ nhàng vỗ lồng ngực của mình, cười nhạo động tác phản xạ của mình. Từ nhỏ hắn đã sợ Vương huynh, đến bây giờ đã làm hoàng thượng vẫn chưa hết sợ huynh ấy.

Trên đường đi Đông Phương Thiểu Tư cau mày suy nghĩ, bụng của Thanh Linh càng ngày càng lớn. Đến lúc đứa bé trong bụng được sinh ra, chẳng phải sẽ cướp bảo bối với mình sao? Vậy sao được? Mặc dù là con của mình, nhưng không được giành đi tình yêu của Thanh Linh! Càng nghĩ, Đông Phương Thiểu Tư càng phiền lòng.

Mà giờ phút này Sở Thanh Linh đâu có biết phiền não của Đông Phương Thiểu Tư, nàng vẫn đang hạnh phúc thỏa mãn sở bụng của mình.

Thương Châu quốc và Thành Hạ quốc phong hỏa liên thiên (chiến tranh), Thiên Vận quốc một mảnh yên bình.

Đúng như dự tính của Đông Phương Thiểu Tư, Thương Châu quốc không dễ dàng bị đánh bại. Vừa bắt đầu, quân đội của Thương Châu quốc chỉ bị chấn động bởi loại hỏa khí chưa từng thấy qua, nhưng một khi bình tĩnh lại, như vậy sẽ dốc toàn lực ngăn cản, nghĩ biện pháp phá chiến thuật của đối phương. Nhưng mà, cuộc chiến tranh này, Thương Châu quốc đánh vô cùng khó khăn.

Mà bên Bắc Thần quốc, ngoài suy nghĩ và dự đoán của Đông Phương Thiểu Kỳ, quốc vương Bắc Thần quốc chấp nhận lời xin lỗi của Thiên Vận quốc, tặng lại lễ vật phong phú hơn, chỉ là có một yêu cầu, giao công chúa giả ra, cũng chính là nha hoàn cận thân Thanh Liên của công chúa Mỹ Chân. Chuyện này đương nhiên Đông Phương Thiểu Kỳ đồng ý. Nếu như hắn mới vừa lên ngôi không lâu đã xảy ra chiến tranh, như vậy hẳn chẳng những làm mất hết lòng dân, văn võ bá quan cũng sẽ chất vấn hắn.

Trong ngự thư phòng Đông Phương Thiểu Kỳ cầm thư của quốc vương Bắc Thần quốc phái người đưa tới thì vui vẻ ra mặt, thật không nghĩ tới chuyện được giải quyết đơn giản như vậy. Đông Phương Thiểu Kỳ càng nghĩ càng vui mừng: “Người đâu, chuẩn bị xe, trăm muốn đến phủ Nhiếp Chính vương.”

“Vâng” lập tức có người đáp lại.

Đến phủ Nhiếp Chính vương, Đông Phương Thiểu Kỳ hứng thú vội vàng không cho ai thông báo đi thẳng vào trong. Dọc theo đường đi, mọi người nhìn thấy dáng vẻ hấp tấp của hoàng thượng mặc long bào màu vàng đều vô cùng kinh ngạc, toàn bộ quỳ xuống hành lễ.

“Vương huynh” Đông Phương Thiểu Kỳ hỏi người hầu Đông Phương Thiểu Tư đang ở đâu rồi chạy thẳng tới, vừa đi tới cửa liền mừng rỡ kêu ra tiếng.

“Hoàng thượng? !” Đông Phương Thiểu Tư kinh ngạc nhìn người mừng rỡ đứng ở cửa, “Sao Hoàng thượng tới không cho người. . . .”

“Thôi, Vương huynh, đừng nói cái này. Người xem này, đây là thư quốc vương Bắc Thần quốc đưa tới, hẳn thật sự chấp nhận.” Đông Phương Thiểu Kỳ ngoài sự mừng rỡ ở bên ngoài thì còn bối phục. Hoàn toàn không nghĩ tới xử lý như vậy quốc vương Bắc Thần quốc không có truy cứu.

“Đó là đương nhiên. Thương Châu quốc và Thành Hạ quốc đang khai chiến. Lúc này Bắc Thần quốc sẽ không dễ dàng khai chiến làm suy yếu thực lực của nước mình. Hẳn đang giữ vững thực lực yên lặng theo dõi biến hóa.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt phân tích cho Đông Phương Thiểu Kỳ nghe.

“Cũng đúng.” Đông Phương Thiểu Kỳ gật đầu một cái không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

“Tham kiến hoàng thượng.” Sở Thanh Linh còn tựa vào đầu giường, nhẹ nhàng hành lễ.

“Ôi, Vương tẩu, trong người ngươi có thương tích không cần đa lễ.” Đông Phương Thiểu Kỳ vội vàng ngăn lại, âm thầm nuốt nước miếng một cái, trong lòng thấp thỏm, nếu như nàng bị thương, Vương huynh không ăn mình mới lạ.

“Như thế, ngươi hãy làm theo lời của quốc vương Bắc Thần quốc, giao người đó ra là được.” Đông Phương Thiểu Tư trả lại thư cho Đông Phương Thiểu Kỳ.

“Ừ ừ.” Đông Phương Thiểu Kỳ gật đầu một cái, nhìn quanh bốn phía không thấy người nào lúc này mới dám nói: “Vương huynh, hôm nay ta ở lại đây ăn cơm có được hay không?”

“Sao vậy?” Đông Phương Thiểu Tư khẽ cau mày không hiểu.

“Thật muốn chết, mỗi lần ăn cơm, những quý phi kia đều tới. Thuốc bổ gì cũng có, bổ nữa chắc ta chảy máu mũi đến chết mất.” Về mặt của Đông Phương Thiểu Kỳ sầu khổ.

Mặt của Đông Phương Thiểu Tư lạnh xuống: “Ai bảo ngươi phong lưu như vậy, nạp nhiều quý phi như vậy, còn cứng chiu đến vậy.” Nếu không phải Đông Phương Thiểu Kỳ quá mức cứng chiều những quý phi kia, thì sao họ dám chạy đến trong lúc hoàng thượng dùng bữa?

Đông Phương Thiểu Kỳ nói không ra lời, trộm nghiêng mắt nhìn Sở Thanh Linh ngồi ở đầu giường đang cười, rất muốn phản bác lại Đông Phương Thiểu Tư, nói đến cứng chiều, ai có thể so sánh được với người. Nhưng lời này cũng chỉ dám nói ở trong lòng.

“Thiểu Tư, hoàng thượng muốn ở lại ăn cơm thì cùng nhau ăn đi.” Sở Thanh Linh mỉm cười nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy không khí giữa hai người rất là ảm áp. Lần đầu tiên cảm thấy Thiểu Tư có cảm giác của con người. Hẳn trước kia đều lạnh lẽo vô tình như thế, là lúc nào thay đổi đây? Thật sự vẫn chưa phát hiện ra. Mà Sở Thanh Linh chưa từng nghĩ qua, Đông Phương Thiểu Tư thay đổi tất cả đều là bởi vì nàng.

Cứ như vậy, chuyện công chúa Bắc Thần quốc bị đánh tráo được giải quyết trọn vẹn. Mà Thanh Liên công chúa Mỹ Chân giả, lúc vừa đến Bắc Thần quốc lập tức uống thuốc độc tự sát. Quốc vương Bắc Thần quốc sai người treo thi thể của nàng ta trên cửa thành ba ngày, sau đó chặt thành trăm mảnh vứt xuống sông. Báo cho công chúa Mỹ Chân đang ở Thương Châu quốc vẫn không chịu trở về, để cho nàng yên tâm, Thanh Liên đã chết không nơi chôn thân.

Trong phủ Nhiếp Chính vương Thiên Vận quốc, Đông Phương Thiểu Tư ôm Sở Thanh Linh phơi nắng ở trong sân. Bụng của Sở Thanh Linh càng ngày càng rõ ràng hơn, tuy vết thương ở ngực đã khá hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn đau âm ỉ. Sau khi Y Tiên cho người làm một chiếc xe lăn theo sơ đồ của Sở Thanh Linh vẽ, bắt đầu cảm thấy hứng thú với đồ gỗ. Còn hỏi Sở Thanh Linh có sơ đồ nào thú vị khác hay không. Sở Thanh Linh không thể làm gì khác hơn là dựa vào trí nhớ trước kia vẽ ít sơ đồ cho ông tự suy nghĩ. Hiện tại Đông Phương Thiểu Tư đang dìu Sở Thanh Linh tản bộ trong hoa viên.

“Thiểu Tư” chợt, Sở Thanh Linh nhẹ nhàng mở miệng.

“Sao vậy?” Đông Phương Thiểu Tư căng thẳng ngừng lại, đứng ở trước mặt của Sở Thanh Linh, “Bụng không thoải mái hay sao?”

“Không có sao.” Sở Thanh Linh buồn cười nhìn bộ dáng căng thẳng của Đông Phương Thiểu Tư, vươn tay nhéo mặt của Đông Phương Thiểu Tư, “Ta không có chỗ nào không thoải mái hết.”

“Vậy thì tốt.” Đông Phương Thiểu Tư cười lên, nắm tay của Sở Thanh Linh.

“Ta...ta chỉ muốn hỏi, chiến sự của Thành Hạ quốc và Thương Châu quốc như thế nào?” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng hỏi.

“Nàng còn lo lắng cho tên súc sinh kia? !” Đông Phương Thiểu Tư cau mày, nghĩ tới Dạ Mặc Hiên Đông Phương Thiểu Tư liền tức giận, lần trước tên ngu ngốc Lãnh Ngự Phong kia không đặc thủ. Hắn lại dám làm chuyện quá phận như vậy với Thanh Linh, mặc dù sau đó Thanh Linh nói với mình hắn bị hạ thuốc, nhưng Đông Phương Thiểu Tư vẫn cảm thấy Dạ Mặc Hiên đáng chết!

“Ta không có.” Sở Thanh Linh nở nụ cười nhạt nhòa, “Hắn đã sớm không phải là đệ đệ Sở Mặc Hiên mà ta quen biết, hắn là hoàng thượng Thành Hạ quốc. Ta cũng đã sớm nói, mặc kệ hắn bị hạ thuốc gì, tất cả những chuyện hắn đã làm ta cũng sẽ không tha thứ.”

Đông Phương Thiểu Tư ngẩn người, ngay sau đó mỉm cười: “Vậy thì tốt, ta không cho phép nàng nghĩ tới những nam nhân khác.

“Chiến tranh sẽ lan đến Thiên Vận quốc của chúng ta sao?” Sở Thanh Linh lo lắng nhíu mày, cúi đầu, tay nhẹ nhẹ vuốt ve bụng của mình, “Ta, không muốn con của chúng ta mới sinh ra đã gặp phải chiến tranh tàn khốc.”

“Yên tâm. Thanh Linh, ta bảo đảm, ta bảo đảm sẽ không để cho con của chúng ta đối mặt với tình huống như thế.” Đông Phương Thiểu Tư trịnh trọng thề.

“Vậy còn không đơn giản sao, bây giờ nha đầu hãy dọn dẹp quần áo, đến Vạn Hoa Cốc của ta. Chỗ của ta rất tốt, không có nước nào có thể đi vào. Còn có một năm bốn mùa đều là mùa xuân. Ở đó dưỡng thai là tốt nhất.” Lúc này, đột ngột có một giọng nói không khách khí chen vào. Hai người không cần quay đầu lại cũng biết chủ nhân của giọng nói này là ai, trừ Y Tiên thì còn ai vào đây?

Sở Thanh Linh tức giận cười, đương nhiên nàng biết Y Tiên có ý đồ gì.

“Ha ha, tiền bối, đây chính là do người nói, chờ chiến sự xong xuôi, tất cả đều xử lý xong, ta và Thanh Linh sẽ đến chỗ của người, người phải bao ăn bao ở chúng ta cả đời.” Đông Phương Thiểu Tư nghĩ tới Vạn Hoa Cốc bốn mùa đều như mùa xuân. Nếu như sau này mình và Thanh Linh ẩn cư ở đó, sẽ là một chuyện tốt.

“Đi ngay bây giờ cũng được.” Y Tiên cười ha ha, híp mắt hài lòng nhìn bụng của Sở Thanh Linh.

“Sư tổ ——” Sở Thanh Linh buồn cười lắc đầu, “Thiểu Tư nói, chờ tất cả đều xử lý xong chúng ta sẽ đến chỗ của người.”

“Vậy thì tốt, rất tốt.” Y Tiên cười ha ha, xoay người trở về nhà, “Ta tiếp tục nghiên cứu con ngựa gỗ của ta.”

Đông Phương Thiểu Tư cười đưa mắt nhìn Y Tiên rời đi, quay đầu thỏa mãn nắm tay của Sở Thanh Linh: “Về sau, chúng ta ở Vạn Hoa Cốc, xây một căn nhà, chúng ta ở đó có được hay không? Còn phải bắt tiền bối bao ăn uống bao ở.”

“Ha ha, được.” Sở Thanh Linh cũng thỏa mãn mà cười.

Nhưng mà, chiến sự có thể thuận lợi kết thúc, không lan tràn đến Thiên Vận quốc sao?

80. Chương 80: Kết Cục

Thương Châu quốc, trên tường thành, Hoàng Phủ Khinh Trần đứng ở đầu tường, mặc cho gió lớn thổi tóc hất, quần áo hất. Trông về phía xa, dày đặc những trại lính của Thành Hạ quốc. Trận đánh này quá gian khổ, quá khó khăn. Thành Hạ quốc đã chiếm lĩnh tám thành trì. Thành trì này đã giữ vững được nửa tháng, lương thảo đã dùng sắp hết, đang chờ hậu phương chi viện. Hoàng Phủ Khinh Trần thở dài, đứng nghiêm ở trên tường thành thật lâu vẫn không nhúc nhích.

“Vương gia.” Một tiếng kêu nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau.

“À, công chúa.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng của công chúa Mỹ Chân thì nhàn nhạt đáp lại. Mấy ngày trước, công chúa Mỹ Chân không để ý đến lời khuyên của mọi người, dứt khoát cùng đi với Hoàng Phủ Khinh Trần.

“Vương gia, thật xin lỗi, ta... cái gì ta cũng không giúp được.” Công chúa Mỹ Chân cắn răng, không chỉ một lần viết thư cho phụ vương, nhưng phụ vương quả quyết cự tuyệt phái binh trợ giúp Thương Châu quốc. Thật không rõ rốt cuộc vì sao phụ vương lại như vậy? Trước kia rất thương yêu mình, nhưng mà bây giờ chính mình thỉnh cầu phụ vương cũng không đồng ý!

“Không, công chúa. Người đã cố gắng hết sức.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười, có điều vẫn không che giấu được sự mệt mỏi trên mặt.

“Vương gia ~” Công chúa Mỹ Chân lo lắng nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần, “Người đã ba ngày chưa nghỉ ngơi, nghỉ ngơi trước được không?”

Hoàng Phủ Khinh Trần cười nhạt: “Nếu ta nghỉ ngơi, tòa thành trì này lập tức khó giữ được.”

Công chúa Mỹ Chân há mồm còn muốn nói điều gì nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Hoàng Phủ Khinh Trần khẽ cau mày nhìn về trại lính trú đóng phía trước, trong lòng nặng trĩu, lương thảo cũng sắp đến rồi chứ?

“Vương gia, người, quá mệt mỏi.” Hồi lâu công chúa Mỹ Chân phun ra một câu nói. Thương Châu quốc, nếu như không có Hoàng Phủ Khinh Trần sẽ như thế nào đây? Chỉ sợ đã sớm bại rồi. Người đàn ông trước mắt này, làm cho người ta kính nể, làm cho người ta đau lòng như vậy.

Hoàng Phủ Khinh Trần nhếch miệng mỉm cười, xoay người đi xuống tường thành.

“Lưu tướng quân, lương thảo vận chuyển đến đâu rồi?” Hoàng Phủ Khinh Trần có chút mệt mỏi hỏi.

“Bẩm Vương gia ~~” Lưu tướng quân vẫn chưa nói xong, một âm thanh vội vàng cắt đứt tất cả.

“Báo ——!”

Hoàng Phủ Khinh Trần cau mày, nhìn phong thư Lưu tướng quân đưa tới. Lúc này hậu phương còn đưa tin làm gì? Có dặn dò gì? Nhưng hoàng thượng nên hiểu, tướng ở bên ngoài có thể không tuân quân mệnh.

Hoàng Phủ Khinh Trần nhận lấy thư, mở ra nhìn. Trong phút chốc, sắc mặt của Hoàng Phủ Khinh Trần tái nhợt, thư trên tay vô lực rơi xuống đất, cặp mắt vô hồn kinh ngạc nhìn phía trước.

“Vương gia? Vương gia?” Lưu tướng quân nghi ngờ.

“Vương gia? !” Công chúa Mỹ Chân lo lắng gọi.

Hoàng Phủ Khinh Trần kinh ngạc nhìn phía trước, mắt không có bất kỳ tiêu cự nào, có điều hai tay khẽ run đã bại lộ sự chấn động trong lòng hất.

Lưu tướng quân nghi ngờ nhặt thư trên đất lên, đợi sau khi xem xong sắc mặt cũng tái nhợt, tay không ngừng run rẩy. Chỉ vì chữ trên lá thư kia viết rất rõ ràng, muốn Hoàng Phủ Khinh Trần lập tức đầu hàng, Thương Châu quốc xưng thần với Thành Hạ quốc! Sẽ không tiếp tế lương thảo nữa, lập tức mở cửa thành

ra nghênh đón binh lính Thành Hạ quốc. Từ đó về sau vĩnh viễn xưng thần với Thành Hạ quốc, hàng năm dâng cống phẩm!”

“Vương gia ——!” Lưu tướng quân vô cùng đau đớn nắm chặt bức thư trong tay, “Trước đó tướng sĩ bên ta liều chết chiến đấu là vì cái gì? Hiện tại hoàng thượng tự mình đặt thành khế ước như vậy với Thành Hạ quốc!” Trong lúc nói chuyện, nước mắt của Lưu tướng quân đã rơi xuống. Chiến tranh tàn khốc cũng không làm cho hắn chảy ra một giọt nước mắt, mà một bức thư của hoàng thượng lại làm cho hắn rơi lệ đầy mắt.

Hoàng Phủ Khinh Trần cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng vô lực lắc đầu, chán nản ngồi xuống ghế.

“Vương gia, Vương gia ~~” Từ trong lời nói của Lưu tướng quân công chúa Mỹ Chân đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần suy sụp, công chúa Mỹ Chân cũng khóc ra tiếng.

“Ha ha ” Trên mặt Hoàng Phủ Khinh Trần lộ ra nụ cười khổ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng hiện lên sự châm chọc, qua nhiều năm như vậy, mặc dù không phải là thời kỳ mạnh mẽ nhất của Thương Châu quốc, nhưng tuyệt đối cũng không là thời kỳ suy yếu nhất. Mà cơ nghiệp mấy trăm năm của Thương Châu quốc cứ bị hủy trong chốc lát như vậy. Đương Kim hoàng thượng tâm thường đương nhiên không có chí tiến thủ, quả quyết mình không biết. Nhưng mà tuyệt đối không ngờ rằng hắn sợ chết như vậy, ham vinh hoa phú quý. Đây là sự sỉ nhục lớn nhất từ trước đến nay! Trở thành thần dân nước khác!

“Vương gia, Vương gia, người đừng như vậy ——” Công chúa Mỹ Chân đã quỳ gối khóc trước mặt của Hoàng Phủ Khinh Trần khóc, nhẹ nhàng phe phẩy đầu gối của hắn.

“Công chúa, người mau trở lại Bắc Thần đi, nơi này không phải nơi người nên ở.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhàn nhạt nói xong, có điều làm thế nào cũng không che giấu được sự đau thương trong mắt.

“Không, ta không đi, nếu đi Vương gia phải đi với ta.” Công chúa Mỹ Chân liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống. Hoàng Phủ Khinh Trần đau thương bất lực như vậy là lần đầu tiên mình nhìn thấy, làm cho người ta đau lòng như vậy, làm cho người ta không thể nào bỏ xuống.

“Đừng tùy hứng nữa, mau trở về đi. Nơi này không phải nơi người nên ở.” Hoàng Phủ Khinh Trần từ từ đứng lên, vươn tay ra vuốt tóc của công chúa Mỹ Chân, nhàn nhạt cười, “Vốn ta chỉ muốn lợi dụng người làm lá bài chủ chốt cuối cùng, nhưng bây giờ nhìn lại, chuyện lớn đã qua, không còn cần thiết.”

“Cái gì?” Công chúa Mỹ Chân sững sờ nhìn Hoàng Phủ Khinh Trần, hắn vừa nói cái gì?

“Ta nói vốn là ta muốn lợi dụng người.” Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh giọng nói lại, “Nghe rõ chưa? Nghe rõ thì đi đi.”

Công chúa Mỹ Chân sững sờ, một hồi lâu không nói gì.

“Người tới, đưa nàng đi.” Hoàng Phủ Khinh Trần phất tay kêu người.

“Không!” ” Đột nhiên Công chúa Mỹ Chân tránh thoát người muốn tới dìu nàng, khóc ồ lên, “Ta mặc kệ người nghĩ gì, ta cũng không muốn để ý tới. Ta chỉ biết, hiện tại ta không muốn rời khỏi người, ta muốn đi cùng với người. Mặc kệ sống hay là chết!”

Hoàng Phủ Khinh Trần quay đầu nhìn công chúa Mỹ Chân khóc không thành tiếng, buồn bã cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà, người ta muốn làm bạn nhất không phải người.” Dứt lời, sắc mặt của Hoàng Phủ Khinh Trần lạnh xuống, phất tay nói: “Đưa nàng đi, lập tức. Ai vi phạm, chém!”

“Vương gia.” Công chúa Mỹ Chân vừa kêu lên tiếng liền bị Hoàng Phủ Khinh Trần đưa tay điểm trúng huyệt đạo, cả người lập tức mềm nhũn. Lập tức có người nhanh chóng đỡ công chúa Mỹ Chân đi xuống.

“Vương gia!” Lưu tướng quân nhìn nam nhân đau thương trước mắt nhẹ nhàng hô.

“Ta đã đánh giá thấp Dạ Mặc Hiên.” Hoàng Phủ Khinh Trần nhếch miệng lên nở nụ cười nhàn nhạt, có điều trong nụ cười này ẩn chứa đau thương không người nào có thể thấy.

“Vương gia, thuộc hạ thề chết theo Vương gia.” Lưu tướng quân hung hăng ném bức thư xuống đất, bực tức mà kiên quyết nói.

“Không cần.” Hoàng Phủ Khinh Trần nở nụ cười, “Còn sống, nhớ, phải sống. Không phải là vì chính người, mà vì nhiều tướng sĩ sẽ chết theo người như vậy, vì những tướng sĩ giao mạng sống cho người. Còn vợ con người nữa. Nhớ, còn sống mới có hi vọng.”

“Vương gia người người người” Giọng nói của Lưu tướng quân nghẹn ngào, nhìn bóng lưng tịch mịch của Hoàng Phủ Khinh Trần, trong lòng không cam lòng, “Hoàng thượng đối với Vương gia, không công bằng, quá không công bằng! Sao hắn có thể vào lúc này ~!”

Hoàng Phủ Khinh Trần cười nhạt, ngẩng đầu nhìn về phía phía trước: “Sống sót thật tốt. Ta, Nhân vương, Hoàng Phủ Khinh Trần hôm nay đã tử trận.”

“Vương gia, người muốn đi đâu?” Lưu tướng quân hoảng hốt, nhìn bóng lưng tịch mịch của Hoàng Phủ Khinh Trần, muốn vươn tay ra bắt lấy nhưng vẫn không có vươn tay.

“Đi một nơi ta muốn đi. Từ đó, thế gian không còn Nhân vương, không còn Hoàng Phủ Khinh Trần.” Hoàng Phủ Khinh Trần mỉm cười, chậm rãi bước ra cửa phòng, vĩnh viễn biến mất ở trong tầm mắt của Lưu tướng quân.

Rất nhanh, Thương Châu quốc tuyên bố trở thành nước phụ thuộc Thành Hạ quốc, hàng năm tiến cống. Mà Nhân vương đã chết trận vào ngày đó, thà làm ngọc vỡ.

Thiên Vận quốc.

Trong hoa viên phủ Nhiếp Chính vương.

Sắc mặt của Đông Phương Thiệu Tư nặng nề trầm ngâm: “Đúng là đã đánh giá thấp Dạ Mặc Hiên, không ngờ hắn tránh giao chiến với Nhân vương, mà xuống tay với hoàng thượng nhất gan sợ phiền phức.”

Sở Thanh Linh cũng nhíu mày, nhìn chằm chằm Đông Phương Thiệu Tư.

“Nếu như Dạ Mặc Hiên cũng xuống tay với hoàng thượng Thiên Vận quốc. . . .” Y Tiên cũng nhìn Đông Phương Thiệu Tư.

“Vậy trước tiên ta sẽ cắt đứt cổ của Thiệu Kỳ.” Đông Phương Thiệu Tư lạnh lẽo nói ra suy nghĩ của mình.

“Cắt đứt cổ của chàng, đừng... nói lời như vậy với đứa bé!” Sở Thanh Linh ôm lấy bụng mình rồi nhéo lỗ tai của Đông Phương Thiệu Tư.

“Trời ơi, nhẹ một chút.” Đông Phương Thiệu Tư đau đến rên rừ rừ.

“Lúc con ở trong bụng cũng có thể nghe được chàng nói chuyện, chàng nói chuyện bạo lực như vậy, về sau nó bạo lực thì làm thế nào?” Sở Thanh Linh tức giận nói.

“Tốt lắm, con của ta, nếu như dễ dàng bị người khác ức hiếp, còn xứng làm con của ta sao?” Hiên nhiên Đông Phương Thiệu Tư không cảm thấy mình có lỗi.

“Chàng!” Sở Thanh Linh trợn mắt bắt đắc dĩ tức giận nhìn nam nhân trước mắt. Ngụy biện cái gì đây? !

“Vậy kế tiếp Dạ Mặc Hiên sẽ có hành động gì đây?” Y Tiên cười híp mắt nhìn hai người liếc mắt đưa tình ở trước mặt.

“Đương nhiên là xuống tay với Thiên Vận quốc rồi.” Đông Phương Thiệu Tư hừ lạnh.

Sở Thanh Linh ngạc nhiên nhìn Đông Phương Thiệu Tư, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

“Dạ Mặc Hiên, dã tâm rất lớn.” Đông Phương Thiệu Tư cười lạnh, “Lần trước mạng hắn lớn, lần này

“Thiệu Tư, ta không muốn lúc sinh con ra chàng không ở bên cạnh.” Sở Thanh Linh vuốt bụng bự của mình, trên mặt hiện lên sự ưu thương.

“Đứa ngọc, yên tâm, lúc sinh con ra ta nhất định ở bên cạnh nàng!” Đông Phương Thiệu Tư bảo đảm.

“Chắc, vậy còn không đơn giản, người mang theo nha đầu đi không phải là được sao?” Y Tiên đưa ra ý kiến cùi bắp.

81. Chương 81: Kết Cục 2

“Chắc, vậy còn không đơn giản, người mang theo nha đầu đi không phải là được sao?” Y Tiên đưa ra ý kiến cù ỉ bấp.

“Như vậy sao được!” Dĩ nhiên là Đông Phương Thiểu Tư không đồng ý, ” Cơ thể của Thanh Linh không chịu nổi xóc nảy.”

“Không phải có ta ở đây sao.” Y Tiên bĩu môi.

“Vậy cũng không được!” Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh.

“Tiểu tử, lần này ngươi dự định làm sao đây? Thương Châu quốc đã cúi đầu xưng thần rồi, sợ rằng Bắc Thần quốc vẫn trở mặt nhìn. Vào thời điểm ngươi không chú ý đâm ngươi một nhát?” Y Tiên vuốt chiếc cằm sáng bóng của mình nói.

“Thiểu Tư ~ chàng!” Đột nhiên Sở Thanh Linh nghĩ tới, đã từng nghe Lãnh Ngự Phong nói qua tình hình bên Bắc Thần quốc. Thật không có nghĩ đến ban đầu Thiểu Tư vì mình mà đối xử tàn khốc với công chúa Mỹ Chân như vậy. Vì thể hiện tại mới có mối hiểm họa lớn như vậy, đều là bởi vì chính mình! Sở Thanh Linh lo lắng nhìn Đông Phương Thiểu Tư, khẽ cắn môi.

“Đừng lo lắng.” Đông Phương Thiểu Tư vươn tay nhẹ nhàng vuốt bụng của Sở Thanh Linh rồi mỉm cười, “Nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho lúc con ra đời không thấy được mặt ta.”

“Nhưng ~” Sở Thanh muốn nói lại ngừng, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Không có nhưng nhị gì hết.” Đông Phương Thiểu Tư đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng đặt ngay trên môi của Sở Thanh Linh an ủi, giữa lông mày tản ra sự tự tin ngập trời.

Sở Thanh Linh gật đầu một cái không nói gì nữa.

Như dự đoán của Đông Phương Thiểu Tư, rất nhanh binh lính của Thành Hạ quốc đã đến dưới thành rồi. Hơn nữa, lần này, hoàng thượng Thành Hạ quốc Dạ Mặc Hiên ngự giá thân chinh!

Đông Phương Thiểu Tư đứng ở trên tường thành, lạnh lùng nhìn những lều trại vẫn án binh bất động của Dạ Mặc Hiên ở phía trước. Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Lần này Dạ Mặc Hiên không chỉ mang theo binh lực của Thành Hạ quốc, mà còn có cả Thương Châu quốc.

Lần này vì khích lệ tinh thần Thiên Vận quốc, Hoàng đế cũng ngự giá thân chinh, vốn hai quân đối chọi phải kinh thiên động địa, vậy mà, tất cả đều bình tĩnh một cách kì lạ như vậy. Dạ Mặc Hiên vẫn án binh bất động .

“Vương huynh, người nói xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?” Đông Phương Thiểu Kỳ cau mày không hiểu.

“Rất nhanh sẽ biết. Chờ một chút.” Đông Phương Thiểu Tư nhàn nhạt trả lời.

Đông Phương Thiểu Kỳ liếc nhìn dáng vẻ của Đông Phương Thiểu Tư như đã có tính toán, trong lòng vẫn còn hơi lo lắng. Binh lực của đối phương gấp ba lần bên ta đó.

Không có gió tanh mưa máu như trong tưởng tượng của mọi người, chỉ có một bức thư do Dạ Mặc Hiên phái người đưa tới.

Nội dung bức thư rất đơn giản, gặp Sở Thanh Linh, gặp liền lui binh, không gặp thì lập tức khai chiến.

“Gặp cái rắm!” Đông Phương Thiểu Tư nhìn xong tức giận xé nát cả bức thư, vẽ mặt đen lại, “Khai chiến, cho rằng ta sẽ sợ hắn sao? !”

“Vương huynh, bình tĩnh, bình tĩnh.” Đông Phương Thiểu Kỳ nuốt nước miếng an ủi Đông Phương Thiểu Tư đang tức giận.

“Nếu là người, người có bình tĩnh nổi không?” Đông Phương Thiểu Tư trừng mắt nhìn Đông Phương Thiểu Kỳ.

Đông Phương Thiểu Kỳ gãi đầu, nói ra một câu: “Trẫm chưa từng yêu thương qua một nữ tử nào như Vương huynh vậy, cho nên không biết.”

Đông Phương Thiểu Tư cau mày, hừ lạnh một tiếng ngồi xuống.

“Vương huynh, hần chỉ nói muốn gặp, nhưng địa điểm gì là do chúng ta chọn mà. Vương tẩu chỉ cần đi gặp hần một cái là có thể tránh khỏi chiến tranh” Đông Phương Thiểu Kỳ cẩn thận nói.

Đông Phương Thiểu Tư trầm mặc thật lâu. Mặc dù trong lòng tức giận thì tức giận, nhưng Đông Phương Thiểu Tư vẫn hiểu, một khi khai chiến, thì đó chính là sanh linh đồ thán. Có bao nhiêu người sẽ chết, điều này thật không có cách nào biết được. Nếu như người đời biết cuộc chiến tranh này là bởi vì Thanh Linh mà ra, như vậy. Đông Phương Thiểu Tư càng nghĩ thì sắc mặt càng trầm xuống.

“Gặp thôi. Gọi hần tới dưới thành của chúng ta.” Một hồi lâu Đông Phương Thiểu Tư lạnh lẽo phun ra một câu.

“Vậy thì tốt, trẫm cho người đưa tin cho hần. Vương huynh cho người mang Vương tẩu đến đây đi.” Đột nhiên Đông Phương Thiểu Kỳ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đã đổ ra lại ghen trở về.

“Ta sẽ cùng với Thanh Linh đi gặp hần.” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng nói xong, chợt nhỏ giọng bổ sung câu, “Có cơ hội liền làm thịt hần.”

“Hả? Cái gì? Vương huynh nói cái gì?” Đông Phương Thiểu Kỳ sững sờ nhìn Đông Phương Thiểu Tư, bất đắc dĩ, “Vương huynh người đừng làm vậy. Người giết hần, không thể tránh khỏi chiến tranh rồi.”

“Ta biết rõ.” Đông Phương Thiểu Tư giựt khóe miệng. Mình nói cũng không được sao? Da Mặc Hiên đáng chết.

Khi Y Tiên hộ tống Sở Thanh Linh đi tới biên quan thì đã là mấy ngày sau.

“Mặc Hiên muốn gặp ta? Còn gì để nói?” Sắc mặt của Sở Thanh Long lạnh lẽo.

“không biết. Cái tên điên kia.” Đông Phương Thiểu Tư dìu Sở Thanh Linh vào phong, cẩn thận đỡ Sở Thanh Linh ngồi xuống

“Lúc nào thì gặp mặt? Nếu như gặp ta liền có thể tránh khỏi chiến tranh dĩ nhiên là tốt rồi.” Sở Thanh Linh nhớ tới những chuyện Dạ Mặc Hiên làm với mình, trong lòng cảm tức không có cách nào bình tĩnh.

“Ngày mai gặp hần nhanh chóng rồi cho hần chết. Nếu như hần nuốt lời muốn khai chiến, trước đó bảo Y Tiên hạ thuốc. Đối ý liền kết liễu hần.” Đông Phương Thiểu Tư hừ lạnh ác độc nói..

Sở Thanh Linh nhìn dáng vẻ tức giận của Đông Phương Thiểu Tư đột nhiên cảm thấy nam nhân ở trước mặt đáng yêu làm sao. Không khỏi vươn tay ra nhéo gương mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Thiểu Tư.

“Thanh Linh——“Đông Phương Thiểu Tư bất đắc dĩ nắm tay của Sở Thanh Linh, nặng nề nói: “Ta nói thật. Cũng không biết tên vô sỉ kia muốn làm gì.”

“Có chàng ở đây, cái gì ta cũng không sợ.”Sở Thanh Linh cầm ngược lại tay của Đông Phương Thiểu Tư, nở nụ cười.

Đông Phương Thiểu Tư cũng dịu dàng cười, sự lệ thuộc này khiến cho lòng mình ấm áp như vậy.

Hôm sau, quả nhiên Dạ Mặc Hiên đúng hẹn đi tới dưới thành, dẫn theo một đội nhân mã nhỏ đứng lặng lẽ chờ ở dưới thành.

“Đã tới thật tốt.”Đông Phương Thiểu Kỳ giựt khóe miệng. “Khoảng cách này, bắn chết hần quả thật là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Đông Phương Thiểu Tư than thở không nói gì.

Đông Phương Thiểu Kỳ lộ vẻ tức giận sờ cái mũi của mình ngượng ngùng nói: “Trẫm cũng biết, khẳng định tên tiểu nhân âm hiểm này đã sớm có sắp xếp. Nếu như hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất định đại quân lập tức phát động.”

Đông Phương Thiểu Tư quăng một cái ánh mắt người rất thông minh cho Đông Phương Thiểu Kỳ sau đó đỡ Sở Thanh Linh đi xuống thành. Lãnh Ngự Phong đứng ở trong góc nhỏ ngấp một cái, lẳng lặng nhìn bên này.

“Nhìn cái gì vậy?” Đông Phương Thiểu Tư lạnh lùng quét mắt, “Đi”

“Hả?” Lãnh Ngự Phong dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình.

“Người cho rằng Bốn vương đang gọi ai?” Bên trong giọng nói lạnh lẽo của Đông Phương Thiểu Tư tràn ngập sự uy hiếp.

Vẻ mặt của Lãnh Ngự Phong như đưa đám đi theo sau, trong lòng kêu thảm, dữ nhiều lành ít. Lần trước suýt chút nữa thì mình đã lấy mạng của hoàng thượng trẻ tuổi này, hiện tại đối mặt, không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Dưới tường thành, Dạ Mặc Hiên đứng ở bên cạnh con ngựa, gió thổi áo choàng tung bay dưới ánh mặt trời. Giờ phút này trên khuôn mặt tuấn mỹ là sự thâm trầm và tang thương không hợp với tuổi. Con người bình tĩnh không gợn sóng khi thấy Sở Thanh Linh xuất hiện ngay cửa thành thì đáy mắt nổi lên lớp tơ máu. Nhìn cái bụng lớn của Sở Thanh Linh được tên nam nhân kia đỡ thì ánh sáng trong con người của Dạ Mặc Hiên dần dần ảm đạm xuống.

Đoàn người từ từ đến gần Dạ Mặc Hiên.

“Dạ Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh nhìn nam tử trẻ tuổi đã từng thân thiết nhưng bây giờ lại trở nên xa lạ ở trước mắt, trong lòng phức tạp.

“Tỷ tỷ.” Dạ Mặc Hiên nhẹ nhàng mở miệng, gọi ra hai chữ.

“Sai rồi, ta không phải là tỷ tỷ của ngươi.” Sở Thanh Linh cười nhạt, “Ta chỉ là một nữ tử bình thường, mà ngươi, là hoàng thượng của Thịnh hạ quốc.”

Nụ cười nhạt và lời nói của Sở Thanh Linh giống như kim đâm vào trong đầu của Dạ Mặc Hiên, đau đến làm cho người ta không có cách nào hô hấp.

“Ta tới, là muốn gặp nàng.” Mặt của Dạ Mặc Hiên phức tạp, có hổ thẹn nhưng không hề hối tiếc.

“Hiện tại đã gặp được, có phải hoàng thượng nên lập tức lui binh hay không?” Giọng nói của Sở Thanh Linh vẫn lạnh nhạt không mang theo chút tình cảm nào như cũ.

Dạ Mặc Hiên trầm mặc, có điều kiện trong con người vô cùng đau thương, cứ như vậy nhìn Sở Thanh Linh.

Đông Phương Thiểu Tư cau mày, ôm bờ vai của Sở Thanh Linh lạnh lùng nói: “Người có lời gì thì nói nhanh một chút.”

“Ta...ta muốn nói chuyện riêng với tỷ tỷ.” Đáy mắt của Dạ Mặc Hiên thoáng qua sự khổ sở.

“Lại muốn đâm vào ngực của Thanh Linh một lần nữa sao?” Đông Phương Thiểu Tư cười lạnh châm chọc. Hắn biết, Dạ Mặc Hiên ở trước mắt sẽ không làm như vậy, bởi vì bây giờ hắn không cần thiết tổn công tổn sức làm như vậy. Hơn nữa mấu chốt là trong mắt của người đàn ông này, tất cả đều là đau thương, Đông Phương Thiểu Tư vẫn hung hăng đã kích Dạ Mặc Hiên như cũ.

“Không!” Quả nhiên Dạ Mặc Hiên nhú mày khổ sở, nhớ lại hành động của mình vào đêm đó, khó khăn lắc đầu, “Ta đã tỉnh. Ta cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho người hạ thuốc với ta. Tỷ tỷ, ta có chuyện muốn nói riêng với tỷ. Cầu xin tỷ, chỉ một lát thôi. Ta sẽ không làm chuyện tổn thương tỷ nữa.”

Sở Thanh Linh há miệng, hồi lâu không nói gì.

“Thời gian nửa nén nhang.” Đông Phương Thiểu Tư đưa đầu ngón tay ra lạnh lùng nói, “Ta biết rõ ngươi sẽ không tổn thương Thanh Linh nữa, nhưng mà, nói nhanh lên.”

Sở Thanh Linh hơi kinh ngạc nhìn Đông Phương Thiểu Tư, chống lại nụ cười của Đông Phương Thiểu Tư, Sở Thanh Linh cũng mỉm cười. Trong lúc cười có nhàn nhạt cảm kích. Thiểu Tư, quả nhiên biết trong lòng mình có nút thắt không gỡ được. Vì thế inh và Mặc Hiên có cơ hội tháo gỡ ra.

Đông Phương Thiểu Tư lui ra cùng đoàn người, Dạ Mặc Hiên cũng phất tay bảo mọi người ở sau lưng lui ra. Mảnh đất trống trải chỉ còn lại hai người, gió thổi vào tóc hai người hơi rối loạn.

“Tỷ tỷ” Dạ Mặc Hiên nhẹ giọng kêu, trong giọng nói đầy sự áy náy.

“Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh cười nhạt, “Thật không nghĩ tới, đứa bé ta nhặt được năm đó lại là hoàng thượng Thành Hạ quốc.”

“Ta cũng không muốn chuyện trở nên như vậy, ta cũng không biết tại sao chuyện lại biến thành như bây giờ.” Trên mặt Dạ Mặc Hiên tràn ngập khổ sở, “Vì sao biến thành như vậy? Tự tay ta làm thương tổn người ta yêu nhất.”

Sở Thanh Linh khẽ than thở: “Có lẽ, có là do trời định.”

“Ta hiểu rõ, ta không còn tư cách nói yêu tỷ, cũng không có tư cách cầu xin tỷ tha thứ.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười buồn bã, thoát nhìn chua xót như thế, làm cho người khác đau lòng như thế.

82. Chương 82: Kết Cục 3

Sở Thanh Linh nhìn Dạ Mặc Hiên, thật lâu không nói gì.

“Nhưng mà, lời của ta đều là thật. Ta yêu tỷ, rất yêu rất yêu. Ta yêu tỷ không hề ít hơn Đông Phương Thiểu Tư.” Dạ Mặc Hiên rủ lòng mi xuống, tay khẽ run, “Ta thật hận mình, thật hận ông trời! Tại sao khiến chúng ta trở thành tỷ đệ, tại sao khiến chúng ta tách ra? Tại sao khiến chúng ta trở thành kẻ địch? Tại sao lại khiến ta tự tay làm thương tổn tỷ? Tại sao! ! Tại sao ông trời bất công với ta như vậy?” Dạ Mặc Hiên kích động gầm nhẹ, tay đã nắm thật chặt thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào trong da thịt. Từng giọt máu nhỏ xuống mặt đất.

Sở Thanh Linh kinh ngạc nhìn Dạ Mặc Hiên đau thương ở trước mắt, không nói ra được câu nào. Đúng vậy, tại sao chuyện biến thành như bây giờ? Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Mặc Hiên ——” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng mở miệng, nhưng không biết nên nói cái gì. Giờ phút này tất cả lời nói đều suy yếu, vô lực như vậy.

“Hắn đối xử với tỷ tốt không?” Dạ Mặc Hiên phức tạp nói.

“Ừ, tốt.” Sở Thanh Linh quay đầu lại tìm Đông Phương Thiểu Tư đứng ở cách đó không xa, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Dạ Mặc Hiên nhìn Sở Thanh Linh nở nụ cười hạnh phúc, cũng cười. Có điều, sự chua xót trong lúc cười chỉ có mình hắn mới hiểu được.

“Vậy thì tốt.” Dạ Mặc Hiên mỉm cười, ánh mắt dời đến trên bụng của Sở Thanh Linh, “Khi nào thì đứa bé ra đời?”

“Còn hơn ba tháng.” Sở Thanh Linh nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, thỏa mãn nở nụ cười.

“Ta tới, chỉ muốn gặp tỷ một lần, chính miệng nói với tỷ, thật xin lỗi, tỷ tỷ.” Dạ Mặc Hiên nhìn chằm chằm Sở Thanh Linh, nói ra lời vẫn muốn nói.

“Không sao.” Sở Thanh Linh cười rức rở, nhìn người đang kinh ngạc ở trước mắt, trong thoáng chốc, giống như trở về năm ấy. Tên thiếu niên ngây thơ ấy, luôn đi theo sau lưng mình. Cảnh tượng ấm áp như thế, làm cho người ta lưu luyến như thế.

“Cám ơn tỷ, tỷ tỷ.” Dạ Mặc Hiên cười lên, “Cám ơn tỷ.”

“Làm một hoàng thượng tốt.” Sở Thanh Linh cười lên, vươn tay tự nhiên sửa lại cổ áo của Dạ Mặc Hiên.

“Ừ, ta hiểu rồi. Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải hạnh phúc.” Dạ Mặc Hiên cởi áo choàng của mình xuống, khoác ở trên người Sở Thanh Linh, “Chỉ cần ta còn sống, Thành Hạ tuyệt đối sẽ không phát động chiến tranh với Thiên Vận.”

“Cám ơn người, Mặc Hiên.” Sở Thanh Linh thỏa mãn cười.

“Tỷ phải tự chăm sóc mình cho tốt.” Dạ Mặc Hiên dứt lời bỗng nhiên lại cười lên châm chọc, “Tên nam nhân kia nhất định sẽ chăm sóc tỷ thật tốt.”

“Mặc Hiên, hãy quý trọng người tốt với người. Mai quý phi ” Sở Thanh Linh chợt nhớ tới nữ tử có gương mặt đáng thương đó.

“Đừng nói nữa.” Sắc mặt của Dạ Mặc Hiên biến đổi. “Chính là con tiện nhân đó đã hạ thuốc vong tình với ta, khiến cho ta làm ra những chuyện không thể cứu vãn với tỷ! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta!”

“Cái gì?” Sở Thanh Linh kinh hãi, nhìn chăm chăm vào gương mặt dữ tợn của Dạ Mặc Hiên. Không có nghe lầm chứ là Mai quý phi hạ độc? Thuốc vong tình. Tại sao, tại sao nàng ta phải làm như vậy? Chẳng lẽ nàng ta không biết, hạ thuốc như vậy, vĩnh viễn nàng ta cũng không chiếm được tình yêu của Mặc Hiên sao?

“Được rồi, tỷ tỷ, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Dạ Mặc Hiên cười lên, vì Sở Thanh Linh nắm thật chặt áo choàng, “Tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ của ta thích nhất.”

“Đứa ngốc.” Sở Thanh Linh cười, “Người tới chỉ vì muốn nói những lời này với ta sao?”

Dạ Mặc Hiên cười thật tươi: “Đánh chiếm Thương Châu quốc, ta đã hao phí không ít thực lực của một nước, thật ra thì nhiều người không muốn khai chiến lần nữa. Ta cũng chỉ tìm một cái bậc thang để lui binh.”

Chợt Sở Thanh Linh lấy một cái túi thơm từ trong ngực ra, đưa cho Dạ Mặc Hiên: “Cái này, người lấy đi. Về sau hãy tự chăm sóc mình cho tốt.”

“Đây là?” Dạ Mặc Hiên có chút mừng rỡ nhận lấy túi thơm trên tay của Sở Thanh Linh, “Tỷ tỷ tự tay thêu sao?”

“Ừ.” Sở Thanh Linh gật đầu một cái, sờ đầu của Dạ Mặc Hiên, chợt cười lên. “Mặc Hiên, đúng là người đã lớn rồi, không còn là một đứa trẻ, mà đã trở thành một nam nhân rồi.”

“Nhưng mà, ta vĩnh viễn là tiểu Mặc Hiên của tỷ.” Dạ Mặc Hiên nắm chặt túi thơm, không để cho Sở Thanh Linh nhìn thấy tay của bản thân bị thương.

“Bảo trọng.” Lúc này Sở Thanh Linh đã hoàn toàn thông suốt, không hề để ý gì nữa, Mặc Hiên, người trước mắt vẫn là tiểu Mặc Hiên của mình.

“Ừ, ta biết rồi, tỷ tỷ cũng phải bảo trọng”, Dạ Mặc Hiên đè nén sự khổ sở trong lòng, nặn ra một cụ cười. Rất luyến tiếc, rất luyến tiếc mà, thật muốn ôm người trước mắt vào trong lòng, muốn nàng ở lại bên cạnh mình. Vĩnh viễn ở chung một chỗ. Nhưng mà, mình không còn tư cách như vậy, cũng không có nữa!

Thời gian nửa nén nhan qua rất nhanh. Đông Phương Thiếu Tư lạnh mặt đi tới, nhìn áo choàng khoác trên người Sở Thanh Linh thật chói mắt. Rất muốn xông lên ném xuống mặt đất rồi giẫm đạp! Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ, nhìn nụ cười nhẹ nhõm trên mặt Thanh Linh lúc này, Đông Phương Thiếu Tư đã hiểu, Thanh Linh đã hoàn toàn tháo gỡ được nút thắt.

Dạ Mặc Hiên nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Đông Phương Thiếu Tư, nhếch miệng cười mỉa mai, tên nam nhân này, thật ra thì cũng có điểm đáng giá để Thanh Linh yêu.

“Đối với tỷ tỷ của ta thật tốt.” Dạ Mặc Hiên nhìn Đông Phương Thiếu Tư hừ nhẹ.

“Nói nhảm, không cần người nói.” Đông Phương Thiếu Tư không nể tình chút nào.

Dạ Mặc Hiên nhìn Đông Phương Thiếu Tư cẩn thận đỡ Sở Thanh Linh, trong lòng hoàn toàn buông xuống, không còn biện pháp bảo vệ nàng nữa. Có người canh giữ ở bên người nàng cũng tốt.

Hai người mỉm cười nhìn đối phương yên lặng, tất cả đều không nói lời nào.

Hai hàng người cứ tách ra như vậy.

Thành Hạ quốc lui binh, không hề xảy ra chiến tranh.

Trong lúc Thành Hạ quốc lui binh trở về nước không lâu, Hộ Quốc Tướng Quân Mai Ứng trúng độc bỏ mình, hoàng thượng mai táng đơn giản. Con gái hãn Mai Khê cũng chính là Mai quý phi quá mức đau thương, trượt chân rơi vào áo nước trong Ngự Hoa viên chết đuối.

Ba tháng sau, Sở Thanh Linh sinh ra một đứa con trai, gọi là Đông Phương Cẩn.

Trong một đêm, Nhiếp Chính vương, Vương phi và thế tử đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, vậy mà hoàng thượng cũng không cho phép truy cứu nữa.

ở bên trong Vạn Hoa Cốc, có nhiều hơn một đình viện yên tĩnh, một nhà ba người sống ở nơi này.

“Thiếu Tư, đã nói với chàng bao nhiêu lần, đi đón Cẩn nhi!” Sở Thanh Linh chống nạnh căm giận hăm hừ với nam tử tuyệt mỹ đang đắc ý phơi nắng.

“Nó ở với lão già kia không phải rất tốt sao?” Đông Phương Thiếu Tư nhích lại gần, vịn lấy bờ vai của Sở Thanh Linh rồi hôn lên mặt của Sở Thanh Linh.

“Tốt cái đầu của chàng. Nó là con của chúng ta, một đời người có bao nhiêu thời gian ở chung với nhau chứ?” Sở Thanh Linh tức giận đánh lồng ngực của Đông Phương thiếu Tư, “Chàng làm cha vậy sao? Vừa không chú ý con trai đã bị sư tổ mang đi, nó còn nhỏ như vậy, biết cái gì chứ? Nhỏ như vậy đã phải ngâm mình ở trong nước cả ngày, như vậy sao được?”

“Cũng bởi vì không biết, nên lão già mới dạy chứ sao” đông Phương Thiếu Tư tùy tiện nói, không thêm để ý chút nào. “Chuyện này đối với nó chỉ có lợi, nàng lo cái gì chứ.”

“Chàng!” Sở Thanh Linh hừ lạnh, quay đầu không để ý tới Đông Phương Thiếu Tư nữa.

“Được rồi, nương tử đại nhân, một lát ta sẽ mang Cẩn nhi về.” Đông Phương Thiếu Tư đầu hàng, “Vậy bây giờ có thể để cho ta hôn không?”

“Hôn cái đầu chàng.” Sở Thanh Linh đẩy miệng của Đông Phương Thiếu Tư ra.

Hai người cười, tất cả đều là hạnh phúc thỏa mãn.

Hạnh phúc, giờ mới bắt đầu, không phải sao?

83. Chương 83: Ngoại Truyện Đông Phương Thiếu Tư

Ta chưa bao giờ tin tưởng số mệnh. Thật ra thì, phải nói là cái gì ta cũng không tin.

Trên cái thế giới này không có bất kỳ ai hay bất cứ thứ gì đáng để cho ta tin tưởng.

Ta đứng ở trong góc Ngự Hoa Viên, lặng lẽ nhìn mẫu hậu và muội muội ruột của bà, cũng chính là dì của ta, ở đó ngắm hoa. Ta hiểu rõ, đó là do mẫu hậu sắp xếp tỉ mỉ. Phụ hoàng tới, quả nhiên, phụ hoàng coi trọng dì, muốn lập dì làm phi. Dì khóc lên, nói mình đã có hôn ước. Thế nhưng phụ hoàng không hề nổi giận, còn thương tiếc đỡ dì dậy, nói sẽ không miễn cưỡng dì. Ta thấy được đáy mắt của mẫu hậu đầy sự điên cuồng ghen tỵ và hung dữ, hơn nữa là tính toán.

Ta không biết sau đó mẫu hậu thuyết phục dì bỏ tình lang có hôn ước kia thế nào, ta cũng không biết mẫu hậu đã lợi dụng dì diệt trừ đi mấy sủng phi khác thế nào. Ta chỉ biết, cuối cùng dì chết rất thảm. Dì bị cắt lỗ tai, cắt lỗ mũi, cắt đầu lưỡi, tay chân cũng bị cắt đi, ngâm mình ở trong một cái vò lớn. Mà tất cả điều này, đều là của tỷ tỷ ruột của dì, cũng chính là mẫu hậu của ta gây nên. Bởi vì đêm đó ta nghe được mẫu hậu cười điên cuồng không có một chút cổ kị nào, cười điên cuồng vì không còn ai là đối thủ của bà nữa.

Đây chính là tỷ muội ruột sao? Ta nghe thấy mẫu hậu cười điên cuồng không chút cố kỵ, ta cũng cười, có điều, ta cười không ra tiếng, cười đến tim cũng mất.

“Thiếu Tư, con phải nhớ, không được tin tưởng ai, bao gồm cả ta. Con phải leo lên vị trí cao nhất, để ọi người tin tưởng con.” Mẫu hậu cầm bờ vai của ta, hai mắt dữ tợn.

Ta cười, ta nghiêm túc gật đầu một cái.

Nhưng mà, leo lên vị trí cao nhất cũng không nhất định phải tự mình ngồi lên.

Bởi vì như vậy quá mệt mỏi.

Mẫu hậu chết rồi, không phải chết bình thường.

Kỷ xảo hạ độc của Hoa Quý Phi rất giỏi, nàng rất trẻ tuổi rất đẹp.

Mặc dù nàng sinh cho hoàng thượng một đứa ngốc, nhưng hoàng thượng vẫn rất sủng ái nàng như cũ.

Cho nên mẫu hậu phải trừ nàng đi, kết quả người chết là mình.

Hoàng thượng bị Hoa Quý Phi mê hoặc đến thần hồn điên đảo, bất chấp tất cả hậu quả truyền ngôi ột đứa ngốc.

Vậy thì quá tốt, không phải sao?

Bần thiú, tất cả đều bần thiú.

Vị trí Nhiếp Chính vương này không tệ.

Nhưng Hoa Quý Phi, à, không, sau khi hoàng thượng băng hà nàng là Hoa Thái phi rồi. Nàng lại muốn đoạt quyền, làm sao có thể như vậy, sao Thiên Vận quốc có thể để ột nữ nhân ở trong hậu cung suốt ngày chỉ biết hưởng thụ cầm quyền?

Nàng nên đi cùng với tiên hoàng, đi bồi nam nhân rất sủng ái nàng ta.

Vì vậy, ta muốn để cho nàng nghĩ rằng ta đã bị đâm chết, trong lúc nàng ta không đề phòng bắt nàng ta lại.

Nhưng mà, ta không ngờ vận mệnh lại đùa giỡn ta.

Để cho ta gặp được người đã định sẵn trong sinh mệnh của ta.

Sau khi hôn mê, mở mắt ra ta đã thấy gì?

Giống như trôi qua một ngàn năm, thật giống như người ta vẫn luôn chờ đợi là nàng.

Nữ tử thanh thuần này cứ xông vào lòng của ta như vậy, xông đến ta đau lòng.

Ta muốn nàng.

Ta chỉ có một suy nghĩ này.

Nàng là của ta đấy, ai cũng không được đụng.

Rất dễ dàng, đón nàng, để cho nàng ở bên cạnh ta. Ta muốn cho nàng thứ tốt nhất, để cho nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không thể đi đâu. Không thể rời khỏi ta.

Sau khi con tiện nhân công chúa Mỹ Chân làm tổn thương nàng, trong lòng của ta giống như bị điên.

Ai cũng không thể làm hại bảo bối của ta, cho dù là ta!

Dĩ nhiên đoạt đi thứ nàng ta quan tâm nhất là biện pháp tốt nhất để nàng ta đau đến không muốn sống.

Công chúa thành nô tỳ hạ tiện, kết quả này khiến ta rất hài lòng.

Nhưng mà, nàng lại càng ngày càng đau thương, hình như không hề cười qua nữa.

Tại sao? Chẳng lẽ cũng bởi vì ta không muốn để cho người khác đụng nàng sao?

Chẳng lẽ nàng không rõ tâm ý của ta sao? Nàng là bảo bối của ta, sao ta đồng ý để cho người khác đụng nàng.

Ta yêu nàng, ta có thể cho nàng tất cả.

Tại sao nàng không hiểu?

Ta điên cuồng đòi lấy nàng, ta chỉ muốn cho nàng hiểu, ta yêu nàng bao nhiêu, quan tâm nàng bao nhiêu.

Nhưng nàng lại khóc, tại sao? Tại sao nàng không hiểu tâm ý của ta?

Thế giới của ta chỉ có nàng, thế giới của nàng cũng chỉ có thể có ta!

Ta làm sai chỗ nào?

Ta yêu nàng như vậy, nàng lại còn nói đây không phải là yêu!

Đáng hận, tại sao nàng quan tâm người nhà của nàng như vậy, tại sao không quan tâm ta?

Người nhà, cũng chỉ là chuyện cười mà thôi!

Chẳng lẽ nàng không biết ta khát vọng trong mắt của nàng chỉ có ta, chỉ cười với ta sao?

Ta mặc kệ ta chỉ muốn nàng ở bên cạnh ta là tốt rồi, những thứ khác cũng không quan trọng. Ta dùng người nhà nàng quan tâm nhất để uy hiếp nàng, ta không cho nàng suy nghĩ tới những người đó, không cho!

Ta cho rằng sẽ luôn luôn như vậy. Nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta.

Nhưng mà, Sở gia ngoài ý muốn làm cho ta luống cuống.

Không phải là ta làm, ta thật sự sợ nàng hiểu lầm ta.

Ta càng sợ từ nay về sau ta không còn gì để lợi dụng cho nàng nghe lời của ta.

Chuyện ta sợ nhất vẫn tới.

Nàng không ăn không uống cũng không ngủ.

Ta biết rõ, tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ vĩnh viễn mất đi nàng.

Ta không nghĩ tới, cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới, cũng sẽ có ngày ta chủ động buông tay.

Ta thả nàng đi, nhưng tim của ta bị thương.

Lúc nào thì ta mới có thể đi tìm nàng?

Thật ra thì vừa bắt đầu ta cũng biết, nàng làm như vậy là vì muốn thoát khỏi ta.

Ta hiểu rõ, ta đều hiểu.

Nhưng mà, ta vẫn phải buông tay.

Bởi vì, ta thật sự sợ mất nàng vĩnh viễn.

Tên Lãnh Ngự Phong ngu xuẩn kia, dám làm mất dấu người! Nếu để cho ta gặp lại hắn nhất định sẽ cắt đứt cổ của hắn.

Ở Vạn Hoa Cốc, khi Y Tiên trịnh trọng nói cho ta biết cách ta yêu không đúng thì ta bắt đầu mơ màng.

Sao ta không đúng? Ta muốn ở chung một chỗ với người ta yêu suốt đời, cho nàng tất cả thứ tốt nhất, vậy không đúng sao?

Yêu một người là cho nàng tự do? Phải cho nàng vui vẻ?

Tự do, để cho nàng rời khỏi mình? Ta không cho!

Muốn nàng vui vẻ, ta cũng muốn, nhưng nàng lại không nở nụ cười, ta cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Y Tiên lại nói ra một biện pháp cho ta thử.

Ta nghi ngờ làm theo lời hấn.

Nàng thật sự cười, nụ cười ấy đẹp như vậy.

Trong nháy mắt, ta bỗng nhiên cảm thấy trước đây mình thật ngu.

Thì ra để cho nàng vui vẻ là chuyện đơn giản như vậy, lại đơn giản như vậy!!!!

Đột nhiên ta hiểu nàng không muốn nhất là cái gì, mà ta có thể cho nàng. Tại sao trước kia không cho nàng sớm hơn, nếu như lúc trước cho nàng, chúng ta đã không cần chịu khổ như vậy.

Mà điều khiến cho ta vui mừng nhất, nàng nói trái tim nàng cũng yêu ta, không hề ít hơn tình yêu của ta dành cho nàng.

Tất cả đều không cần thiết, trong tim ta chỉ có nàng!

Sẽ không bao giờ giam cầm nàng ở bên cạnh nữa, mà ta vĩnh viễn đi theo bên cạnh nàng. Nàng muốn ta đi đâu ta cũng sẽ đi theo đó, cho dù phía trước là vực sâu vạn kiếp bất phục.

Đứa ngốc này, luôn thiện lương như vậy, rất nhiều người đã đánh giá thấp Dạ Mặc Hiên, bao gồm cả ta.

Ta không nghĩ tới tên thiếu niên ngây ngô năm ấy lại có lòng dạ độc ác như vậy, lòng dạ sâu như thế. Khi hấn thương tổn Thanh Linh lòng của ta cũng muốn ngừng đập. Trong nháy mắt đó, ta cho rằng nàng bỏ ta, tất cả đều hóa thành hư không. Tuyệt vọng, sự tuyệt vọng ừn ừ kéo đến/

Ta không còn gì nữa sao?

Lời nói của Y Tiên giống như một tia chớp kích thích ta... ta mới tỉnh ngộ, Thanh Linh không có sao, nhất định không có sao.

Giết hấn rồi.

Dạ Mặc Hiên, ta biết rõ hấn làm ra hành động như vậy nhất định không bình thường, nhưng mà ta không rảnh suy nghĩ những thứ này, mặc kệ vì sao hấn làm ra chuyện như vậy, đều đáng chết!

Thanh Linh vẫn hôn mê. Ta vẫn coi chừng.

Ta thật sự sợ nàng không tỉnh lại nữa.

Nhưng sau đó, ta nghĩ thông suốt.

Nếu như, nàng không tỉnh lại nữa, ta sẽ đi theo nàng đến một thế giới khác.

Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia cách.

Có lúc ta nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của nàng ta tự hỏi mình, sao ta yêu nàng như vậy.

Tại sao vậy chứ?

Ta gặp qua không ít nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp quyến rũ, thanh thuần động lòng người, dạng gì cũng đều gặp qua.

Nhưng tại sao ta yêu nàng như vậy, muốn nàng, muốn ở chung với nàng suốt đời. Nàng bị thương tổn, ta liền không có cách nào khống chế.

Tại sao vậy chứ?

Không biết, thật sự không biết.

Có lẽ....

Tim của hai người giống nhau?

Khát vọng yêu rồi lại sợ yêu.

Trái tim cẩn thận vừa đụng sẽ bể.

Thanh Linh, Thanh Linh của ta, ta muốn ôm nàng vào trong ngực đến vĩnh cửu.

Cùng đón mặt trời mọc mỗi ngày.

Nàng tỉnh rồi, trong nháy mắt đó ta vui mừng đến muốn khóc.

Ta biết rõ, hạnh phúc sẽ không cách xa ta nữa.

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sung-phi-cua-vuong-gia-ta-mi>